

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOUNDLESS PLAYERS BOOK 1

ICEBOUND

MEREDITH TRAPP

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ICEBOUND İÇİN ÖVGÜ

"Bu hayallerinizdeki sahte buluşma, yaş farkı, hokey romantizmi! Gerçek mükemmellik!"

— SELENE, GOODREADS
YORUMCUSU

"Yaş farkı için geldim, baharat için kaldım ama hokeycilere sırılsıklam aşık oldum!"

— ALYSHA, GOODREADS YORUMCUSU

"Bu kitaba bayıldım. Karakterler çok ilişkilendirilebilirdi, şakalaşma en üst seviyedeydi ve baharat seviyesi mükemmeldi."

- NICOLE BELL, *WINGING IT* KİTABININ YAZARI

"Spor romantizmine bayılırım ve bu doğru yapılmış!!! Rhode bayılmaya değerdi."

- MORGAN, GOODREADS YORUMCUSU

ICEBOUND

MEREDITH TRAPP

Copyright © 2024 by Meredith Trapp
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir ve yaşayan ya da ölmüş herhangi bir gerçek kişiyle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu yayının, metin üretmek için üretken yapay zeka teknolojisini "eğitmek" amacıyla kullanılması kesinlikle yasaktır.

ISBN 979-8-9898481-0-2 (Ciltsiz)

İlk Baskı: Şubat 2024

Editör: Kat Wyeth (Kat's Literary Services) Düzelti:
Vanessa Esquibel (Kat's Literary Services)
Biçimlendirme: Summer Grove
Kapak Tasarımı: Noemi Defeo

*Ailem için, benim planım.
Emma için, kıvılcımım.
Casey için, benim mutlu sonum.
Ve senin için, sevgili okuyucu, yakıtım.*

İÇERİK REHBERLİĞİ

Bu kitap birçok nedenden dolayı kalbimde özel bir yere sahip, ancak sayfalara dalmadan önce sizi biraz uyarmak istedim.

Profesyonel hokey dünyasının bazı ayrıntıları okuma keyfiniz için ayarlanmıştır ve lütfen sayfada küfür ve açık cinsel içerik olduğunu unutmayın.

Buna ek olarak, ana karakterimiz anksiyete ile yaşıyor, arka plan hikayesinin bir parçası olarak bir kardeşini kaybetmekle ilgili bir bölüm var, kadın kısırlığından kısaca bahsediliyor ve sayfada birkaç panik anı tasvir ediliyor.

Bu temaları hak ettikleri özenle ele almak için elimden geleni yaptım. Bu konuların ağırlığına rağmen, okuyuculara kahkahalar, baharatlar ve mutlu bir son sunulacak. Kitabımı aldığınız için çok teşekkür ederim. Umarım yüzünüzde bir gülümseme yaratır.

Sevgilerimle,
Meredith

İÇİNDEKİLER

1. [Rhode](#)
2. [Nina](#)
3. [Rhode](#)
4. [Nina](#)
5. [Rhode](#)
6. [Nina](#)
7. [Rhode](#)
8. [Nina](#)
9. [Nina](#)
10. [Rhode](#)
11. [Nina](#)
12. [Nina](#)
13. [Rhode](#)
14. [Nina](#)
15. [Rhode](#)
16. [Nina](#)
17. [Rhode](#)
18. [Nina](#)
19. [Rhode](#)
20. [Rhode](#)
21. [Nina](#)
22. [Rhode](#)
23. [Nina](#)
24. [Rhode](#)
25. [Nina](#)
26. [Rhode](#)
27. [Rhode](#)
28. [Nina](#)
29. [Rhode](#)
30. [Nina](#)
31. [Rhode](#)
32. [Rhode](#)
33. [Nina](#)
34. [Rhode](#)

[Çok Yakında](#)
[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)

RHODE

"Eğer bana durmamı söylemezsen, üç saniye içinde seni öpeceğim."
"Ne-" diye başlıyorum, ama ağzı yüzüme çarpıyor, dişleri benimkine vuruyor.

Üç saniye mi?

İki tane olduğuna eminim. Geri çekiliyorum ama kadın aşırı hevesli bir çaylak gibi bana yapışıyor.

"Tadın çok güzel," diye mırıldanıyor yarı kapalı gözlerle. "Naneli mojito yaprakları gibi."

Bütün gece alkolsüz bira içtim, yani bunun doğru olmasına imkan yok. Bu yabancının tadı benzin istasyonunda Merlot'yla banyo yapmış gibi. Öğürüyorum.

Beni akşamdan kalma yapan bir şey varsa o da kırmızı şaraptır ve performansımın düşmesine izin veremem. Medya şimdiden emekliliğimden bahsediyor, bu yüzden bu sezon alkolden uzak duruyorum.

Belki de sonsuza kadar.

Parmakları saçlarıma dolanıyor. "Dudaklarını seviyorum. Çok yumuşak. Çok fazla dudak kremi kullanmalısın."

Bir şey söylemeye çalışıyorum ama dili ağzıma giriyor. Ona beni öpebileceğini düşündüren neydi?

Evet, yirmili yaşlarımda onu omzumda taşırdım ama şimdi bir kadın için diz çökmeye hazırım.

Herhangi bir kadın değil, doğru kadın.

Yumruklarım sıkılıyor ama bu konuda hıyarlık yapmayacağım çünkü ihtiyacım olan son şey yeni bir medya skandalı. Tenerife Olayı sayesinde Quench sponsorluğumu çektikten sonra imajımı temizlemek yıllarımı aldı.

O zamandan beri başka bir sponsor bulamadım ve şimdi her spor spikeri beni otuz üç yaşında solan bir efsane olarak adlandırıyor. Brodeur bile kırkına kadar patenlerini asmadı.

"Pekâlâ, cesurca bir hareket." Onu nazikçe geri iterek sırtıtmaya zorluyorum. "İsimlerle başlamaya ne dersin, tatlım?"

Tökezliyor ve ben onu tutmaya çalışıyorum, ama o ince topuklu ayakkabılarıyla barın kenarına tutunuyor. Dolgun dudaklarıyla muhteşem olduğuna şüphe yok, ama ben daha çok o ağızdan çıkanları önemsiyorum.

"Çok özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Sarhoşum. Çok sarhoşum. Bu bir mazeret değil. Bunu gerçekten yapmamalıydım. Öyle demek istemedim..." Kaşları çatıldı. "Tanıdık geliyorsun. Seni tanıyor muyum?"

"Nashville kanaviçe kulübüne üye misin?" "Uh, hayır mı?"

"O zaman, hayır, tanıştığınızı sanmıyorum." Zavallı bira bahanemi sıkıyorum, keşke bu gece gri takım elbise yerine tüylü bir boa giyseymdim de bu kalabalığa karışsaydım diyorum.

Cruz yirmi üçüncü yaş günü için Wonderbar'a gelmek istedi ve çaylak bir kere kafasına bir fikir koydu mu, fikrini değiştirmek mümkün olmuyor. Micah Cruz kaleci koçumdan daha inatçı ama en azından onun eğlence anlayışı bana buzda kelebek kaydırağı yaptırmak değil.

Bu kulüp, Lucky Charms leprikonunun tek boynuzlu bir atı sikip gökkuşağından bir bebeği olmuş gibi görünüyor. Birbirine sürtünen terli vücutlarla dolu.

Erkekler erkeklerle.

Kadınlar kadınlarla.

İnsanlar insanları öpüyor.

İyi vakit geçiriyorum ama kulüp ortamından bıktım.

Üç yıl önce, dans pistinde sekizinci pahalı biramı yudumluyor olurdum ama bu, Tenerife skandalı yeniden ortaya çıktıktan sonra annemin gözlerinde hayal kırıklığına uğramış bir parıltıyla bana bakmasından önceydi.

Şimdi eve, kedimin yanına dönmek için dakikaları sayıyorum. Belki bas sesini kısması için birine rüşvet verebilirim.

Kulak tıkacı getirmeliydim.

"Bekle, seni tanıyorum." Kadının yeşil gözleri yüzümü tarıyor ve beyninde bir ampul yanarken ifadesi canlanıyor gibi görünüyor.

"Sen Rhode'sun... Rhode bir şey. Rhode Tremblay! Hokey izlemem ama şu iç çamaşırı reklamında oynamıştın, değil mi? MBA sınıfım bu konuda bir vaka çalışması yaptı çünkü milyonlarca gelir elde etti. İnsanlar kalçandaki dövme için çılgına dönmüştü. Herkesin dediğine kulak asma. Kaplumbağayı sevdim. Sanatsal... ve seksi."

"Herkes kalçamdaki kaplumbağa hakkında konuşmaya bayılıyor," diye mırıldanıyorum, tadı sulandırılmış yulaf gibi olan biramı yudumlarken.

Bu, medyaya kazınmış bir görsel olacaktır. *Rhode Tremblay: Nashville'in en yaramaz bekarı*. Kaslardan oyulmuş seksapelin poster çocuğu - onların sözleri, benim değil.

Evet, onlarca yıldır ruhumu ezen egzersizler sayesinde çıplak olarak iyi görünüyorum, ancak kampanyayı kabul etmemin asıl nedeni şirketin kârın yüzde yirmisini hayır kurumlarına bağışlamasıydı. Ancak gazeteci daha çok kalçamdaki soyut kaplumbağayı tartışmakla ilgileniyordu.

Hepsi öyle.

Kadın kafası karışmış ya da rüya görüyormuş gibi göz kırptıyor.

"Rhode, değil mi?" "Bunu bana zaten sormuştun."

"Çok ateşlisin."

Biramı yudumluyorum, en yakın çıkış için barın etrafına bakıyorum. "Teşekkürler, kişiliğimi görmelisin."

"Hayır, ama senin o mavi gözlerin ve her zaman çok parlak görünen koyu renk dalgaların var." Sağlam bir geri dönüş olduğunu düşündüğüm şeyi ezip geçti. "Hangi saç kremini kullanıyorsun? Onu istiyorum, üstelik şuranda bir gamzen bile var."

Parmağını yanağımın üstüne sokuyor.

Çenemi ovuşturarak geri çekiliyorum. Bir geceyi daha kulüpte bir yabancıyla, özellikle de dilini boğazıma sokmaya hakkı olduğunu düşünen bir yabancıyla havadan sudan konuşarak geçirmeyeceğim. İşlevini yerine getirmek için sekse ihtiyaç duyan yirmi iki yaşında bir adam değilim.

En azından artık değil. O günler o kadar geride kaldı ki, onları görmek için bir teleskopa ihtiyacım var.

Bar tezgahını tokatladım. "Pekala, gitsem iyi olacak. Kedimi beslemek için eve gitmeliyim. Acıktığında tam bir baş belası oluyor."

O küçük pisliği seviyorum. Eğer o olmasaydı, eve geldiğimde buzdolabımdan daha boş bir daireyle karşılaşardım.

"İstersen birlikte gidebiliriz?" diye imalı imalı konuşuyor. "Kediler beni sever."

"Benimki senden nefret ederdi, ama ben dahil herkesten nefret ediyor. Fırtınada ondan uzak dur. Güzel elbiseni çizebilir."

Gözleri parlıyor. "Güzel olduğumu mu düşünüyorsun?" "Bence bütün kadınlar güzeldir."

Gözlerindeki ışık sönüyor ve içimi bir suçluluk duygusu kemiriyor ama tek gecelik bir ilişki isteseydim olurdu. DM'lerim tekliflerle dolu.

Bir kadın bana iki paragraflık bir mesaj göndererek kocasıyla seks yaparken beni düşündüğünü söyledi.

Ters kovboy kız. Sorduğumdan değil.

O seks yaparken birilerinin beni hayal ettiğini bilmekten nefret ediyorum. Bu kafamda olması gereken bir görüntü değil ve isteyeceğim son şey bir evliliği yıkmak.

Ben babam değilim.

"Olamaz." Kadının yanakları öğürecekmiş gibi şişiyor.

Vücudum kaskatı kesildi. "Oh. Kahretsin."

Bana kedimin tüy yumağı kustuğu zamanı hatırlatan bir dizi kuru kusmaya başlıyor, ama sonra bir elini dudaklarına götürüyor ve banyoya doğru fırlıyor. İçkisini düşürüyor ve pembe sıvı gömleğimin her tarafına sıçırıyor.

Harika, tam da ihtiyacım olan gece içkisi.

İyi olduğundan emin olmak için peşinden gitmek istiyorum ama o puslu kulüpte kayboluyor.

Sonrasında, düğmeli elbisem kiraz çamurundan yapışkan bir tuvale dönüşmüş halde öylece kalakaldım. Herkes benden uzak durmak için çabalıyor.

Dişlerimi sıkarak yeşil kovboy şapkalı barmene el sallıyorum. "Hey, dostum, hesabımı ödeyebilir miyim? Sanırım şimdi çıkacağım."

Adam bana şöyle bir baktı, yüzünü buruşturdu ve bir peçete uzattı. "Müesseseden, dostum."

Büyük bir bahşiş alacak. Boş kokteyl bardağını alıp uzatıyorum. "Teşekkürler, bu gece en sevdiğim kişi olabilirsiniz."

Blazer ceketiyile uyumlu kadife bir koltukta ilk sıranın geri kalanıyla oturan Cruz'a bakarken gömleğimi siliyorum.

Micah Cruz kollarını iki kadına dolamış Stanley Kupası'nı kazanmış gibi görünüyor, o yüzden gidersem beni özleyeceğinden şüpheliyim.

Patty mesaj atıyor. Tüm kanaviçe koleksiyonum üzerine bahse girerim ki güzel kanat oyuncumuz yedi aylık kızı Betty'yi kontrol ediyordur.

Medyanın Wyatt Patterson olarak adlandırdığı "Altın Dev", iki annesine mesaj a t m a d a n önce ancak yirmi dakika geçirebiliyor. O

Evinde yatılı bebek bakıcısı olduğu için şanslı.

Takım arkadaşlarıma gideceğimi söylemek için kalabalığı yarabilirdim ama mayalanmış şeker gibi kokuyorum ve ayaklarım yeni Brioni mokasen ayakkabılar yüzünden çok ağrıyor. Rolex'ime bakıyorum. Saat 10:30.

Şimdi gidersem, deplasman maçlarımızdan önce kaslarımı rahatlatmak için banyo yapmaya vaktim olacak. Bu gece papatya sabunu kullanmalıyım. Hayır, nane.

Barmene yüz dolar bahşiş bıraktıktan sonra dumanlı kulüpten geçip soğuk Ocak havasına adım atıyorum ve beyaz bir Audi e-tron GT'ye binmek için sipariş veriyorum.

Yüksek bakım gerektiriyor olabilir ama ben sadece birinci sınıf araç kullanıyorum. Çeneme bir disk yiyerek rekonstrüktif ameliyat gerektiren bir yırtılmaya neden olmadım, sadece havuzlu bir yolculuğu paylaşmak için.

Grup sohbetimizde bir mesaj gönderdim, Puck Buddies.

BEN

Rastgele bir kadın içkisini üzerime döktü, ben yokum.

CRUZ

İrlanda çıkışlarının kralı Ayyo yine saldırıyor. Küçük bir sıçrama hareketinin doğum günümü kutlamanı engellemesine izin mi vereceksin? Git üstünü değiştir ve kışını buraya geri getir seni lanet soysuz.

PATTY

Ben de yokum o zaman. Aslında evde bir çocuğum var.

CRUZ

Peki yirmi altı yaşında prezervatif kullanmayı bilmemek kimin suçu?

PATTY

salutes

Ben
yokum.

CRUZ

Çok eziksiniz. Bugün benim doğum günüm. Şimdiye kadar grup seks yaparız sanıyordum.

BEN

Gece kullanılmış bir prezervatif atmak için her zaman buradayım.

CRUZ

Artık bunun ne olduğunu biliyor musun? İyi. Bu gece elinle iyi eğlenceler ihtiyar.

BEN

Soldakinin kıskanmadığından emin olacağım.

Çenemde bir kas seğiriyor. Bana *yaşlı adam* denmesinden, taşaklarımı buz banyosunda dondurmaktan hoşlandığımı kadar hoşlanıyorum ama Cruz gibi bir çaylağa karşı kendimi yaşlı hissettirdiğini asla kabul etmeyeceğim. Ayak uydurmak gittikçe zorlaşıyor ama kurtuluş yüzdem hâlâ ligin en iyilerinden biri.

Micah Cruz Guardians'la anlaştığında beni çok etkiledi ve pivotumuz canımı çok sıkıyor ama o yetenekli bir oyuncu.

Her spikerin onun Calder Memorial Kupasını kazanacağından bahsetmesinin bir nedeni var. Davranışlarını dizginleyebilirse Yılın Çaylağı olmak için gereken her şeye sahip.

Telefonum şoförümün yaklaştığına dair bir bildirimle titriyor. Neon ışıklı caddeyi tarıyorum ama yolun karşısındaki Taj Kitchen'da yemek yiyen aile dikkatimi dağıtıyor.

Baba benden daha genç görünüyor ve oğluna mama sandalyesinde kaşık kaşık sarı köri yediriyor. Küçük çocuk ellerini çırpıyor, her lokmada ciyaklıyor.

Çocuğu izlerken ağzımın bir köşesi kalkıyor, ama sonra adam kız arkadaşını öpüyor ve dudaklarım tekrar düz bir çizgiye düşüyor.

Otuz üç yaşında hayatımın böyle olacağını düşünmüştüm, ama bunun yerine eve tek başıma, birinin iğrenç pembe içkisiyle kaplı olarak gidiyorum.

Beyaz Audi kaldırıma yanaştığında pantolonum kabuk bağlamış, yorgun, sinirli ve açlıktan ölmek üzereydim. Arabanın kapısını çekip açıyorum ve taze deri kokulu havayı kokluyorum. Kokuyu mahvetmek üzere olmam çok kötü.

"Rhode?"

Kadının sesi karşısında kaskatı kesiliyorum. Bu kahverengi deri koltuklardan daha yumuşak, kulüpteki çıgıllara hiç benzemiyor. "Evet, benim."

"Gecen nasıl geçti?" diye soruyor. Soru, sanki bir kutuyu işaretliyormuş gibi zoraki bir rahatlıkla havada uçuşuyor.

Arka koltuğa tırmanıp kapıyı kapattım. "Harika değil. Rastgele bir kadın beni öptü, neredeyse kusacaktı ve sonra içkisini gömleğime döktü. Göt gibi kokuyorsam özür dilerim. İhtiyacınız olursa temizlik için ekstra ödeme yaparım."

"Daha kötüsü de olabilirdi. En azından gerçekten kusmadı ve sonra da seni öpmedi." Duraksıyor. "Neredeyse kusacaktı çünkü sen korkunç bir

Öpücük. O zaman diğer türlü de daha kötü."

Dudaklarımda bir kahkaha patlıyor. Bu geceki ilk kahkahamdı. Arka koltuktan ona bakıyorum ve kafamı kaldırdığımda geri dönemiyorum.

Vay anasını.

Bu kadının beni gezdireceğini bilseydim tıraş olurdum.

Ellerinin ve boynunun her yerinde küçük dövme var. Saçları bukleler halinde tulumundan aşağı sarkıyor ama loş ışıkta açık kahverengi mi yoksa sarı mı olduğunu anlayamıyorum. Karamel olabilir mi?

Bu düşünce de nereden çıktı bilmiyorum.

Küçük burun piercingine bir parça takılmış ve onu çıkarmak istiyorum. Kulağının kıvrımındaki küpelerden iç bileğindeki ayçiçeğı dövmesine, burun köprüsündeki çilleri örten altın yuvarlak gözlüklere kadar her ayrıntısını özömsüyorum. Boynunda dört yapraklı bir yonca bile var.

Belki de bu benim şanslı gecemdir.

Kadın, Cruz'un bir hayır müzayedesinde sarhoşken teklif verdiği soyut tablolarından biri gibi. O kadar çok şey var ki anlamak için daha yakından bakmam gerek ama ilgimi çekti.

Gerçekten ilgimi çekti.

İçgüdüsel olarak sol elini kontrol ettim. Yüzük yok. Bu kadının Lyft'te ne işi var? Küçük kız kardeşimin geceleri yabancılarla dolaşmasına asla izin vermezdim. Eğer bu kadına ait olsaydım, o tulumla onu yatak başlığına bağlardım.

Ses düğmesini çeviriyor ve rastgele bir flüt albümü arabayı dolduruyor. Sağlam müzik zevki. Mavi-yeşil gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluşuyor. "Sen neye bakıyorsun?"

Sarsılıyorum, emniyet kemerimin klik sesini kaçırıyorum. "Yok bir şey. Affedersin, adın ne tatlım?"

"Tatlım? Oh hayır, seni orada durduracağım," diyor, kahverengi taşlarla kaplı bir sokağı dönerek. "Normalde yabancılarla karşı bu kadar huysuz değilimdir, ama o zamandan beri gerçekten boktan bir hafta geçiriyorum... Boş ver. Rastgele birine hayat hikayemi anlatacak değilim, ama daha fazla huysuz adamla konuşmak istemiyorum," diye düzeltiyor.

Pekala, o dürüst bir tetikçi. Bu hoşuma gitti. Dürüstlüğün Gordie Howe'un hat trick'i kadar nadir olduğu yeterince medya saçmalığıyla uğraşıyorum. "Huysuz kışlı erkekler mi? Bu büyük bir varsayım. Ya ben bir göz adamıysam? Ben bir kadın tarafından yetiştirildim.

Bana bir insanın ruhunu görmenin tek yolunun gözlerinin içine bakmak olduğunu öğreten kadın."

Alay ediyor. "Peki, tamam. Gözlerim ne renk?" Başını yana çeviriyor. "Oh, ve ben zaten seninkilerin mavi olduğunu biliyorum."

İlk tur seçmeleri gibi sırtıyorum. "Öyle mi? Gözlerimi fark ettin mi?"

"Çok zekiler," diyor hiç utanmadan. Bunun bir iltifat olup olmadığını anlayamıyorum. "Şimdi git. Ne renk bunlar?"

"Karanlık olduğu için iyi bakamadım ama sanırım maviler. Belki de yeşil? Bana kız kardeşimin verdiği ruh hali yüzüğünü hatırlatıyor. Bir erkeğin rengini anlamak için biraz daha uzun süre bakması gereken türden gözleriniz var ve ben bakmaktan çekinmiyorum."

O fırtınalı gözlerini deviriyor. "Bu tam bir göt-adam tepkisi."

Öne doğru eğilip tarçın ve narin bir şey kokusu alıyorum. Kokumu örtüyor, bu yüzden daha derin nefes alıyorum. "Pekâlâ, sen nasıl bir kadınsın?"

"İnanılmaz bir şey," diye mırıldanıyor.

Sırtıtmamaya çalışıyorum ama cevabı karşı konulamayacak kadar güzel. "Hiç şüphe yok, ama sen bir kış-kadın mısın yoksa göz-kadın mı? Ya da belki omuz kadını? Ve kadınlar bunları fark etmiyormuş gibi davranma çünkü fark ettiklerini biliyorum."

Bir ışıktta yavaşlıyor. "Ben kişilikli bir kadınıam."

"İyi oynadın." Gülümsemem genişliyor. "Adın ne senin, kişilikli kadın?"

Sanki ondan beni ülkenin öbür ucuna götürmesini istemişim gibi iç geçiriyor. "Tamam, uygulamayı kontrol etme. Adım Nina. Aslında teknik olarak Philomena, büyükannemin son arzusu sağ olsun, ama ben Nina diyorum çünkü Phil dememin imkanı yok."

"Nina..." İsmi kırk yıllık bir viskiymiş gibi döndürüyorum. "Nina, bunu sevdim. Sana uyuyor."

"Güzel. Bir yabancıнын ismimden hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ederek gerçekten diken üstünde oturuyordum."

Ağzımın köşesi yukarı kalkıyor. Kişiliğinde bir ısırık var ve daha fazla tat almak istiyorum. "Bu senin asıl işin mi, yoksa başka bir şey mi yapıyorsun?"

"Önce sen, göt herif."

"Ben tesisatçıyım," diye yalan söylüyorum. Kimse tesisatçılar hakkında daha fazla soru sormaz ve medya röportajlarında hokey kariyerimden yeterince bahsediyorum çünkü bu benim

sözleşme yılı. Olası emekliliğimle ilgili sürekli sorulan sorular çok yorucu.

Boğazından bir ses çıkarıyor, titreyen sokak lambalarının altında şerit değiştiriyor. "Doğru. Sen tesisatçıysan, ben de beyin cerrahisi asistanıyım."

Kaşlarım saç çizgime doğru uçuşuyor. Yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyorum ama kız kardeşim o kadar güvenilir olduğumu söylüyor ki saflık sınırındayım. Göz önünde olan biri için iyi bir özellik olmadığı için artık daha az safım, ama en iyisine inanmayı seviyorum.

kıçımı ısırsa bile.

Çaylak yılıma başladığımda, takımdaki kıdemliler beni herkesin iç saha maçlarına komando olarak gittiğine çünkü bunun iyi şans getirdiğine ikna ettiler. Ligdeki ilk yılımı çıplak taşaklarımı jokey kayışına sürterek geçirdim. O sürtünmeden dolayı cildim hâlâ koyu bir renktedir.

Gözlerimi kısıyorum. "Öyle mi? Kanıtlayın. Bana beyin hakkında bir gerçek söyle."

"Kadınların beyni erkeklerin beyninden yüzde yedi nokta dokuz iki daha büyüktür."

Buna karşı çıkma şansım yok ve *bu* gerçek ona inanmam için yeterince açık. "Pekâlâ, bu etkileyici. Kaç yaşındasın? Bir süredir okulda olmalısın."

Garip ama her zaman sormak zorundayım çünkü bir kadının yaşını asla söyleyemem ve otuzun altında biriyle çıkmayı reddediyorum. Yirmili yaşlardaki insanlar hala kendilerini arıyorlar ve benim çoktan kendini bulmuş bir kadına ihtiyacım var. Buzun üstünde olmadığım sürece oyun oynamam. Artık oynamıyorum.

"İhtisasımı yapıyorum, sanırım bu da beni otuz yaşında yapar."

Omuzlarım gevşedi. Daha genç görünüyor, ama tıp alanı hakkında hiçbir şey bilmediğim halde onu bu konuda suçlamayacağım. On iki yaşına kadar stetoskopa teleskop derdim.

Sinyalini yaktı. "Yani, bir tesisatçı ve bir beyin cerrahı arabaya biniyor. Kulağa korkunç bir fıkranın başlangıcı gibi geliyor. Sence can alıcı nokta ne?"

"Beyin cerrahının tesisatçıya numarasını verdiğiğine eminim."

Gülüyor. Tiz sesi tüm arabayı dolduruyor. Sırıttıyorum. Kahretsin, kocaman sırtıttıyorum. "Bunun-" olmadığından oldukça eminim.

Bir silah sesi onu durdurdu.

Audi'nin yönünü değiştirerek çılgılık atıyor.

Başım pencereye çarpıyor ve şakağımda bir ağrı oluşuyor.

Kahretsin, acıyor.

Reflekslerim devreye girmeden önce bir saniyeden daha kısa bir süre sersemledim ve direksiyona doğru hamle yaptım.

Yıllarca hokey oynamak bana adrenalin patlaması altında nasıl performans göstereceğimi öğretti. Bu gece gelecekteki bir doktorun ölmesine izin vermem mümkün değil.

Şakamızın can alıcı noktası bu değil.

NINA

I ölümümü düşünerek tamamen normal bir zaman geçirdim- terapistime danıştım.

Dr. Ghosh'a göre, ölümlülük üzerine düşüncelerim çok şükür ki olağandışı değil. Şu sevimli köpeklerden biri olan Shar-Peis'den daha kırışık olana kadar yaşamayı planlıyorum, ancak öldüğümde ölümümün iyi bir hikaye olmasını umuyorum.

Yanmış lastik burun deliklerimi yakarken ve arka koltukta Amerika'nın en seksi tesisatçısı varken bir araba kazasında ölmek ikonik olmaktan çok uzak.

Kontrolü kaybettiğim ve karşıdan gelen trafiğin içine daldığımız kısa anlarda, tam olarak benim için geldiğini düşündüğüm şey bu-ölüm.

"Arabaya dikkat et!"

Seksi Tesisatçı direksiyona atılıyor ve bizi sağ şeride geri döndürüyor, böylece siyah Tahoe'ya çarpmaktan kıl payı kurtuluyoruz. Gıcırdayan frenlerin sesi yıldızlı geceyi dolduruyor.

İçgüdüsel olarak frene basıyorum ve sarsılarak kaldırımdaki çöp tenekesi yığınının çarpıyoruz. Bu arabada bir iz bırakacak.

Bir portakal *kabuğu* yüksek bir sesle ön cama sıcıyor.

Tesisatçı öne doğru eğilerek alnıyla kafatasımın arkasına vuruyor. Şakağımda keskin bir acı dalgalanıyor ve irkiliyorum.

"Üzgünüm, iyi misin?" diye aceleyle dışarı çıkar. "Frene yavaş bas. Sanırım o ses diğer arabanın lastiğinin patlamasıydı. Şükürler olsun ki kimseye çarpmadık. Lütfen bana iyi olduğunu söyle."

"Sanırım öyle," diye soluyarak direksiyonun üzerindeki titreyen ellerime bakıyorum.

Ben iyiyim. Biz iyiyiz. Sen iyisin, Nina.

Arka koltuktan üzerime doğru geliyor, kirli sakalı yanağıma degecek kadar yakın. Seksi Tesisatçı arabayı park ediyor ve derimin karıncalanmasına neden olan ağır bir nefes veriyor. Küçük şişliklerden kurtulmak için kollarımı ovuyorum.

"Tamam, iyiyiz." Arka koltuğa yığıldı. "Kaldırıma kadar geldik. İyiyiz."

"Doğru," diye nefes nefese kaldım. "Kaldırım."

"Bu çok yakındı. Etrafta bu kadar insan varken başka birine çarpmadığımız için şanslıyız. Sanırım boynundaki dört yapraklı yonca bize biraz şans getirdi. Sanırım diğer arabada bir şey yok ama gidip kontrol edeyim."

Sakin sözleri sert omuzlarımdaki gerilimi azaltmaya yetmiyor. Panik oluşuyor, cam bir kutudaki su gibi yükseliyor. Çocukluğumdan beri beni hapseden kendi kişisel kafesim. Ama bu, çocukken asansörde mahsur kaldığım zamanki gibi bir şey değil.

Travma hakkında konuş.

Başım dönecek, belki, hayır kesinlikle, midem bulanacak ve sonra dört ila otuz dakika boyunca zihinsel bir kasırganın içine gireceğim ve terli bir karmaşa olarak çıkacağım.

Muhteşem.

İçimi bir korku kaplıyor ve sanki çömlekçilik sınıfıma girip eserlerimden birini sunacakmışım gibi dişlerimi sıkıyorum.

"Nina?" diyor. "Beni duydun mu?"

İsmimi duyunca sıçradım. O hatırladı. "Hayır, kulağıma tekrar bağırır mısın? Bu sefer daha yüksek sesle."

Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez pişman oluyorum. Endişe her zaman sözcüklerimi keskinleştirir, onları en yakındaki karşıt kurbanı saldırmaya hazır hale getirir, ama o yanlış bir şey yapmadı. Aslında, bu adam her şeyi doğru yapıyor.

Yumuşak sözleri hak ediyor, sert sözleri değil.

Sert eli omzumu sıkıyor. Sanırım bunu rahatlatmak için yapıyor ama irkiliyorum.

Hemen geri çekilir. "Hey, korkutucu olduğunu biliyorum ama hepimiz iyi olacağız. Kimseye de çarpmış gibi görünmüyorlar. Biz iyiyiz."

Ellerimin titremesini engellemeye çalışırken göğsüm kısa, sık nefeslerle yükseliyor. "Peki, tamam. Teşekkürler. Freni patlattığım için özür dilerim.

çok sert."

"Her şey yolunda. Gerekirse kırabilirsin, yeter ki beni kırma."

Konuştuğunda tıraş losyonunun kalıcı izini alıyorum. Aroma arabanın içine yayılıyor ve gözlerim istemsizce kapanıyor. Ailemin bizi götürdüğü Blue Ridge Dağları'ndaki küçük kulübede çıtırdayan ateş gibi kokuyor. Her nefes alışım eski bir dosta sarılmak gibi, ama anıların saldırısını durdurmak için hiçbir şey yapmıyor.

Bipleyen monitörler. Doktorlar. Hastaneler.

Görüntüler zihnime musallat olan hayaletler gibi titreşiyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor, sanki göğsüm bir hapishane ve duyulmayı talep ediyor. Düşüncelerim baş döndürücü bir fırtınanın içinde dönüp dururken ürperti nemli tenimi sarıyor, her biri ben anlamlandıramadan avuçlarımın arasından kayıp gidiyor. Gözlerimi önümdeki gülünç derecede çekici ama tanıdık olmayan yüze dikiyorum.

Tesisatçının bakışları Karayipler'den daha sakın, ama varlığı zaten boğucu olan odada bir ısıtıcı gibi. Adam *devasa*. Şu anda başa çıkılamayacak kadar büyük.

Bir yabancınn kırılğanlığıma tanıklık etmesini istemediğim için kendimi geri çekiyorum. Panik atakların regl dönemimden daha sık görüldüğü uzun bir süredir anksiyeteyle yaşıyorum ve kimse izlemediğinde dağılmak daha kolay.

"Hey, iyi misin Nina?" Derin sesi zihnimde yankılanıyor. "Harikayım," diyorum, biraz fazla parlak bir şekilde, çünkü altında saklanmaya alışkınım.

sahte sırtışlar.

Hayatım boyunca onun adını hatırlayamadım ve şimdi kendimi suçlu hissediyorum çünkü o benimkini biliyor. Ronald, belki? "Gidip diğer arabayı kontrol edebilirsin. Ben iyiyim. Hemen geliyorum."

Koyu renk kaşları çatılıyor. "İyi olduğuna emin misin? Seni yalnız bıraktığım için kendimi iyi hissetmiyorum."

Suyun altında maraton koşuyormuşum gibi hissetmeme rağmen gülümsemeye zorluyorum. "Evet, ben iyiyim, gerçekten. Gidebilirsin. Ben iyiyim. Harika."

Bakışları yanağımı yakıyor ama ben titreyen sokak lambalarına odaklanıyorum. Açık. *Kapalı*. Açık. *Kapalı*. Duygularımı basit bir hareketle karartabilseydim hayat çok daha kolay olurdu. Endişelerimi kapatır, iğneleyici esprilerimi açık tutardım.

Omzumu nazikçe sıkıyor. "Elbette, ama bana ihtiyacın olursa haber ver. Ben yakınlarda olacağım. Diğer arabayı kontrol edeyim."

Dudaklarım birbirine dikilmiş gibi hissediyorum, bu yüzden başımı eğip sessizce başımı sallıyorum. Eli seğiriyor, ama bir saniye sonra yumruğunu sıkıyor ve kız kardeşimin Audi'sinden iniyor.

Her nefes alışımında emniyet kemeri göğüs ucumdaki piercingi çekiyor. Bu berbat bir karardı ama kız kardeşimle son kez güldüğüm için pişman olamam. Eğer bu gece ölmezsek, arabasıyla kaza yaptığım için beni öldürecek.

Şimdi, bu iyi bir hikaye olurdu -Aylarca Süren Kavgadan Sonra Büyük Kardeş Rakip Kardeşi Saç Maşasıyla Dövüyor.

O uzaklaşırken başım koltuğa çarpıyor. O gittiğinden beri hava hafiflemiş gibi geliyor ama siyah noktalar hâlâ görüş alanımın kenarlarıyla flört ediyor.

Uzun bir nefes

çekiyorum.

Dördüncüde.

Bekle, Nina.

Dörde kadar dışarıda.

Dişlerimi sıkarak, telefon hattında koşturan fareye odaklanıyorum. Bekle, bu bir fare mi yoksa sıçan mı? Lütfen fare olsun. *Nefes al.* Tesisatçının etrafında toplanan yaya kalabalığı. *Nefes al.* Parıldayan yıldızlara doğru yükselen duman. *Nefes al.* Yangın musluğuna işeyen bir köpek.

"Nefes al Nina," diyorum kendi kendime. "Köpekbalıklarının istila ettiği sularda yüzmüyorsun. Bir bebeği kurtarmak için yanan bir binaya girmiyorsun. Vücudunu böyle hissettiren sadece adrenalın patlaması. Sen güvendesin. Seksi Tesisatçı sayesinde iyisin."

Göğsümde pusuya yatmış, karanlıkta bekleyen endişeli canavara kızarken, kutu nefes tekniklerime devam ediyorum.

Her zaman bekliyorum.

Bazen kış uykusuna yatıyor, diğer günlerde ise düşüncelerime saldırmak için pençelerini çıkarıyor. Sinsi yarattığın hangi ruh halinde olacağını asla bilemiyorum, bu yüzden yapabileceğim tek şey kendimi tekrar tekrar zihinsel hendekten çıkarmak.

Başka kimse benimle savaşılamaz. Tek istediğim ruhumun en karanlık köşelerini gören ve örümcek ağlarından korkmayan biri.

Anksiyete beni hayatımın girdabına çekebilir, ama ben her zaman hava almaya çıkarım.

Nefes alma teknikleriyle geçen bin yıldan sonra kalp atışlarım normale dönüyor. Telefonumdaki saate bakıyorum. "Fena değil. Bu sadece altı dakikaydı."

Bu sözler bir kasırgaya sonbahar esintisi demek gibi, ancak Dr. Ghosh'un İtalya şeklindeki lekeli yeşil sandalyesinde otururken harcadığım tüm emekle gurur duyuyorum. Terapi her derde deva olmayabilir, ancak başa çıkma mekanizmalarının iyi bir yanıyla birlikte geliyor.

Artık yeterince terli ve bitkin olduğum için konsolu karıştırıyorum ve kollarımın altındaki teri silmek için birkaç mendil alıyorum. Tamir etmediği zamanlarda tuvaletlere bench press yapmak zorunda olan tesisatçının önünde kaosun vücut bulmuş hali gibi dışarı çıkmayı reddediyorum.

Ucuza aldığım kabarık ceketimi omuzlarıma sararak tıklım tıklım dolu caddeye çıkıyorum. Tennessee'nin dondurucu rüzgârı yanaklarımı ısıyor.

Yayalar kaldırıma dizilmiş, saygılı bir mesafeyi koruyorlar ama gözleri tesisatçıya sabitlenmiş. Onu gördüğümde, baktıkları için onları suçlayamam.

Bu adam baştan çıkarıcı bir şekilde el yapımı gibi görünüyor.

Hava soğuk olmasına rağmen kollarını sıvamış, ön kollarını kaplayan kalın damarları yaramaz bir hedefe giden bir harita gibi ortaya çıkarıyor. Nasıl oluyor da kıcı donmuyor? Sadece spor salonunda geçirilen saatler sonucunda elde edilebilecek türden bir kas yapısı var ve eğer bir şey varsa, adanmışlık etkileyici.

Adamda her şey var; geniş omuzlar, boyun damarları, keskin çene hattı. Aletine *fuckboy* dövmesi yaptırsa hiç şaşırmazdım.

Yüzünde bir kusur arıyorum, herhangi bir kusur, garip şekilli bir beni bile kabul ediyorum. Burnundaki kırılmış gibi duran hafif şişliği görünce omuzlarım gevşiyor.

Kalabalığın arasında ilerlerken, telefonlarını kaldırmış birkaç kişi fark ediyorum ama beni daha çok siyah Tahoe'nun üzerine eğilmiş adam ilgilendiriyor.

"Şu iç çamaşırı reklamındaki adam mı?" "Hayır, sanırım o yat skandalındaki adam."

"Lig'den emekli olduğumu sanıyordum."

Merakım artıyor ama hangi ligden bahsettikleri hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden onları görmezden geliyorum ve izleyicilerin arasından yoluma devam ediyorum.

Seksi Tesisatçı'nın kaşları konsantrasyonla çatılıyor ve içimi ani bir minnettarlık dalgası kaplıyor. O olmasaydı, muhtemelen ölmüş olurdum. Ya öyle ya da

Burada oturmuş, kırım donarken diğerk arabaya yardım etmek için lastiğinin nasıl değıştirileceğini araştırıyor olurdum.

Yaklaştıkça, aslında dehşete düşmüş annesinin yanında hiperventilasyon geçiriyor gibi görünen küçük bir çocuğun üzerine büzülmüş olduğunu fark ediyorum. Muhtemelen birkaç dakika önce ben de öyle görünüyordum, bu yüzden hiç düşünmeden son iki kişinin arasından geçiyorum. "Her şey yolunda mı? Ne oldu?"

Bana endişeyle kaplı sıkı bir gülümseme veriyor. "Evet, biz iyiyiz. Bunlar Gabriel ve annesi. Lastik patladığında diğerk arabadaydılar ve Gabriel'in astımı var. Biraz korktu, onu suçlayamam çünkü ben de korktum ama astım krizi geçiriyor. Astım ilacı yanında değil, bu yüzden ambulans bekliyoruz."

Sesi sakın ama kaşlarının arasında derin bir kırışıklık var. Beynimi yokluyorum ve bu uykusuz gecelerim ve internetteki tavşan deliklerim için minnettar olduğum nadir anlardan biri. "Burada bekle."

Aceleyle arabama dönüyorum ve kız kardeşimin bir cesedi bile hayata döndürebilecek soğuk birasını bulana kadar konsolu karıştırıyorum. Alkolden uzak durduğum gibi kafeinden de uzak duruyorum ama o bir kahve bağımlısı.

Onu kaptığım gibi koşarak anne ve oğlunun yanına döndüm. Kalabalık normalde insanların ablam için ayrıldığı gibi benim için ayrılıyor.

İçeceği çocuğun annesine uzattım. "İşte, biliyorum bu onun ilacı değil ama kafeinin astım hastalarında solunum yollarını açmaya yardımcı olabileceğini okudum."

Tesisatçı itiraz eder. "Unutmuşum. Sana en başından sormalıydim."

Bu yorumla ne demek istediğini anlamıyorum ama annem minnettar bir gülümsemeye beni kucaklıyor ve bol bol teşekkür ediyor. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Gerçekten hayatımı kurtardın."

Beni bıraktığında gözlerim karıncalanıyor. Endişe beni asla birinin kahramanı yapmadı. Bu anın tadını çıkarsam iyi olur, böylece bir dahaki sefere uyuyamadığımda bunu hatırlayabilirim.

Kadın oğlunun üzerine kapanır, ona kahvesinden yudumlar verir ve sonra sirenler soğuk gecede bir senfonide çalınan yanlış bir nota gibi çığlık atar. Ambulans gelirken kırmızı ve mavi ışıklar sokağı boyar.

Sonraki otuz dakika karmakarışık bir karmaşa.

İnsanlar arabaların etrafında toplanır. Kameralar yanıp sönüyor. Hatta birkaç kişi tesisatçıyla fotoğraf çektirmek istiyor, bu garip ama belki de bir evi vardır

Yenileme programı. Haberlerin durgun olduğu bir gece olmalı çünkü bir muhabir nedense ortaya çıkıyor.

Yaralı olup olmadığımız kontrol edilirken, Audi'sinin tamir edilmesi gerektiğı için kız kardeşime beni almaya gelmesi için mesaj atıyorum ve aramız bozuk olsa da mesajlarıma her zaman bir dakikadan kısa sürede cevap veriyor.

İlk müdahale ekipleri herkesin iyi olduğuna karar verdiğinde ben bitkin düşmüştüm ama Gabriel iyiydi ve önemli olan da buydu. Siyah Tahoe'yu incelerken insanlar hâlâ tesisatçının etrafında toplanıyor ama o bana doğru bakmaya devam ediyor. Ayağımı hafifçe vurarak aracımı bulmak için caddeyi tarıyorum.

"Sanırım onların da çekiciye ihtiyacı olacak," diyor ayağa kalkarak. "Ya öyle ya da lastiğı değiştirmek için arabayı kendimiz kaldırmak zorunda kalacağız."

Omzumun üzerinden işaret ediyorum. "Önümüzdeki elli yıl boyunca spor salonuna mı gitsem, böylece binlerce kilo kas toplayabilir miyim?"

Kıkırdayarak, onu bir kalp atışından daha kısa bir sürede seksi olmaktan sevimli olmaya dönüştüren orantısız bir gülümseme veriyor. Ben engel olamadan gırtlaktan gelen ses vücudumun her zerresine işliyor.

Bu çok tehlikeli bir sırtış.

Etrafa gülücükler saçarken dikkatli olmalı. Birisi yanlışlıkla onun üstünde çıplak kalabilir.

"Ağırlık kaldırmaya gerek yok. Araba krikosu kullanabiliriz. Bakalım var mı?" Sağ yanağında bir gamze belirir çünkü tabii ki vardır.

Neyse ki, eşleşen bir seti yok. Sanki onu kim yarattıysa iki gamze vermeye başlamış ve sonra birinin yeterince ölümcül olduğunu fark etmiş.

Bagajımın etrafını kazıyor. Sokak lambasının ışıltısı koyu renk saçlarını parlatıyor, neredeyse ıslak gösteriyor. Şimdi, duşta çıplak sırtından aşağı su aktığını hayal ediyorum, ama sırf yontulmuş fiziğı kampüsteki heykellere rakip olabilir diye onu nesneleştirmek istemiyorum.

Başımı sallıyorum.

Sert.

Sonra tekrar, beynim konuyu anladı.

Çarşafı dolanmış gecelerin cazibesini fısıldayan yoğun bir bakışı var, ama düşmüş meleklerle benzeyen erkeklerle işim bitti. Genel olarak erkeklerle işim bitti. Bir sonraki yatacağım kişi bana takıntılı olsa iyi olur, böylece Isaac fiyaskosunun tekrarını yaşamam.

Bagajı çarptı. "Pekala, kriko yok, ama arkada on kutu prezervatif var, bu da beyinleri kesmediğiniz zamanlarda ne yaptığınızı merak etmeme neden oluyor."

"Ne?" Nefesim kesildi. "Beyinleri kesmek mi?"

Başparmağıyla beni işaret ediyor, kaşları çatık. "Doktor, değil mi?"

Düşünce trenine atlamam bir anımı aldı. Sonra ona asistan olduğumu söylediğimi hatırlıyorum çünkü son zamanlarda tıbbi dramaya merak salmıştım. Çoğunlukla şaka yapıyordum, çünkü tesisatçı yorumunda hala yarı yarıyaydım, ama bir müzik festivaline gidiyor gibi görüldüğüm için beni çağırmaması tamamen şok edici.

Mavi kutuyu arabaya geri atıyor, ama bir yabancıya on kutu prezervatif alırsam yüzde on indirim olduğunu itiraf etmeyeceğim. "Hastanede cinsel eğitim kursu yapıyorduk. Diğer asistan, prezervatifleri göstermelik olarak yuvarlayabilmemiz için salatalık getirdi."

"Muz değil mi?" diyor alaycı bir şekilde. "Salatalıklarla ilgili gerçekçi olmayan beklentiler içindeymişsin gibi hissediyorum."

Göz kırıyor. Kaşlarımı çatmamaya çalışıyorum ama yabancılara göz kırpan erkeklerin üzerinde bir uyarı etiketi olmalı. Hiçbir şey söylemiyorum çünkü ne söylemem gerekiyor? Bir sürü salatalık büyüklüğünde penis gördüm.

Ben yapmadım.

Aramızda sessizlik yükseliyor. Loş ışıktaki yanakları kızarmış gibi görünüyor ama hava buz gibi.

Öksürüyor. "Pekâlâ, salatalıklar bir yana... Çekici şirket birazdan gelip arabanızı göçükten kurtarmak için dükkâna götürecektir. Seni bırakmamı ister misin? Tavuğu beslemek için eve gitmeliyim ama sağ salim döndüğünden emin olmak istiyorum."

Başımı iki yana sallıyorum. "Tavuk senin..."

tavuğun mu?" "Hayır, o benim kedim," diyor

sanki çok açkımış gibi.

"Kedinin adını Tavuk mu koydun? Neden? Tavuk mu yiyor?"

Kaşlarını çatı. "Evet, ama böyle söyleyince neden kulağa bu kadar kötü geldiğini bilmiyorum. Kız kardeşim bu ismi seçti çünkü onu barınaktan geri getirdiğimizde tek yediği şey buydu, ama şimdi onu kanlı bir tavuğu yerken hayal ediyorum. Normal bir kedi gibi konserve tavuk yiyor."

"Oh."

"Evet." Ellerini ceplerine sokuyor. "Ee, gezintiye ne dersin?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. Muhtemelen, hayır, kesinlikle, beni biraz yargılayıcı yapıyor, ama onun kadar çekici görünen bir adamın prezervatif planlarımı eve sağ salım varıp varmadığımdan daha fazla önemsemesini beklerdim.

Bir el salladım. "Hayır, teşekkürler ama ben iyiyim. Gelip beni alması için kız kardeşime mesaj attım bile. Seni bırakmamı ister misin?"

Dudaklarının köşeleri aşağı doğru döner. "Oh, uh, hayır. Beni alması için arkadaşlarımdan birine mesaj attım bile."

Sessiz bir duraklama oluyor, bakışlarımızın oyalandığı bir ritim. Gözleri, Frida Kahlo'nun resimlerindeki renklerden daha canlı, parlak bir serulean mavisi tonu.

Bir şey söylememi bekliyormuş gibi başını eğiyor. "Yani, sanırım bu bir veda mı?"

"Evet, sanırım-"

Farların ani parlaması kalabalık ve soğuk geceyi yararak köşeyi dönüyor. Kör edici parıltı, beni sayısız çömlekçilik dersine ve ofis saatlerine götüren tanıdık kırmızı Jeep'i görene kadar gözlüklerimin üzerinden gözlerimi kısarak bakmaya zorluyor.

Kapı bir gıcırtyla açılıyor, ama kız kardeşimin tanıdık yüzü yerine, hiç de hoş olmayan bir gamze dizisi loş sokak lambasına doğru adım atıyor.

Eskiden bu kendinden emin yürüyüşü çekici bulurdum, ama şimdi bana paytak paytak yürümeyi hatırlatıyor. Tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum. Eğer bana bir kez daha o kibirli ses tonuyla *bunu kabul edip etmediğimden emin* olup olmadığımı ya da *orada kalıp kalmayacağımı* sorduğunu duymak zorunda *kalırsam*, kendimi patlatabilirim.

Zihnimin arkasında kırmızı bayraklar dalgalanıyor ama kötü seçimler benim uzmanlık alanım. Kanıt A, üzerinde "*N. Er. Dy. olabilirim ama sadece periyodik olarak*" yazan tişörtüyle bana doğru yürüyor. *Dy. ama sadece periyodik olarak*. Omzunda kafeinsiz kahvemi döktüğüm ve keşke Tide yıkasaydı dediğim lekeyi hala görebiliyorum.

Tesisatçıya doğru koşarken ve onun delicesine kaslı kolunu kavrarken birkaç seyirci beni izliyor. Bu adam spor salonunda yaşıyor olmalı. Temasla sarsılıyor ama en azından geri çekilmiyor. Bu iyi bir başlangıç. "Tamam, bu çılgınca gelecek ama evli misin?"

"Ne?" Kaşları neredeyse alnından fırlayacaktı.

"Evli misin?" Tekrar ediyorum. "Ya da sivil bir birliktelik? Belki de aile içi birliktelik?"

"Hayır, evli değilim ya da yukarıdakilerden herhangi biri. Neden?"

Gözlerimi şakaklarına serpilmiş griye dikiyorum. Yirmili yaşlarının sonunda, belki de otuzlu yaşlarının başında gibi görünüyor. Bakışlarımı yüzük parmağına indiriyorum. Parmağı çıplak, bu da demek oluyor ki mikrodalga fırında köpek yavruları ya da aynı derecede korkunç bir şey olmalı çünkü kimse onun gibi görünüp ciddi kusurlarını saklamadığı sürece bekâr kalamaz.

"Biriyle çıkıyor musun?"

Sırıttıyor. Tabii ki sırtıyor. "Hayır. İlgileniyor musun?"

"Teoride, evet..." Yutkunuyorum. "Tamam, olay şu. Bana küçük bir iyilik yapmanı istiyorum. Senden bunu istemeye hakkım olmadığının farkındayım ve muhtemelen düzeltmen gereken bir sürü tuvalet vardır, bu yüzden kesinlikle hayır diyebilirsiniz ve ben de kırılmam."

"Pekala, duyalım bakalım. İyilik nedir?"

Bir ciğer dolusu hava çekiyorum. "Lütfen bir randevudaymışız ve ben senin Lyft şoförün değilmişim gibi davranabilir misin? Bir de bana kafayı takmış gibi davranırsan çok daha iyi olur."

RHODE

SÖnümdeki 1.80 boyundaki alıngan dövmeli sarışına bakarken ne sorduğunu anlamaya çalışıyorum.

Nedense onun ufacık tefecik bir şey olacağını düşünmüştüm ama düşündüğümünden daha uzunmuş. Uzun boylu kadınları severim, çünkü köpek stili dizlerimi çok daha rahatlatıyor, çünkü çok fazla eğilmem gerekmiyor.

Başımı sallıyorum, bu kadın büyük, duygulu gözleriyle bana bakarken düşüncelerimi seks pozisyonlarından uzaklaştırıyorum.

"Randevudaymışız gibi davranmamı mı istiyorsun?"

Benim eski Cujo bobblehead'im gibi başını sallıyor. "Evet, inandırıcı olması için kaldırıma prezervatif falan serpebiliriz. Aslında boş ver, bir kuş boğulabilir. Bu berbat bir fikir."

Çevreye duyarlı olması hoşuma gidiyor ama tüm bu konuşmayı takip etmekte zorlanıyorum çünkü çok yorgunum. Kaldırıma düşmediğime inanamıyorum. Nane banyosu yapma ihtimalim hızla azalıyor ki bu tam bir rezalet.

"Yani tek yapmam gereken randevudaymışız gibi davranmak mı?"
Tekrar ediyorum.

"Evet, size sunacak bir şeyim olmadığını biliyorum ama o benim eski sevgilim. Uzun hikâye ve aramızdaki her şey bitti, inan bana, ama kadın orgazmını kendisinin icat ettiğini düşündüğü için gerçekten minnettar olurum."

"Rhode Tremblay adında bir adam olduğuna eminim," diye şaka yapıyorum.

Nina gülmek yerine, adımlı bilmiyormuş gibi ela gözlerini kırptırıyor.

Kahretsin.

Kahretsin. Lanet olsun. *Lanet olsun.*

Uygulamada adım var, değil mi?

Yüzüme sıcaklık hücum etti. Ne düşünüyordum ki? Bir kadına yatakta nasıl davranılacağını bilirim ama bu hiç komik değildi. Bu çok aptalcaydı. Etrafıma bakındığımda birkaç kişinin bizi izlediğini görüyorum ama en azından bu yorumu duymamışlar.

Bir arabanın kapısı çarparak beni az önce yaptığım korkunç şakayı garip bir şekilde açıklamak zorunda kalmaktan kurtardı. Parlak siyah saçlı ve siyah küpeli bir adam Jeep Wrangler Rubicon'dan indiğinde hala söylediği her şeyi sindirmeye çalışıyorum, üzerinde... yazan bir sweatshirt giymiş... Gözlerimi kısarak kutulara bakıyorum. *N. Er. Dy.* Bu bir grup tişörtü mü?

Nina avucunu göğsüne vurarak onu durduruyor. "Burada ne halt ediyorsun Isaac?"

Soğuk hava, kötü bir hakem kararından daha fazla gerilimle yoğunlaşıyor. Aralarında bir geçmiş olduğu açık ama davetsiz bir şekilde buzda kaymaya ve cevaplar talep etmeye niyetim yok. Muhabirlerin özel hayatına burnunu sokmasından nefret ederim.

Adam burnunun kenarını çimdikliyor. "Neden hep bu kadar gerginsin? Özür dilerim, tamam mı? Seni almaya gelmek için kıcımlı yırttım."

"Bunun için altın madalya mı yoksa gümüş madalya mı istersiniz?" Nina kollarını kavuşturur. "Gwendolyn nerede? Neden gelmedi? Sen neden buradasın?"

Beyin cerrahı olmayı unut. Bu kadından çok iyi bir sorgucu olurdu, ama aklından geçeni söyleyen ve saçmalıkları kesip atan insanlar benim en sevdiğim tiplerdir.

Adam ellerini kapüşonunun cebine sokar. "Eve geldiğinde bayılmıştı. Mesajı gördüm ve geleceğimi düşündüm ama sana mesaj atmayacaktım çünkü bana zahmet etmememi söyleyeceğini biliyordum. Bir şey değil."

Nina alay ediyor, ama beni asıl etkileyen kendini tutmaya çalışır gibi kollarını karnına sarması. Bana bakıyor ve aramızda hissedebildiğim ama göremediğim bir şey geçiyor.

Kız kardeşim, lanet olası babamız sayesinde kurtarıcı kompleksine kapıldığını söylüyor. Önemli değil. Beş dakikalığına sahte bir randevuya ihtiyacı varsa, onun için bunu yapabilirim.

En kötü ne olabilir ki?

Adımlarımı hızlandırıp ceketimi arkadan omuzlarına doluyorum. Geriliyor ama sonra çenesini kaldırıyor ve gözlerinde bir minnettarlık parıltısı yakalıyorum.

Nina'yı sırtı göğsümle buluşana kadar kendime çekiyorum. "Üşüyor musun, bebeğim?" Bu ağzımdan kaçtı.

"Babydoll?" Yüzünü buruşturuyor, kaşları yukarı doğru kalkıyor. "Hayır. Bu tatlım'dan bile daha kötü. Böyle saçma sapan lakaplar takmayacağız."

Omuz silkiyorum, çenemi başının üstüne koyuyorum. Garip ama oluyor işte. "Herkese lakap takarım."

"Şey, ben değil. Bana gerçek adımla hitap edebilirsin."

Yıllar boyunca kadınları çağırdığım bir sürü lakabım var, çoğunlukla da gençliğimde isimlerini hatırlayamadığım için, ama Nina bir evcil hayvan ismi istemiyorsa, buna saygı duyarım.

İlk alamayan o olacak. "Pekala, Nina olsun o zaman."

Adamın bakışları aramızda gidip geliyor ama yüzüme bir saniye daha takılıyor, hafifçe daralıyor, sonra tanıyarak genişliyor. Çenesi düştü.

Lanet olsun.

Bu kararı düşünmek için bir saniye bile bulamadan, elini uzatmış ilk müdahale ekiplerinden birinin yanından geçip gidiyor.

"Dur bakalım, sen Rhode Tremblay misin?"

Nina parmaklarını şıklatıyor. "Rhode," diyor, sanki adım bir açıklamaymış gibi.

"Ne?" Ben soruyorum.

Bir elini salladı. "Yok bir şey. Sadece ilginç bir isim. Bu Rhode bir yol gibi mi?"

Saçının ucunu çekiştiriyorum ki rol yaptığımızı hatırlasın. "Annemin kızlık soyadı olduğunu biliyorsun. Bunu sana geçen hafta söylemiştim."

"Demek sensin?" diye sorar adam.

Artık ondan saklanmak yok. Gıcırdayacak kadar sert bir omuz silkmeye adamın elini kavıyorum. "Evet, öyleyim. Tanıştığımıza memnun oldum."

Elimi öyle bir sıkıyor ki, sanki mastürbasyon yapıyor. "Vay anasını. Isaac James. Büyük bir hayranımın. Büyük hayranımın. Geçen sene playofflarda Seattle'a karşı yaptığın kurtarış gerçek dışıydı. Yemin ederim fizik kurallarına meydan okumuştı ve ben de doktora tezimi Newton'un hareket kanunları üzerine yazmıştım. Efsaneydi dostum."

İyi adam. "Teşekkürler, kurtardığın şey çok güzeldi."

Nina kafasını aramızda gezdiriyor. "Tamam, şimdi kafam karıştı. Rhode'u nereden tanıyorsun?"

Isaac, Dünya'nın kare olup olmadığını sorar gibi göz kırpmıyor ve bu bakış beni anında geriyor. "O Muhafızların kalecisi mi? Çelik Duvar mı? İki nokta beş bir GAA ve sıfır nokta dokuz iki kurtuluş yüzdesi olan adam. Yemin ederim, bu adam buzda hiç sarsılmıyor."

Evet, ama ağrıyan kaslarımı yatıştırmak için yaptığım buz banyolarını görmüyor. Yakında belimden ameliyat olmam gerekecek. Beş yıl önce yeteneklerimle Vezina Kupasını kazanmış olabilirim ama oyunumu keskin tutmak zorlaşıyor.

Bazen emeklilik bir rüya gibi geliyor, ama bunu asla yüksek sesle itiraf etmem.

Nina başını iki yana sallar. "Ne demek istiyorsun? Rhode bir pl-"

"Oyuncu." Ne demek istediğimi anlaması için belini hafifçe sıkıyorum. "Ben bir hokey oyuncusuyum, ama bunu biliyorsun, *hatırladın* mı?"

Sanki ona dünyaca ünlü bir seri katil olduğumu söylemişim gibi karşı çıktı. Beklediğim tepki bu değildi. Çoğu kadın NHL oyuncusu olduğumu söylediğimde doğum kontrol haplarını pencereden dışarı atar.

Isaac'in kafası buzda elden ele dolaşan bir disk gibi aramızda sekiyor. "Peki, siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

Nina boğazını temizler. "Rhode ve ben lastik patladığında randevudaydık. Benim ve o çocuğun hayatını kurtardı, Gabriel."

Gabriel'in adını hatırlaması hoşuma gidiyor, ama hoşuma gitmeyen şey, kız kardeşimin yaptığı gibi göğsümü okşaması. Eğer çıkmamız gerekiyorsa, bu işe yaramayacak.

Parmaklarımı onunkilere geçirip ağzımı serin parmak eklemlerine bastırıyorum. Dudakları aralanıyor ve sanırım nefesi kesiliyor, ben de sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

Gerçekten çok tatlı bir doktor.

Ve lanet olsun, bu çok etkileyici.

"Hayır, asıl kahraman sensin. Soğuk demleme ile hızlı düşündün. Haklıydın," diye fısıldıyorum, kirli sakalımı onun yumuşak yanağına sürterek. "Kadınların beyni daha büyüktür."

Isaac sözcükleri çıkarmakta zorlanarak kekeliyor. "Rhode Tremblay ile mi çıkıyorsun? Ama hokeyden nefret ediyorsun?"

Başparmaklarım dondu. Belinde yavaş daireler çizdiklerini fark etmemiştim. "Hokeyden *nefret* mi ediyorsun? Kedilerden ve güneş ışığından da mı nefret ediyorsun?"

Dirseğini kaburgalarımın saplıyor ama buzda daha kötü darbeler almıştım. "Hokeyden nefret etmediğimi biliyorsun. Bunu konuşmuştuk. Ben büyük bir spor değilim

kişi. Bu yüzden ilk randevumuzda buz pateni pisti yerine çıplak yoga stüdyosuna gitmek istedim."

Çıplak yoga mı?

Aklıma vücudunda gizlemiş olabileceği diğer dövmeler geliyor ama bu düşünceyi aklımdan silip atıyorum. Bugünlerde bir kadının hapşırması bile beni yarı sertleştirmeye yetiyor.

Acınası ama gerçek.

"Nasıl unutabilirim ki?" Suratımı asmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor ama ona bir sırtış gönderiyorum. Tenerife Üçlü Seks Olayı'nı başlatanın aynısı. "Sonra ne olduğunu hatırlıyor musun?" Kafamı kalçalarının arasına gömdüğümde yaptığım gibi kirli sakalımı yanağına sürterek mırıldanıyorum. "Buhar odasında mı? Okalıptüs yağıyla?"

Kaşlarını çatıyor. "Oh, hatırladım. Bunu ayak parmaklarıyla yapabildiğini hiç bilmiyordum."

Gülümsemem kayboldu. "Ayak parmaklarım mı? Hayır. Sanırım ellerimi kastettin. *Ellerimle* neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok."

Şimdi çenemin altından yukarı bakarken sırtan o. "Kesinlikle ayak parmaklarını kastetmiştim."

"Ayak parmaklarıyla ne yapabilirsin? Buz üzerinde sana yardımcı oluyor mu?" Isaac üniversiteden yeni çıkmış bir spor muhabiri gibi hevesle soruyor.

"Sen anlamazsın ama Rhode oldukça esnektir," diye kestirip atıyor Nina. Zorlukla bastırılmış bir kahkaha ya da dudaklarında sinsî bir eğim yok. Bu poker suratı beyin ameliyatı sırasında işe yarıyor olmalı.

"Aslında öyleyim. Split yapabilirim," diye fısıldıyorum, iyi bir önlem için hafifçe yan tarafını çimdikliyorum. Nefes nefese kaldı. Güzel. Küçük tilki bu ayak parmağı yorumu için bunu hak ediyor. "Kaleciler çok esnektir ama bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

"Oh, biliyorum. Çıplak yoga dersinden sonra senin splitler bizi çok ilginç pozisyonlara soktu. Bagajımda on kutu prezervatif olması iyi bir şey."

Bir kahkaha patlattım. Eğlenceli biri, hakkını vermeliyim. En son ne zaman bir kadının beni bu kadar güldürdüğünü hatırlamıyorum. Şu anda neler olup bittiğinden emin değilim ama Nina yanıma sokulduğunda çok iyi hissediyor.

Belki de bu benim kurak dönemimdir.

Yıllar boyunca altımda, üstümde, üstüme binen, etrafımı saran pek çok kadın oldu ama hiç biri bana yaslanmamıştı.

Isaac'in gözleri kısılır. "Siz ikiniz nerede tanıştınız ki?"

Nina ve ben "Çıplak yoga dersi" diye geveledik. Kaşlarımız saç çizgilerimize doğru kalkıyor ve ikimiz de birbirimize etkilenmiş bir bakış atıyoruz.

"Ne kadar ilginç." Isaac blöf yapıp yapmadığımızı anlamaya çalışır gibi bize bakıyor. "Yani, gerçekten Rhode Tremblay ile mi çıkıyorsun?"

Nina sertleşir. "Evet, neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü o profesyonel bir hokey oyuncusu ve sen de şeysin, sensin."

Nina ona beni büzüştürmeye yetecek kadar sert bir bakış fırlatıyor. Ağzından çıkan o sese vurmak istiyorum ama önümüzdeki hafta dört deplasman maçı oynayacağız ve bu eklemlerimi mahveder.

Kolumu omuzlarına daha sıkı sarıyorum. "Sanırım asıl soru Nina'yla nasıl çıkmaya başladığım çünkü o tanıdığım en harika kadın."

Bana ona takıntılıymışım gibi davranmamı söyledi ama o çocuğun hayatını kurtardıktan sonra her kelimesinde ciddiym.

Isaac'in ağzı bana inanmamış gibi büzülüyor. "Tamam, neden hepimiz yemeğe gitmiyoruz? Çifte yemek yiyebiliriz. Gwen'in denemek istediği bir suşi restoranı var. Bence bu yeni erkek arkadaşını tanımak için harika bir yol olur."

Nina elini sallayarak, "Bunu yapmamıza gerçekten gerek yok," diye araya giriyor. "Rhode'un Demir Duvar olmakla meşgul olduğuna eminim-"

"Çelik," diye düzeltiyorum.

"Doğru, o. Eminim zamanı yoktur ve ikimiz de biliyoruz ki Gwendolyn benimle çifte randevuya çıkmaktansa elini blendera sokmayı tercih eder."

Isaac, Nina'nın beni kızdıran yorumunu görmezden gelerek bana bakıyor. "Ne diyorsun, Tremblay? Bizimle çıkmak ister misin? Yani, Nina tüm bu durumu uydurmadıysa ve o gerçekten senin Lyft şoförün değilse? Bu durumda, sana bunları yaşattığı için üzgünüm ama o kadar da şaşırdığımı söyleyemem," diyor bana bir çıkış yolu gösterir gibi. "Bazen kendini kaptırabiliyor."

"Isaac," diye araya giriyor Nina. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

Kendini tutmak için elimden çekiliyor. Bu beni her şeyden daha çok etkiliyor. Çifte randevu. Ne zararı var ki? İşler yolunda gitmezse, en azından komik bir doktora şans verdim.

Karmaya ya da astroloji saçmalıklarına inanmam ama o esprili, sevimli ve zeki biri. Benim için yeterince iyi. Seçeneklerim azalıyor.

Herkes evleniyor. Takımdaki büyüklerin bebekleri yok, ikinci sınıf öğrencileri var.

"Gelecek Perşembe nasıl?" Isaac soruyor. "Ayrılmadan önce hepimiz Nina'nın evinde buluşabiliriz çünkü sürprizlerden nefret eder."

"Isaac," diye homurdandı Nina. "Sürprizlerden nefret etmiyorum. Sadece nereye gittiğimizi bilmek istiyorum, böylece önceden plan yapıp menüyü okuyabiliyorum."

Nina'nın pembe yanaklarında uçuşan saçlarına bakıyorum. Kaleci olmak pakı izlemek ve beklemek demek. Açılarımı biliyorum ve kalenin mümkün olduğunca büyük bir kısmını kapladığımdan emin oluyorum, ama disk bana doğru geldiğinde vuruyorum.

"Ne var biliyor musun? Elbette. Kulağa eğlenceli geliyor." İyi bir önlem olarak şakağına hafif bir öpücük konduruyorum ve Nina'nın vücudu buz pisti gibi sertleşiyor.

Ağzım o kadar itici mi? Bir kadınla flört etmeyeli uzun zaman oldu ama kendimi kaybettiğimi sanmıyorum.

Ela gözleri açılıyor. "Çok tatlısın ama sezonla meşgul olduğunu biliyorum."

"Evet ama ben istiyorum," diye fısıldıyorum kulağına, onu daha yakına çekerek. "Bana o gün kurtardığın beyinlerle ilgili her şeyi anlatabilirsin."

"Ya da bunun dışında herhangi bir şey hakkında konuşabiliriz," diyor Koç maçı kaybettikten sonra paten kaymamızı istediğinde kullandığım ses tonuyla.

Dudaklarım çatıldı. Randevu konusunda daha mutlu olacağını düşünmüştüm. Isaac'e ters ters bakarak elimden kurtuldu ve kalabalığın arasından çekicinin şoförüne doğru ilerledi.

"O zaman bu bir randevu," diye sesleniyor Isaac arkasından ve sonra yanıma sokuluyor. "Nina için üzgünüm. Bazen böyle oluyor, bunu öğreneceksin. Başa çıkılması zor biri olabiliyor."

Ellerimi ceplerimin derinliklerine sokuyorum, böylece onları bu pisliğin üzerinde kullanma cazibesine kapılmıyorum. "İsteddiği zaman benimle başa çıkabilir."

"Hayır, tabii ki. Öyle demek istemedim, dostum. Benim hatam." Nefesini dışarı üflüyor. "Sana bizden bahsetti mi?"

Kelepçelerimi açıyorum. "Biliyorsun, çok fazla gündeme gelmedin ve onun geçmişini umurumda değil. Sadece geleceği."

Eğer biri beni randevu kayıtlarım için yargılasaydı, asla birini bulamazdım.

Omzuma bir tokat atarak bana şeflik yapıyor ve ben de ona ters ters bakıyorum. "Ona karşı dikkatli ol. Aramızdaki ilişki yürümedi ve bunun

için ikimiz de daha iyiyiz ama o çok Şey atlattı. Birlikte berbat olsak bile ona hâlâ değer veriyorum, bu y zden sana sahip olduğu için mutluyum."

Nina ellerini çok fazla uçak kahvesi içmiş bir uçuş görevlisi gibi sallıyor. Her ne tartışıyorsa, kazanıyor.

Isaac onun sallanan kollarına bakarak iç geçirir. "Onun incindiğini görmek istemiyorum. O iyi bir kız."

Onu izlerken ağzımın bir köşesi yukarı doğru çekiliyor.

Ben de sevimli doktorun biraz kötü olmasını umuyordum.

NINA

"Y Kili ortalamak için daha sabit bir ele ihtiyacın var Philomena." Pierre omzumun üzerinden bakıyor, uzun gri saçlarının yüzüme düşmesine izin veriyor.

Ayağımı çömlek çarkının pedalından kaldırıyorum. "Biliyorum, deniyorum,

ama bugün parmaklarım biraz titriyor."

Öğrencilerin dikkatini çekmek için kurumuş boyayla beneklenmiş ellerini çırparak, "Hmm, gerçekten de," diye düşünüyor. "Yaratıcı uğraşlarımıza bir an için ara verelim. Bugün el yapımı tekniklerinin incelikli dünyasına gireceğiz, ama önce Huzurlu Zihin Projesi'ndeki ilerlemenizi duymak için sabırsızlanıyorum."

Hayat dolu seramik profesörümüz yetmişli yaşlarında ama beyaz saçlarına ve kırışık yüzüne rağmen tanıdığım en genç insanlardan biri. Kendisine Pierre dememizi istiyor, asla Profesör değil.

Pierre darmadağınık sanat atölyesini tanıyor. Tuvallerden, fırınlardan ve yarım kalmış resimlerden oluşan bir karmaşa, ama dünyayı unutmak istediğimde kampüste ziyaret etmeyi en sevdiğim yerlerden biri.

"Bunu sanatsal yolculuğunuzda çok önemli bir an olarak kabul edin," diye anons ediyor. "Yarıyılımızın doruk noktası olan yardım müzayedesini için bağış toplamak üzere tam üç ayınız var. Unutmayın, çömlekçilik, resim ve sanatın her türlü son derece tedavi edici olabilir."

Noah fırça kavanozlarının arasından eğilip kulağıma fısıldıyor. Vahşi sarı bukleleri, gri Henley'i ve siyah çerçeveli gözlükleriyle Picasso'nun ıslak rüyası gibi.

Dönemin başında Sculptural Ceramics'e girdiğimizden beri masa arkadaşlarıyız. "Yani Pierre bizden kirli işlerini yapmamızı ve düzenlediği yardım etkinliği için açık artırma eşyalarını bulmamızı mı istiyor? Güzel."

Kil sıçramış ellerimi önlüğüme siliyorum. "En azından iyi bir amaç için. The Peaceful Mind Project'i araştırıyordum ve dünyanın dört bir yanındaki sanat atölyelerine fon sağlıyorlar. Yani, çömlek fırlatmak beni sakinleştiriyor, yani yardımcı oluyor..."

"Doğru." Noah elini kaldırır. "Hey, Pierre. Bir açık artırma nesnesi bulmak yerine sınıfta yaptığımız sanat eserlerinden birini bağışlasak olmaz mı?"

Pierre burnunu kaldırır, ilkeli ve düzgün. "Ne yazık ki senin parçana kimse teklif vermedi, Noah."

Sınıftaki birkaç kişi kıkırdıyor.

"Ben onun eserine teklif verirdim," diye araya girerek onu savunuyorum. "Onun küresel heykellerini narin nüanslarla dolu buluyorum, her bir incelik belli bir ruhani zarafet taşıyor."

Bu yorumu kıcımdan uydurdum.

Pierre parmağını havada gezdirir. "Ah, zekice bir gözlem, Philomena."

"Teşekkürler. Bunun zekice olduğunu düşünmene sevindim."

Noah omzumu dürtüyor. Bu dönemin başlarında biriyle görüşüyordu ama son zamanlarda bana daha yakın davranıyor, o yüzden ayrılıp ayrılmadıklarından emin değilim. "Pierre'e denizanalarını çok sevdiğimi söyledim çünkü tüm heykellerim devasa bok yığınlarına benziyor."

"O kadar da kötü değiller."

Pierre dersine devam ediyor ve artık ellerimizle çalışmadığımız için odağımı tekrar bilgisayar ekranımda açık olan elli sekmeye kaydırıyorum.

Rhode Tremblay zihnimde kapladığı yer için bana kira ödemeli. Makaleleri tarıyorum.

Rhode Tremblay'in Oyun Günü Sırrı: Pancarlı Smoothie. Rhode Tremblay'in Çocuk Hokey Programlarına Hayırsever "Güç Oyunu". Rhode Tremblay Tenerife'de Olivia Vervain ile Skandal Bir Olayda Yakalandı. Rhode Tremblay ve Micah Cruz'un Oyun Öncesi Ritüeli: Kasketler ve Jockstraps.

Micah Cruz?

Bu isim anılarımda çınıyor. Gözlerimi kısarak ekrana bakıyorum, Rhode'un yanındaki öldürücü gülümsemeye sahip adama daha yakından bakıyorum.

Lisedeki o külot eriten sırtışını hatırlıyorum. Micah gece yarısı saçları ve topaz gibi parlayan kehribar gözleriyle muhteşem. O şakacı pırıltı hiç sönüyor.

Şimdi daha yaşlı, ama *bir dans yarışmasına katılma olasılığı en* yüksek oyuncu seçildi. Görünüşe göre NHL'de hayaline kavuştu ve Üstünlükler komitemizi haksız çıkardı.

Micah lisedeyken en sevdiğim insanlardan biriydi çünkü kötü bir gün geçirseler bile herkesi gülümsetebilirdi ve benim de çok kötü günlerim olurdu.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım.

Bu sahte randevu tüm hafta boyunca aklımdan çıkmadı ve internette araştırdığım kadarıyla sadece bir hokey oyuncusu değil, Nashville'in En Çirkin Bekarı olan Rhode Tremblay ile çıkmamın hiçbir yolu yok.

Saygıdeğer bir emektar olduğunu iddia eden birkaç makale var, ancak bir kızın bacaklarının arasından pahalı tekila içerken çekilmiş oldukça skandal fotoğraflarına göz gezdiriyordum, bu yüzden itibarı konusunda şüphelerim var.

Geçen hafta bizi karşılıklı yıkımdan kurtaran adamın aynı zamanda Tenerife kıyılarında bir yatta bir kadını bağlayıp orgazm olurken yanlışlıkla yatı ateşe verdiği gerçeğini hala kafamda oturtmaya çalışıyorum.

Biraz vahşi ama belki de bu tüm hokey kalecilerinin ortak noktasıdır. Bütün gün ağın önünde durup uçan diskleri durdurmak zorundalar.

Ders bittiğinde, postacı çantamı aldım. "Haftaya görüşürüz, Noah."

Berrak kış gökyüzünün altında kampüste dolaşırken, bu randevuyu iptal etmek için zihnimde bir bahaneler listesi oluşturuyorum. Profesyonel bir hokey oyuncusuna yirmi iki yaşında bir sanat öğrencisi olduğumu itiraf edemem. Yüzüme güler.

Ortak neyimiz var ki? Otuz üç yaşında. Ya hala sesli mesaj bırakıyorsa?

Son sınıfın son dönemi benimle ilgili-hedeflerim, hayallerim, tutkularım. Kendimi başkalarının ihtiyaçlarına göre şekillendirmekten bıktım. Temmuz ayında üç aylık bir çömlekçilik bursu için Arjantin'e gidiyorum.

Alnında eski kız arkadaşının kırmızı rujuyla *KALP KIRIKLIĞI* yazan yaşlı adamların dikkatimi dağıtmasına ihtiyacım yok. Buz gibi merdivenlerden kız kardeşimin kahverengi taş evine çıkıyorum ve kapıyı kapatıyorum. Sessizliğe dayanamadığım için arka planda biraz gürültü olsun diye oturma odasındaki televizyonu açıyorum, Rhode'un yakışıklı yüzü görünene kadar kanallar arasında geziniyorum.

Ekran.

"Bu akşamki maçtan önce kendini nasıl hissediyorsun Rhode?" diye soruyor röportajcının derin sesi televizyonumuzdan sızarak.

Dudakları ekranda bir gülümsemeye dönüşüyor ve bir robot sertliğiyle açılıyor. "Kendimi iyi hissediyorum. Gerçekten iyiyim. Koçumla sağlam antrenmanlar yaptık, bu yüzden bu akşamki maça hazırım. Takım da hazır."

"Hâlâ kendine güvendiğini görmek güzel," diyor röportajı yapan kişi.

"Özellikle de

çünkü emekliliğinizle ilgili söylentiler dolaşıyor."

Gözlerimi Rhode'un nemli saçlarını benek benek yapan su damlacıklarından ayırmadan pencere kenarındaki sükulentlere sprej sıkıyorum. Kömür rengi şık takımıyla Cannes Film Festivali'ne hazır görünüyor ama zeytin yeşili kravatının her yerinde küçük kaktüsler var. Eminim dünyanın dört bir yanında kırık kalpler bırakmıştır ve benimki onlardan biri olmayacak.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, yanlışlıkla şeffaf gri perdeleri suladığımı fark ediyorum. Dairesindeki her mobilyayı titizlikle hazırlayan kız kardeşim bu durumdan hiç memnun olmayacak. Saksı bitkilerim sayesinde odayı rustik bir tuğla yağmur ormanına dönüştüren şık bir orman havası var. Sonsuza kadar yaşamayı hayal edeceğim türden bir ev. Eğer Gwen'in rahatsız edici varlığı olmasaydı.

"Peki, sırada ne var Rhode?" diye soruyor görüşmeci. "Ne yapıyor Lig'den sonra önümüzde nasıl bir *yol* var?"

Rhode'un sırtışı yüzüne kazınmış gibi görünüyor. Geçen hafta bana verdiği sıcak gülümseme gibi bir gamze yok.

Tüm fuckboy'ların ustalaştığı o klişeleşmiş umurumda değil tavrıyla ekranda bir dizini çaprazlıyor. "Kendimi her zamankinden daha güçlü hissediyorum, umarım yüzümün güzel olduğunu düşünüyorsunuzdur çünkü gelecek sezon beni daha çok göreceksiniz. Yakın zamanda Lig'den ayrılmayacağım."

Telefonumu elime alıp Rhode'un onun adıyla gönderdiği tek mesajı tarıyorum.

İçimi sıcak bir panik dalgası kaplıyor.

Bu randevuyu iptal etmem gerekiyor ve Rhode bir röportaj yapıyorsa

bunu bir süre alamayacak, bu yüzden parmaklarımı ekranda gezdiriyorum.

Muhtemelen bağlantılarında binlerce kadın vardır, bu yüzden gece yarısına kadar başka birinin yatağında olacak ve benim adımı unutarak onların adını inleyecektir.

BEN

Hey! Randevumuz hakkında çok düşündüm ve rol yapmana gerek yok. Sahte randevular biraz saçma... Kimse buna inanmaz. Seni garip bir duruma sokmak istemiyorum. I Biliyorum programın çok yoğun olmalı, o yüzden buna cevap vermene gerek yok. Her neyse, sana iyi hayatlar (:

İşte. Gönderildi.

"Ne zamandan beri hokey izliyorsun?"

O rahatsız edici sesle sışradım.

"Burada ne yapıyorsun, Gwendolyn?" Rhode'un yontulmuş yüzüne odaklanmaya devam ederek kız kardeşime söylüyorum.

"Gerçekten mi? Hâlâ şu Gwendolyn olayına devam mı ediyorsun? Beş yaşından beri bana Gwen diyorsun."

"Evet, ama bu sen bana ihanet etmeden önceydi."

Suyumun geri kalanını, onun kötü şöhretli kara parmağının yaşayan - daha doğrusu ölmekte olan- bir kanıtı olarak duran eğretili otuna boşaltıyorum.

Kız kardeşimin dokunduğu her bitki ilişkimizden daha hızlı kuruyor, ama sırf o bir hain diye özgür bir yaşam düzeninden vazgeçmeyeceğim. Ailelerimiz öğretmen ve onlardan asla çömlekçilik bursumu finanse etmelerini istemem, bu yüzden araba kullanmaktan kazandığım her kuruşu biriktirmek zorundayım.

Melodramatik bir iç çekiş ve arkamdaki dolapların hışırtısı. "Kahve ister misin? Çekirdekleri kampüsün yakınındaki sevdiğin yerden aldım."

Dişlerimi sıkarak arkamı döndüğümde yüzüme bir fincan ittiğini görüyorum. Üzerinde elbiseye benzeyen buz mavisi ipek bir bornoz var ve altın sarısı saçları kafasının üstünde dağınık ama bir çöp torbasını bile güzel gösterebilir.

Gwen, Enigma adında bir danışmanlık şirketinde çalışarak şirket basamaklarını tırmanıyor. O bir baş belası, ancak dünyada bunu yüksek sesle itiraf edebileceğim kadar para yok.

Bir ördek yavrusu gibi onun peşinden üniversiteye gitmiş olabilirim ama şimdi dövmelemlerimi ve kadife tulumumu bir onur nişanı gibi taşıyorum.

"Kafeinsiz mi?" Seramik dersinde yaptığım yosunlu yeşil fincana bakıyorum. Dolaptan seçmesine şaşırdım.

Fincanı sallıyor. "Hayır, ama bir fincan normal kahve gerçekten acıtacak mı?"

Ona kafeinin vücudumu bir ayı tarafından kovalandığımı düşünmesi için kandırdığını söyleyebilirim ama asla anlamaz çünkü onun tek endişesi aylık mum aboneliğinin ne zaman geleceği.

"Evet, bunu sana binlerce kez söyledim," diyorum. "Beni titretiyor ve bu duygudan hoşlanmıyorum."

Etrafımda dönerek, geçen haftaki maçın özetlerini gösteren ekranın sesini açıyorum. Rhode maçı kapatmıştı, ki bu da kafa karıştırıcı bir şekilde kimseyi dışarıda bırakmakla ilgili değildi. Görünüşe göre büyük bir olay, çünkü spikerler maçtan sonra bundan bahsetmeyi bırakmıyor.

"Rhode Tremblay mi o?" Gwen iç geçirir. "Bütün gün ona bakabilirim. Onunla çıktığını neden Isaac'ten öğrenmek zorundaydım ki? Bu büyük bir haber. Bana söylemen gerekirdi. Nasıl tanıştınız ki?"

"Güvenimi kırdığın için artık sana hiçbir şey anlatmayacağım," diye çıkışıyorum, aynı erkek zevkine sahip olmamızdan nefret ederek.

"Yani gerçekten Rhode Tremblay ile mi çıkıyorsun? Çelik Duvar?"

"Ona adıyla ve soyadıyla hitap etmeyi keser misin?" Saptırıyorum.

Buzdolabı açılır. "Sadece şaşırdım. Spordan nefret edersin. Büyürken futbol maçlarıma gitmekten hep şikayet ederdin."

"Neden herkes tüm sporlardan nefret ettiğimi düşünüyor?"

"Bunu bana söylemen gerekirdi diye düşünüyorum," diye devam ediyor Gwen soruma cevap vermeden. "Ayrıca, o senin için biraz yaşlı değil mi?"

O haklı ve Isaac olayından sonra gerçekten de benden yaşça büyük erkeklerle çıkmamalıyım ama ablamla aynı fikirde olmam mümkün değil. "O otuz üç yaşında. O kadar da yaşlı değil. Eğer yüz beş yaşına kadar yaşarsa, hayatının sadece yüzde otuz birini yaşamış olur. Bu hiçbir şey değil."

"Evet, ama sen yirmi iki yaşındasın. Yani, hayatınızda tamamen farklı yerlerdesiniz."

"Seninle bu konuyu konuşmaktan bıktım."

Fincanı indiriyor, gözleri parlıyor. "Nina, lütfen, burada deniyorum, tamam mı? Özür dilerim. Her şey için çok çok özür dilerim ama başka ne yapabilirim bilmiyorum. Milyonlarca kez özür diledim. Neden en azından yeniden arkadaş olmayı deneyemiyoruz?"

"Sen benim arkadaşım değilsin. Sen benim kız kardeşimsin." "İkisi de olabilirim."

Sessizlik aramıza giriyor. İlişkimizdeki boşluk o kadar geniş ki, sığmakta hiç zorlanmıyor.

"Hayır, yapamazsın, Gwendolyn. Bekaretimi kaybettiğim adamla yattın. Sonra geçen hafta öğrendim ki bir yıldır benden gizli onunla çıkıyormuşsun. Isaac'le yatmanı sorun etmediğimi mi söylememi istiyorsun? Çünkü bu yalan olur."

Ellerini uzatıyor. Kahve fincanından dökülüyor. "Gerçekten mi Nina? Isaac'le ilişkini iki buçuk yıl önce bitirdin. İki yıl. Başka insanlarla birlikte oldun. İkimiz de aldatmış değiliz."

"Evet, ama geçen *hafta* onunla gizlice çıktığını öğrendim," diye papağan gibi tekrarlıyorum. "En azından bunu sindirmem için bana bir dakika ver."

"Bir şey olmadan önce altı ay bekledik." "Bu değil-"

Sözümü kesti. "Ve bana bekaretini onunla kaybettiğini hiç söylemedin çünkü bana hiçbir şey anlatmıyorsun. Onunla çıkmanın tek sebebinin tüvit yelek giyen erkeklerden hoşlanman olduğunu söyledin. Ona aşık olduğunu nereden bilebilirdim ki?"

Geriye dönüp baktığımda, aşk sandığım şeyin aslında karasevda olduğunu görebiliyorum, ancak bazen, özellikle karanlık bir deliğe çekildiğimde, Gwen'in beni yetersiz kılan neye sahip olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Bu düşünce özgüvenimde delikler açıyor ama bunu geride bırakmaya çalışıyorum.

"Bunun bir önemi yok." O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki neredeyse su bardağımı devirecektim. "Mesele o bile değil. Mesele arkamdan iş çevirip bunu benden saklamaya çalışman. Bunun beni ne kadar kötü hissettirdiğini biliyor musun? Eğer bana ondan hoşlandığını söyleseydin, muhtemelen bunu sorun etmezdim. Bunun yerine, geçen hafta seni oturma odasında onu emerken yakalamak zorunda kaldım," diye bağırlıyorum. "Bu resmen ensest."

Gözlerini deviriyor. "Bu ensest değil." "Öyle olmalı!"

Yeşil gözleri öfkeyle parlıyor ve onlara ürkütücü bir ışıltı veriyor. "Lütfen, birlikte olmamıza asla razı olmazdın. Bu yüzden bunu bir sır olarak sakladık. Tüm hayatını benden nefret ederek geçirdin. Bu yeni bir şey değil."

Bu son yorumu görmezden geliyorum çünkü bu duygusal yükü sığdıracak kadar büyük bir bavul yok. Gwen için hissettiğim nefret değil. Küçük bir kız kardeşin laneti olan uzun süreli bir kıskançlık.

Onun DNA'sında özgüven var, benimkinde ise endişe. Gwen bir odaya girdiğinde herkesi kör eder. Başka bir kızın ışıltısını karartan bir kadın olmak istemem ama o öyle bir parlıyor ki kimse beni göremiyor bile. Sanki damarlarında parıltı dolaşıyor.

"Neden Isaac olmak zorundaydı?" Mırıldanıyorum. "Kelimenin tam anlamıyla başka birini de alabilirdin. Neden o?"

"Bilmiyorum Nina." Ellerini yüzünde gezdiriyor. "Hoşlandığım şeyleri sıralayarak seni rahatsız etmek istemiyorum. Geçen yıl senin eşyalarını bıraktığında konuşmaya başladık ama haklısın. Önce seninle konuşmalıydık. Bir anda oluverdi."

"Oh, gerçekten mi?" Alay ediyorum. "Yani Isaac'ın aleti yanlışlıkla senin ağzına mı girdi? Ne güzel. Aranızdaki kimyanın kendinizi kontrol edemeyecek kadar patlayıcı olmasına *çok* üzuldüm."

"Nina, sadece dinle-"

"Hayır," diye araya giriyorum. "Bu tam bir saçmalık. Kız kardeşinin eski sevgilisiyle 'yanlışlıkla' yatmazsın. Bu senin düşündüğün bir şey ve bana bunu yapmayı isteyerek seçtin, bu yüzden bu senin kontrolün dışındaymış gibi davranma. Benim yerime onu seçtin ve bunun için seni affedemem."

"Hiç de öyle olmadığını biliyorsun. Ondan hoşlanıyorum ama seni seviyorum Nina." Yüzü düşüyor ve içimde suçluluk duygusu kabarıyor çünkü kız kardeşimi seviyorum. Karmakarışık ilişkimize rağmen gerçekten seviyorum ama ona onu sevdiğimi hiç söylemiyorum.

"Bak," diye yumuşuyorum, telefonumu elime alıyorum. "Bunu yapmayalım. Kavga etmekten yoruldum ve seramik dersi projem için bağış toplamaya çalışmam gerekiyor."

"Nasıl gidiyor bu arada? Konuşman için hazır mısın?"

"Hayır. Topluluk önünde konuşmaktan nefret ettiğimi biliyorsun, ama hazırlanmak için hâlâ dört ayım var, yani iyi olacağım. Ben her zaman iyiyimdir."

Dikkatimi dağıtmak için telefonumu çıkarıyorum ama sonra ekranda bir mesaj görüyorum. Mesajı okuduğumda kalbim acımasızca çarpıyor.

RHODE

Çok fazla hokey oyuncusu tanımıyor olmalısınız, Dr. Nina... Bu kadar kolay pes edeceğimi düşünmeniz çok hoş (;

En iyisi onun hayatının periferisinde kaybolmak, bu yüzden telefonumu kapatıp onu okumaya bırakıyorum.

RHODE

W Denver'a kıçlarını İngiltere Kralı'na layık gümüş bir tepside sunacak.

Maçın iki dakikasında Denver'ın kalecisi tıkanıyor ve Patty beş deliğe doğru bir şut atıyor.

Ne kadar güzel.

İkinci periyotta Denver zayıf penaltılar almaya başladı - kesme, tutma, hatta çelme takma.

Piçler.

Kirli bir hareketle, Forty Cruz'a sopasıyla çelme takıyor, ama bizim oğlan lanet bir sincap gibi geri sıçırıyor. Ters vuruşu bordadan sekip doğrudan kaleye giderken, Forty ceza sahasına giriyor.

Cırcır böceği gibi cıvıldıyoruz.

Pak üstüne pak gönderiyorlar ama ben Çelik Duvar'ım. Denver beni tek bir şutla bile geçemiyor ve maçtan galip ayrıldığımızda pistte zil çalıyor.

Maçtan sonra soyunma odasında elektrik var.

"İşte bu!" Cruz ağzından su tükürerek bağırıyor. "Ben lanet olası bir efsaneyim. Teşekkür olarak kim sikimi yalamak ister?"

"Pas."

"Tabii ki hayır."

"Kendi sikini yala."

Çaylak her iki kelimedede bir küfür etse de, Micah Cruz egosunun altında iyi bir kalbe sahip. Çocuk bir kıskırtıcı ve eldivenleri bırakmakta hızlı olsa da affetmekte daha da hızlı.

Bir takım arkadaşının doğum gününü asla unutmaz. Buzda bir savaşçı olduğundan ve çok komik laflar ettiğinden bahsetmiyorum bile.

Herkes formalarını havada sallıyor ama ben telefonumu kabinden çıkarırken kaşlarımı çatıyorum. Soyunma odasına ter, bant ve temizlik malzemelerinin kokusu sinmiş.

En azından keskin koku, düşüncelerime hakim olan komik doktordan güzel bir dikkat dağıtıcı. Bir kadınla bu kadar kolay anlaşmayalı uzun zaman olmuştu ama bunu hisseden tek kişi ben olabilirim çünkü bana hâlâ mesaj atmadı. Randevumuzun yarın olması gerekiyordu ama cırcır böcekleri Nina Alstyne'den daha hızlı cevap veriyor.

Neden bana mesaj atmadı?

Beni internette aradı mı?

Umarım bulmamıştır. Eğer bulduysa, o Tenerife fotoğraflarını bulacaktır, ama benim o geçmiş versiyonum, tanışmak istemediğim bir yabancı da olabilir.

"Pekâlâ beyler, toplanın." Koç Watson bakışlarını takımın üzerinde gezdiriyor. Delici çelik grisi gözleri her oyuncuya meydan okurcasına oyun sonrası bilgilendirme konuşmasına başlıyor.

Patricia Watson'ın 1.80 boyundaki gri kafası buradaki çoğu erkeğin omuzlarına ancak ulaşıyor, ancak ham yoğunluğu dikkat çekiyor. Bir hokey efsanesinin kızı ve kendisi de eski bir oyuncu olarak, Lig'de saygı duyulan bir baş antrenör.

"Sonuç olarak, bugün harika bir iş çıkardık," diyor Zamboni'den daha kararlı bir sesle. "Bu, harcadığımız sıkı çalışmanın, özverinin ve sayısız saatin bir kanıtıdır, bu yüzden kutlamanın tadını çıkarın, ancak kafanıza girmesine izin vermeyin. Daha sezonun yarısı var ve bu yıl kupayı almaya gidiyoruz. Şimdi biraz dinlenin."

Takım arkadaşlarım gülüyor, birbirlerini itip kakıyor ve soyunma odasından dışarı çıkarıyorlar. Dördüncü hattaki çaylaklardan birinin sırtını tokatlıyorum. "İyi iş çıkardın Jenkins. Kalenin arkasını bulma şeklin ustalıktan başka bir şey değildi."

"Teşekkürler, Tremblay. Senden duymak çok anlamlı."

Sezon öncesi açılış maçımızda çenesine isabet eden diskin bıraktığı boşluğu göstererek sırtlıyor. Ben de yüzümü buruşturuyorum. Ben de yaşadım. Zor bir durum ama kaplama yaptırmak için takımın dışçisine gidecekler listesinde ve Dr. Alder sihirli bir iş çıkarıyor.

Dolabımdan bulmacamı çıkarmadan önce takım arkadaşlarımdan her birini tek tek okşamaya özen gösteriyorum, adrenalin patlamasından sonra rahatlamaya ihtiyacım var.

N ile başlayıp A ile biten bir kelimeden iyi bir dikkat dağıtıcı. Cruz, "Kahretsin, her maça komando olarak çıkmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum," diyor, kasıklarını kaşıyor. "Taşaklarım atletime sürtünüyor. Şu erkek kuşaklarından birini giyemeyeceğime emin misin?"

Patty kahkahasını bir öksürükle gizler. "Hey, biz buza bağlıyız... Hokey tanrılarının ritüellerine bağlıyız, dostum. Her maça komando olarak çıkmazsak bunun kötü şans getireceğini biliyorsun. Takım olarak kazanırız ve takım olarak komando oluruz."

Patty ve ben yüzümüzü asmamaya çalışarak birbirimize bakıyoruz. Sezon öncesi açılış maçımızdan beri Cruz'la bu komando yalanını sürdürüyoruz. Hepimizin batıl inançları var, ama ben Cruz'a bir tane yaptım çünkü emektarlar yıllar önce bana da aynısını yaptılar ve ben de meşaleyi devrediyorum.

Cruz pantolonunu çekiştiriyor. "Bu gelenekten nefret ediyorum."

Telefonum çalışıyor ve Nina'nın adını görmeyi umarak bana doğru uçan bir disk gibi ileri atılıyorum, ama ekranı okuduğumda çenemde bir kas kasılıyor.

MORGAN

Bu gece harika bir galibiyetti. Sizinle gurur duyuyorum. Mart ayında Nashville'e geleceğim ve seni görmek isterim.

Telefonumu kapatırken çenem kenetleniyor, Morgan'ın adını ekranda her gördüğümde olduğu gibi vücudumu bir öfke dalgası sarıyor.

Cruz başını omzumun üzerinden uzatıyor ama elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Bulmacama dokunma."

Saçlarını savurarak kâğıdımın üzerine ter damlacıkları gönderiyor. "Götüne ne girdi lan senin? Yaban arısı mı? Yakaladığım uçan daire pasını görmedin mi? Denver'ı katlettik."

Patty sarı saçlarını arkadan bağlıyor. Uzun tutmak çok sinir bozucu olmalı. "Doktor şoförü onu terk ettiği için kızgın."

Sanki kelimelerde Nina'nın düşüncelerini deşifre edecek gizli bir mesaj varmış gibi bulmacaya bakıyorum. Başta kızmamıştım çünkü birini benimle çıkması için zorlamak istemiyordum ama düşündükçe daha çok sinirleniyordum. Bir doktor için yeterince iyi değil miyim?

Kadınlar bana çekici bir erkek olduğumu söylüyorlar ve daha önce kimse beni hayal kırıklığına uğratmamıştı. Kadınların ilk önce yatağıma atlamasına alışkınım.

Formamı çıkarıyorum. "Teknik olarak bana hayalet gibi davranmadı. İlişkimizi bitirme konusunda oldukça açık sözlüydü."

Cruz omzuma tokat attı. "Şu haline bak, hayaletin tanımını biliyorsun. Bunu sana bulmacan mı öğretti, ihtiyar?"

Dişlerimi sıkıyorum. Onun *yaşlı adam* yorumları sinirime dokunuyor. Evet, sabahları sırtım ağrıyor olabilir, haftada bir buz banyosu yapmazsam dizlerim ağrıyor olabilir ve tamam, ideal Cuma gecemde dokuz saat uyumak var ama otuzlu yaşlar yaşlı değil. Altmışlar yaşlı bile değil. Yaş bir zihniyettir. Cruz sadece yenilmez olduğunu düşünüyor. Ama etrafım yirmili yaşlarının başındaki adamlarla çevriliyken ve kendimi onların tüm istatistikleriyle kıyaslamak zorunda kalırken kendimi yaşlı hissetmemek zor.

"Yaşlı adam mı? Otuz üç yaşındayım," diye kestirip atıyorum, sidikli halimin belli bir doktorla ilgisi olduğunun tamamen farkındayım.

"Haklısın. Büyüklerime biraz saygı göstermeliyim. Yani, sen 19. yüzyılda doğdun."

Ona ters ters bakıyorum. "Doksanlı yıllar dediğimiz şey gerçekten bu mu?"

"Hey, büyüklerinizin hakkını verin," diyor Patty. "Ben de bin dokuz yüzlerde doğdum."

Cruz yüzüne bir havlu sürüyor. "Evet. Bu tarih öncesi. Eminim mastürbasyon yaparken hâlâ dergilere bakıyorsunuzdur."

Bulmacamla çocuğa vuruyorum. "En azından keçi videoları izlerken sertleşmiyorum."

"Son kez söylüyorum," diye bağılıyor Cruz, bir saniyede sıfırdan yüze çıkıyor. "Başka bir şey düşünüyordum. Patty o videoyu oynatmaya başladığında zaten bir yarım vardı."

"Ne düşünüyordun ki?" Patty kıs kıs gülererek araya girer. "Atları mı?" Gülmekten kırılıyoruz.

Ne zaman tansiyon yükselse, herkesi sakinleştiren ilk kişi Patty olur. Başlarda az konuşan bir adamdır ama onu tanıdığınızda saatlerce konuşur.

Sağ kanat oyuncumuz demir gibi bir kalbe sahip, aynı zamanda çiftlik çocuğu ağzı ve kalçasındaki kız çocuğuyla altın çocuk cazibesi yayıyor. Yemin ederim adam dürüstlükle yaldızlanmış. Wyatt Patterson, buzda ve buz dışında saygı uyandıran nadir bir yeteneğe sahip gerçek bir güzellik.

Cruz bir elektrolit ieeği açıyor. "Benimle taşak geçme. O lanet disk tavşanı beni üç saat kadar idare ettikten sonra üzerimde uyuyakaldığı için çok fazla enerjim var."

"Tek gecelik ilişkilerine puck bunnies demeyi kes," diyorum. "Bilet satışlarımızın yarısından kadınların sorumlu olduğunun farkındasın, değil mi? Onları gerçekten kızdırmak mı istiyorsun?"

Cruz alay ediyor. "Kendilerine disk tavşanı denmesinden *hoşlanıyorlar*." Ağzıma su fişkırttım. "Sen yle söyleyince öyle olmuyor." "Kadınları kızdırmak hakkında mı konuşmak istiyorsun? Tüm o kadınlara ne oldu? Senin hakkında duyduğum hikayeler mi? Tenerife Threesome Tremblay nerede? Kulağa iyi vakit geirecekmiş gibi geliyor. Onu geri istiyorum."

l seks çok fazla iş ve benim sadece bir ağzım var. Evet, yirmili yaşlarımda iyi vakit geçirdim, yattığım kadınlar da öyle, ama neredeyse otuz dört yaşındayım. Buzdolabımdaki turşular ilişkilerimden daha uzun sürdü.

"O bir kereydi ve yıllar önce oldu," diyorum. "Bu konuyu amayı bırak. Camille o makaleleri kaldırmak için çok fazla zaman harcadı ve bu yüzden hala sponsorluk alamıyorum, bu yüzden artık terbiyem var."

"Terbiye mi?" Cruz homurdanıyor. "Aynı anda iki kadınla yatmaya böyle mi diyorsun? Çünkü eğer durum buysa, annem beni yanlış yetiştirmiş. Neden kapıları açıp duruyorum ki?"

Patty inliyor. "İşte bu kadar. Kızım asla biriyle çıkmayacak. Bir kale satın alacağım ve Betty on  yaşına geldiğinde onu kilit altına alacağım."

Patty küçük kızından her bahsettiğinde olduğu gibi omuzlarım kyor. Onu bekleyen biri var, ona güvenen biri. Eve döndüğümde sadece beni tırmalayan bir kediyle karşılaşıyorum çünkü onu penelemeye cesaret edemedim.

Aklımdan geçenleri silerek bacağımı bankın üzerine kaldırıyorum ve kasıklarımı esnetiyorum. "Betty'yi bir kaleye kapatmana gerek kalmayacak çünkü onu doğru yetiştireceksin, böylece nasıl bir erkeği hak ettiğini tam olarak bilecek. Senin sayende standartları çok yüksek olacak."

Patty elini sa tellerini koparmak istercesine saçlarının arasında gezdiriyor. "Onu dünyanın pisliklerinden nasıl koruyacağım? Sanırım Cruz gibi biriyle çıkarsa kendimi ayağımdan vururum. Hayır, aslında Cruz'u öldürürdüm."

Söz konusu cinayet kurbanı Patty'nin bacağına havluyla vurur. "Hey, beni severdi. Yatakta çok cmertimdir. Tremblay'in kız kardeşine sor."

"İyi denemeydi." Ona boş bir şişe fırlattım. "Rowyn seninle asla çıkmaz. Onun standartları var."

Dilini yanağına sokuyor. "Bahse var mısın?"

"Ben berbat bir rol modeliyim," diye devam ediyor Patty, yine bir barış koruyucusu gibi araya girerek. Bu da iyi bir şey, çünkü bunun için Cruz'u tokatlamak istiyordum. Rowyn'le bir şey yapmaya kalkışırsa uğurlu çubuğunu kırardım.

"Lanet olsun, neredeyse kızıma bal veriyordum. Nasıl oldu da kimse bana yeni doğanlara bal veremeyeceğimi söylemedi? İnsanlar bu konuda daha fazla konuşmalı ya da en azından şişenin üzerine bir uyarı etiketi koymalı."

Cruz saçına bir havlu geçiriyor. "Bence öyle, dostum."

"Güzel. Bunu sen bile biliyorsun," diye inliyor Patty, elindeki suyu geri dönüşüm kutusuna atarken. "Ben boktan bir babayım."

"Hey, beni dinle." Cruz duymasın diye Patty'yi kucaklıyorum. "Sadece harika ebeveynler boktan ebeveynler gibi hisseder. Senin müthiş bir destek sistemin var ve Betty büyüdüğünde ne görecektir biliyor musun? Babasının en çılgın hayallerinin peşinden koştuğunu görecektir ve bu onun da senin kadar çılgın olmak istemesine neden olacak."

Patty gözlerini siliyor ama bu artık onun normali. Bir evcil hayvan maması reklamında ağladı çünkü Betty köpek maması yiyen mini dachshund'a güldü.

"Teşekkürler, Tremblay. Buna ihtiyacım vardı. Annem bugün Betty'ye ilk kez yaban mersini verdi ve onu yerken göremedim, bu çok kötü. Yeni şeyler denediğinde çok komik suratlar yapıyor."

Cruz iki köpük rulo alır. "Neden onun yabanmersini yediğini görmek istiyorsun ki? Senin için bir blube yiyeceğim."

Patty kaşlarını çatıyor. "*Seni* yabanmersini yerken görmek istemiyorum."

Telefonum çalıyor ve ona doğru atılıyorum, ama Nina'nın değil de Rowyn'in adını görünce omuzlarım çöküyor.

Telefonumu kulağıma dayadım. "Hey, Wyn, naber?"

Cruz inliyor. "Bu senin seksi kız kardeşin mi? Onu özlediğimi ve sürekli onu düşündüğümü söyle."

Onu işaret ediyorum. "Oraya gitme."

Yirmi iki yaşındaki kız kardeşimin monoloğuna başlaması için gereken tek şey bu. "Profesörüm dün sınıftaki herkesi sınıfta bıraktı, biz de üzüntümüzü bastırmak için bir şeyler içmeye gittik. Sourtoe Kokteyli diye bir şey duydunuz mu? Şaka yapmıyorum, aslında tuzun içinde mumyalanmış bir insan parmağı var, ama bu tamamen başka bir şey. Yani, kendimi hapiste bulabilirdim-"

"Ne? Hapse mi girdin? Neden beni aramadın?" Talep ediyorum. "Ne ha-

"Ne oluyor be?" Cruz banktan atlayarak bağırır. "Neden hapiste? Onu hemen hoparlöre bağlayın."

Patty onun başının yan tarafına tokat atar. "Konuşmayı kes. Dinliyoruz."

"Sakin ol, Ro. Seninle konuşuyorum, değil mi?" Wyn hatta diyor ki. "Ben iyiyim. Kendimi dışarı attım. Kayıt yok. Her neyse, ne hakkında konuşuyorduk? Gelecek haftaki Çoraplı Sporcular partisi için formanı ödünç alabilir miyim?"

Kız kardeşim konuşmasını bitirene kadar neredeyse üç anevrizma geçiriyorum. Rowyn ile her sohbet ettiğimde, yemin ederim on yıl yaşılanıyorum.

Onun çılgın geceleri benim hafta sonu uykularımı salyangozlarla ilgili bir belgesel gibi gösteriyor, bu yüzden aynı yaşam evresinde birine ihtiyacım var. Nina'nın beni arayıp bir parti için formamı ödünç alıp alamayacağını sorduğunu hayal bile edemiyorum.

"Tremblay!" Koç soyunma odasına doğru ağzı bir karış açık adımlarla ilerliyor. "Camille seni ofisinde görmek istiyor."

Camille Bernard sektördeki en iyi spor menajerlerinden biri ve Tenerife Olayı'nı ele alış biçiminden sonra ona gözü kapalı uçak uçurması için bile güvenebilirim.

"Gitmem gerek Wyn," diyorum. "Koç az önce içeri girdi, seninle sonra konuşuruz. Seni seviyorum."

"Seni çok seviyorum!" diyor telefonu kapatmadan önce.

Koç Watson'a doğru ilerliyorum. Ben yaklaşırken bacağıma başıyla işaret ediyor. "Dizin nasıl?"

"İyi," diye yalan söyledim. Hafif bir sızı var ama daha fazla emeklilik dedikodusu başlatacakken bunu itiraf etme şansım yok.

Koç dudaklarını büzüyor. "Camille'le konuşmadan önce git bir PT'ye görün. Bu sezon kontratın bittiği için en iyi şekilde oynamana ihtiyacımız var ve sen kelebeğe düşmeden önce bir an bile tereddüt ediyorsun. Sınırlarını zorlamayı bırak, yoksa seni çekerim, böylece dinlenmek zorunda kalırsın. Odaklanmana ihtiyacımız var."

Sözlerinin baskısı omuzlarıma çöküyor ama ben bu ağırlığa alışkınım. Yine de arada bir bu yükü kaldıracak birinin olması güzel olurdu. "Ben her zaman odaklanmış durumdayım."

"Güzel." Sırtımı tokatladı. "Gerin ve sonra Camille'i bul. Sana bir şey anlatmak için heyecanlı görünüyordu."

Gerinip duş aldıktan sonra yatmaya hazırım, ama Cruz'un son ilişkisini anlattığı koridoru döndüğümde, Camille'i siyah buklelerini sallayarak bana doğru yürürken buluyorum. Menajerim lacivert takım elbisesiyle adaylığını koysa kazanırdı.

"Tremblay. Benimle gel. Şimdi."

"Birinin başı dertte." Cruz göz kırpmıyor. "Hey, Cami. Benim de başım belada mı? Çok kötü bir çocuk olduğumu hissediyorum. Şaplağa ihtiyacım var. Sert bir tane olsun."

"Benimle flört etmeye devam edersen, seni durdurmak için cinsel taciz davası açarım," diye karşılık veriyor her zamanki saçma sapan ses tonuyla. "Atletin altında bir vajina saklamıyorsan, ilgilenmiyorum. Tremblay'i senden alıyorum."

Başını sallıyor ve ben de Hall of Fame formalarının yanından geçerken onun arkasına düşüyorum. Gözlerimi devirip arkamı dönmeden önce omzumun üzerinden bakıp Cruz'un havayı kuru bir şekilde yumrukladığını görüyorum.

"Yine havayı mı kurutuyor?" Camille soruyor.

"Evet."

İlerlemeye devam ediyor. "Kuru kuru sevişmeyi bırak Cruz, yoksa taciz iddiasına geri döneceğiz!"

"Üzgünüm, sadece şaka yaptığımı biliyorsun!" Cruz arkadan sesleniyor. "Sen benim favorimsin, Cami."

"Bahaneler, bahaneler," diye mırıldanıyor.

"Neler oluyor?" Başka bir köşeyi dönerken soruyorum. "Lütfen bana bunun iyi bir haber olduğunu ve sosyal medyada yeniden ortaya çıkan eski bir skandal olmadığını söyle."

Topukları fayanslara vuruyor. "Burada olmaz. Ofisimde konuşuruz. Katılmanı istediğim bir telefon görüşmesi var."

Ofisinin kapısını açıp içeri girmesine izin veriyorum. Dev cam masanın arkasına oturuyor. "Neler oluyor?"

Tırnak rengindeki tırnaklarını klavyesine vuruyor. Uçları buzlu. "Al. Bunu oku." Bana internetteki bir makaleyi göstermek için bilgisayar ekranını çeviriyor. Başlığı tarıyorum.

Rhode Tremblay ve Gizemli Kız ¡Vamos'u Kurtardı! CMO Andrea Peña'nın Oğlu Araba Kazası Sonrası Astım Krizi Geçirdi.

Okurken kaskatı kesildim. ¡Vamos! büyük bir şirket. Tamamen doğal protein barlarıyla ünlüler ve Super Bowl'da reklamları var. Buñuelo aroması bağımlılık yapıyor. Bir keresinde maçtan sonra altı tane yemiştim.

Nina'yla süper kahraman ikilisi gibi görüldüğümüz bir fotoğraf var ama yardımcı olanın ben olduğuma şüphe yok. Kahretsin, o gözlüklerle ne kadar tatlı olduğunu unutmuşum. Neden beni reddetti ki?

Nina sıcak bir gülümsemeyle çocuğa soğuk bir kahve uzatıyor, ben de yanına eğilmiş sırtını ovuyorum.

Camille sırtarak siyah topuklu ayakkabılarını masasına vuruyor. "Bilin bakalım bu iyiliksever davranışınızdan dolayı size kim sponsor olmak istiyor? Andrea Peña yakında beni arayacak."

"Yok artık!" Tekerlekli sandalyeden fırladım ve onu kapıya doğru uçurdum.

Sporcu beslenmesi endüstrisinin en önde gelen markalarından biriyle sponsorluk anlaşması yapabilirsem, bu emeklilik söylentilerini sona erdirecektir. Artık sözleşme yılım hakkında konuşmak yok. "Umarım şaka yapmıyoursundur, Cam. Quench çekildiğinden beri birini bulmaya çalıştığımı biliyorsun."

Parmaklarını kurumsal bir güç merkezi gibi başının arkasına geçiriyor. "Ne zaman şaka yaptım ki, Tremblay?"

"İyi bir nokta."

Telefonu cam masasının üzerinde çalışıyor. "Şeytandan bahsetmişken..." Açıyor. "Andrea, ben Camille Bernard. Seninle konuşmak harika. Söz verdiğim gibi Rhode Tremblay'i hoparlöre aldım."

"Bay Tremblay, sizinle tekrar konuşmak büyük bir zevk," diye yumuşak bir ses çınlıyor telefonda. "Fazla zamanım yok ama öncelikle lastik kazasıyla ilgili olarak en derin özürlerimizi iletmek isterim. Sizin ve ortağınızın yaralanmamış olmasına çok sevindim. İçiniz rahat olsun, meydana gelen her türlü hasar telafi edilecektir."

Çenemi kapalı tutuyorum. Enerji barı endüstrisinin en önde gelen CMO'sunu ortaklık konusunda düzelterek değilim. "Endişelenmeyin Bayan Peña. Herkesin iyi olmasına sevindim."

Camille başparmağıyla beni onaylıyor. Ben de ona bir tane veriyorum, bunu mahvetmemeye çalışıyorum.

"Sen ve ben," diyor. "Ama lütfen bana Andrea deyin. Oğlumun ihtiyacı olduğu dönemde yaptığınız yardımlar büyük takdir topladı ve bunun için sizi gelecek ayki sponsorluk etkinliğimize davet ederek şahsen teşekkür etmek istiyorum, lütfen eşinizi de getirin. Ona minnettarlığımı iletmek isterim. Belki bir şeyler içerken bazı iş fırsatlarını görüşebiliriz."

"Teşekkürler Andrea. Onur duyarım. Orada olacağız," diye düşünmeden geveledim.

Nina'nın benim olmadığını söyleyeyim mi? Hayır. Onu düzeltme riskini almak istemiyorum ve bu önemli bir şey değil. Nina beyinleri kesebiliyorsa, eminim havadan sudan konuşabilir. Ayrıca, bu bana sevimli doktoru tekrar görmem için bir sebep verir.

"Mükemmel," diyor. "Asistanım Matthew sizinle temasa geçecek. Sizi tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

Lojistik hakkında birkaç dakika daha konuşuyoruz ama ben odaklanamayacak kadar enerjik olduğum için Camille kontrolü ele alıyor.

Telefonu kapattıktan sonra Camille bana o meşhur kendinden emin sırıtışlarından birini attı. "Sanırım ¡Vamos! gibi büyük birinin seni desteklemesinin ne kadar önemli olduğunu söylememe gerek yok. Yine de biriyle çıktığını fark etmemiştim. *Bunu* bilmek güzel olurdu."

Keskin bir nefes alıyorum. Nina'yı tekrar göreceğim düşüncesi midemi bulandırıyor ama bunlar iyi türden.

Bir kadın beni bu kadar germeyeli uzun zaman olmuştu ve onu etkilemek istiyorum, özellikle de benden çok etkilenmiş görüldüğü için.

"Adı Nina, ama biz çıkmıyoruz. Birlikte bile değiliz."

Camille nefesinin altında mırıldanıyor. "Muhtemelen onu bir etkinliğe dahil etmeden önce sormalıydın, bu yüzden bir gece için rol yapmaya istekli olup olmadığını görsen iyi olur."

Zihnim son sürat çalışıyor, şimdiden bir plan yapıyorum. Bir metin yazıyorum, hevesim yüzünden neredeyse birkaç kelimeyi yanlış yazıyorum.

BEN

Hey! Konuşabilir miyiz? Sana bir teklifim var.

NINA

İlginç.

Ama ben
almayayım.

Neredeyse telefonumu düşürüyordum. Vay anasını. Gerçekten cevap verdi. Mesajımı tekrar okudum, yeni bir tane yazarken yüzümü buruşturdum.

BEN

Kulağa kötü geliyordu. Normal bir teklif.

NINA

Bu kulağa daha kötü geliyor. Bu teklifini bana gerçekten kabul ettiremiyorsun.

Lanet olsun. Ekranaya doğru yığıldım. Belki de gitmesine izin vermeliyim. Yirmili yaşlarımda yaptığım onca şeyden sonra, onun gibi biri için yeterince iyi değilim. O hayat kurtarıyor. Ben ne halt ediyorum? Amerika'yı mı eğlendiriyorum?

BEN

Pekala. Yine de teşekkürler.

NINA

Gerçekten

mi? Bu kadar

mi?

Hokey oyuncularının kolay pes etmediğini sanıyordum.

BEN

Evet, ama ben bir pislik değilim. Benimle çıkman için seni zorlamayacağım... her ne kadar kaçırıyor olsan da. Ben iyi vakit geçiririm;

Dizimi zıplatarak ekrana bakıyorum. Bu işe yaramazsa, hiçbir fikrim kalmayacak. Noktalar var, sonra hiçbir şey yok. Noktalar. Hiçbir şey yok. Bir mesaj gelmeden önce bu on kez daha oluyor.

NINA

Teklif nedir?

BEN

Yüz yüze konuşabilir miyiz?

NINA

İyiyim. Merak ettim. Uğrayabilirsin. İyi bir teklif olsa iyi olur.

BEN

Harika! Sürprizlerden hoşlanmadığını söylediğini biliyorum, bu yüzden seni uyarıyorum, 'randevumuza' ayçiçekleriyle geleceğim Yarın.

NINA

Sürprizleri sevmediğimi hatırladın mı?

BEN

Dinledim (:

NINA

Ayçiçeklerinin mevsimi değil.

BEN

Bir yolunu bulacağım. İstediğim zaman oldukça inatçı
olabilirim (;

NINA

Bunun farkına varıyorum. Yarın
görüşürüz.

Bana vergi tahsildarıymışım gibi mesaj atsa da eve dönerken sırtımdan
duramıyorum.

NINA

A Kapının çalınması dairenin içinde dalgalanıyor, yılan bitkilerimin yapraklarını sallayacak kadar yüksek.

"Dışarı çıkma, Gwendolyn. Onunla konuştuktan sonra Rhode'u göndereceğim," diye bağıyorum kapalı yatak odasının kapısına.

Sessizlik beni onun odasından selamlıyor.

Koridordaki aynada yansıyama bakıyorum, Gwen'in röfleli saçlarının sulandırılmış bir versiyonu gibi görünen karamel saç tellerimi düzeltiyorum.

"Bunu yapabilirsin Nina," diyorum aynadaki kıza. "Onunla konuşacaksın ve sonra kendi yolunuza gideceksiniz çünkü profesyonel bir hokey oyuncusunun yalan söylediğini öğrendiğinde etrafta kalmasına imkan yok."

Bunu kabul ettiğim için biraz pişmanım ama merak ettim. Nashville'in en yaramaz bekarının benim gibi birinden ne istediğini bilmek istiyorum. Rhode'un beni mesajla dinlemesine ve sonunda evet dememe de çok şaşırdım. Isaac benim ihtiyaçlarımı hiç dikkate almadı.

Bir sürü orgazm taklidi yapmamın nedenlerinden biri de buydu.

Dilime bir parça tarçınlı sakız sürdükten sonra, uykusuz gecemin izlerini kamufle etmek umuduyla çantamdan biraz kapatıcı sürüyorum.

Rhode'u tekrar göreceğim olmanın verdiği sinirle bir o yana bir bu yana dönüp duruyordum. Düşüncelerim nasıl uyuyamadığım konusunda dönmeye başladı ve tam göz kapaklarım kapanmaya başladığında alarmım çaldı, ben de beş millik bir yürüyüşe çıktım.

Sakinleşmek için koş. Bu gece uyumak için gözlerimi yapıştıracağım. Ya da bir şişe melatonin içeceğim.

Dairemin kapısını açtım. Sözüne sadık Rhode, keskin kış güneşinin altında elinde bir demet ayçiçeği tutuyor. Kot pantolon, kapüşonlu bir tişört ve lacivert bir bere giymiş, rahat havası onu daha genç gösteriyor ama şakaklarındaki gri serpintiyi hâlâ görebiliyorum.

O gerçekten kalpleri kıran türden bir seksî.

Gülümsüyor, nefesi soğuk havayı buğulandırıyor. "Bu benim en sevdiğim doktorum değil mi?"

Bu gönderme karşısında irkildim. "Erkencisin."

Sırtışı duraksıyor. "Ne diyebilirim ki? Seni göreceğim için heyecanlıydım, bu yüzden pistten doğruca çıktım. Trafik de kolaydı. Günün nasıl geçti? Hastanede meşgul müydün?"

Suçluluk duygusunun bağırsaklarımı kemirmesine neden olacak şekilde kelimeleri sıralıyor. Ayçiçeklerini işaret ediyorum çünkü umutsuzca onun kör edici dişlerinden uzaklaşmaya ihtiyacım var. Bunlar kaplama olmalı. "Bana gerçekten çiçek mi getirdin?"

"Evet, tabii ki söyledim. Sana yalan söylemem ve annem bana iyi öğretti."

Biraz gergin görünmesine neden olan minik bir gülümsemeyle uzatıyor ama bunun doğru olması mümkün değil. Tenerife fotoğraflarını gördüm ve bu adam küstah kibrin vücut bulmuş hali.

Gözlerimi yapraklara dikiyorum. Tecrübelerime göre, sadece Kanada büyüklüğünde bir egosu olan oyuncular kadınlara çiçek verir. Ya da bir şey için özür dilemesi gereken erkekler. "Ayçiçeklerini nasıl buldun? Mevsimi değil."

Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Bileğindeki dövmeden hoşlanacağını düşündüğüm için birkaç dükkân gezdim ve birkaç tane buldum."

"Dövmemi fark ettin mi?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve yutkunuyor. "Seninle ilgili pek çok şey fark ettim Nina."

Bu jest o kadar tatlı ki midemi ağrıtıyor. Nashville'in en yaramaz bekarına benzemiyor ama gamzesinin altında kim bilir neler saklıyordur.

Yaprakları koparıyorum. "Peki, neden dün gece bana tamamen normal teklifin hakkında beş mesaj gönderdin?"

Omzunun üzerinden işaret ediyor. "Bir fincan kahve içerken konuşmak ister misin? Ben ısmarlıyorum. Caddenin karşısında Roasted adında bir dükkan var.

deneyin, ama bu size kalmış."

Oraya geri dönmektense tüm günümü Gwen'le kavga ederek geçirmeyi tercih ederim. İki yıl önce tuvaletlerinde hayatımın en kötü panik ataklarından birini geçirdim, bu yüzden oradan terli bedenlerden oluşan bir kalabalıklmış gibi kaçıyorum.

Ayağımı kullanarak sırt çantamı hafifçe yana kaydırıyorum. "Teşekkürler ama öğleden sonra kahve içmeyi pek sevmem, zaten kafeinsiz içmeyi tercih ederim. İstersen içeri gelebilirsin ve konuşabiliriz?"

Gülümseyerek yaklaşıyor ve ben çamaşır deterjanı kokusunu alıyorum. Nefes almayı kesiyorum, böylece taze kokuyu almak zorunda kalmıyorum. "Kulağa harika geliyor, teşekkürler."

Topuklarımın üzerinde dönerek onu daha iyi günler görmüş bir eğretili otunun yanından geçiriyorum. Gwen'in retro-şık diye bağırın nane yeşili buzdolabıyla 1950'lerden fırlamış gibi görünen mutfağına girdiğimizde onu sulamak için aklıma bir not alıyorum.

Buzdolabına bakıyorum, muhtemelen gecelerini bir kadeh viskiyle kapattığı için orada soğuk demlemeden başka ne var diye merak ediyorum.

Buzdolabını açıp yarısı boş bir şişe beyaz şarap aldım. Gwen'in süslü şaraplarından biri. "Sever misin..." Gözlerimi kısarak okunamayan Fransızca etikete baktım. "Şarap mı?"

"Teşekkürler, ama sezon boyunca içki içmiyorum. Artık akşamdan kalmalarla başa çıkamıyorum. Otuzlu yaşlarıma geldiğimde vücudum alkolü işleme yeteneğini kaybetmiş gibi hissediyorum. Sence bunun tıbbi bir nedeni var mı?"

Söyle ona. Ona şimdi söyle, Nina.

"Sanırım enzimlerinizle ilgili," diyorum, birinci sınıfta aldığım o biyoloji dersi için minnettarım.

Üniversitede olduğum için, benim gibi ayık olan biriyle nadiren karşılaşıyorum. Geçen yıl, alkolü ilaçlarımla karıştırmanın müshil ve beyaz pantolon kadar iyi bir kombinasyon olduğunu öğrendim. Sadece bir bardak punç içtikten sonra Sigma Phi Epsilon evinin önünde baygın halde buldum kendimi.

Başımda nöbet tutan ve Gwen'i arayan rehineye sonsuza kadar minnettar kalacağım ama yine de travmatikti. O zamandan beri alkolden uzak duruyorum. Bazen tüm o eğlenceyi özlüyorum ama her Cumartesi sabahı akşamdan kalma olmadan uyanmak oldukça harika.

Şarabı buzdolabına geri koydum. "Onun yerine çayım var, ister misin?"

"Bu harika olur." Gözlerimiz buluştuğunda, bakışlarını Ben su ısıtıcısını çalıştırırken dolaplar. "Güzel yermiş bu arada. Burası orman gibi. Bana sezon dışında arkadaşlarımla Kosta Rika'ya gittiğim

zamanı hatırlattı."

Bu mutfakta onca şey varken, Gwen'in değil de benim olan tek şeyi seçmesine çok şaşırdım.

Çömlekçilik dersimde yaptığım turkuaz vazolardan birini çıkarana kadar dolap üstüne dolap açıyor. Rhode onu çıkarıyor, suyla dolduruyor ve içine ayçiçeklerini koyuyor.

Bakışlarımı çekmeden önce uzun parmaklarının buketi düzenlemesini izliyorum. Bu adamın o parmaklarla başka neler yapabileceğini hayal etmeme gerek yok.

"Pekala, konuşalım" diyor. "Benimle çıkmayı kabul etmeni sağlamak neden bu kadar zor? Normalde kadınlarla böyle bir sorunum olmaz."

Göğsümde bir kıskançlık kıvılcımı çakıyor. Neyse ki söndürmesi kolay. Yatak direği çentiklerle çizilmiş bir adamla oraya gitmek istemiyorum.

Eminim eski sevgililerinin hepsi sevimli, esnek insanlardır ama internette onun hakkında söylenenlere bakılırsa, birisi onun flört geçmişi üzerine bir tez yazabilir.

Çay kutularını karıştırıyorum, bilerek sırtımı ona veriyorum. "İnan bana, istemediğini biliyorum. Tenerife fotoğraflarını gördüm. Haklıydın. Çok esneksin."

Bir duraklama oldu. "Yani beni araştırdın mı?"

Omzumun üzerinden bakıyorum, gözlerimi onun geniş göğsünde gezdiriyorum. "Merak ettim ve araştırmamı yaptım."

Vazodaki ayçiçeklerini sarkmamaları için yeniden ayarlıyor, tepkimi görmek istemiyormuş gibi gözlerini yapraklardan ayırmıyor. "İnternette hakkımda bir sürü saçmalık var, biliyorsun."

Çiçeklerle oynaması, sert tavrına büyüleyici bir çocuksuluk katıyor ve bu da gardımın düşmesine neden oluyor. "Biliyorum ve mahremiyetimin bu şekilde ihlal edilmesini hayal bile edemiyorum. Özel hayatınızın herkesin yargılanması için internete yansması hiç adil değil."

Mavi gözleri kalkıyor ve yüz hatlarındaki gerginlik eriyor gibi görünüyor. "Başka ne öğrendin? Herkesin istediği seksi bir hokey kalecisi olduğum gerçeğinden başka?"

Ve işte o kibir. "Son derece alçakgönüllüsün." Kıkırdıyor.

"Devam et."

"Altı-üç yaşındasın."

"Bu da ne?" diye soruyor. "Hangi makalede yazıyordu bu? Sports Illustrated mı? Altı-dört yaşındayım."

"O fazladan santime gerçekten ihtiyacın var mı?"

Ağzının bir köşesi seğiriyor. "Her santim önemlidir."

Bu adam öyle bir gülümsüyor ki, o ağızla ne yapacağını çok iyi bildiğini düşünüyorum. Buz gibi gözleri vücudumda geziniyor ve sadece bu bakışa dayanarak Rhode Tremblay'in bir kadına nasıl davranılacağını bildiğine şüphe yok.

Hareketlerindeki akıcılıktan anlayabiliyorum. Yürümek yerine salınmasından, elini sıkmak yerine fincanı tutmasından, ayakta durmak yerine eğilmesinden. Ona bir göz atıyorum, fincanın kenarını ön kolundan nasıl sarkıttığını fark ediyorum, sanki sadece onun için yapılmış küçük bir çıkıntı gibi.

Evet, yatak odasında ve yatta ne yapacağını *çok* iyi biliyor.

"Başka bir şey var mı?" diye sorar. "Dürüst ol. Bu yönünü seviyorum. Çoğu insan öyle değildir."

Midemdeki ekşi düğüm daha da sıkılaşıyor, sanki içim yalanımdan dolayı pıhtılaşıyor. Onun tüm başarılarını sıraladıktan sonra sanat öğrencisi olduğumu itiraf etmek istemiyorum. Bu sadece aramızdaki güç dengesizliğini vurgular.

Kot ceketimin manşetini çekiştiriyorum. "Her maçtan önce pancarlı smoothie içiyorsun. İğrenç ama güzel. Kanaviçe işlemeyi seviyorsun, bu şaşırtıcı ama hoşuma gitti. Rowyn adında bir kız kardeşin var ve Seattle'da büyüdün ama annen Vancouver'lı. İki yüz yirmi beş kilo saf kas ağırlığındasın. Ayrıca ligdeki en yüksek maaşlı kaleci kontratlarından birine sahipsin." Omuz silkiyorum. "Sadece söylüyorum."

"Kahretsin, araştırma yapmak konusunda şaka yapmıyormuşsun." Gülüyor. "Ama bil diye söylüyorum, ben parayla büyümedim, bu yüzden aileme çok şey gönderiyorum ve bilgin olsun diye söylüyorum, evlendiğim her kadın evlilik sözleşmesi imzalamak zorunda." Omuz silkişimi taklit ediyor. "Sadece söylüyorum."

Şakacı bir şekilde parmaklarımı şıklatıyorum. "Bir hokey oyuncusunu baştan çıkarma, bana aşık olmasını sağlama ve sonra da tüm parası için onu boşama planım suya düştü."

Omzunun üzerinden işaret ediyor. "Şimdi gitmeli miyim?"

Öne doğru eğilerek dirseklerimi mermer tezgâha dayıyorum. "Muhtemelen en iyisi bu."

"Benden o kadar kolay kurtulamazsın." Gülümseyerek, sanki karşı karşıyaymışız gibi duruşumu taklit ediyor. "Ama dinle. Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Evet, tamamen normal teklifin. Neymiş o?"

Gözleri etrafta geziniyor, bir parça sinirli olduğunu belli ediyor. "Benim hakkımda araştırma yaptığınız belli, muhtemelen internette pek de iyi bir üne sahip olmadığımı fark etmişsinizdir. Artık öyle biri değilim, ama sponsorluk almak çok zor ve bu konuda yardımınıza ihtiyacım var."

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

Çayını yudumluyor. "Soğuk demleme verdiğin çocuğu hatırlıyor musun?" "Elbette. Gabriel. Kocaman kahverengi gözleri vardı."

Yanağında tek bir gamze beliriyor, ama sonra ifadesinde bir şeyler değişiyor. Sıcak gülümsemesi sanki diri diri yanıyormuşum gibi içime işliyor.

"Evet, o. ¡Vamos'un CMO'sunun oğlu olduğu ortaya çıktı! Onları hiç duydun mu?"

"Protein bar şirketi mi?" diye sordum. "Evet, tres leches aromasına bayılıyorum."

"Buñuelo olanları da denemelisin." Bir yudum daha alıyor. "CMO'ları Andrea Peña, oğluna yardım ettiğimiz için teşekkür etmek üzere bizi kurumsal etkinliklerinden birine davet etmek istiyor. Onunla bir sponsorluk hakkında konuşma fırsatını kullanabilirim ve senin de gelip gelmeyeceğini merak ediyorum. Eşim ol. Dans edecekler ve bedava içki verecekler. Eğlenceli olacak."

Küçük konuşmalar. Yeni kalabalıklar. Açık bar. Kulağa Şeytan'ın benim kaygılarım için özel olarak hazırladığı yedinci bir cehennem çemberi gibi geliyor. "Partilerden pek hoşlanmam. Başka birini götürebilir misin?"

Yüzü belli belirsiz bir surat ifadesiyle geriliyor. Gözlerimi kısıyorum. "Ne?"

"Gideceğini zaten söylemiş olabilirim ve sözümünden dönmekten nefret ederim. Lütfen?" diye çabucak ekliyor. "Sadece bir gece ve kolumda muhteşem bir doktor olması yardımcı olur. Onlara ciddi olduğumu göster. Sana bir borcum olacak. Ne olursa."

Bu adam çok çekici. Bu kalp kırıklığı için kırmızı bayrak. "Hayır. Yapamam."

Sırıtişı düşer. "Sana önerebileceğim bir şey olmalı. Her şeyi yaparım."

Üç saat boyunca havadan sudan konuşmaya geçecek bir şey yok, özellikle de beni doktor sandığı için. Bir dahaki sefere kariyerim hakkında yalan söylediğimde, cenaze levazımatçısı olduğumu söyleyeceğim, böylece kimse soru sormayacak. "Üzgünüm ama hayır. Bak Rhode, ben sadece bunu düşünmüyorum-"

Bir vuruş beni durdurdu.

Rhode başını eğdi. "O da ne?"

"Emin değilim." Kulağımı Gwen'in yatak odasına doğru kaldırıyorum ve sanki duvara bir Şey akıyormuŐ gibi bir ses geliyor.

"İŞte böyle, bebeğim. Ugh, çok sıkısın."

Isaac'in sesini duyunca içimde mide bulandırıcı bir sarsıntı oluyor. Gwen'in yatak odasından onun seks sesleri sızarken donup kalıyorum, tüm kaslarım geriliyor. Bunu burada yapmayacağına yemin etmişti ama bu sözünü bozacağını bilmeliydim.

"Sanırım bir oda arkadaşın var?" Rhode, yatak başlığının gürültüsü üzerine söylüyor.

"Evet, o Isaac olmalı. TanıŐtıđın eski sevgilin. Muhtemelen onları kendi hallerine bırakmalıyız," diye mırıldanıyorum, her duvar gümbürtüsü içimde bir mermi gibi yankılanırken parmak ularımlarım arasında bir ayçiçeği yaprağını eziyorum. "Şu anda birlikte Pornhub belgeseli çektiği kadın benim ablam olur."

"Ne oluyor be?" Rhode ağzından kaçırdı. "Neden sahte bir erkek arkadaş istediğini şimdi anlıyorum. Sahte bir kocaya mı ihtiyaın var? Sahte bir evlilik sözleşmesi imzalayacağım."

"Sikeyim evet!" Isaac bağırır. "Aynen böyle. Sikime bin. Çok yaklaştım." "Birileri tembel hissediyor," diye mırıldanıyor Rhode.

Gözlerime kızgın yaşlar doluyor, ama onları hızla kırıyorum. Seks yaparken Isaac'in sesi hiç böyle çıkmazdı. Bana vitraydan yapılmıŐım gibi sarıldı, renkli ama kırılabilir.

Parıldayan alacakaranlıkta bacaklarımlarım arasına yerleşirken tatlı şeyler fısıldardı, ama sabah ışınları ufku kırđıđında, bu her şeyin hiçbir şeyden yapılmadığını fark ettim.

Boğazımdaki kocaman yumruyu yutkunarak bastırıyorum. "Hadi gel. Oturma odasına gidelim."

Rhode'un eli havalanıp beni durdurdu. Nasırlı parmakları bileğimin narin derisini sıyrırken bakıŐlarımlarım aramızdaki bağa çeviriyorum. Kaynayan bir ısı vücuduma yayılıyor, kalbimle ekirdeğim arasında bir yere yerleşiyor.

"Hey, onları dinleme. Bana bak," diye emrediyor.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Bu derin sesin birine neredeyse her şeyi yaptırabileceğine dair bir his var içimde.

Dikkatimi geri çekiyor ve safir derinliklerinde parıldayan bir merhamet bulmayı umuyorum, ama eğer oradaysa, gözlerinin derinliklerine gömülmüŐ. Tek bulduğum, dudaklarında beni yeni bir şeyin yüzeyine çeken sinsi bir kıvrım.

"Muhtemelen buna pişman olacağım ama sahte erkek arkadaşın olarak bunu teklif etmek benim grevimmiŐ gibi hissediyorum. Onu kıskandırmak

mı istiyorsun? Sana yardım edeceğim.

etkinliğe gelerek bana yardım edin."

Taç yapraksız ayçiçeğini çöpe atıyorum. "Nasıl? Bizi göremiyorlar bile."

"Hayır, ama biz onları duyabiliyorsak, onlar da bizi duyabilir ve ben istediğim zaman oldukça gürültülü olabilirim."

Ağzı, dudakları için el yapımı gibi görünen bir sırtışa dönüşüyor. "İstediğin pozisyonu söyle, çünkü bahse girerim seni onun gerçekte yaptığından daha iyi beceririm."

RHODE

I Yıllar boyunca pek çok aptalca şey söyledim ama bunlar ağızımdan çıkan en saçma sözler olmalı.

Nina sertçe yutkunuyor ve ben dört yapraklı yonca dövmesinin hareketle birlikte nasıl değiştiğine bakmaktan kendimi alamıyorum. Hiç bu kadar çok dövmesi olan bir doktor görmemiştim.

O kot ceketin altında başka ne mürekkep saklıyor? Gözlerimi ondan alamıyorum ve bu kadın açıkça benden etkilenmedi, bu yüzden kendimi tutmam gerekiyor.

"Ne demek beni sahte bir şekilde becereceksin?" İğrenç seks sesleri arasında istikrarlı bir şekilde konuşuyor ve soğukkanlılığını koruduğu için ona hakkını vermeliyim. "Bu nasıl işe yarayacak ki?"

"Onlarla uğraşabiliriz. Gürültü yapmak mı istiyorlar? Biz daha gürültülü oluruz."

Teklifim çok aptalca ama riskli kararları sağlam tercihlere dönüştürme konusunda uzmanım, özellikle de buz üzerinde.

Eğer bu Nina'nın etkinliği kabul etmesini sağlarsa, her şeyi yaparım ve bu bana bir randevu için yalvarmak zorunda kalmadan onu tekrar görmek için bir bahane verir, ama yaparım - kadınlar için dizlerimin üzerine çökmeyi seviyorum.

Yatak başlığının vuruşu duvardaki sarkan bitkileri sallıyor. Boynu güneş yanığı bir domates rengine döndüğünde kapıyı yumruklamak ve onlara biraz duygusal zeka aşılama istiyorum.

Herkes, gürültücü olduğunu ve evde insanlar olduğunu bildiğiniz bir kişinin ağızına kravat sokmanın nezaket gereği olduğunu bilir.

Kosta Rika'da güneş zehirlenmesi geçiren Patty'ye benziyor, ama çok daha sevimli bir versiyonu.

Ne tür bir adam eski sevgilisinin kız kardeşiyle yatar? Başka bir aile seç. "Devam et, aynen böyle," diye bağırır aldatan piç. "Kahretsin, bebeğim, çok iyi hissediyorsun."

Ona asla *bebek* dememeyi aklıma not ediyorum ve bıçaklara bakıyorum. Tırtıklı bıçakları var. Güzelmiş. Bunlar penisin derisini tereyağı gibi kesebilir.

Nina yatak odasının kapısına ters bir bakış fırlatır. "Peki, tamam. Seninle etkinliğe geleceğim. Şimdi ne yapacağız?"

O güzel dudaklarını öpmek istiyorum ama ilk oral seksini yapmak üzere olan hevesli bir genç gibi görünmek istemiyorum, onun yerine elini çevirip avucunun iç kısmındaki çizgileri okşuyorum.

Titriyor, ben de bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum. "Sınırlarla başlayalım. Yapmamı istemediğin bir şey var mı?"

Alt dudağını ısıırıyor ve ben dişlerinin bıraktığı küçük girintiye odaklanıyorum. Birdenbire bu mutfak çok boğucu gelmeye başladı.

"Bilmiyorum, ayak parmaklarımı emmiyor musun?" diyor.

Homurdanıyorum, kazağımın yakasını çekiştiriyorum ama diğer elimi onunkinde tutmaya dikkat ediyorum. "Bu rastgele oldu ve şimdi bunun bir hikâyesi var mı diye merak ediyorum, ama tamam. Ayak parmağı emmek yok."

"Güzel. Yapmamı istemediğin bir şey var mı?" diye soruyor. "Sınırların dışında bir şey var mı?"

Soru karşısında şaşırarak kaskatı kesildim. Çoğu insan sınırlarımı sormaz. Birlik her şeyi talep ediyor, bu yüzden sınırlar yok.

Ona en şakacı sırıtışımı gösteriyorum, düz ifadesi hiçbir şey ele vermediği için onu şaşırtmak istiyorum. "Bana istediğin her şeyi yapabilirsin."

"Ayak parmaklarını emmek de dahil mi?" diye mırıldanıyor.

Kahretsin, bu kadını gülümsetmek için ne gerekiyor? Belki de farklı bir taktik denemeliyim. Gözlerimi onun küçük seksi vücudunda gezdiriyorum. O küçük değil ama ben iriyim. Eğer numara yapacaksak, havayı da ayarlayabilirim.

Kulağına müstehcen şeyler fısıldayacakmışım gibi sesimi alçaltıyorum. "İstediğin her şeyi emebilirsin, Nina."

Dudakları

ayrılıyor. Nihayet.

Bir tepki.

"Evet, tam orası bebeğim," diye tekrar bağıyor adam.

Ağzı kapanıyor ama sonra Patty'nin sert bir şut atmadan hemen önce yaptığı o dirençli hareketle doğruluyor.

Parmaklarını kotunun kenarına sokuyor ve beni yumuşak bedenine doğru çekiyor. "Tamam, hadi yapalım şunu."

Kaşlarını şokla havaya kalkıyor ama kontrolü ele alış şekli çok seksi. Zaten yarı sertim. "Tamam o zaman. Hadi gidelim."

Boyuma erişmeye çalışır gibi çenesini kaldırıyor ama bu sadece ağzını benimkine yaklaştırıyor.

"Tek bir kuralım var," diyor meydan okur gibi. "Beni öpme." "Neden?"

Kalçalarını kavrayıp onu daha yakına çekiyorum. "En iyi kısmı bu."

Nefesi kesiliyor ama elini kolumda gezdirerek kasıklarımın bir sıcaklık yaratıyor. "Çünkü bu hiçbir şey ifade etmiyor ve öpüşmek benim için bir şey ifade ediyor."

Pek çok kadınla yattım ama çok fazla öpüşmedim ve bu yakınlığı özleyorum. Ama Nina'nın istediği buysa, alacağı da budur.

Öpüşmek yok.

Uzanıp altın sarısı saçlarından bir tutamı piercingli kulaklarının arkasına sıkıştırıyorum. Fısıldamak üzere olduğum şey riskli, ama bana yaptığı gibi onun da dengesini bozmak istiyorum, bu yüzden şansımı deneyeceğim.

"Tamam, öpüşmek yok ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Seni öptüğümde, *ne zaman* dediğime dikkat et, bu birini kışkırtmaya çalıştığımız için olmayacak. Dudaklarımı dudaklarında hissetmek için yanıp tutuştuğundan olacak ve inan bana öyle de olacak."

Ağzı düğümleniyor ve bu bakış bir erkeği dizlerinin üzerine çöktirmeye yetiyor. "Bir erkek için hiç bu kadar çaresiz olmamıştım."

"O zaman hiç bir erkekle yatmadın."

Hızlı bir hareketle kontrolü ele alıp dizlerinin arkasından kavıyorum ve onlarca yıllık spor seansları sayesinde onu mermer tezgâhın üzerine kolayca kaldırıyorum.

Nefes nefese kaldı. "Ne yapıyorsun?"

Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim çok güzel koktuğu ve aradan çok uzun zaman geçtiği ama tarçın kokusunu içime çekmek istediğim için ona yaklaşmam gerektiğini söyleyecek değilim. "Dışarı çıkmaları ihtimaline karşı bunu inandırıcı hale getiriyorum. Şimdi bacaklarını etrafıma sar. Kollarını da boynuma dola. Bana tutun."

Bacaklarını belime doluyor ve bu hareket kot ceketinin aşağı kaymasına neden olarak çıplak omzundaki yıldız dövmesini ortaya çıkarıyor. Ben yapmıyorum

Düzeltilir.

"Gerçekten mutfak tezgâhının üzerinde benimle kuru kuruya mı sevişeceksin?" diye sorar. "Bunun ne faydası olacak? Bizi göremezler."

Tek elimle kemerimi çözüyorum. "Hayır, on dört yaşından beri kuru seks yapmadım ama numara yapıyoruz. Onlara bir gösteri yapmaya hazır mısın?"

Cevap vermeyince yukarı bakıyorum. Kemerimi çözerken gözleri parmaklarıma kilitlenmişti ve ela gözlerinde beklentiye çok benzeyen bir parıltı vardı.

Dudağımın kenarı yukarı kıvrılıyor ve hareketlerimi yavaşlatıyorum, böylece her biri kasıtlı oluyor. Nina her hareketimi gözlerindeki sıcaklıkla takip ediyor. Tokanın tıkırtısı aramızdaki boşluğu kesiyor ve sanırım nefes almayı bırakıyor.

Sanırım ben de öyle.

"Orada ne yapıyorsun, Tremblay?"

Kemerimi karıştırarak inliyorum. "Lütfen bana soyadıyla hitap etme. Sanki koçummuşsun gibi hissettiriyor. Rhode ya da seks tanrısı," diye şaka yapıyorum. "Sen seç, ama soruna cevap vermek gerekirse, dikkatlerini çekmeye çalışıyorum, ama bana böyle bakmaya devam edersen, artık rol yapmayacağız."

Tezgâhtan sarkan bacaklarını aralıyor. "Tamam, Rhode. Sahte sikiş benimle."

Kahretsin, bunu söylediğini duymak sikimin pantolonumun içinde zıplamasına neden oluyor, ama bunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. "Seks tanrısı'nı seçmediğin için alınmamaya çalışacağım."

Kemerimi çıkardım, bir elimde topladım ve yüksek bir ses çıkaracak kadar kuvvetle tezgâha vurdum.

Zıplıyor, bacaklarını belime doluyor ve sikimin aklına türlü türlü parlak fikirler geliyor - onu da içeren fikirler, önümde çıırılçıplak uzanmış, amcığı yutulmaya hazır.

Pekala, aceleci davranma, Tremblay. Onu korkutup kaçıracaksın.

"Hoşuna gitti mi?" Kemerimle tezgâha tekrar vurarak bağıriyorum. Yatak başlığının gürültüsü kesildi. Güzel, dikkatlerini çektik. "Kızım biraz sert mi seviyor? Senin vahşi biri olduğunu biliyordum."

Gözleri şişti.

Yüzümü buruşturuyorum. Onu korkutmak için çok fazla. "Çok mu fazla?"

Gözlerini kırıştırıyor ama bir süre sonra dudaklarında yavaş bir gülümseme belirliyor. "Hayır, aslında bence daha iyisini yapabiliriz. Kemerini göreyim."

Şaşkınlıkla gerildim ve deriyi uzattım. "Dizginleri almak ister misin? Devam et. Hepsi senin."

Mermer tezgâha vurmaya çalışmadan önce ağzına muzip bir eğimle kemerimi kapıyor, ancak Nina gücü yanlış değerlendiriyor ve toka sert bir sızı ile kıcıma çarpıyor.

Lanet olsun, *bunu* tekrar yapmasını istiyorum.

İri göğsüne doğru ilerliyorum. "Kahretsin, üzerinde bir kol var, değil mi?"

Bir eliyle ağzını kapatıyor. Kemer parmaklarından kayıyor ve yere düşerken yüzünde suçlu bir ifade beliriyor. "Kahretsin, özür dilerim. Geriye doğru kırbaçlamam gerektiğini düşünmüştüm ama bu onu öne doğru kırbaçladı. Sen iyi misin?"

"Evet, her şey yolunda." Kıç yanağımı ovuyorum. "Bunun için endişelenme."

O kadar yakın duruyorum ki, bacaklarını açtığı anda, aletim kazara ortasına çarpıyor ve lanet olsun, bu iyi hissettiriyor.

Yatakta nasıl olacağını merak ediyorum. Uzun tırnakları var, umarım sırtımı tırmalar. Biriyle birlikte olmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, kendi kendime uyguladığım bekârlığa neden başladığımı bile unuttum.

Ona karşı sertleştiğimi hissedince kaşları havaya kalktı. "Kırbaçlanmaktan bu kadar hoşlandığını fark etmemiştim Rhode."

Flört mü ediyor? Dümdüz ağzından anlayamıyorum ama ben de flört etme fırsatını kaçırmıyorum. "Güzel bir kadın üzerimde tepinirken böyle şeyler olur."

Parlak ve havalı bir şekilde gülüyor. Nihayet. Ondan bir kahkaha alıyorum. "Güzel mi? Büyüleyici değil misin?"

"Sen bekle. Annem beni iyi yetiştirdi."

Bu ışık hızında ilerliyor ve evet, yirmili yaşlarımda olsaydım çoktan külotunu yırtıp parmaklarımı içine sokmuş, ıslak klitorisini başparmağımla ovmuş olurum ama Nina'nın dünyanın geri kalanı gibi seks beklediğimi düşünmesini istemiyorum. Kendimi geriye yaslanmaya zorluyorum.

Zor ama idare ediyorum.

Kaya gibi sertleşmiş aletimi gösteriyorum. "Görmezden gel. Bir on yıl içinde geçer gider."

Ela gözleri benimkilerin arasında gidip geliyor ve sonra sadece benim için olan o küçük nefesini içine çekiyor. "Ya bunu görmezden gelmek istemiyorsam?"

Sesindeki solukluk beni daha da yaklaşıyor. Bunu istediği anlamına mı geliyor bu? Ellerimi iki yanına koyarak onu tezgâha doğru hapsediyorum.

Gözlerimi dudaklarına dikiyorum. Çok ıslak dudaklarına. "Ne istediğine dikkat et, çünkü seni tekrar görmek istiyorum Nina, yani bu tek seferlik bir şey olmayacak."

Gözleri şaşkınlıkla parlıyor ama lafı dolandıracak vaktim yok. Yıllar geçtikçe, en iyisinin doğrudan olmak ve kadınlara tam olarak ne istediğimi söylemek olduğunu öğrendim. Eskiden bir geceydi. Şimdi, sonsuza kadar.

Öne doğru eğilerek atışımı yapıyorum ve dudaklarımı çıplak omzundaki yıldız dövmesine bastırıyorum. Başını kaldırıyor ve aniden sessizleşiyoruz, birbirimizin bakışlarına yakalanıyoruz.

Yüzünün detaylarına bakıyorum; tenine yıldızlar gibi dağılmış çiller, gözlüklerinin arkasında bir fener gibi parıldayan altın benekler. Tırnaklarını sırtıma geçiriyor, sikim ona değene kadar beni öne doğru çekiyor. Hay sikeyim. İnanılmaz hissettiriyor ve ben onun içinde bile değilim.

Burnumu onun sıcak yanaklarına sürüyorum çünkü burada bir şeyler hisseden tek kişinin ben olmadığımı bilmem gerekiyor. "Sana sürtünmemden hoşlanıyor musun, Nina?"

Başını sallıyor.

Çenesini kavriyorum. Sert değil ama sıkı. "Bana sözlerini söyle."

Dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Evet. İyi hissettiriyor."

Kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum ve lanet olsun, bu çok iyi hissettiriyor. Neden kuru sismeyi bıraktım ki? Kasıklarımı tam klitorisinin üzerinde dolaştırıyorum, onu yavaşça beceriyor olsaydım nasıl hareket edeceksem öyle hareket ediyorum. O kadar sertleştirdim ki acı veriyor.

Yaptığım şey hoşuna gitmiş olmalı çünkü bana kucak dansı yapmaya çalışıyormuş gibi her tarafımı okşamaya başlıyor. Duşta boşalırken bu anı düşünceğim, onun hırıltılı nefeslerini tekrarlayacağım.

Bahse girerim beni çok iyi alırdı.

Hemen karşılık verebilecek bir tipe benziyor. Eğilip meme ucunu çimdiklemek, iz bırakana kadar boynunu ısırarak istiyorum ama seksten daha fazlasını istiyorum. Beni ne kadar sertleştirirse sertleştirsin yavaşlamam gerekiyor ama parmakları kıcımı kazarken doğru düşünmek zor.

Bir yanımda çok güçlü geldiğimden endişeleniyor çünkü her şeye girme eğilimim var, ama o da bundan benim kadar zevk alıyor gibi görünüyor, bu yüzden kalçalarımı tekrar yuvarlıyorum ve tekrar ve tekrar ikimiz de azgın lanet olası gençler gibi kuru humping yapana kadar.

Nina başını geriye atıyor, karamel saçları tezgâha dökülüyor ve dünya sanki bir oyun oynuyormuşum gibi bulanıklaşıyor. Neredeyiz, neden buradayız?

buharlaşır.

Tüm odağımı çalıyor.

Sadece Nina ve vücudunun hatları. Düzgün düşünmekte zorlanıyorum. Ne olduğunu bilmiyorum ama kotunu yırtıp parmaklarımı içine sokmak ve ıslak olup olmadığını hissetmek istiyorum.

Umarım sıırıslıklam olmuştur.

Gözlerini sıkıca kapatıyor, ama kalçalarım içgüdüsel olarak tekrar ona doğru döndüğünde inliyor. Daha fazla sertleşemeyeceğimi düşünmüştüm ama bacakları belime dolandığında yanıldığımı kanıtladı.

"Sikimi her tarafına sürmemden hoşlanıyor musun?" Kulağına fısıldıyorum, teyide ihtiyacım var. "Bu iyi hissettiriyor mu, Nina?"

Kotumun kenarından beni öne doğru çekiyor, benim kadar anın içinde kaybolmuş görünüyor ve şimdi, boşalırken çıkardığı sesleri duymak istiyorum. "Evet, lütfen. Bu çok iyi hissettiriyor, Rhode. Bu konuda çok iyisin. Ne yaparsan yap, sakın durma."

Vay anasını.

Daha önce hiç kimse beni böyle övmemişti ve şimdi tek düşünebildiğim bu.

Yüksek olmayan ama gerçek oldukları için daha da seksi olan bu küçük nefes seslerini çıkarıyor.

Numara yapmak yok.

İçine girdiğimi, onu doldurduğumu, gerdiğimi, onu sertçe, sonra yavaşça becerdiğimi hayal ediyorum. Lanet olsun. Pantolonuma boşalma riskim var, bu yetişkin bir adam için bir travesti olurdu, ama Nina'nın üzerimde hareket etme şekli beni yaklaştırdı.

Çok yaklaştın.

"Siktir." Kalçalarından tutarak onu öne doğru çekiyorum, göğüsleri göğsüme bastırılmış olsa da ona daha yakın olmak istiyorum. "Beni delirtiyorsun. Şu anda düşünemiyorum."

Sözlerim üzerine dudakları aralandı ve ben sertleştim. Bir an için bunun çok fazla olduğundan endişelendim, ama sonra öne doğru eğildi. Sıcak tarçınlı nefesi ağzıma doğru üflüyor.

Bana çaresiz diyebilirsiniz ama ben onun tadına bakmak istiyorum ve bakışlarından anladığım kadarıyla o da bunu istiyor.

Cehenneme kadar yolu var, onu

öpeceğim. Bir kapı çarptı.

"Aman Tanrım! Nina?" diye bağılıyor bir kız. "Burada ne yapıyorsun?"

Tezgâhtan tökezleyerek geri çekildi. Onu yakalamaya çalışıyorum ama sanki Disney World'deki ekip kaynaşması hafta sonunda Cruz'un beni denemek zorunda bıraktığı hız treninden inmişim gibi hissediyorum. O zaman kan beynime hücum etmişti ama şu anda her şey güneye doğru akıyor.

Evde insanlar olduğunu unutmuşum.

Bir evde olduğumu unuttum.

Benden bir evi tarif etmemi bile istemeyin çünkü muhtemelen Nina'nın çillerini tarif ederdim.

Gözlerimi kısarak insanlara bakıyorum, neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Hile yapan piç, siyah boxer ve beyaz tişörtüyle ayakta duruyor ve kollarını eşofmanlı bir kadına sarmış. Uzun sarı saçları ve yeşil gözleri tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum.

"Özür dilerim," diyor Nina, alaycı bir tavırla. "Biraz fazla mı gürültü yaptık?"

Ne kadar uygunsuz."

"Evde olduğunu sanmıyordum." Kadın ayağını yere vuruyor ve bir atın canlı görüntüsü benim kuru kamburluğumu yarıp geçiyor.

Hakaretler yağdırmaya başladılar. Nina'nın şakağındaki damar aletimden daha fazla zonkluyor. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var, bu yüzden kadını tanıyıp tanımadığımı anlamak için beynimi zorluyorum. Sarı saçlı. Yeşil gözlü.

Farkına varırsın.

Barda dilini boğazıma sokan kadın bu.

Nina'nın kız kardeşi mi? Gözlerimiz buluşuyor ve kaşları birbirine yaklaşıyor, ama tanıma belirtisi yok. O geceyi gerçekten hatırlamıyor mu? Ne kadar sarhoştur?

Nina'nın arkasında duruyorum, onu göğsüme doğru çekerken ereksiyonumun önüne yerleştiriyorum. Ellerimi ondan uzak tutamıyorum. Kız kardeş aramıza bakıyor ve bakışları bana takılıp hafifçe daralıyor. Ben de ona ters ters bakıyorum çünkü Hugo Boss gömleğimin kuru temizlemeciye iki kez gitmesinin sebebi o.

"Özür dilerim, tamam mı Nina?" diyor kız kardeşi. "Evde olduğunu fark etmemiştim, yoksa bunu yapmazdık. Hâlâ derste olduğunu sanıyordum."

Nina bana karşı geriliyor.

"Sınıf mı? Ne dersi?" Omzundaki saçları tarayarak soruyorum. "Bu bir beyin ameliyatı şeyi mi?"

"Beyin ameliyatı mı?" diye soruyor kız kardeşi. "Bunu da nereden çıkardın?"

Kaşlarımın arasındaki kırıksıklık derinleşiyor. "Nina bir tıp asistanı

olduğu için mi?"

Adam bir kahkaha patlatıyor ve ben ona ters ters bakıyorum. Kahkahası bir anda kesiliyor ama Nina'ya güldüğü düşüncesi göğsümde rahatsız edici bir sinir yumağı oluşturuyor. Onu kendime doğru çekiyorum, bu pisliğe tam olarak neyi kaçırdığını göstermek için koruyucu bir dürtü hissediyorum.

Onun kaybı.

Şimdi onu kollarıma aldım.

Nina beni uzaklaştırmaya çalışıyor. "Rhode, konuşabilir miyiz? Şimdi mi?" "Ne?" dedi kız kardeşi.

"Anlamıyorum. Nina sanatta-"

"Ben doktor değilim. Sanat okulundayım," diyor Nina, sanki onu konuşturmaya çalışıyormuş gibi kız kardeşinin üzerine atılarak.

Sanat okulu mu? Nina mı?

Ona bakıyorum. "Neler oluyor?"

Gözlerini kaldırdı, suçluluk duygusu yüzüne yansımıştı ve bunun etkisi beni tahtalara vurulan bir vücut kontrolünden daha sert vurdu. "Üzgünüm, sana söyleyecektim..."

"Bana ne söyleyeceksin?" Seyircilerimizin duymaması için alçak sesle fısıldayarak talep ediyorum.

Öksürüyor. "Üniversitede olduğumu. Özellikle de sanat okulunda."

Omuzları ateşten yapılmış gibi ellerimi indiriyorum. "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi iki," diye itiraf ediyor, yanakları pembeleşiyor.

Yüzümü nötr tutmak için kendimi kontrol etmem gerekiyor, özellikle de eski sevgilisinin önünde, çünkü onu utandırmak istemiyorum. Nina'ya dikkatlice bakıyorum. Burnundaki piercing, kapının yanındaki sırt çantası, hepsi şimdi anlam kazanıyor.

Bunu nasıl göremedim? Kahretsin, gerçekten safmışım. Altı tekiladan sonra Cruz'dan daha yoğun olmalıyım.

Meme uçlarını ağızıma almayı düşündüğüme inanamıyorum. Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, keşke kaskımı taksaydım da aptal kafamı duvara vurabilseydim. Tabii ki genç bir kadından etkilenirdim.

DNA'mın laneti olmalı.

Elbette, ilk tanıştığımızda tesisatçı olmakla ilgili şaka yaptım, ama iki hafta boyunca devam ettirmedim. Bunların hepsi onun için bir oyun mu? O fırtınalı elalarda saklı olan her şey için bana bir açıklama borçlu. On bir yıl bazı insanlar için önemli olmayabilir ama benim için çok önemli. Aramızda koca bir on yıl var. İnsanların genç bir kadından faydalanan yaşlı bir pislik olduğumu düşünmesini istemiyorum.

Nina yutkunuyor. "Bir saniye konuşabilir miyiz?"

Kollarımı kavuşturup ona bakıyorum. "Bence bu akıllıca bir karar olur."

Harika. şimdi onu dizime yatırıp şaplak atacakmışım gibi geliyor. Hâlâ sertleşmişken ihtiyacım olan görsel bu değil.

"Tamam..." Nina alt dudağını dişlerinin arasında emiyor. "Kemerini almamı ister misin?"

Dudaklarım seğiriyor. Lanet olsun. Bu

kadın. Olamaz.

Kadın-kız değil.

NINA

Insanların Rhode Tremblay'e neden Çelik Duvar dediğini anlıyorum. Titreyen bacaklarımla onu ön verandaya kadar takip ettim.

Rhode, Gwen'in kahverengi taş evinin metal kapısını çarpıyor, siniri kaslı gövdesinden sekiyor. Güç, çıkıntıdan tehlikeli bir şekilde sarkan buz sarkıtlarını sallayacak kadar güçlü. Bu o kadar büyük bir fark ki ürperiyorum.

Isıran rüzgâr yanaklarımı ısıyor ama mutfaktaki yoğunluğun beni iliklerime kadar yakmasından sonra rahatlatıcı geliyor. Vücudumda biriken uyarılmayı durdurmak için kalçalarıyla etrafımda döndüğünü her düşündüğümde bacaklarımı sıkamak zorunda kalıyorum.

Normalde, birini tanımıyorsam yatak odasında rahatlamam biraz zaman alır, ancak Rhode'un şakacı baskın tavrı beni rahatlattı. Kontrolü ele aldı, bu da benim bırakmama izin verdi.

Bu asla olmaz.

Şimdi onu üstümde hayal ediyorum, o tembel gülümsemesiyle içime girerken devasa vücuduyla beni kısıtıyor, ama Rhode'un basamaklarda dramatik bir şekilde sallanmasına bakarak bana tekrar dokunacağından şüpheliyim.

"Yirmi iki yaşında mısın?" O kadar hızlı dönüyor ki neredeyse buzda kayacak ama hızlı refleksleriyle kendini yakalıyor. "Yirmi iki mi? Dahi bir çocuk değilsen doktor değilsin herhalde?"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Dahi bir çocuk olmadığımı nereden biliyorsun?"

"Soruya cevap ver, Nina."

Korkutucu bakışları birini küçültecek kadar güçlü ama omuzlarım demir gibi. "Hayır, ben doktor değilim ama deha kısmı tartışılır. Arjantin'de bir çömlekçilik bursu peşinde koşan kendini adanmış bir sanat öğrencisiyim ve evet, yirmi iki yaşımdayım, bu yüzden seni geri çevirdim çünkü bunun"-bir kolumu ona doğru sallıyorum-"tepki olacağını düşündüm."

Ellerini yumruk yapıp sıkıyor, bu da dikkatimi ön kollarında şişen damarlara çekiyor. "Neden bana söylemedin? Seninle yatmamı falan mı istiyordun?"

Gözlerimi Rhode'un çatık kaşlarına dikiyorum, düşünceli bakışları altında dimdik duruyorum. "Evet, Rhode. Tanıştığımız o ilk günü seni arabamdan takip ederek geçirdim... Hayır. Hokey bile izlemiyorum. Beni takip eden sendin, hatırladın mı? İlişkimizi bitirmeye çalıştım."

Rahatlıyor. "İyi bir noktaya değindin ama yine de bana söylemeliydin."

Ünlü bir hokey oyuncusu olması umurumda değil, kendimi bir daha kimse için küçültmeyeceğim. "Başarılı bir hokey oyuncusu için sadece bir üniversite öğrencisi olduğumu kabul etmenin ne kadar zor olduğunun farkında mısınız? Senin muhtemelen iki saniyede kazandığın parayı kazanmak için Lyft şoförlüğü yapıyorum ve Gwen ile Isaac olayından utandım ama yalan söylememeliydim. Bunun için özür dilerim."

Homurdanıyor. "Bunların hiçbirisi için utanmana gerek yok. Pislik olan onlar."

"Kız kardeşime pislik deme," diye çıkışıyorum.

Kaşları saç çizgisine kadar yükseliyor. "Bu çok sert bir tepki. Az önce olanlardan sonra onu gerçekten savunuyor musun?"

"Elbette." Buğulu bir nefes alıyorum. "O benim kız kardeşim. Sadece benim ona pislik demeye hakkım var ve inan bana diyorum. Saat başı."

Ben Gwen'i öldürmek istesem de, başka biri ona zarar vermeye kalkarsa, gözleri yuvalarından çıkar. Pek sayılmaz, ama ondan nefret etsem bile, kız kardeşim için savaşa giderim çünkü o benim kız kardeşim.

"Tamam, üzgünüm, yapmayacağım." Ellerini kaldırdı. "Ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sana yaptıkları yüzünden hâlâ o adamın bir pislik olduğunu düşünüyorum."

Desteginin sıcaklığı etrafımı sarıyor ama onun rahatlığının iliklerime işlemesine izin vermemeye çalışıyorum. "Sen de ben de, ama Isaac önemli değil. O hayatımın etrafında vızıldayan ve bir türlü uzaklaştıramadığım bir sinek gibi."

Rhode işkence görüyormuş gibi boğuk bir inilti çıkarır. "Neden sadece yaş meselesiyle başlamadın ki? Bunu bir saniyede durdurabilirdin. Bak, orada olan her şey için özür dilerim çünkü ben

senin için çok yaşlı." Ellerini siyah saçlarında gezdiriyor. "Bu yasadışı mı? Yasadışı hissettiriyor."

Yumruklarımı sıkıyorum, sanki bu onun saçlarını çekiştirme isteğimi durduracakmış gibi. "Dur, Rhode. Bu yasadışı değil ve çok yaşlıymışsın gibi davranma. Sadece otuz üç yaşındasın. Kendini buzun üzerinde gördün mü? Bir çeyrek izledim, ya da bekle, periyot, ve sen de diğer tüm çocuklar kadar iyisin."

Yüzünden bir duygu titreşimi geçiyor, ama ifadesini kapatıyor. "Teşekkürler ama bu yine de ben yirmi bir yaşındayken senin... Kahretsin, dokuz yaşındaydın gerçeğini değiştirmiyor. Hasta olacağım."

"On

yaşındaydım.

" Tıkanıyor.

Muhteşem Çelik Duvar gerçekten güldürüyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam, bu konuda bu kadar dramatik olmana gerek yok." "Aşırı dramatik mi?" Beni azarlar gibi ellerini kalçalarına koyuyor. "Mantıklı davranıyorum. Sen benim kız kardeşim yaşındasın

Nina. Bu konuda

Mutfakta olanlar oldu. Özür dilerim. Tüm sorumluluğu üstleniyorum." "Ya tüm sorumluluğu ben almak istersem?" Dilimi

Alt dudağıma bakıyor ve uzun bir nefes alarak başka tarafa bakıyor. "Önemli değil. Yine de bir hataydı."

Bir hata.

Serin havada tüylerim diken diken oluyor. Isaac benim asistanımken gece geç saatlerde ofisinde yaptığımız toplantılarda kulağıma böyle mırıldanırdı. Bir sanat öğrencisi olarak fizik benim çöküşümdü ama Isaac ve ben ders kitaplarının üzerinde burunlarımız neredeyse birbirine değecek şekilde birbirimize sokulurduk.

Uzun süren her bakış, kalıcı bakışlar için özlem duymama neden oluyordu. Her şeyin pervasızlığı onu bağımlılık haline getiriyordu, ancak gizli buluşmamız zehirli hatalarla boyanmıştı.

Ona yanlışlıkla güvenmişim.

Yanlışlıkla benim kırılmanla olduğumu düşündü.

Sırlar eğlencelidir, ancak saklanmaya mahkûmdurlar, asla paylaşılmazlar ve ben bir ilişki tarafından kafese kapatılmayı reddediyorum. Beni o kadar çok seven birini istiyorum ki, markette avokadoları sıraya dizerken başarılarım hakkında bağırırsın.

"Olanlara hata deme," diyorum alt dudağımı serbest bırakarak. "Hoşuma gitti... hem de çok. Ne yaptığını çok iyi biliyorsun."

Ellerini boynunun arkasında kavuşturmuş, mavinin onu yutması için

yalvarır gibi gökyüzüne bakıyor. "İşte bu kadar. Cehenneme gidiyorum
kuru

bir genci becermek."

İnliyor ve gümbürtü tamamen yeni bir anı dalgasını yüzeye çıkarıyor. Evet, Gwen'e kızgınım. Bu benim daimi durumum gibi görünüyor. Ama bu hisler Rhode'un sert kaslarının benimkilere bastırıldığı elektriğin yanında sönük kalıyor.

İnternette neden bu kadar çok kadının onun hakkında konuştuğunu anlıyorum ve dürüst olmak gerekirse, yatak başlığına zincirlenmek kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Şimdi, bu dönemki *Dikkat Dağıtıcı Şeyler Yok* kuralımı yeniden düşünüyorum. İyi, ayak parmaklarımı kıvıran bir orgazm yaşamayalı uzun zaman oldu. Benim için orgazmlar yazı tura atmak kadar yaygındır.

Bir tutam saçı parmağımın etrafında döndürüyorum, sanki bu hareket büyüyen duygularımı dindirecekmiş gibi. "Tamam, öncelikle ben ergen değilim, reşitim, o yüzden bana öyle deme. İkincisi, beni mutfak tezgâhının üzerine yatırıp kıyafetlerimi yırtmak istermiş gibi baktığında hasta olacaktıysın gibi görünmüyordu. *Bu* senin de en az benim kadar hoşuna gitmiş gibiydi."

Rhode'un yüz ifadesinde milyonlarca farklı düşünce titreşiyor gibi. Gözleri vücudumda geziniyor ama çenesi sıkılıyor. "Yalan söylemeyeceğim çünkü bu ikimiz için de adil olmaz. Açıkçası bundan hoşlandım."

Kasıklarının işaret ediyor ama ikimiz de aşağı bakmıyoruz. Bakmama gerek yok çünkü sokağın karşısındaki oyuncak fino köpeğini gezdiren kadın muhtemelen onun hâlâ sert olduğunu görebiliyor.

"Ama hayatımızda farklı yerlerdeyiz. Sıradan bir şey aramıyorum Nina."

Geri çekiliyorum. "Sen değil misin? Peki ya tüm o makaleler?"

Ayaklarına bakıyor ve bu hareketle ilgili bir şey omurgamda suçluluk hissi uyandırıyor. Belki de internetteki her şeye inanmamalıydım.

"Bunlar yıllar öncesine aitti," diye itiraf ediyor. "Artık istediğim bu değil. Gerçek bir şey istiyorum. Çocuklar. Bir aile. Ben birine evlenme teklif etmeye hazırım, sen ise sarhoş olup yabancılarla yatmalı ve yirmili yaşların boyunca parti yapmalısın."

"Bütün yirmi iki yaşındakilerin bunu yaptığını düşünmen biraz dar kafalılık. Herkes yirmili yaşlarında üçlü seks yaparken bir yatı ateşe vermez Rhode. Aslında, bunun azınlık olduğunu söyleyebilirim."

Bir el sallıyor. "Tamam, iyi, yoga yap, buzlu kahve iç, ders çalış. Umurumda değil ama seninle gerçekten çıkamam. Erkekler bana çok bok atacak."

"Belki de diğer insanların ne düşündüğünü umursamamalısın."

"Belki de beni on yıl sonra aramalısın." İrkildi, geri adım attı. "Bunu söylememeliydim."

"Yaşımı neden bu kadar önemsiyorsun?"

Yüzünde ne olduğunu görmemi istemiyormuş gibi bakışlarını kaçırıyor. "Öyle, ama çoğunlukla farklı yerlerde olduğumuz için. Evlenmeye ve çocuk sahibi olmaya hazır mısın?"

"Hayır. Daha 22 yaşımdayım."

Bir el hareketiyle. "Gördün mü? İşte bu yüzden."

Sözleri içimi delip geçiyor ama Rhode haklı olsa da kıpırdamıyorum. Farklı yaşam evrelerindeyiz ve mutfak tezgâhının üzerinde onunla kuru kuruya sevişmenin yaşadığım seksin yüzde sekseninden daha iyi olması önemli değil.

Tamam, doksan.

Tüm hafta sonlarımı kalabalık bir stadyumda geçirerek spot ışıklarının altındaki profesyonel bir sporcuya bağlı olmak istemiyorum. Toplum içinde işlevimi yerine getirebilmek için en az dört saat yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Ülkenin öbür ucuna uçmak için planlarını bırakabilecek birine ihtiyacı var ve ben üç yılını başka birinin hayatına bağlanmak için kendim üzerinde çalışarak geçirmedim.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Rhode'un bakışları gıcırdayan dişlerime düşüyor. Gözlerindeki buzlar erimiş gibi görünüyor ve beresini ağır bir iç çekişle çıkarıp bana uzatıyor. "Al. Bunu tak."

Elime alıp içindeki el yazısına benzeyen dikişe bakıyorum. *Tüm hayallerin senin kadar vahşi olsun.* Gülümseyerek parmağımı harflerin üzerinde gezdiriyorum. Teninin sıcaklığı hala kumaşa yapışıyor ama bu bana sadece vücudunun sıcaklığını hatırlatıyor.

Bir elini kirli çenesinin üzerinde gezdiriyor. "Bak, senden hoşlanıyorum Nina. Sen harika bir kızsın ama bu iş yürümeyecek. "Vamos! etkinliğini yapacağız-"

"Ne?" Çenem düştü. "Hâlâ seninle o etkinliğe gelmemi istiyor musun? Bu cesur bir istek. Bir beyin cerrahı gibi mi davranmam gerekecek?"

"Hayır. Senden asla olmadığın biri gibi davranmanı istemem."

"Yirmi iki yaşında biriyle birlikte olduğun için herkesin sana 'çok bok atacağını' söylediğini sanıyordum?"

"Evet ama orada kimse senin kaç yaşında olduğunu bilmiyor ki." "Benim bundan çıkarım ne olacak?"

"Bilmiyorum..." Avularının ilerini gözlerine bastırıyor. "Eski sevgilini kıskandırmak için seninle çıkıyormuş gibi yapabilir miyim?"

"Kesinlikle hayır," diye alay ediyorum. "Bir an için rol yapmakta sorun yoktu ama bunu sürdürmek Isaac'e hayatım üzerinde çok fazla g veriyor. Artık onun periyodik element tablosu esprilerine yalandan gülmek zorunda olmadığım için *mutluyum*."

"Evet. Bunu teklif ettiğim anda pişman oldum zaten. Pekala, ne istiyorsun? Çünkü CMO'ya orada olacağını söyledim ve sözümden dönmekten nefret ederim. Bunu mahvedecek bir Şey yapmak istemiyorum. Bu benim için önemli ve Andrea özellikle seni sordu, bu yüzden sana ihtiyacım var."

Hiçbir zaman birinin ihtiyacı olmadım, sadece yükü oldum ve Rhode'un bana ihtiyacı olduğu gerçeği, hayırımı evetle değiştirmek istememe neden oluyor.

Teklifimi geri almak istiyorum, ama kendi kendimi sabote ettiğim günlerde insanları yüzüstü bırakmakta o kadar iyi oldum ki, hayaletlik üzerine bir masterclass verebilirdim.

Arkadaş edinmek benim için kolay ama onları elde tutmak zor. Ne zaman karanlık bir döneme girsem, kış uykusu moduna geçiyorum ve mesajları görmezden gelmeye başıyorum. Bu gölgelerde pek çok arkadaşımı kaybediyorum ve sonunda yeniden ortaya çıktığımda, orada olan tek kişi Gwen oluyor.

Artık böyle biri olmak istemiyorum.

Dumanlı kokusunu içime çekmemeye çalışarak beresini başıma geçiriyorum. "Tamam. Gideceğim ama bir Şartım var..."

"O da ne?"

Tırnağımı kemiriyorum. "Huzurlu Zihin Projesi adlı bir yardım etkinliği için bir açık artırma eşyası bağışlamam gerekiyor. Etkinliğinize geleceğim ama bağışlamak için Guardians maçı için loca bileti istiyorum."

Kaşları kalkıyor ve alnındaki küçük beyaz yara izi belirginleşiyor. "Bir maç için loca biletine mi ihtiyacın var? Hepsi bu mu?"

Bir düşünce dudaklarımın kenarından çekiştirerek onları somurtmaya itiyor. Gwen kendimi savunmam gerektiğini söylüyor, belki de daha fazlasını istemeliyim. "Gişe biletleri ve hayatımın herhangi bir noktasında borçlu olmak için seçtiğim bir iyilik."

Bana düz bir bakış attı. "Yani sana sonsuza kadar borçlu mu kalacağım?"

"Oldukça." Bir kraliçe gibi el sallıyorum. "Eğilip dizlerinizin üzerine çökmekten çekinmeyin."

Gözlerindeki mavi, en sıcak alev gibi ısınıyor. "Senin için dizlerimin

üzerine çökmeyeceğim Nina."

Sesi boğuklaşıyor. Bu ve benim çok genç olduğumu düşünmesi, onun yanıldığını kanıtlamak istememe neden oluyor. Gözlerimi göğsünde gezdiriyorum. "Ama bana yalvarırken çok iyi görüneceğini düşünüyorum."

Yüz ifadesi taşa dönüyor ama yumrukları iki yanında sıkılaştırken boynundaki damarlar kalınlaşıyor.

Homurdanarak öksürüyor. "Tamam. Biletler ve bir iyilik, hepsi bu."

"Konu değişikliği mi yapacaksınız? Anlıyorum, ama iyi. Kendine sahte bir randevu ayarladın."

Elimi uzattım ama tutmadı. Onun yerine bakışları benimkilere kilitleniyor, ağır bir ifadeyle.

Aramızdaki mesafeyi bir adımda kapatarak, göğsünün hafifçe inip kalkması meme ucumdaki piercingi sıyrarak şekilde hareket ediyor. Ondan yayılan sıcaklık düşüncelerimi kirletiyor.

"Bir konuda açık olalım," diye mırıldanıyor, gözleri dudaklarıma kayıyor. "Yanlış bir izlenim edinmeni istemiyorum, bu yüzden biraz açık sözlü olacağım. Senin için çok yaşıyım, bu yüzden etkinlikte mecbur kalmadıkça sana dokunmayacağım ve o zaman bile bunu arkadaşça tutacağım, tamam mı? Aramızda hiçbir şey olmayacak."

Ona daha yakın olmak için ayak parmaklarımdan üzerinde yükseliyorum. "İnsanların seninle çıktığıma inanmasını istiyorsan, bana dokunman gerekecek Rhode."

Gözlerini kısıtılarak bir küfür mırıldanıyor. "Bunu benim için kolaylaştırmayacaksın, değil mi?"

"Hayata hoş geldiniz. Kolay değil."

Saçlarımdan tepesine en hafif öpücüklerini bırakmadan önce mavi gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. Sanki kaçıyor gibi bir sonraki kalp atışımdan daha hızlı dönüyor.

Tüy kadar hafif dudaklarının izi gecenin geri kalanında başımın üzerinde ağırlaşıyor.

NINA

Y *Es, Rhode, durma. Lütfen hiç durma.*

Gözlerimi açıyorum ama Rhode'un başının kalçalarımın arasına gömüldüğünü görmek yerine beni karşılayan tek şey sabah oluyor Güneş ışığı parke zemine vuruyor.

Nefes nefese, tam orgazmın eşiğinde yataktan sıçrayarak kalkıyorum, ancak yatak odamda tamamen yalnız olduğumu fark ediyorum.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum yastığıma doğru.

Bu son iki haftadır çok sık oluyor. Adam rüyalarımın giriyor. Her gece yatakta kıvrılırken parmaklarının hayaletini hâlâ hissedebiliyorum.

Bacaklarımın arasındaki ağrıyı dindirmek için ellerimi çarşafın altına soktuğumda, aklıma hep Rhode'un yakışıklı yüzü geliyor - davetsiz bir şekilde. Benim için çok yaşlı olduğunu biliyorum ama mutfaktan beri tek düşünebildiğim o.

Öfkeyle yorganı üzerimden atıp derse hazırlanıyorum. Bu sinir bozucu çünkü muhtemelen soyadımı unutmuş olan otuz üç yaşındaki bir adamın peşinden koşacak zihinsel kapasiteye sahip değilim. Derslerim var, yazmam gereken bir konuşma var ve hâlâ Arjantin'e uçuşumu ayarlamadım.

Rhode'un aşk hayatına dair dipnotlar bile düşmüyorum ama hiçbir şey onun bedeninin benimkine karşı hareket ettiği görüntüsünü silmeye yardımcı olmuyor. Genelde büyüleyici bulduğum sanat tarihi dersim bile bu anıyı silemiyor.

"Brezilya, Arjantin ve Peru gibi ülkelerde İnka ve Kolomb uygarlıklarının sanatsal ifadelerinin nasıl farklılaştığını tartışabilecek biri var mı?"

Profesör Bennett kalabalık konferans salonunu tarıyor. Kâğıtlar hışırıyor. Sınıftaki herkes yer değiştirerek etrafına bakınıyor. "Kimse yok mu? Geçen hafta bunun üzerinden geçmiştik. Şuna ne dersiniz..." Bilgisayar ekranını tarıyor ve kalp atışlarını hızlanıyor. "Rowyn?"

Rahatlayarak yere yığıldım.

Arka sıralardan biri boğazını temizliyor. Bakışlarımın kaymasına izin veriyorum ve çarpıcı bir kıza takılıyor; uzun, kuzguni siyah saçları, delici mavi gözleriyle canlı bir tezat oluşturuyor. "Um, hayır. Üzgünüm ama bunun tartışabileceğim bir konu olduğunu sanmıyorum."

Diğer birkaç kişiyle birlikte ben de kıkırıyorum. Profesör Bennett burnunun kenarından aşağıya bakıyor. "Bunu geçen hafta sınıfta konuşmuştuk Rowyn."

At kuyruğunu döndürüyor. "Evet, ama ne yazık ki burada değildim çünkü ağabeyimin bir maçı vardı ve bir haftadan uzun süredir morali bozuktur. Aç olduğundan bahsetmiyorum bile, bu da onu gerçekten huysuz yapıyor, bu yüzden tüm bunlar oldu ve sonra babamız-"

"Tamam," diye araya giriyor profesörümüz, elini kaldırarak, ki bu iyi bir şey çünkü Rowyn bir Japon balığıyla konuşabilecekmiş gibi görünüyor. "Sınıftaki başka biri cevap verebilir mi?"

Kalbim durmaksızın çarpıyor çünkü biri çıkış tabelasının yanındaki koridor koltuğumu aldı, dışarı çıkmam gerekirse diye tercih ettiğim yer ama yine de elimi kaldırıyorum. "İnkalar, Machu Picchu gibi yerlerde görülen geometrik mimaride mükemmelleşirken, Kolombiya kültürleri daha çok çömlekçilikle tanınır."

Profesör Bennett başını sallıyor. "Mükemmel.

Aferin...?" "Nina," diye bitirdim.

Rowyn bakışlarımı karşılıyor ve "*Teşekkür ederim*" diyor. Ben de ona gülümsüyorum. Bu jest bana déjà vu hissi veriyor ama dikkatimi tekrar notlarıma veriyorum.

Sınıfın geri kalanı sisler içinde bulanıklaşıyor. Profesörümüz dersi bitirdiğinde sırt çantamı kaptığım gibi dışarı fırlıyorum ve öğrenciler kartaneleri gibi etrafta koşuştururken Şubat ayının soğuk havasına giriyorum.

Tuğla basamaklardan aşağı iniyorum ama Gwen'in bir bankta burnu *Paranın Felsefi Etiği* kitabının sayfaları arasına sıkışmış bir şekilde oturduğunu gördüğümde neredeyse buzlu bir noktaya basıp kayıyordum.

Onların seks sesleri kafamın içinde sinir bozucu bir gong gibi yankılanıyor ve irkilmekten kendimi alamıyorum. Artık onu her gördüğümde duyabildiğim tek şey o saçma sesler. Üzüntüden ağlayacağımı sanıyordum ama ona baktığımda tek hissettiğim ikinci el bir utanç.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Belki o beni görmeden kaçabilirim.

"Nina! Bekle!"

Plan suya düştü.

Karla uyumlu şık krem rengi kombinezonuyla bir podyum modeli gibi öğrenci denizini yarıyor. Muhteşem görünüyor ve sadece Gwen bunu bütün gün lekesiz tutmayı başarabilir. Kutup rüzgârı yanaklarımı diken diken ediyor, ben de Rhode'un olağanüstü yumuşak beresini saçımdan çekiştiriyorum.

Ceketini tarıyorum. "Ne giyiyorsun sen? Kartopu gibi görünüyorsun." Ellerini krem rengi paltosunun üzerinde gezdiriyor.

"Kaşmir bu."

"Hm. Neden buradasın? Bir sonraki dersime gitmem gerekiyor." "Seni o zamandan beri görmediğim için uğramak istedim-"

"İki hafta önce mutfakta korkunç derecede cansız bir seks yaptığınızı duyduğumdan beri mi?"

Bankların üzerindeki buz sarkıtlarını tararken yanakları kızarıyor. "Konuşabilir miyiz, Nina? Lütfen? Yemin ederim, o olay olduğunda gerçekten gittiğini sanmıştım."

"Umurumda değil." Sırt çantamı omzuma atıyorum. "Bu konu hakkında bir daha konuşmamak üzere anlaşalım. Benim gitmem gerek."

"Nereye gidiyorsun? İhtiyacın olursa seni bırakabilirim," diye teklif ediyor. "Teşekkürler, ama çimlerin büyümesinin ağır çekim videosunu izlemeyi tercih ederim.

seninle arabada oturmaktan daha iyidir."

Etrafımda dönmeye başlıyorum, ama yüzüme kahverengi bir kese kağıdı tutuşturuyor. "Bekle, lütfen? Reçetelerinizi almanız gerektiğini söylediğinizi duydum, ben de sizin için alabileceğimi düşündüm. Perşembe günleri dersin olduğunu biliyorum, al."

Derin bir nefes veriyorum, bir an için kendimi ağırlıksız hissediyorum. İlaçlarımın biteceği düşüncesi her gün almasam bile her zaman stresimi artırıyor. Gwen beni tanıdığı için bunu biliyor ama bazen keşke güzel şeyler yapmayı bıraksa da ondan huzur içinde nefret edebilsem diyorum.

"Bunu yapmana gerek yoktu." Çantayı isteksizce elinden kaptım. "Ama teşekkürler, çok güzeldi."

Aramızda garip bir sessizlik oluşuyor.

"Rhode'la işler nasıl gidiyor?" diye sorar.

Bir el salladım, belirsiz tuttum. Bir daha asla kız kardeşimle aşk hayatım hakkında konuşmayacağım. "Şu anda biraz kavga ediyoruz ama bana kafayı takmış durumda, o yüzden iyi olacağız."

Günah kadar seksi hokey oyuncusunun şu anda bana radyoaktif bir atıkmışım gibi davrandığını bilmesine gerek yok. Gwen kolunu omzuma dokunacakmış gibi uzattı.

Ben de geri çekildim. "Dur. Ne yapıyorsun?"

"Sana sarılacaktım." Elini bıraktı. Neredeyse öğürecektim. "Hayır. Biz sarılmayız. Asla."

Gülümsemesi soluyor. "Peki. Bunun hakkında konuşmak ister misin? Senin için çok yaşlı olduğunu söylediğimi biliyorum ama yine de mutlu olmanı istiyorum. Ne oldu?"

Ona doğruyu söylememin imkanı yok, bu yüzden onun yerine alaycı bir yorum yapıyorum. "Aletin on yerine sadece dokuz inç olduğunu söyledim. Bundan hoşlanmadı."

Homurdanıyor, sonra sestem utanmış gibi bir elini dudaklarına götürüyor. "10 inçlik bir alet mi? Kulağa acı verici geliyor."

"Hayır, bu harika," diyorum. "Aslında G noktama vuruyor, *diğerlerinin* aksine romantik partnerler."

Gözlerini deviriyor ama gülümsüyor. "Gerçekten mi? Çünkü G-noktasının aslında var olmadığına ikna oldum. Bilimsel bir kanıt yok."

Nefes nefese, içgüdüsel olarak omzunu tuttum. "Sana bir adamla yattığım zamanı anlatmış mıydım, merak etme, bir ribaund, ve o her şeyin parmağın kıvrımıyla ilgili olduğunu söyledi. Beni bir saat boyunca parmakladı, bir *saat*, Gwen, ve sonra bu konuda kendi kafama girdim çünkü çok uzun sürdüğünü hissettim, ama dünyayı sarsan bir orgazm yaşamak için zorlamam gerektiğini söyleyip durdu, ki hiç yapmadım. Sadece işemem gerekiyormuş gibi hissettim."

"Vay anasını. Bu benim de başıma geldi."

Gözlerimizi kırıştırıyoruz, sonra da kıkırdamaya başlıyoruz. Kahkahalarımız avluda yankılanıyor, ta ki bütün gözlerin üzerimizde olduğunu fark edene kadar. Bu bakışların ağırlığı beni tekrar o ana sürüklüyor ve bana kız kardeşimle güldüğümü hatırlatıyor.

Bu yasak.

Dudaklarımı birbirine kenetliyorum. "Gülmememiz gerekiyor."

"Neden? Benden nefret ettiğin için mi?" Mikro bıçakla çizilmiş kaşlarını kavislendiriyor. İkimiz de kaş kemeri genini paylaşıyoruz ve ben

bunu Gwen'e uymak için yapmaya başladım.

alışkanlık haline geldi ve şimdi
duramıyorum. "Aynen öyle."

"Benden istediğin kadar nefret et. Seni yine de seveceğim."
Dudaklarında yumuşak bir gülümseme yayılıyor. "Ve bana Gwendolyn
değil de Gwen dediğini fark etmediğimi sanma."

Tırnaklarıma bakıyorum. "Öyle mi yaptım? Yanlış
duymuş olmalısın." "Ne duyduysam onu duydum."

Beni bu kadar çok seviyorsa neden Isaac'le yattığını sormak istiyorum
ama belki de sevginin seçimiyle bir ilgisi yoktur. Belki de hepsi şehvete
dayanıyordu. Sonuçta bunlar tamamen ayrı duygular.

Sadece en şanslı insanlar her ikisini de bir kişide bulabilir. Isaac'te ikisi
de yoktu. Rhode tamamen şehvet. Kalbimin bir köşesinde, Isaac ve benim
asla uzun ömürlü olamayacağımızı biliyorum.

Suşiye bayılır. Ben çiğ balığa dayanamam.

O yavaş şeritte gidiyor. Ben agresif bir sürücüyüm.

Isaac her zaman 10 dakika geç kalır, ben de her zaman 10 dakika erken
gelirim.

Aşk küçük anlarla inşa edilir ve biz bunlardan yeterince yaşamadık, bu
yüzden ilişkimiz parçalandı. Isaac'in Gwen'i bir refleks gibi nasıl öptüğünü
gördüm, ama beni her zaman sonradan düşünülmüş gibi öptü - eğer beni hiç
öpmediyse.

"Bir şeyler içerken daha fazla konuşmak ister misin?" Gwen soruyor.
"Sekizinci Cadde'de yeni bir çatı barı açıldı, mocktail menüsü var. Rhode
bu gece bir maç yapıyor. Belki izleyebiliriz?"

Rhode'u izleme düşüncesi aklıma uzaklaştırmam gereken her türlü
görüntüyü getiriyor, bu yüzden ona hayır demek istiyorum ama bana en son
ne zaman böyle gülümsediğini hatırlamaya çalışarak onun içten sırıtışına
bakıyorum.

Yapamam.

"Peki, tamam. Hadi gidelim."

Kolumu onunkine doluyorum ve ona günümü anlatmaya başlıyorum.
Yavaşça bara doğru yürüyoruz ve soğuk havaya rağmen ikimiz de
hızlanmıyoruz.

RHODE

"H Ey, yaşlı adam! Seksen yıldır hokey oynarken nasıl blok yapılacağını unuttun mu yoksa?"

Cruz stadyumun gürültüsünden bağıyor. O bir guguk sesi yapar bir güvercin gibi kollarını sallarken.

"Neden bağırmaya devam etmiyorsun, çünkü sen bana bağırdığında daha iyi oynuyorum!" Ağızlığımin arkasından bağıyorum.

"İzle beni." Çizgiyi patenle geçiyor. "On dokuz pakı önümde sallayıp duruyor, zeki piç."

Rakip oyuncu Nineteen, Cruz'a doğru kayıyor ve mavi çizgiyi geçip savunma bölgesine dönmeden önce bir ahmak gibi göz kırıyor.

Cruz eldivenlerini ağızına kapatıp arkasından sesleniyor. "Ligdeki en sıksa bacaklar sende mi yoksa?"

"Neden cıvılamayı bırakıp odaklanmıyorsun?" diye bağıyorum.

"Neden sopanı kışından çıkarıp blok yapmak için kullanmıyorsun?" diye bağıyor kaymaya başlamadan önce.

Cruz'a çok kızgıyım. Zaten cezalı durumdayız ve o sürekli kendini kaybediyor.

Her seferinde doğruca günah kutusuna.

Cruz sopasını On Dokuz'a fırlatıyor, böylece iki dakika daha ceza alıyoruz. Zaten katledilirken tam da ihtiyacımız olan şey. Umalım da Cujo Kanada'daki tahtından bizi izlemiyor olsun çünkü bu tam bir alay konusu.

Paslar hatalı. Kaleyi ıskalıyoruz. Şutları engelleyemiyoruz.

Görünüşe göre hokey oynamayı unutmuşuz çünkü hat değiştirdiğimizde buzda çok fazla adam bulundurmaktan bir ceza daha alıyoruz. Kim sayıyor? Belli ki biz değil. Hakem doğru düdüğü çalmasına rağmen siktirip gidebilir.

Her santim için pençe atıyoruz. Cincinnati çok acele ediyor, her türlü güçlü hücum oyununu yapıyor. Kaleyi kuşattıkları için çok fazla trafik var.

Kazanmak için
geldiler. Bu kadar
basit.

Bakışlarım paten kayan ve birbirlerine çarpan oyuncular arasında gidip geliyor. Gözlerimi buzun üzerinde gezdiriyor, sopaların arasında hareket eden diski takip ediyorum.

On dokuz bir kaçış yapacaktı gibi hızlanıyor, ama son saniyede müthiş bir şut için geri dönüyor.

Disk bana doğru fısıldıyor, beyaz buzun üzerinde siyah bir bulanıklık.

Yörüngeyi milisaniyeler içinde hesaplıyorum ve kalabalık soluk bile alamadan kelebeğin içine düşüyorum. Kasıklarım keskin bir acı tutuşuyor. Kahretsin, acıyor. Dizliklerim buza çarpıyor, nanosaniye kadar geç.

Disk tam ağıma gitti. "Siktir!"

Zil sesi arenada uğulduyor ve stadyum tezahüratlarla inliyor çünkü Cincinnati'nin ahırındayız.

Cruz, On Dokuz'a doğru kayıyor ve yüzüne bağırıyor. "Hey, sikik, ne zamandır ikinci ligdesin? Huh? Taklitçi falan mısın? Ne?"

"Ah, kızma, seni koca aptal hayvan," diye alay ediyor On Dokuz.

"Hey, bir sorum var," diye bağırıyor Cruz, onu iterek. "Neden hokeyde berbatsın?"

"Bakın kim konuşuyor," diye bağırıyor On Dokuz. "Paten hokeyi şampiyonası için eve dönsen iyi olur, On İki."

Cruz onu tekrar iter. "Vurabilen tek adamın sen olduğunu mu sanıyorsun? Hadi gidelim! Burada duramazsın bile!"

"Senden korkmuyorum, Twelve. Hiç korkmuyorum." On Dokuz sıkı yumruğunu geri çeker ve Cruz'un çenesine indirir, bu da ona Cruz'u buza yapıştırmak için gereken bahaneyi verir. Vahşi güreşçiler gibi birbirlerine saldırırlar.

Aceleyle kayarak yanına gittim, buz parçaları inciklerimin üzerinden uçu ve Cruz'u üzerinden kaldırdım. "Hey, sakın ol. Üçüncüye sakla."

"O lanet olası bir orospu çocuğu!"

Buza tükürüyor ve adamın yüzünü yıkıyor, ben onu soyunma odasına çekmeden önce pis eldivenini On Dokuz'un burnuna sürüyor. Göğüs pedleri kısa soluklarla inip kalkıyor ama Cruz da benimle birlikte buzdan kayıyor. Ağır adımlarımız koridorda bir cenaze alayı gibi gümbürdüyor.

Kimse söylemiyor ama hepimiz hissediyoruz.

Her birimiz bugün izinliyiz ve kız olmayan bir kadınla ilişki bitirdiğimden beri de öyleyiz.

Aklımdan çıkaramadığım kız.

Ama bunların hiçbiri önemli değil çünkü onun için çok yaşıyım. Elbette yirmi iki yaşındaki bir kızdan etkileniyor olabilirim ama bir yere varmayacağını bildiğim halde bir pislik gibi davranıp bu hislerime göre hareket etmeyeceğim. Bana ne kadar iyi hissettirdiği önemli değil.

Ona tekrar dokunma şansım yok.

"Lanet olsun!" Biz banklara yerleşirken Cruz yumruğunu duvara vuruyor. Son teknoloji ürünü alan ter, deodorant ve kış karışımı gibi kokuyor. Biz sopalarımızı bantlarken havada gerginlik kokusu var. Ben tahta banka oturuyorum. Cruz onu takip ediyor, sonra Patty.

"Orada ne oldu öyle?" Cruz diyor ki. "Tereddüt ettin ve bu bize maça mal olacak. Koç seni çekmeli ve sahaya biraz daha hücum oyuncusu almalı."

Çocuğa bağışmamak için dişlerimi sıkıyorum. Pek çok insan kaleci olmanın gerektirdiği zihinsel gücü kavrayamıyor. Herkesin hayal kırıklığının yükünü ben çekmek zorundayım çünkü en çok benim hatalarım dikkat çekiyor. Tüm oyun boyunca buzdaki tek oyuncu benim, bu da zihnime ve bedenime zarar veriyor ve sabrım azalıyor.

"Peki ya ilk periyotta Forty'nin kaçmasına neden olan o kötü zamanlamana ne demeli?" Ben de öyle dedim. "Evet, çuvalladım ama tüm suç bende değil. Biz bir takımız."

"Onu buza sakla," diye araya giriyor Patty. "Ama o haklı. Bir takım olarak kazanıyoruz ve bir takım olarak kaybediyoruz."

Terden sıırıslık olmuş kıyafetlerimizle sessizce oturuyoruz. Normalde Patty'nin her zaman seçtiği, herkesin nefret ettiği anlaşılmas bir country albümü çalışıyoruz ama bugün ortam bir mezarlıktan daha ölü.

Koç Watson, çizgili yüzünde tehditkâr bir ifadeyle soyunma odasına doğru ilerliyor.

Her birimize bir bakış atıyor ve yemin ederim hayalarım büzüşüyor. "Fazla bir şey söylememe gerek olduğunu sanmıyorum. Biz bundan daha iyiyiz. Bunu ben de biliyorum, siz de biliyorsunuz, taraftarlar da biliyor. Şu anda potansiyelimize göre oynamıyoruz. Yapmamamız gereken hatalar yapıyoruz. Paslarımızın daha keskin olması gerekiyor ve..."

Herkes dikkatle Koç'u dinler, ancak Koç moral konuşmasını bitirip dışarı çıktığında Cruz vizörünü yere fırlatır. "Neler oluyor böyle? Bu bir katliam. Kim bana neden ligin en boktan takımıyla anlaştığımı söylemek ister?"

"Siktir git!" diye bağılıyor biri.

"Hey, bu kadar yeter." Cruz'un omzunu kavradım, ona olan kızgınlığımı bir kenara ittim. "Beni dinle. Sen çok iyi bir oyuncusun ama sinirlendiğinde kafana göre takılma eğilimin var. Bok gibi oynuyoruz diye bok gibi oynamaya devam edecek değiliz. Bunu tersine çevirebiliriz."

"Nasıl? Bize üç gol attılar," diye bağılıyor Cruz. "Bir mucize mi yaratacaksın?"

Patty protein içeceğini çöpe atıyor. "Senin kız işleri bitirdiğinden beri tüm şansımız tükendi, Tremblay. Kafanı mı karıştırıyor?"

"O benim kızım değil," diye homurdanarak telefonumu dolabımdan çıkardım ve bir dizi mesaj buldum.

MORGAN

Dün gece telefonuma cevap vermedin.

MORGAN

Mart ayında Seattle'a karşı oynayacağın maça geliyorum.

MORGAN

Seni görmek istiyorum, lütfen.

MORGAN

Ara beni. Seni özledim.

Son mesajda ekrana doğru sarsılıyorum.

NINA

Bereni bende unuttuğunu söylemeyi unuttum. Sana getirmemi ister misin?

Telefonumu düşürdüm ve lacivert beremi kaptım. Deplasman maçları için hep yanıma alırım. Yoksa kötü şans getirir. Evet, saçma ama daha çok rahatlık için.

İlk maçımı kazandığım gün bunu giyiyordum, bu yüzden şimdi hep yanımda taşıyorum. Kumaşı hızlıca ters çevirip annemin o imza dikişini arıyorum. *Tüm hayallerin senin kadar vahşi olsun.* Orada değil.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, işe yaramaz bereyi kabine fırlatıyorum. "Nasıl unuttum?"

"Ne oldu?" Patty soruyor.

"Şanslı beremi Nina'nın evinde bıraktım."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda soyunma odasındaki atmosfer değişiyor. Herkes tedirgin bakışlar atarken hava gerginleşiyor. Kimse bana meydan okumaya cesaret edemiyor ama hepsi sanki yanlış bir kelime şans terazisini değiştirecekmiş gibi kıyafetlerinin içinde rahatsız bir şekilde hareket ediyor.

Cruz gözlerimin içine baktı. "Annenin diktiği lacivert bereden mi bahsediyorsun? Hani şu dokunduğum için neredeyse beni yumruklayacağın? İyi şans getirsin diye her deplasman maçına götürdüğün bereden mi? O bere mi?"

"Evet. Nina üşüdüğü için ona verdim ve orada bıraktım."

Cruz beni formamdan yakaladı ve yüzüme bakmaya başladı. "Onu arayıp bereni getirip getiremeyeceğini sorman lazım. Bu yüzden bok gibi oynuyorsun."

"Sakin ol. Berem yok diye bok gibi oynamıyorum. Bugün biraz keyifsizim." Onu geri itiyorum, ama o güçlü bir şekilde tutuyor. "Onu aramıyorum. İyi olacağız."

"Ara onu." Beni daha sıkı kavırıyor. "Onu hemen ara yoksa ben arayacağım."

"Hayır," diye bağırdım. "Bunu yapmayacağım."

"Neden olmasın?" diye sorar. "Doktor olmaması kimin umurunda? Evet, senin gibi yaşlı bir adam için çok genç ama çömlekçilik yapması çok havalı. Ara onu."

Cruz'un yorumu karşısında irkildim. "Onun için çok yaşlı olduğumu biliyorum. Bana söylemene gerek yok."

Nina muhtemelen yirmili yaşlarında olması gerektiği gibi partilere gidiyor ve yabancılarla yatıyordur. Ben de aynıydım. Bu dünyada bir sürü kadın var.

¡Vamos! etkinliğinden sonra başka birini bulacağım. O zamana kadar Nina'ya bağlıyım ama onunla gereğinden fazla konuşmayacağım. Zaten konuşmıyorum.

Aletimin üzerinde nasıl srtndğn düşünmeyi bıraktım, ama yaşını her hatırladığım da biraz irkiliyorum.

Patty ve Cruz bir şey planlıyorlarmış gibi bakıştılar. Bir anda Cruz bana saldırdı. Sarsıldım ama Patty dirseklerimden tutup beni kontrol altında tuttu.

"Ne oluyor lan?" Patty'nin mengene gibi kavramasına karşı mücadele ederek bağıırıyorum. Kahretsin, hâlâ gücü var ve ben de çocuk sahibi olmanın onu baba vücudu bölgesine iteceğini sanıyordum.

"zgnm, Tremblay, ama bu çok önemli. Ritellere karışmaman gerektiğini biliyorsun," diyor Patty, sesini alçaltarak. "Ayrıca, hakkında konuşmadan duramadığın şu kızla tanışmak istiyorum."

"Onun hakkında konuşmuyorum," diye kestirip attım, onun pençesinde çırpınırken.

Patty gözlerini deviriyor. "Dün gece otelde üç saatini onun çömlek kardeşliğini araştırarak geçirdin ve sonra bana tüm detayları anlattın, ama tabii ki onun hakkında konuşmuyorsun."

"Sadece merak ediyordum."

Eminim tüm bunlar şehvettir ve o bir doktor olmayabilir ama bu burs çok etkileyici. Bir hayal uğruna çalışmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum ve onun için çok yaşlı olsam bile istediğı şeyin peşinden gittiğı için ona hayranım. Evet, yalan söyledi ama gerçeğı kabul etti ve bunu örtbas etmeye çalışmadı ki bu da cesaret ister.

"Tamam, aynı. Bu kızla tanışmak istiyorum." Cruz telefonumu aldı ve şifremi girdi. Doğum günümü nereden biliyor? Meraklı herif.

"Telefonumu ver Cruz. Hemen."

Mesajlarımı karıştırıyor. "Merak etme, çıplak fotoğraflarına bakmayacağım.

Zaten senin mutant sikini gördüm. Tekrara gerek yok." "Aletinin nesi var, Tremblay?" diye bağıırıyor biri.

Soyunma odası.

"Görmedin mi?" Cruz telefonumu kaydırıyor. "Sik gibi kız."

Patty'nin sıkı tutuşunda çırpınıyorum, yorumlarını duymazdan geliyorum. "Onu arama Cruz. Ben ciddiyim."

"Yapmayacağım. Beni ne sanıyorsun? Senin gibi bir dede mi?" Patty'nin tutuşuyla rahatlayarak gevşiyorum, ama sonra Cruz sırtıyor. "Onunla FaceTiming yapıyorum, belli ki."

ne doğru atılıyorum ama Patty beni tutuyor. "Bunun için zgnm Tremblay, ama bunun önemli olduğunu biliyorsun. Bu büyük bir risk. Yap ya da l. Cruz haklı.

Şanslı berene ihtiyacımız var yoksa hokey tanrıları bizi sonsuza dek lanetleyecek."

Patty kendi kendine gülmeden duramıyor, yani bunu sadece Nina'yla tanışmak istediği için yaptığını biliyorum.

"Senin deli olduğunu düşüneceğinin farkındasın, değil mi Cruz?"

"Kimsenin ne düşündüğü umurumda değil. Mükemmel bir centilmen olacağım," diyor Cruz telefon çalarken. "Aslında, o kadar centilmen olacağım ki, atımın üstüne tırmanıp binmek isteyebilir."

Patty yüzünü buruşturuyor. "Bu gerçekten garip bir benzetme, dostum."

Yumruk haline getirdiğim beyaz parmak eklemlerime bakıyorum. Zoraki bir çabayla parmaklarımı yavaşça açıyorum, ama yumruğumu duvara vurma dürtüsünden kurtulmak çok zor. Cruz herkesle yatar ve ben onun Nina'yla yatmasını istemiyorum.

"Beni dinle Cruz. Nina'yla dalga geçme. Ciddiyim."

Patty nefes nefese tıslıyor. "Kahretsin, Tremblay'ın yüzüne bak. Muhtemelen bunu söylememeliydin."

"Büyükbabamdan korkmuyorum. Ne yapacak ki? Takma dişlerini bana mı fırlatacak?"

Telefon çalmayı keser.

"Rhode?"

Hepimiz kaskatı kesildik. Nina'nın gırtlaktan gelen sesiyle göğsüm sıkışıyor. Ekranı baktığında Cruz'un gözleri açılıyor. "Kahretsin. Phil mi? Sen misin? Tremblay'ın çağrısına cevap vererek ne halt ediyorsun?"

Vücudumdaki her kas kilitleniyor. Cruz onu tanıyor mu?

"Micah Cruz?" Nina diyor ve kahretsin, gülümsüyor gibi geliyor ama onu göremiyorum. "Neden beni Rhode'un telefonundan arıyorsun? Ayrıca, lisede sana kaç kere bana Phil deme dedim? Nefret ettiğimi biliyorsun."

Lise mi?

"Hayır, sevmiyorsun," diyor Cruz. "İçten içe aramızda bir şaka olmasını seviyorsun."

Aralarında şaka mı

yapıyorlar? "Tamam, iyi.

Belki biraz." "Aferin kızım,

Phil."

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Talep ediyorum.

"Aynen öyle." Cruz sırtıyor ve ben yüzündeki gülümsemeyi silmek istiyorum. "Phil ve ben ikimiz de Crimson Valley Viper'larıydık. Şiddetten uzak durun!" diye bağılıyor.

"Menekşe olarak kalacak," diye araya giriyor Nina.

"Benim yöntemim daha iyi. Onu mezuniyet balosuna bile davet ettim," diye devam ediyor. "Phil, Damon denen tiyatrocu çocukla gitmek için beni geri çevirdi, ona benimle daha çok eğleneceğini söylememe rağmen, ama dinle, her ne kadar yetişme oyunu oynamak istesem de, sana gerçekten ciddi bir sorumuz var, güzel kız."

Bu kadar. Bunu dinleyemem.

"Üzgünüm, Patty." Dirseğimi tekrar kaburgalarına soktum.

Homurdanarak tutuşunu gevşetiyor ve ben de kollarının altından sıyrılıyorum. Öne fırlayarak telefonu Cruz'un elinden aldım ve Nina'nın sevimli yüzüne baktım. Başımı sallıyorum. Hayır, sevimli değil.

Young.

Ela gözleri ekranda genişliyor. Elinde pembe bir içkiyle bir kraliçe gibi bar taburesine tünemiş ona odaklanıyorum. Muhtemelen içkiye boğulmuştur.

Aferin ona.

Telefonumu sıkıyorum.

Gözlükleri orantısız ve saçları dağınık. Üniversite kazağının içinde tam bir öğrenci gibi görünüyor ve yirmi iki yaşında birini bu kadar güzel bulduğum için nefret ediyorum.

Bu beni babamdan daha kötü yapıyor.

Nina'nın burnunun üzerindeki çillere bakıyorum, gözlerinin köşelerinde benim gibi kırışıklıklar olmadığını fark ettiğimde çenemi sıkıyorum. Ama işte, benim şanslı beremi takıyor. Onu benim kıyafetlerimle görmek beni ekrana yaklaştırıyor, ben de kendimi geri çekiyorum.

"Hey," diye mırıldanıyorum.

Zekice, Tremblay.

Cevap vermeden önce içkisinden uzun bir yudum alıyor. "Eski lise arkadaşım neden senin telefonundan bana FaceTiming yapıyor, Rhode?"

Cruz kafasını ekrana sokup şakağıma vuruyor. "Hadi ama, biz arkadaştan daha fazlasıydık. Beni o kemerin altından öpmüştün."

Ne oluyor be? Onu öptü mü? Derimin altında sıcak ve gıcırdayan bir şey kayıyor. Onu itiyorum ama Cruz kıpırdamıyor çünkü merkezimiz tuğladan yapılmış.

Patty başını diğer tarafa koyuyor, böylece hepimizin terli yanakları birbirine yapışıyor. Sakalı gerçekten kaşındırıyor.

"Hayır," diye karşı çıkıyor Nina. "Beni öptün, hem de çok fazla dilinle."

Çenemi, azı dişlerimi ezecek kadar sert bir şekilde sıkıyorum ve içimde beyaz bir kıskançlık ateşi patlıyor. Cruz onun tadının nasıl olduğunu biliyor ve ben asla öğrenemeyeceğim.

"İkimiz de bunun hayatının en güzel öpücüğü olduğunu biliyoruz Phil. Neyse, gitmemiz gerek. Tremblay'ın beresini bir sonraki maçımıza getirebilir misin ya da postalayabilir misin? Kafanda olan. Yanlış bere getirdiği için kaybediyoruz ve her maçta ona ihtiyacı oluyor."

Sanki başka bir dili tercüme etmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. "Ne? Bu hiç mantıklı değil."

"Biz hokey oyuncusuyuz," diyor Cruz. "Ritüellerle uğraşmayız. İnanın bana, her maçta komando olarak çıkmak zorunda olmasaydım, çıkmazdım." "Bunu sormayacağım bile," diyor.

Soyunma odasındaki saatin geri sayımını izlerken derin bir nefes alarak burnumun kenarını çimdikliyorum. "O haklı, Cruz. Ondan bunu yapmasını istemiyorum. İyi olacağız."

"Cuma günü döndüğünde dairene bırakabilirim?" Nina teklif ediyor.

Bu soru beni düzeltti. Nina bana hiçbir şey borçlu değil, ama işte burada, bana bir şeyler vermek istiyor. Koçların, taraftarların, gazetecilerin, hemen hemen herkesin benden bir şeyler talep ettiği bir dünyada, onun sorusu bir hediye gibi geliyor.

Patty kaşlarını oynatarak, "Evet, aile yemeğine getirsin," diye ekliyor. Rowyn'den de beter, hayatıma karışıyor.

"Pekâlâ, tamam," diyorum saate bakarak. Sadece beş dakikamız var. "Bu harika olur, teşekkürler."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Cruz, sopasını kaparak. "Bu maçı şimdi kaybedeceğiz, değil mi? Haydi, gidip küplere binelim."

Takım arkadaşlarım soyunma odasından çıkmaya başlayınca Nina yumuşayarak dikkatini bana yöneltiyor. "Micah'ın seni etkilemesine izin verme. Seni oynarken gördüm. Kazanmak için iyi şans tılsımına ihtiyacın yok. Bunu yapabilirsin, Rhode."

Ve bu cesaretlendirici sözlerle telefonu kapattı. Ekranıma bakıp tekrar onun adıyla aydınlanmasını bekliyorum. Artık beni izleyeceğini bildiğimden, damarlarımda dolaşan adrenalini yönlendirirken duyularım keskinleşiyor, her bir sinirim uğulduyor.

"Ondan şimdiden hoşlandım." Patty sırtımı tokatladı. "Bununla başın çok büyük belada."

Ellerimde tanıdık bir ağırlık hissederek kaskımı tutuyorum. "Evet. Bunu bilmiyor muyum?"

NINA

"A Son periyotta atılan üç golle Muhafızlar NHL tarihinin en büyük geri dönüşlerinden birini gerçekleştirmeyi başardılar ki bu bir hokey mucizesinden başka bir şey değil!" diye bağılıyor spiker.

TELEVIZYON. "Şu anda kimse Tremblay'in emekliliğinden bahsetmiyor."

"Lanet olsun, başardılar!" Bakire mojitomu dökmemeye dikkat ederek bar taburesinden sıçradım. "Bunu görmedin mi, Gwen?"

Kalbim on sekizinci yaş günümde paraşütle atlamaya gittiğimiz zamandan daha fazla çarpıyor, ki bunu daha çok yapabileceğimi kendime kanıtlamak için yapmıştım. Bir daha asla. "Rhode sadece Çelik Duvar değil. O bir Çelik Seddi."

Gwen martinisini yudumlar. "Üzgünüm ama bu iğrenç bir sakaydı." "Gerçekten mi? Ben çok komik olduğumu düşünmüştüm."

Maç bittikten sonra Micah benimle tekrar FaceTime'dan mesajlaştı. Soyunma odasındaki kutlamalara rağmen Rhode Micah'a hayatımda gördüğüm en tuzlu bakışı atıyor ve hızla ekrandan çıkıyor. Neden bu kadar kızgın olduğu hakkında hiçbir fikrim yok çünkü harika oynadı.

"Hey, Phil," diyor Micah. "Tahmin et ne oldu? Bu sezon en iyi dönemimizi sen izlerken oynadık, yani artık bizim uğurumuz sensin. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Hayır, ne?"

Kara kaşlarını oynatıyor. "Buz tutmuşsun."

"Ne? Buz tutmuş mu?"

"Evet. Bizim gibi hokey tanrılarının ritüellerine bağlı olduğunuz anlamına geliyor, bu yüzden tüm maçlarımızı izlemek zorundasınız. Kazanmaya devam etmek için iyi şans tılsımımıza ihtiyacımız var."

"Bana ihtiyacınız yok. Hepiniz böyleydiniz."

Onun abartılı maskaralıklarına gülüyorum ama sırtımdan da duramıyorum. Aslında onların şans meleği olduğuma inanmıyorum ama kimin umurunda? Bırakalım insanlar neye isterlerse inansınlar.

Vedalaştıktan sonra Gwen ve ben bardan birlikte ayrıldık. Kendimi hiçbir şekilde sıkı bir Guardians hayranı olarak görmüyorum ama sonraki hafta boyunca maçlarını izlemeye başladım.

Ve ben yalnız değilim.

Şaşırtıcı bir şekilde Gwen buzdolabından güzel bir şarap alıyor, ben de biraz nane çayı kaynatıyorum ve sonra oturma odasından tezahürat yapıyoruz. Aramızda hâlâ biraz kırgınlık var ama her maç kanepede birbirimize daha da yakınlaşıyoruz.

Cuma günü geldiğinde, Rhode'un şehir merkezindeki lüks binasına Şubat sonunun kasvetli yağmuru altında gitmiş olmama rağmen çocukları göreceğim için heyecanlıydım.

Normalde yeni yerlerde bulunmaktan hoşlanmam çünkü aşırı uyarıcıdır, ancak eski tanıdık bir yüzün orada olacağını bilmek sinirlerimin bir kısmını yatıştırıyor. Bu ve anksiyete ilacım.

Dairesinin kapısını çaldım. Bir sarsıntıyla yaldızlı 72 numara aniden açıldı ve karşımda Rhode, yataktan yeni kalkmış düşünceli bir hokey tanrısı gibi kapının pervazına tutunmuş bana bakıyordu. Gri eşofman altı kalçalarından aşağı, tehlikeli bir şekilde aşağı sarkıyor ve gömleksiz.

Çenem düştü.

Kaybolup kaybolmadığını görmek için gözlerimi kırptırıyorum ama hayır, o muhteşem kasları, kalçalarında kesinlikle yaramaz bir hedefe giden V harfi ve kalın göğüs kaslarının üzerinde gümüş benekli kirli sakallarıyla hâlâ orada duruyor.

Kirli fanteziler için özel olarak üretilmiş sert bir vücudu var ve her sabah koşmama rağmen, bu tür bir kas tanımı elde etmek için her gün yaptıkları yorucu antrenmanları hayal bile edemiyorum.

Bir küfür mırıldanıyor, rafta asılı bir sweatshirt'e uzanıyor ve onu kafasına geçiriyor. "Özür dilerim. Çocuklar geldi sandım. Sen olduğunu fark etmemiştim."

Çıplaklığından rahatsız olacağımdan endişe ediyormuş gibi omuzlarına geçirmeye çalışmasını izliyorum. "Benim için gömlek giymene gerek yok. O altılı paket içtiğim her şeyden daha iyi."

Öksürüyor, bakışlarını kaçırıyor. "Bana böyle şeyler söylememelisin Nina. Senin için çok yaşıyım."

"Hayır, değilsin."

"Evet, öyleyim."

Bu yaş farkını kırmızı ışık gibi yüzüme vurup duruyor ve tek yaptığı onun haksız olduğunu kanıtlamak istememe neden oluyor. İnsanların benim üzerimden konuşmasına izin vererek çok zaman geçirdim. *Nina gitmek istemiyor çünkü kalabalıktan hoşlanmıyor. Nina bunu asla yapmaz.* Aklımdan geçenleri söylemek, cesur olmak ve kaygının ya da herhangi birinin beni kontrol etmesine izin vermemek için elimden geleni yapmak istiyorum.

Rhode Tremblay, dahil.

Vücudu örtülüyken, kumaş sanki rahatsız edici bir şaka yapmış gibi vıcık vıcık kıyafetlerime bakıyor. "Neden ıslaksın?"

"Daha dışarı çıkmadın mı?" Nemli saçlarımı sıkıyorum, kalbim cızırdamasına rağmen etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyorum. "Sıcak hava dalgasına erken yakalandık, bu yüzden fırtına var."

Karayip gözleri ıslak kapüşonumu tırmıklıyor, bakışlarını portmantoya çevirip yutkunmadan önce üç kalp atışım boyunca oyalanıyor. Aklının mutfakta olduğuna inanmak istiyorum ama sürekli yaşıma atıfta bulunması aramızdaki her şeyi öldürmeye yetiyor.

En kirli rüyalarımdaya bile sürekli karşıma çıkmasına rağmen hala o anı düşündüğünden şüpheliyim. Muhtemelen kendi yaşında biriyle hayatına devam etmiştir. Göğsüm sıkışıyor.

"Neden arabayla gelmedin?" diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Bugün araba Gwen'de olduğu için son dersten sonra buraya kadar yürüdüm. O zaman yağmur yağmıyordu ama yolun yarısında bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Oh, ve işte, bereni getirdim."

"Teşekkürler." Şapkayı aldı. "İsteseydin seni alırdım." "Bunu sana yapmayacağım. Bir haftalık tatilden yeni döndün.

Bu yüzden yorgun olacağını düşündüm. Önemli bir şey değil. İçeri gelebilir miyim lütfen? Donuyorum ve insanlardan nefret ettiğini söylediğin için Chicken'a kedi maması getirdim ve beni sevmesini istiyorum."

Kaşlarının arasında bir çukur oluşuyor. "Kedimin adını hatırladın mı?"

"Evet. Seni dinliyorum." Rhode'un mavi gözleri yüzümde oyalanıyor, ben de ikram paketini sallıyorum. "Orada öylece durup bakacak mısın, yoksa

"Beni içeri alır mısın?"

Başını sertçe sallıyor, sonra geçebilmem için hareket ediyor. "Elbette, Patty ve Cruz birazdan burada olurlar. Bu akşam seni yemeğe çağırdığı için üzgünüm. Zorunda değildin ama Cruz ısrarcı olabiliyor."

"İstemeseydim gelmezdim, Rhode." Gözleri yumuşar gibi oluyor, kalbimin etrafındaki korkulukları eritiyor, ben de hemen ekliyorum, "Ve Micah'ı lisede severdim. Komik biriydi. İspanyolca dersini çok daha eğlenceli hale getirmişti."

Homurdanıyor. "Evet, Cruz lanet bir komedyen."

"Aynen öyle. Ona stand-up falan yapması gerektiğini söyledim."

Endüstriyel açık kat planına adım atarken onun dumanlı kokusunu içime çekmemeye çalışıyorum. Rhode'un dairesi tam da hayal ettiğim gibi bir bekâr evi; tuğla duvarlar, ahşap zemin, deri koltuklar.

Bira lekeli kanepeleri ve yatak başlıkları olmayan yatakları olan üniversiteli erkeklere alışkınım. Pencerelerine perde asan adamlara değil. Burada dururken kendimi yanlış deliğe sokulmuş bir yapboz parçası gibi hissediyorum.

Deri koltuğun üzerinde birkaç boş ¡Vamos! protein bar ambalajı görüyorum. Dağınıklık beni biraz daha az yersiz hissettiriyor ama kaynayan sinirlerimi tamamen bastırmıyor. Endişenin beni tüketmesine izin vermemeye çalışırken dikkatimi dağıtacak bir şeyler bulmak için oturma odasına göz gezdiriyorum.

Tüm eşyalarını hokey ağacı gibi bir rafa asmış ama bir kedi bulamıyorum. "Tavuk nerede?"

Rhode kapıyı bir gümbürtüyle kapatır. "Muhtemelen dolapların üstünde bir yerde saklanıyordur. Yüksek sesler yüzünden fırtınalardan nefret eder, o yüzden uzak dururdum. Onu çok korkutuyorlar."

Ödül torbasını mermer tezgâhın üzerine bırakıyorum. "Saklandığı yerden çıkmak istediğinde bunlar onun için."

Rhode boş bir Gatorade şişesini alıp geri dönüşüm kutusuna atıyor. "Dağınıklık için özür dilerim. Temizlemem gerekirdi ama yolda olduğum için çok yorgundum ve temizlikçim de babalık izninde."

Bir el salladım. "Sen iyisin. O kadar dağınık bile değil. Bir de benim odamı görmelisin."

"Gerçekten yapmamalıyım."

Bakışlarımız birbirine kayıyor ve ben düşüncemi durduramadan zihnim o ana sürükleniyor. Önce gözlerini kaçırıyor, bir elini kirli çenesinin üzerinde gezdiriyor. "Dur sana kıyafet getireyim. Hemen döneceğim."

Ona teşekkür etmeye fırsat bulamadan koridordan aşağı iniyor, ben de duvardaki resimlere bakıyorum. Rhode'un yirmili yaşlarında nasıl görüldüğünü merak ediyorum ama aslında gördüğüm en korkunç kanaviçe işlerinden oluşan bir koleksiyon. Tüm korkunç tasarımlara gülümsüyorum.

"Yapma..." Gözlerimi kısarak kanaviçeye bakıyorum, gökdelen ya da kütük gibi görünen bir şeyin üzerine dikilmiş kelimeleri yüksek sesle okuyorum. "Bu bir... Oh, anladım. Götlük yapma. Bu çok komik."

"Komik olan ne?" Rhode arkamdan yaklaşıyor, sıcak nefesi boynumda geziniyor.

Sarsılıyorum ve sırtım onun geniş göğsüne çarpıyor. "Özür dilerim, sadece bu kanaviçelere bakıyordum. Sen mi aldın?"

Uzanıp bir kanaviçeyi işaret ediyor. Rhode'un pazusu kulağıma değiyor ve ürperiyorum ama tek yaptığı etkilenmemiş bakışlarını duvara dikmek.

"Hayır, bunları ben yaptım, *üzerinde I'm Nuts About You* yazan taşaklı tek iyi olanı hariç. Onu annem yaptı. On iki yaşında bir çocuğun espri anlayışına sahip."

"Sanırım annen en sevdiğim kişi olabilir."

"Benimki de." Dudakları, annemi düşündüğümde benimkilerin her zaman yaptığı gibi yukarı kalkıyor. "Bu onun eskiden yaptığı bir şey ve ben de ondan öğrendim. Emeklilik saçmalıklarını aklımdan çıkarıyor ama sen bir sanatçı olduğun için muhtemelen berbat olduğumu düşünüyorsundur."

Trajik kanaviçe koleksiyonunu incelerken, "Evet, bunlar gerçekten korkunç ama bu benim en sevdiğim sanat türü çünkü benzersiz" diye katılıyorum. "Bana da bir tane yapabilir misin?"

Kahkahası sırtıma çarpıyor. "Ben ciddiym, Rhode. Bir tane istiyorum."

Bir duraklama oldu. "Evine asmak için gerçekten benim boktan kanaviçelerimden birini mi istiyorsun?"

"Kesinlikle. İki tane isterdim ama eminim sezon boyunca kanaviçe işlemek için fazla zamanınız yoktur." Omzumun üzerinden bakarken kaşlarının arasında derin bir çukur buluyorum. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Omuz silkiyor. "Sadece annem ve kız kardeşim dışında benden onlar için kanaviçe yapmamı isteyen ilk kişi sensin." Gözlerini elinde katlanmış kuru giysilere dikeyyor. Adem elması sallanıyor.

İç çekerek aklımdan geçenleri silkeliyor ve bakışlarımı kaçırarak kıyafetleri bana uzatıyor. "Al. Banyo koridorun sonunda."

Sağ tarafta, orada üstünü değiştirebilirsin. Bu arada tişörtün kokuyorsa kusura bakma, elimdeki tek tişört o."

"Teşekkürler."

Kıyafeti kol uzunluğunda tutuyorum. Guardians logosu önden soyuluyor. Bana kirli eski tişörtlerinden birini verdiğini bilmek güzel ama en azından kuru.

Mermer banyoya giriyorum ama kapıyı kapatmadan önce koridorda bağıriyorum. "Kanaviçe konusundan kaçtığını fark etmediğimi sanma. Ben ciddiym. İyi şans tılsımın bir tane istiyor!"

Emin olamıyorum ama sanırım alçak sesle kıkırdaması kapalı kapıdan yankılanıyor. Siyah mermer tezgahı ve duvarlarındaki altın aplikleri ile banyo elbette çok büyük.

Üst dolaplardan birinden kahverengi ve beyaz tüylü bir kuyruk sarkıyor ve ben sırtıyorum. "O kadar da kötü görünmüyorsun."

Tıslıyor.

"Tamam o zaman." Geri çekiliyorum. "Sorun değil. Hepimizin şımarık tarafları var."

Banyoda üstsüz kalana kadar kazağımı çıkarıyorum. Sütyenler küçük göğüslerim için mini işkence odalarıdır, bu yüzden onları asla giymem.

Guardians tişörtünü burnuma götürüyorum ve ne kadar kötü koktuğunu anlamak için dikkatlice kokluyorum.

Erkeksi ter kokusu nedeniyle biraz küflü, ama kolonyasının odunsu kokusu da var. Tekrar kokluyorum, bu sefer daha derin.

Sıcak kokuyor, tabii kokular sıcak olabiliyorsa, ya da belki de yumuşak malzemesi uzun zamandır giyiliyormuş gibi hissettiriyor. Kulakları patlatan bir gök gürültüsü sessizliği bozarken başıma çekiştirmeye başlıyorum.

Bir sıçrayışla tişörtü göğsüme bastırıyorum.

Işıklar titriyor.

Banyo zifiri karanlığa bürünür.

Gürültülü bir çığlık kopuyor ve çıplak sırtımda, derimi kesen kızgın bıçaklar gibi keskin bir acı patlak veriyor. Mermerin üzerinde yankılanan acı dolu bir çığlık atmaktan kendimi alamıyorum. Sanki bir şey sırtımı tırmalıyormuş gibi hissediyorum.

"Dur!" Çığlık atıyorum.

"Nina!" Rhode'un sesi kapıda yankılanıyor ve diğer taraftan bir yumruk sesi geliyor. "Sorun nedir? Kapıyı aç!"

Işıklar tekrar yanıyor ve aynada Chicken'ın bana yapıştığını, pençelerini sırtımda gezdirdiğini görüyorum.

Acı daha da şiddetleniyor ve ben bir çığlık daha atıyorum, ta ki sonunda kedi tutuşundan vazgeçip mermer fayansın üzerinde kanımdan küçük damlacıklar bırakarak uzaklaşana kadar.

"Aç şu lanet kapıyı!"

Rhode kulağa ölümcül geliyor ve tenim yanıyormuş gibi hissetmesem dehşete düşerdim. Cevap vermeye çalışıyorum ama sadece sessiz bir hıçkırık geliyor. Tekrar vuruyor.

Bir
kere.

İki
kere.

Kapı kolu sallanıyor. "Siktir et. İçeri geliyorum."

NINA

"W Dışarı çık, Nina!" Çılgınca bir enerji patlamasıyla Rhode kapıyı kırarak içeri girer.

O aceleyle banyoya girerken metal duvara çarpıyor.

Eşofmanını çıplak göğsümde sıkıca kavriyorum. Nefes nefese kalmış, kaotik sahneyi anlamaya çalışırken yüzü endişeyle kızarmış.

Rhode'un gözleri aynada büyür. "Ne oldu? Kanaman var." "Kedin," diye soluk soluğa kaldım, derim zonklarken sanki biri peynir rendesi. "Sanırım gök gürültüsü onu korkuttu ve dolaptan atlayıp beni tırmaladı."

"Siktir." Ben lavabonun üzerine eğilirken o bana doğru koşuyor.

Dışarıda kopan fırtınaya rakip bir ifade yerleşiyor yüzüne. "Evet, öyle yapıyor. Özür dilerim. Sanki pençeleri olduğunu unutmuş gibi."

"Sorun yok." Yüzümü buruşturdum. "Fırtınaları sevmediği konusunda beni uyarmıştın." "Her zaman küçük adam için mi ayağa kalkarsın?"

Çıplak elimi sıkıyor.

Nazik dokunuşu o kadar sıcak, o kadar davetkâr ki daha fazla rahatlamak için arkama yaslanıyorum.

Elini bıraktı.

Tüylerim görünmez bir el izi gibi diken diken oluyor. "Sen küçük değilsin ve ben senin için ayağa kalkıyorum. Maçlarını izlediğimde yaptığım saçma sapan konuşmaları duymalısın. İyiye gidiyorum."

Dudakları seğiriyor ama kaşları çatık. "İlk yardım çantasını getireyim. Seni gerçekten kötü yaralamış."

Rhode dolapları karıştırıp ağır tıbbi malzeme kitini çıkarıyor, ben tişörte tutunurken malzemeleri tezgâhın üzerine bırakıyor.

Bana bir çocuk doktoru özeniyle davranırken üstsüz olduğumu fark etmiyor gibi görünüyor. Onu geceleri, sabahları ve tamam, bir keresinde öğle yemeğinde hayal etmeyi gerçekten bırakmalıyım.

Saçlarımı en hafif okşamalarla yana doğru tarıyor ve tüylerim onun yatıştırıcı dokunuşuyla yeniden canlanıyor.

"Charlie," diye fısıldıyor.

Omzuma kazınan isim karşısında kaskatı kesiliyorum. Nasırlı parmak uçları dövmeden çok bir yara izi gibi hissettiren izi çiziyor.

"Charlie kim?" diye tekrarlıyor, sesinde daha önce hiç duymadığım karanlık bir tonla.

Gözlerimiz aynada birleşiyor ve artık ağır nefes alışlarımızı örtecek bir gök gürültüsü yok. Bakışları ıslak saçlarımdan aşağı iniyor, köprücük kemiğimde duruyor ve göğüslerimin kabarıklığına doğru iniyor, sonra duruyor. Gözlerinin mavisini kararıyor, Atlantik gibi öfkeleniyor ama bir saniye sonra ifadesi sakinleşiyor. Eşofmanını daha yukarı çekiyorum.

Bir elimle mermer tezgâhı, çıkıntıyı kıracak kadar sert kavırıyorum. "Charlie bizim kız kardeşimiz. Charlotte."

İtirafın dudaklarımdan bu kadar kolay dökülmesine şaşırdım ama onda kaotik ruhumun arzuladığını düşündüğüm bir istikrar var.

"Başka bir kız kardeşin daha mı var?"

"Hayır. Bir kız kardeşim vardı. Ben beş yaşındayken kalp rahatsızlığı yüzünden öldü, o yüzden onu zar zor hatırlıyorum. Erken çocukluk dönemimin çoğu bu yüzden hastanelerde geçti," diyorum robotik bir sesle.

Zaman keder için bir mazeret değil ama Charlie'yi çok genç yaşta dünyadan ayrıldığı için hiç tanıyamadım. Sanki başka birinin hikayesini anlatıyormuşum gibi hissediyorum.

Onun anısının bende bıraktığı tek şey, çocuk beynimin ölümü algılayamaması nedeniyle yaşadığım endişe laneti. En azından Dr. Ghosh'a ve onun her türlü teşhise olan aşkına göre. O kadın elinden gelse beni her kutuya koyardı ama ben kişiliğimin başka birinin çizgilerinin sınırlarına sığmasını istemiyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor Rhode ve iki hafif kelime olmasına rağmen ağırlığını hissediyorum.

"Gerçekten sorun değil." Omuz silkiyorum ve ona gerçek gülümsememi veriyorum. "Çok uzun zaman önceydi. Hatırladığım tek şey her gece, ne kadar hasta olursa olsun

Charlie her zaman gelir ve iyi geceler dilemek için kirpiklerini yanağıma değdirirdi, ama öldüğünde bunu yapmayı bıraktı."

Başparmağı çıplak omzuma dokunuyor, bir, iki, üç kez okşuyor. "Hâlâ üzgünüm. Ne zaman olursa olsun birini kaybetmek zordur."

O anın içinden buldozerle geçiyorum. "Teşekkürler, öyle ama ben gerçekten iyiyim.

Yıllardır terapi görüyorum, bu da yardımcı oluyor."

"Eminim." Beni nazıkçe sıkıyor. "Tamam, ama dinleyecek başka birine ihtiyacın olursa, benim kocaman kulaklarım var. Hepimiz biraz cehennemden geçtik."

"Doğru, ama gerçekten normal kulakların var."

Kısa bir kıkırdamayla boynumun kıvrımındaki saçları okşuyor ve ben onun sıcak parmak uçları karşısında kaskatı kesiliyorum. "Şuradaki dört yapraklı yoncayı sorabilir miyim?"

"Evet, bu çok kolay. Hayatımın darmadağın olduğunu ve biraz daha kalıcı şansa ihtiyacım olduğunu hissettim. Ama öyle olmadı."

"Bundan emin değilim. Seninle tanıştığım için kendimi çok şanslı hissediyorum," diye ağzından geçiriyor. Sözcükler havada asılı kalıyor ve konuşmamızı buharlaştırıyor.

Hızla odağını değiştiriyor ve ilk yardım çantasını karıştırmaya başlıyor. "Her neyse, neden bu kadar çok dövmen var? Eğlenmek için mi yoksa hepsinin bir anlamı mı var?"

"Bazıları saçma, kışımındaki barkod gibi, ama bazılarının da anlamı var. Dövmelerin bir insanın ruhunun dışa vuran bir işareti olmasını seviyorum. Görünüşümü değiştiremem ama dövmelerin insanlara görülmesini istediğim yönlerimi göstermenin bir yolu olduğunu düşünüyorum."

Ağzının bir köşesi kalkıyor ama aynı hızla düşüyor. "Bunu sevdim." "Hiç dövmeniz var mı?"

"Görebileceğin bir şey yok," diye mırıldanıyor, ayaklarının üzerinde kayarak. Nerede dövmesi olduğunu sormama fırsat vermeden konuyu aniden değiştiriyor. "Pekâlâ, hasarı görelim."

Nefes nefese tıslayarak sırtımı inceliyor. "Tavuk seni iyi yakalamış. Şu anda nasıl olur da kedime kızmazsın? Onu seviyorum ama bu tehdide çok kızgınım."

"Sadece korkmuştu." Rhode bir çizige alkollü çubukla bastırıyor. Nazık davranıyor ama yine de acıtıyor. "İnsanlar korktuklarında aptalca şeyler yaparlar. Hayvanlar da farklı değildir. Bunu ona karşı kullanmayacağım. En kötü anımda birinin beni yargılamasını istemezdim."

"Bahse girerim en kötü haliniz, insanların yüzde doksanının en iyi halinden daha iyidir."

Alay ediyorum. Beni top gibi kıvrılmış ve yerde terlerken görmedi. Muhtemelen Isaac gibi koşarak uzaklaştırdı. "Benim hakkımda neredeyse hiçbir şey bilmiyorsun."

Aynada kaşlarını çatıyor. "Senin hakkında bir şeyler biliyorum." "Gerçekten mi? İlk adım gibi mi?"

"Bundan daha fazlasını biliyorum." Dişleriyle bir alkol çubuğu daha yırtıyor. Bu ses içimde bir sıcaklık titreşimini ateşliyor. Şimdi bunu prezervatifle yaptığını hayal ediyorum. "Nane çayını ve bitkileri sevdiğini biliyorum. Sen bir sanatçısın. Arjantin'de bir çömlekçilik bursu yapıyorsun."

"Bunu hatırladın mı?"

"Hayır, dinledim," diyerek az önceki sözlerimi tekrarlıyor ve ağzının bir köşesini yukarı kaldırıyor. "Kız kardeşinle karmaşık bir ilişkin var ama onu sevdiğini söyleyebilirim. Tarçınlı sakız çiğniyorsun. İnsanları savunduğunu ve sağ kulağında sekiz, sol kulağında dört piercing olduğunu biliyorum. Belki büyük şeyleri bilmiyorum ama seninle ilgili birkaç küçük şey fark ettim."

Konuşmasını bitirir bitirmez ağzını kapatıyor, sanki daha fazla kelime çıkmasını istemiyormuş gibi.

Göz kırpıyorum. Sekiz piercingimi doğru takmış. Küpelerden biri küçük bir saplama. "Bunların hepsini fark ettin mi?"

Omuz silkişi gıcırdayacak kadar sert. "Dikkat ediyorum ama ben bir kaleciyim. İnsanları izlemek ve gözlemlemek benim işim. Pekâlâ, hazır mısın? Bu yakacak."

Rhode'un itirafının etkisindeyim ama iyi bir noktaya değindi. İnsanları izlemek onun kaleci ruhuna işlemiş.

Başımı sertçe sallayarak düşüncelerimi o ana geri döndürüyorum çünkü benimle hiçbir şey yapmak istemeyen bir adam hakkında hayal kurmaya ihtiyacım *yok*. "Yap hadi. Acıyla başa çıkabilirim."

"Anladım. Sen güçlü birisin." Sırtıma vuruyor, ben de tıslıyorum. Gerçekten yakıyor ama en azından fiziksel işkence duygusal acıdan daha hızlı bitiyor.

"Özür dilerim. Acıttığınızı biliyorum," diye fısıldar Rhode. "Daha iyi olması için ne yapabilirim?"

Bazı nedenlerden dolayı, ondan beni orgazm etmesini istemenin iyi gideceğini sanmıyorum, ama bu şu anda güzel bir dikkat dağıtıcı olurdu.

Tenimde yanan ve vücudumdaki ısıya rakip olan sıcaklıkla mücadele etmek için gözlerimi kısıtırıp kapatıyorum. "Dikkatimi dağıt. Bana bir şey söyle. Herhangi bir şey."

Rhode, Wyatt'ın playofflara kalamayacaklarına dair bahse girdiği sezonla ilgili bir hikaye anlatmaya başlar, bu yüzden playofflara kaldıklarında kafasını kazıtmak zorunda kalmıştır.

Gözleri sırtımdan hiç ayrılmıyor ama sanki acı çeken kendisiymiş gibi konuşurken çenesi gergin. Yanağında seğirmesi durmayan küçük bir kas var.

Sıyrıkların üzerinde yavaş daireler çizip her santimini antibiyotik merhemle kaplarken, aklım bazı kirli yerlere kayıyor ve parmaklarını aynı hareketle klitorisimin etrafında dolaştırıp dolaştırmayacağını merak ediyorum. Bu anlamsız düşünce karşısında iç çekiyorum.

O birine yüzük vermek istiyor, ben de birine prezervatif vermek istiyorum.

Beni titizlikle sararken eşofmanını kavrayışım gevşiyor ve göğüslerimin kabarıklığını ortaya çıkarmak için aşağı kayıyor. Rhode'un bakışlarını aşağıya kayarken yakalıyorum, yukarıya fırlamadan önce bir anlığına oyalanıyor.

Yarama bir yara bandı yerleştirirken, keskin ve ani bir his beni fantezilerimin eşiğinden geri çekiyor.

"İşte." Öksürüyor. "İyi şans tılsımımız yeni gibi oldu."

Eşofmanını kavradım. "Ben senin iyi şans tılsımın değilim. Hepsi senin sayende oldu. Orada harikaydınız. Maç sonrası özetleri görmediniz mi?"

Antibiyotik tüpünü ilk yardım çantasına geri atıyor ve takım arkadaşlarından biriyle konuşuyormuş gibi lavaboya yaslanırken bir bacağını diğerinin üzerinden geçiriyor. "Evet ama yine de sözleşme yılım olduğu için emekliliğimi gündeme getirmekten vazgeçmiyorlar."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu da bir sezon daha sözleşme yenileyip yenilemeyeceğime, başka bir takımla serbest oyuncu olup olmayacağıma ya da ligden emekli olup olmayacağıma karar vermem gerektiği anlamına geliyor. Kalmak istiyorsam elimden gelenin en iyisini yapmalıyım ki genel menajerimiz kalmaya değer olduğumu düşünsün." Gözlerinin tekrar düşüp düşmediğini görmek için tişörtün bir parça kaymasına izin verdim. Yüzümde kalıyorlar. "Bu çok büyük bir karar gibi görünüyor. Emekli olmayı düşündün mü?"

Omuzlarında takımının tüm yükü varmış gibi çenesini ovuşturuyor ve keşke baskıyı azaltacak bir şeyler söyleyebilseydim ama hokey hakkında bildiğim tek şey üç periyot olduğu. Yine de öğreniyorum. "Evet ama hokey olmasaydı ne yapardım bilmiyorum."

"Her şeyi. Her şeyi yapabilirsin. Önünde hala koca bir hayat var."

Yüksek sesle iç çekiyor. "Öyle hissettirmiyor. Gençlere kıyasla kendimi çok yaşlı hissediyorum ve yemin ederim medyanın bana sorduğu tek şey bu,

galibiyetlerimizle bile."

Aynadaki yansımasını inceliyorum ama o benim çizik sırtıma odaklanmaya devam ediyor. "Yaşlı değilsin ve yaşın bir önemi yok. Doksan yaşında olup en genç ruha sahip olabilirsin ya da on sekiz yaşında olup huysuz bir huysuz olabilirsin. Yaşın gibi kontrol edemediğin şeyler hakkında bu kadar endişelenmeyi bırak ve onlara buzda ne kadar yetenekli olduğunu göster, çünkü öylesin."

Bakışları aynada benimkilere kilitleniyor. Bu bebek mavilerine dikkat etmesi gerekiyor çünkü bir kadın bu bakışta boğulabilir ve bir daha asla havaya çıkamaz.

Sweatshirt'ü göğsüme bastırdım. "Ne?"

Gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. "Yok bir şey. Sadece tüm bunlar hakkında biriyle konuşmak güzel. Takımım için güçlü olmak zorundayım ama sana karşı numara yapmak zorunda değilim."

"Benimle istediğin zaman konuşabilirsin. Benim de kocaman kulaklarım var."

"Aslında kulakların gerçekten küçük." Şefkatli bir gülümsemeyle öne doğru eğiliyor, çocukmuşum gibi kulak mememi çekiştiriyor, bu da tişörtü yere düşürmek istememe neden oluyor.

Nefesinin ılık fısıltısı, nane ve duman kokan bir yaz esintisi gibi tenimi okşuyor. Onun kokusu hafif, diğer erkeklerin baskın kokularına hiç benzemiyor.

Rhode Tremblay tam bir erkek. Ama iddialı ya da güçlü olduğu için erkek değil - hayır, herkes böyle olabilir. O tamamen erkek çünkü nazik ve düşünceli.

Bir kapı

çarptı.

Zıplıyoruz.

"Tremblay, neredesin?" diye bağırır derin, tanıdık bir ses. "Phil daha gelmedi mi? Balık takoları için bok getirdik ve Patty-Daddy de Betty için bir ton kese getirdi!"

"Kızımın önünde küfretmeyi kes. Her an ilk kelimelerini söyleyebilir."

Gürültülü ayak sesleri koridorda gümbürdüyor ve biz sarsılarak ayrılıyor, ama iki iri adam banyo kapısını doldurmadan önce değil. Göğsünde sevimli bir bebek taşıyan sarışın adam bir elini kendi gözlerine, diğerini de bebeğin gözlerine kapatıyor.

Micah Cruz tam tersini yapıyor, bakışlarının vücudumda gezinmesine izin veriyor.

Görünüşe göre, Micah hala beyni olan herkesle flört ediyor.

Siyah saçları artık daha kısa ve belli ki çok fazla ağırlık kaldırıyor. Rhode bir koruma gibi önümde durup beni Micah'dan koruyor.

"Vay canına, Phil. Şu haline bak. Yeni dövmelerini beğendim. Burada neler oluyor ve nasıl davetiye alabilirim?"

RHODE

"G "Dışarı çık," diyorum kırık kapıyı göstererek. Daha sonra tamir etmek için hırdavatçıya gitmem gerekecek. "Gerçekten mi? Hayır. Hepimiz gidiyoruz."

Cruz ve Patty'yi banyodan çıkarıp Nina'yı Özel olarak üstümü değiştirmeyi bitirmeliyim. Oradan çıkmam gerek çünkü ona bu kadar yakın olmak nefes almamı zorlaştırıyor.

Banyoda yaptığımız konuşma, bir randevuda yaptığım tüm konuşmalardan daha derindi. Bu kadar çok şey yaşadığını bilmiyordum. O konuşurken gözlerimin göğüslerine kaymaması için her şeyimi verdim ve bunun için kendimi ahmak gibi hissediyorum.

Sırtını tırmaladığı için kedime hâlâ kızgınım ama içimden bir ses onu iyileştirenin ben olduğumu söylüyor.

Bu beni ne tür bir adam yapar?

Bunu düşünmeyeceğim çünkü o zaman dün çamaşır yıkamış olmama rağmen ona vermek için eski, en sevdiğim sweatshirt'ümü bulana kadar neden dolabımı karıştırdığımı düşünmek zorunda kalacağım.

Kesinlikle benim terim gibi kokuyor ama Nina'nın Ocean Breeze çamaşır deterjanı gibi kokmasını istemiyorum, benim gibi kokmasını istiyorum. Görünüşe göre bir hayvandan daha kötüyüm, kokumla onu işaretliyorum, sanki onun üzerinde bir hakkım varmış gibi.

Benden on bir yaş küçük. Ona bakmaya hakkım yok ama duramıyorum.

Tavuk yerde koşuşturuyor ve ben de onu kollarıma alıp bir süre burnuna sokuyorum. İçimden onu sıkmak geliyor ama hıyarlık yaptığında bile onu seviyorum. Kollarımdan atlıyor ve kedi kalesine doğru gidiyor.

Cruz mutfak tezgahımdaki market poşetlerini karıştırıyor. "Kahretsin, ben de Phil'in senin sırtını kaşıyacağını sanıyordum, tam tersi değil."

"Nina hakkında konuşmayı kes, o da sana ona Phil demeyi kesmeni söyledi," diye ıkıştım. "Buna saygı duy."

"Bugün hiç sımadın mı yoksa?" Plastik bir poşetten başını kaldırıp bakıyor. "İkinizin arasında neler oluyor? Ondan hoşlanmadığını söylediğini sanıyordum."

"Bir şey olduğu yok. Kedim sırtını tırmaladı, ben de ona yardım ediyordum. Onu bir sponsorluk etkinliğine götürüyorum. Hepsi bu kadar."

Nina'dan uzaklaşmam gerekiyor, bu yüzden Betty'nin minik karnını kıkırdayana kadar gıdıklıyorum. "Merhaba bebeğim, bak ne kadar bymşsn. Baban seni neyle besliyor?"

Patty onun tüylü sarışın başını öpüyor. "Ezilmiş nohut ve yaban mersini. Bunlar onun en sevdikleri. Çok tuhaf ama o benim ve boyu doksan beşinci yüzdelik dilimde, bu yüzden umurumda değil."

Omzuna bir tokat attım. "Bu harika, Pat-"

Cruz bir paket tortilla cipsi açıyor. "Sana geçen gece bu kızın ağzındaki emişten bahsetmiş miydim? İnanılmazdı. Ses tellerini tıkadım, ama o lanet bir piston gibi devam etti."

Cruz'a ters ters bakan Patty, Betty'yi onun ziyaretleri için aldığım mama sandalyesine bırakıyor. "Biliyor musun, bazen söyleyeceğin şeyleri söylemeden önce düşünmelisin."

"Ama o zaman bunları asla söylemezdim." Cruz bir ip fırlatır ve ağzını açar.

"Amaç da bu zaten." Havadan kaptım ve kendim yedim. "Bu kadınlar için diz çöküp onlara teşekkür etsen iyi olur."

Bir ip daha alır. "Güven bana. İyiliğinin karşılığını verdim. Hem de üç kez. Kuku yemek zor iş. Dilim hâlâ ağrıyor."

"Kfretmeyi kes," diyor Patty. "Kızımın ilk kelimesi f-u-c-k olmayacak."

Cruz balık tacosu için aldığımız yiyecekleri kaldırıyor çünkü birisi bardak altlığı olmadan bir içki koyduğunda gözleri seğiriyor.

"Bakın, kendimi kontrol etmeye çalışacağım ama söz veremem. Benden küfretmememi istemek, mastürbasyon yapmamamı istemek gibi bir şey." Cruz kara kaşlarını bana doğru salladı. "Belki Phil bir dahaki sefere bana yardım edebilir. Eminim birlikte oynarken çok eğleniriz."

Köpük bir futbol topu alıp ona fırlatıyorum. "O lanet bir oyuncak değil, Cruz."

Patty inliyor. "Dil!"

Cruz onu havadan kapar. "Onun bir oyuncak olmadığını biliyorum, ama bu onunla oynayamayacağım anlamına gelmez, tabii... onu istemiyorsan?"

"Onu istemiyorum," diye yalan söylüyorum, sanki bu beynimi ikna edecekmiş gibi. Cruz, "Bu yoruma kesinlikle katılmıyorum," diyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Patty bir yaban mersinini parçalayarak Betty'nin parmağından yemesine izin verir.

"Tüm kalbimle yeterince güçlü bir kelime seçimi gibi gelmedi." Cruz omuz silkiyor. "Bu Phil'in adil bir oyun olduğu anlamına mı geliyor?"

Ellerim yumruk oldu. Cruz hokey dışında hiçbir şeyi ciddiye almıyor ve aynı yaşta oldukları için çok iyi anlaşıyorlar. Nina kendi kararlarını verebilir ama bu kararların en büyük rakibimizin galibiyeti gibi yüzüme vurulmasını istemiyorum.

Cruz'a doğru adım atmadan önce gözlerimi kapalı banyo kapısına dikiyorum. Uzun boylu, ama benim ondan bir santim farkım var, bu yüzden aşağıya baktığımdan emin oluyorum. "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Arkadaş olduğunuzu biliyorum, o yüzden bunu benim için yapmanı istiyorum. Başka birini bul."

Bana hınzırca bir sırıtış fırlattı. "Kahretsin, şu suratına bak. Bu çok eğlenceli ol a c a k , değil mi?"

Bir kapı kapanıyor ve Nina'yı kalçalarına kadar uzanan devasa kazağımla banyodan çıkarken bulmak için kafalarımızı kırıyoruz. Yabani bir yanım onun benim kıyafetlerimi giydiğini görünce kedim gibi mırıldanıyor.

Bu görüntüyü biraz fazla sevdim.

Cruz Nina'yı fark ediyor ve bana hızlıca göz kırparak onu kucaklıyor ve oturma odamın etrafında sallıyor. İçime keskin bir bıçak saplanıyor, ben de mama sandalyesinin masasını tokatlayan Betty'ye odaklanıyorum.

"Phil! Seni görmek çok güzel, güzel kız. Liseden sonra beni takip etmediğin için biraz kırlıldım ama neyse. Bu seferlik boş vereceğim."

Eğer bütün gece ona güzel kız derse, bütün cips paketini boğazına tıkarım.

Nina'nın küçük şaşkınlık homurtusu adamın göğsünde boğuluyor ve Cruz'u panolara çarpmak istememe neden olan bir hareketle, bacaklarını adamın beline dolayarak ayağa fırlıyor.

"Micah Cruz, şu haline bak, kocaman olmuşsun! Ve iyi, bana Phil diyebilirsin.

Bu güzel kızdan daha iyi."

Nina onu daha yakına çektiğinde nefesini içine çekiyor ve ben başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum çünkü bu bana onun mutfakta çıkardığı nefesli sesleri düşündürüyor.

Bir elimle çenemi ovuyorum ama hiçbir şey o anı silemeyecek. Aklımdan çıkmasını istediğimden bile emin değilim, ta ki onun Cruz'dan bir yaş küçük olduğunu hatırlayana kadar ve sonra bu düşünceye sahip olduğum için beynimi yumruklamak istiyorum.

Cruz sonunda onu yerine oturttu ve başının üzerinden bana sırttı. "Biliyor musun, daha parlak ışıktaki, onun babası olacak kadar yaşlı görünüyorsun, Tremblay. Sanırım bunu yapan gri renk."

Patty köpük topu onun kafasının arkasına fırlatır. "Bir d-i-c- olma k."

"Evet, götlük yapma. Rhode daha çok genç." Nina omzumu sıkıyor. Dokunuşu açık bir alevmiş gibi geri çekiliyorum. Ateşin aletime hücum etme şekliyle elleri de öyle olabilirdi.

"Kim daha genç biliyor musun?" Cruz gözlerinde bir parıltıyla ona gülümsüyor.

Ona ters ters bakarak taburenin bacağını kavıyorum ve Cruz'un anlaması için onu yanıma çekiyorum. Gürültülü, yavaş sıyrılma sesi dairemde yankılanıyor. Tavuklar halının üzerine saçılıyor. Betty bile gürültüye küçük kafasını çeviriyor.

Nina altın gözlüklerini burnuna doğru itiyor. "Bu gerçekten gerekli miydi?" "Çok gerekliydi." Gözlerimi Cruz'dan ayırmıyorum, dudakları bir

Cesaret.

At kuyruğunu sıkılaştırıyor. "Tamam, her neyse. Sanırım ben ve Chicken arkadaşız. Sırtımdaki zonklama durdu ama kaçmadan önce onu sevmeme izin verdi, bu yüzden bunun bir özür olduğunu hissediyorum. Bu tatlı şey de kim?" Betty'nin minik ayaklarını sıkıyor ama kalbimi de sıkıyor olabilir.

Patty gülümsüyor ve Betty'nin ellerinden birini kaldırarak el sallıyor. "Nina, kızım Elizabeth'le tanış, ama biz ona Betty diyoruz çünkü Patty ve Betty, baba-kız dans yarışmalarının yapıldığı şeyler. Sekiz aylık,

On iki gün, on dört saat yaşında, yaban mersinini seviyor ve sonunda onunla göz teması kurduğunuzda gülümsüyor. İzleyin." Ce-ee oynuyor ve Betty kıkırdamaya başlıyor.

Cruz, "Artık ağlayıp zırlamaktan fazlasını da yapıyor, bu da eğlenceli," diye ekliyor.

Nina sırtışını Betty'de tutuyor ama Cruz'un kolunu tokatlıyor. "Tamam, çok sevimli. Tıpkı sana benziyor Wyatt. Onu tutabilir miyim?"

Patty'ye sevimli dediği için kaşlarını çatmamaya çalışıyorum. Öyle ama Nina'nın arkadaşlarını hakkında böyle düşünmesini istemiyorum.

"Deneyebilirsin, ama uyarayım, tanımadığı birinin ona sarılmasından hoşlanmadığı bir tür yabancı tehlikesi evresinden geçiyor, ama yine de dene... Belki sen bir istisna olursun."

Patty, Betty'yi teslim ediyor ve Nina onu bir futbol topu gibi tutuyor. Kız doğal değil, ama denediği için puan alıyor. Betty'nin sevimli gülümsemesi çatık kaşlara dönüşüyor ve ağlamaya başlıyor.

Cruz kulaklarını kapatır. "Lanet olsun, durdur şunu."

"Dil!" Patty parmağıyla Cruz'u göstererek bağırır.

Nina onun kulağına mırıldanıyor ve Betty'yi zıplatmaya çalışıyor ama bu da işe yaramayınca - hepsi ağlamak için - onu Patty'ye geri veriyor. Kız onun kollarında anında sakinleşiyor ve göğsüne sokuluyor.

"Şey," diye kıkırıyor Nina. "Bu daha iyi olabilirdi. Sanırım benden hoşlanmıyor."

"Senden hemen hoşlansaydı kıskanırdım. Bana ısınması aylar sürdü." Omzunu dürtüyorum ve bir saniye sonra göğüslerinin yan tarafına dokunduğumda pişman oluyorum. Sütyen giymiyor mu? Bu yemek çok acımasız olacaktı.

"Seni uyarmıştım." Patty homurdanıyor. "Muhtemelen senin kokuna alışık değildir. İlk tanıştığımızda herkesten hoşlanmayız. Cruz'dan ilk başta nefret etmiştim.

."

"Dick."

"Dil," diye bağırır Patty. "Ama Cruz takımdaki herkese doğum günleri için el yazısıyla kartlar yazıyor, yani şimdi iyi. Betty neden arkadaş canlısı olmak zorunda? Benim kızımın biraz kaba olmaya hakkı var."

Patty, Betty'ye öyle bir sırtıyor ki, dünya alevler içinde kalsa onun fark etmeyeceğini düşünüyorum. Böyle bakabileceğim biri olmasını dileyerek kaşlarını çatıyorum ve Cruz'u Nina'nın göğsüne bakarken bulmak için bakışlarımı başka yöne çekiyorum.

Dikkatini çekmek için elimi tezgâha vuruyorum ve gözleri benimkilere kayıyor. "N'aber ihtiyar?"

"Rhode'a öyle demedin," diye araya giriyor Nina. "Bu çok kaba."

Bir an için nutkum tutuldu. Patty'den başka hiç kimse beni bu kadar hızlı savunmamıştı. Cruz boynunun arkasını ovuşturuyor, biraz utangaç görünüyor. "Üzgünüm, sadece eski bir alışkanlık."

"Çağrıldı." Patty ona beşlik çıkıyor. "Senden hoşlandım Nina. İyi şans tılsımımız olduğun için mutluyum."

"Ben senin şans tılsımın değilim, ama neye istersen ona inanabilirsin. Hepsi sizdiniz."

Cruz ağzına bir cips daha tıktırır. "Evet, öylesiniz ve şimdi bir sonraki iç saha maçımıza gelip bizi canlı izlemelisiniz."

"Hayır, kalabalıktan nefret ederim" diyor.

Bu gerçeği Nina Alstyne adıyla birlikte zihinsel dolabımın altında dosyalıyorum.

"Lütfen, Phil?" Cruz yalvarıyor.

Onu dürtüyor ve ben de kaşlarımı çatarak koluna dokunduğu yere bakıyorum. "Bunu bir daha yapmayacağız, seni büyük çapkın. Ben gitmiyorum. Kazanmak için bana ihtiyacın yok. Sen iyisin."

"Hadi ama, lütfen? Kimse benim oyunlarıma gelmiyor," diyor dizlerinin üzerine çöküp ellerini önünde kavuşturarak. "Her şeyi yaparım. *Her şeyi.*"

"Hayır dedi," diye araya giriyorum sert bir sesle, Cruz'u Nina için diz çökmüş görmekten nefret ediyorum.

Bana gülümsüyor, ama sonra Cruz'a dönüyor ve ona bıkkın bir bakış atıyor. "Bunu düşünebilir miyim?"

"Tabii, yeter ki gel." Cruz bana doğru göz kırptı. "Maça yani."

Ellerimi yumruk yapıyorum. Eğer bütün gece cinsel imalarda bulunmasını dinlemek zorunda kalırsam, kendimi kaybedeceğim.

Cruz oturma odasına doğru ilerler ve kanepeye çökerek minderini okşar. "Şimdi gel otur, Phil. Sana bazı hokey terimleri öğreteceğiz, buna ceza kutusu ya da günah kutusu denildiği gerçeğinden başlayarak, çocuk hapishanesi değil."

Onun yanına düşer. Cruz Nina'nın kulağına alçak sesle onu güldüren bir şey söylüyor. Arkamı dönüp buzdolabını açıyorum ve kim bilir ne kadar süre balık taco malzemelerine bakıyorum.

Nina'nın tadının tarçın gibi olup olmadığını asla öğrenemeyeceğimi ya da saçlarını her arkasına topladığında

Kulağım, parmaklarını kiskanıyorum.

Bu şehvet.

Bunlar doğru kadını -benimle aynı şeyleri isteyen birini- bulduğumda geçecek fiziksel duygular. Bu derin bir şey değil. Olaydan sonra Nina'yı kafamdan atmam gerekiyor çünkü her an patlayacakmışım gibi hissederek yaşayamam.

Sonraki bir saati yemek pişirerek geçiriyoruz ve Nina, hiçbir komik olmasa da Cruz'un söylediği her şeye gülmeye devam ediyor. Akşam yemeği neredeyse hazır olduğunda, o kadar gerginim ki taco için en az beş tortilla yaktım.

"Ne lanet bir güvercin!" Cruz televizyona bağırıyor. Betty'yi dizinde zıplatıyor, bu yüzden birlikte mükemmele yakın görünüyorlar. Yine de hala benim kazağımı giyiyor. "Toronto az önce gol attı. Wesley'nin öldürücü bir şutu var, oynadığımız zaman onları engellesen iyi olur."

"Dil," diye inliyor Patty. "Kızım seninle takılmaya devam ederse çok pis bir ağzı olacak."

Nina gözüme takıldı. "Ağzı bozuk bir kızda yanlış bir şey yok. Öyle değil mi Rhode?"

Sesindeki o alaycı ton benim felaketim olacak ve ben de ona karşılık vermekten başka bir şey istemiyorum ama bu ikimiz için de adil değil.

Hain sikim eşofmanımın içinde seğiriyor ve bu malzeme bunun olmasına izin vermeyecek kadar ince, bu yüzden kendimi kurnazca ayarlıyorum. "Mm-hm."

O sevimli, şakacı yarım gülümseme kaşlarımı çatmama neden oluyor ve onu kendimden uzaklaştırdığım için kendimden biraz nefret ediyorum, ama asla uzun vadeli çalışamayız.

Cruz ona beşlik çıkıyor. "Kahretsin, senden ne kadar hoşlandığımı unutmuşum, Phil.

Ondan hoşlanmıyor musun, Tremblay?"

Ona en sert bakışımı atıyorum ama bu sadece çocuğın sırtışını genişletiyor. Huysuz bir herif gibi davranıyorum ama Cruz'un önünde kendimi kaybetmemek için tek kelimelik cevaplar vermek zorundayım.

Nina'nın beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyorum ama bu normal olamaz. Her şeyin biriyle yatmam gerektiği gerçeğiyle ilgili olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Bir kadınla birlikte olmayalı bir yıldan fazla oldu, bu da Nina'ya eşofmanımla baktığımda neden göğsümün patlayacakmış gibi hissettiğimin tek açıklaması. Şehveti daha derin bir duyguyla karıştırmayacağım. Babamın başı bu yüzden belaya girdi.

"Kirli şeylerden bahsetmişken." Cruz, Betty'yi havaya kaldırarak öğürür. "Sanırım senin kızın bezinde bir şey ölmüş, Patty-Daddy. Al bakalım. Al onu. Bu pis koku çok rahatsız edici."

Patty kırmızı biber serpilmiş kırmızı ellerini kaldırıyor. "Bana yardım edebilir misin? Her tarafım baharat oldu ve balığın yanmadığından emin olmak istiyorum."

Betty'yi havada sallandırıyor. "Onu sen yarattın. Onu sen değiştirdin."

"Üstünü değiştireceğim. Gel buraya, bebeğim." Bu noktada Nina'nın dikkatini dağıtacak her şeyi kabul ederim, bu yüzden Betty'yi Cruz'un kucağından aldım ve yüzümü buruşturarak minik poposunu kokladım. "Ona ne yediriyorsun Patty? Lahana mı?"

"Sorun nohut. Sindirim sistemi bunları kaldıramıyor ama çok seviyor, bu yüzden kızımı mahrum etmek istemiyorum." Patty mahi-mahi'nin üzerine kırmızı biber sürüyor. "Teşekkürler. Sanırım bugün yedi, hayır, belki sekiz bez değiştirdim. Ne renk olduğunu da söyleyebilir misin? Aslında, sadece bir fotoğrafını çek."

Ebeveynlerin çocukları için yaptıkları şeyler. "Üzgünüm ama kızınızın bokunun fotoğrafını çekmeyeceğim."

Nina deri koltuğumdan kalktı. "Ben yaparım. Hayatımda hiç bebek bezi değiştirmedim ama fotoğraf çekebilirim. İki kişilik bir iş gibi görünüyor."

"Başka ne iki kişilik bir iş biliyor musunuz?" Cruz diyor ki. "Şanslıysan üç kişi?"

Nina'ya dönerek, "Konuşmayı kes," diyorum ona. "Ve gelmek zorunda değilsin.

Ben hallederim."

O büyük, güzel gözleriyle bana bakıyor. "Yardım etmek istiyorum."

"Tamam o zaman. Karar senin." Patty'nin turuncu bebek bezi çantasını

Betty'yi kalçama yaslayıp Nina'yı da peşime takarak misafir odasına gidiyorum. Bakışları sırtımı yakıyormuş gibi geliyor ama arkamı dönmüyorum. Zürafalı pembe bebek bezi örtüsünü seriyorum ve Betty'yi yumuşak dolgunun üzerine koyup karnını gıdıklıyorum. Ciyaklıyor. "Evet, ben olsaydım ben de gülümserdim.

Şu anda. Eminim kendini bir milyon kilo daha hafif hissediyorsundur."

Nina'nın kahkahası odayı dolduruyor. "Ona karşı bu gece bana olduğundan çok daha nazıksın. Bu kadar tatlı olmasaydı kıskanırdım."

Yanıt olarak homurdanıyorum, Betty'nin sarı tulumunun klipslerini açıyorum, ama kendime engel olamıyorum. Nina'nın küçük bir gülümsemeyle beni izlediğini görmek için başımı kaldırıyorum. "Ne?"

Omuz silkiyor ve bu hareket sarı saçlarının ışıktaki parıltısına neden oluyor. Pırıltı mı? Şaire dönüştüğüme bak. "Hiçbir şey. Doğuştan yetenekli

görünüyorsun. Bir gün birini çok mutlu edeceksin Rhode."

Yutkunarak bakışlarımı tekrar Betty'ye çeviriyorum. Evet, mini versiyonlarımın etrafta patenle kaymasını istiyorum ama aynı zamanda onları doğru kişiyle istiyorum.

Betty'nin ağzından salyalar akıyor, ben de tulumunu kaldırıp salyaları siliyorum. "Çocuk istiyor musun?"

"Gerçekten mi?" Nina misafir yatağıma uzandı. "Çocuklar hakkında pek düşünmedim. Şu anda mı? Hayır, ama on yıl sonra nasıl hissedeceğim bir yana, akşam yemeğinde ne istediğime bile karar veremiyorum, yani muhtemelen bir gün. Şimdilik sadece kendime odaklanmak istiyorum. Arjantin'deki yaşam masraflarım için para biriktirmek istiyorum." "Ondan sonra ne yapacaksın?" Daha fazlasını bilmek istediğim için soruyorum. hayatı hakkında.

"Hayalim bir gün kendi stüdyomu kurmak ama bunun için para biriktirmem gerekecek, o yüzden şimdilik internetten kupa ve tabak satmak istiyorum. Bir yandan da ders vermek. Hayatımın geri kalanını şekillendirmek için zaman istiyorum."

İhtiyacım olan şey bu, daha fazla zaman.

Yönlendirmesinden etkilendim ama içimi bir kıskançlık duygusu kapladı. NHL hayalime bir kez tutundum mu, asla bırakmadım. Lig dışındaki diğer seçenekleri keşfetme şansım hiç olmadı.

Bir yanımda hep hokey olmasaydı kim olurdu diye merak ediyor ama o günler geride kaldı. Bazen hayallerin işe dönüşmesi çok komik. Otuzlu yaşlarımdayım, artık durulma zamanı.

"Peki ya sen?" Bebek bezi çantasından bana bir paket ıslak mendil daha uzatıyor. "Çocuk istiyor musun?"

Betty'nin minik ayaklarını çimdikliyorum. "Evet, seviyorum."

"Birinin üzerine hapşırarak onu hamile bırakabileceğiniz için bu çok zor olmamalı."

Neredeyse gülecektim ama kendimi tuttum.

Nina bana biraz pişik kremi verdi. Bir an sessiz kalıyor ama düşünceleri bana bağılıyor gibi geliyor. "Her şey yolunda mı Rhode? Bütün gece yüzüme bakmadın ve bana sadece tek kelimelik cevaplar veriyorsun. Mesele buysa kedine kızgın değilim. Sırtım şimdi iyi hissediyor."

"Öyle değil."

"O zaman sorun ne?" Duraksıyor, ellerini yorganımın içinde dolaştırıyor. "Mesele buysa beni kendinden uzaklaştırmaya gerek yok... Artık benim hakkımda böyle düşünmediğini biliyorum."

Onu ne kadar düşündüğüm hakkında en ufak bir fikri yok, ama onu sadece ona sahip olamadığım için istiyorum.

Hepsi bu kadar.

Kendi yaşımda keçi yogası falan yapmaktan hoşlanan birini bulması gerekiyor ama Nina'ya Cruz'a her dokunduğunda çocuğa saldırmak istediğimi söyleyecek değilim. "Ben iyiyim."

Bana temiz bir bebek bezi uzatıyor ve parmaklarımız fırçalanıyor. Dokunuşu şok etkisi yaratıyor, bu yüzden elimi esnetiyorum.

"Emin misin?" diye sorar. "Benimle konuşabilirsin. Benim de büyük kulaklarım var." Aramızdaki şakaya sırtlamak için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. "Ben iyiyim. Sadece yorgunum."

En azından bu yalan değil. Vücudum her zaman ağrıyor. Çenemi sıkarak Betty'nin bezini değiştirmeye odaklanıyorum ama Nina'nın bakışları yanağımı yakıyor.

"Bu gece gelmemi istemiyorsan bir şey söyleyebilirdin. Yeni yerlerde bulunma konusunda pek iyi değilimdir, bu yüzden beni burada istemiyorsan giderim çünkü seni gerçekten rahatsız ediyor gibi görünüyorum. Beni burada istiyor musun, istemiyor musun?"

Sözleri uçan bir disk gibi çarpıyor. O odadayken konsantre olamıyorum ve bu benim suçum ama çenemi sıkıktan başım ağrıyor. Ona gitmesini söyleyen kişi olmak istemiyorum, bu yüzden Betty minik bacaklarını tekmelerken ağızım açık bir şekilde ona bakıyorum.

Nina'nın boynu lekeli bir hal alıyor ve nefes alış veriş zorlu bir antrenmandan çıkmış gibi düzensizleşiyor.

Çantasına uzanıyor ve bir parça tarçınlı sakız alıp ağızına atıyor. Hayatı buna bağılıymış gibi çiğniyor ve aniden yataktan fırlıyor. "Biliyor musun? Ben gideceğim. Gelecek hafta sonu etkinlikte görüşürüz. Oyunlarında iyi şanslar."

Bir küfür mırıldandım. "Nina, bekle."

Eli kapı kolundayken duraklıyor. "Ne?"

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Tek istediğim gitmemesiydi ama gitmeli. Bu kız gittiğinde yeniden nefes alabileceğim ama ona kızgın olduğumu düşünmesini istemiyorum.

"Teşekkür ederim, Nina. Benimle birlikte sponsorluk etkinliğine geldiğin için. Buna mecbur olmadığını biliyorum ve son birkaç yıl zor geçti, bu yüzden bunun anlamı çok büyük."

Bir yanım ona etkinliğe gelmemesini söylemek istiyor ama Andrea'yla aramızı bozma riskini almak istemiyorum. Onun kolunda olmamam o kadar da önemli değil, ama davetimi geri almaya kendimi ikna edemiyorum - insanlar bir üniversite öğrencisini eşim olarak getirdiğim için beni yargılasalar bile.

"Rica ederim, ama ben çıkıyorum. Orada görüşürüz." Gülümsüyor, ama gözlerinin altındaki o sevimli yarım aylar görünmüyor. Nina sanki odayı ateşe vermişim de beni küller içinde bırakmışım gibi kapıdan çıkıp gidiyor.

Başparmağını emen Betty'ye bakıyorum. "Benim bir pislik olduğumu düşünmüyorsun, değil mi bebeğim?"

Ağlamaya başlıyor ve üç saat sonra sustuğunda kulaklarım kanıyor gibi hissediyorum. Ebeveynlik düşündüğümde daha zor olabilir.

Nina'nın en sevdiğim sweatshirt'ümü kapının yanında düzgünce katlanmış olarak bıraktığını fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için onu suçluyorum.

NINA

"Y Etkinlikte bunu giymeyeceksin. Çok süslü."

Gwen hardal rengi kadife yorganımın üzerinde oturuyor.

Parmakları dizüstü bilgisayarının üzerinde o kadar hızlı dans ediyor ki, bej ojesini kırma riski var.

"Yetmişli yılların çiçek çocuğu gibi görünüyorsun ve Rhode Tremblay'in koluna gireceksen Yukarı Doğu Yakası sosyetesinden biri gibi görünmen gerekiyor."

"Her şeyden önce," diyorum, niyetimden daha keskin bir şekilde. "Rhode benim kolumda olacak."

Yatağımda kayıyor. "Neden beni tersliyorsun? Öyle demek istemedim. Yardım etmeye çalışıyorum."

"Kızgın değilim," diye karşı çıkıyorum, yatak odamda her zamanki düzenimde volta atıyorum. Perdeler. Masa. Dolap. Perdeler. Masa. Dolap. "Sadece gerginim. Bunun iyi gitmesini istiyorum çünkü sponsorluk onun için önemli ve profesyonel bir sporcuyu utandırarak bunu mahvetmek istemiyorum."

"Bunu nasıl yaparsın ki?"

Kontrolümü kaybederek, Rhode'un etkilemeye çalıştığı kişiyi bayıltarak, benden nefret etmesine neden olarak ve sonra hayatımın geri kalanında bunu düşünmek zorunda kalacağım.

Gwen kalabalık odalarda bayılma endişesi yaşamadığı için bunu anlamayacaktır. Cevap vermek yerine dolabımı karıştırıyorum ve "İstiridye ve havyarın tadını seviyorum" diye bağırarak vintage ekose bir etek çıkarıyorum. "Buna ne dersin? Bu beni zengin gösterir mi?"

Zümrüt gözleri soluk pembe kumaşın üzerinde geziniyor. "Evet ama Fas prensesi ile çay içmeye gitmiyorsun. Sofistike bir şeye ihtiyacın var ama biraz da seksi olmak istiyorsun."

"Sofistike mi? Tulumlarımı Utonya çölünde bir komünde yaşayan bir falcıdan aldım."

"Utah'ta çöl diye buna denmez."

Eteği yatağıma fırlatıyorum. "Umurumda değil. Utah'ta çöl diye buna derim."

Gwen dizüstü bilgisayarını kapattı ve titreyen ellerime baktı. "Tamam, belli ki gerginsin ama bunun için vaktin yok. Yirmi dakika sonra seni alacak ve hâlâ saçını yapman gerekiyor."

"Saçımı çoktan yaptım, Gwendolyn," diye hayıflanıyorum.

"Oh." Saç tellerini tarıyor. "Röfle için çok geç, o yüzden biraz daha bukle ekle ve biraz ruj sür. Bordo olsun, gül rengi değil. Ten rengine daha çok yakışır ve göz kalemini de düzelt. Depremi ortasında yapmışsın gibi görünüyor."

"Çünkü ellerim titremeyi bırakmıyor."

"İyi olacaksın. Sanırım dolabımda senin için bir şey var."

Odamdan bir kraliyet mensubu gibi çıkıp gidiyor ve beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor. Rhode'a hasta olduğumu söyleme fikri aklımdan geçiyor, ama güvenilir olduğumu düşünmesi benim için önemli çünkü sonunda insanlar için öyle olabilecek bir yerdeyim.

Kalabalıklar beni yıpratabilir ama karanlık bir odaya kapanmayı reddediyorum. O yüzden dün gece uyuyamamış olsam da gidiyorum. Uyumayıp Rhode'un son yarım on yıldaki hokey istatistiklerini araştırdım ve kendimi kariyerimle ilgili sorulara hazırladım.

"Sakin ol Nina," diyorum aynadaki kıza, boynunun kızarmasını izlerken. "Okyanusun dibinde bir denizaltının içinde mahsur kalmadın. Bu sadece bir gece. İnsanlarla konuşabilirsin."

Dolabımı karıştırırken turuncu bir şişe çıkardım. *Alprazolam Tablet, USP. 1 mg. Sadece Rx.* Etikete bakıyorum, tartışıyorum.

İşimi görmek için ilacıma güvenmek istemediğimden bir tane almakta her zaman tereddüt ediyorum. Eğer alırsam, zihnim etkinlik için sisli hissedecek ve daha kötü bir geri tepme riskini almak istemiyorum. Bu gece *ayakta* olmam gerekiyor, o yüzden sanırım iyiyim. Şişeyi çekmeceye geri koyuyorum.

Gwen parmağının ucunda ipek bir elbise sallayarak odama geri döndü. "Tamam, buna ne dersin?"

Buz mavisi kumaş, sabah ışığının taze kar üzerinde dans etmesi gibi parılıyor. Dantel V yakalı ve kalçaya kadar uzanan yırtmaçlı elbise, Fransız sliplerinin abartısız zarafetine sahiptir.

Çekiniyorum. "Tamam, en son ne zaman bir elbise giydiğimi hatırlamıyorum ama *bu* muhteşem. Şu detaylara bak. Ne kadardı bu? Aslında bilmek istemiyorum. Bahse girerim kolumdan daha pahalıdır."

Yatağımın üzerine örtüyor. "Öyleydi. Paris'teki bir butikten sipariş ettim ama giymelisin çünkü seni güzel gösterir ve iki ay boyunca çölde yaşayacakmışın gibi göstermez."

"Ters iltifatların kraliçesisin." "Tutarlı değilsem ben bir hiçim."

Küçük tırnağımı kemiriyorum, gözlerim hafif parlaklığa sabitlenmiş. Kontrolden çıkarsam bu kumaş çok fazla ter gösterecek ama elbise gerçekten muhteşem.

Bütün akşam bir odada sıkışıp hisse senetleri ve yatlar hakkında havadan sudan konuşacaksam kendime güvenimi artırabilirim. "Tamam, bu mükemmel. Teşekkürler, Gwen."

Gülümsüyor. "Tabii ki. Şimdi saçını düzeltelim, böylece elektrik çarpmış gibi görünmezsin."

Gwen sonraki yirmi dakikayı saçlarımı yeniden kıvrarak geçirirken ben de elbisenin içinde terlememeye odaklanıyorum. Rhode'un dairesinden çıkalı iki hafta oldu ve ona The Peaceful Mind Project'in loca biletleri için teşekkür mesajı göndermem dışında pek konuşmadık.

Beni hokey maçlarına gelmeye ikna etmek için neredeyse her gün rastgele capsler gönderen Micah'ın tam tersi. Tanıdığım en yapışkan adam, ama bunu umursamıyorum çünkü kendimi birinin aksesuarı gibi hissederken bana ihtiyaç duyulduğunu hissettiriyor.

Micah ayrıca bana İspanyolca argo kelimeler öğretiyor çünkü tek bildiği bu. Onun sayesinde bir Arjantinliye nasıl tek gecelik ilişki teklif edeceğimi biliyorum.

Rhode'un sessizliğinin beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum, ama dairesinde söylediğim her şeyi yeniden tahmin ediyorum. Onu kızdıracak ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama bu gece bu etkinlikte olacaksak, çekici düğmesini açsa iyi olur çünkü yeni düşünceli hali olamaz.

Kapı zili çaldı. "Tamam, gidiyoruz. Güle güle, Gwen!"

"Sakın kabuklu deniz ürünü yeme" diye sesleniyor. "En son onları denediğinde ve tüm aloe verayı kullandığında o garip kızarıklık oldu!"

"Sana bu konuyu bir daha açma demiştim!"

Koridordaki aynada yansımanı yakalıyorum ve arkamdan bakan kadın kırmızı halıda yürümeye hazır görünüyor. Makyajlı yüzünün altındaki savaşın tek işareti yanaklarındaki kızarıklık.

Kapıyı açtığımda Rhode'u verandanın basamak korkuluklarına yaslanmış, Mart ayının erken serinliğinin gün batımı ışıltısında yıkanırken buluyorum.

Nefesim kesiliyor.

Klasik siyah smokini ve kıvrılmış koyu bukleleriyle baştan çıkarıcılığın tanımı gibi görüldüğü için ona lanet olsun. Kumaş omuzlarına zar zor oturuyor. Pazularının kolları yarmamasına şaşırdım.

Üzerinde minik kediler olan bir kravat takıyor ve inkar edilemez bir şekilde ona ait olan bu küçük tuhaflık dudaklarımı mandalina rengi gökyüzüne kaldırıyor. Onu daha önce hiç bu desenli kravatlardan biri olmadan röportaj yaparken görmemiştim ve bu onu Nashville'in En Çılgın Bekarı'ndan çok normal bir adam gibi hissettiriyor.

Ona bakarken gözlerimi kısmak istiyorum.

Gözleri vücudumda geziniyor, göğüs ucumdaki piercingin narin ipeğin arasından çıktığı yerde duraklıyor ve bakışlarını ayırmadan önce yumrukları iki yanında topluyor. Çenesinde bir kas titriyor.

Tamam, hala kızgın o zaman.

Bekledim ama bir şey söylemeyince kollarımı uzattım. "Bu gece için nasıl?"

Yutkunmalar tarihinin en yavaş yutkunması boğazından aşağıya doğru yol alıyor. "Sorun yok."

Kollarım düştü. "İyi olmak için iki saatimi hazırlanarak geçirmedi."

Rhode elini saçlarına daldırıyor ve sonra dağınık bir şekilde mükemmel bir şekilde şekillendirildiğini hatırlıyor gibi görünüyor, bu yüzden takım elbisesinin cebine sokuyor.

Gözlerini kıstırıp kapatıyor. "İyi görünüyorsun, ama yola çıksak iyi olur, böylece geç kalırız, ama pislik geç kalmaz," diyor ve konuyu keskin bir dönüşle değiştiriyor.

Sarkık iltifatından dolayı içimde bir kızgınlık titreşiyor. Beni bu etkinliğe sürükledikten sonra en azından güzel görüldüğümü söyleyebilirdi, ama kıyafetlerim yüzünden bir kavga başlatmayacağım, bu yüzden konu değişikliğini kabul ediyorum. "Yine de geç kalmayı seviyorum. Ne kadar geç gelirsek, havadan sudan konuşmak için o kadar az zaman harcamak zorunda kalıyorum."

"Evet, burada da aynı, ama bunun için değil. Bu çok önemli. Herkesin emekliliğimden bahsetmeyi bırakması için gerçekten bir sponsorluk almak

istiyorum."

"Önemli olduğunu biliyorum. Harika olacaksın."

"Teşekkürler," diye homurdanıyor. Başka bir şey eklemiyor. Bu *uzun* bir gece olacak.

Bizi Range Rover'ına götürüyor ve benim için kapıyı açıyor. Ben içeri girerken, asfalta sürtünmesin diye elbisemin eteğini tutuyor ve bir an için parmakları elbisenin etrafını sarmış gibi görünüyor.

İşte o anda hiç bir beyefendiyle çıkmadığımı fark ediyorum ve Rhode bir plan olabilir, ama bunu daha derin bir şeyle karıştırmayacağım. Kendisine aşık olan hokey oyuncusunun hayalini kuran aptal, saf üniversite öğrencisi olmayı reddediyorum.

Birinin istisnası olmak istiyorum, klişesi değil.

Arabayı vitese takıyor ve bir klasik müzik istasyonunu açıyor. Melodiyi tanıdığımda sırtıyıyorum. "Başkalarının hâlâ radyo dinlediğini fark etmemiştim."

"Beni arabana ilk aldığında bunu çalıyordun."

İtiraf bir sır gibi geliyor, bu yüzden sesimi fısıltıyla çıkarıyorum. "Dikkatini verdiğini bilmiyordum."

"Dediğim gibi, bu benim işim." Şehir merkezindeki caddelerde ilerlerken direksiyonu sıkıca kavırıyor.

Havada süzülen hafif melodiye rağmen, boğucu bir sessizlik içinde yol alıyoruz. Otele yaklaştıkça daha da boğucu bir hal alıyor.

Bulanıklaşan sokak ışıklarına odaklanmaya devam ediyor, ta ki aniden, "Geldiğin için teşekkürler. Gelmek zorunda olmadığını biliyorum ve bunun anlamı çok büyük. Vazgeçersin diye düşünmüştüm, vazgeçmediğine sevindim ama bunun sadece bu gece için olduğunu bilmeni istiyorum."

Sanki bu araba yolculuğu sırasında ona delicesine aşık olacağımdan endişeleniyor. "Oh, gerçekten mi? Beni şu anda sürpriz nişan partimize götüreceğini sanıyordum."

O yalnız gamze sağ yanağında titriyor. "Sanırım bu sürprizi mahvettim."

Ona düz bir bakış attım. "Evet, Rhode. Bunun sahte olduğunu biliyorum. Sürekli hatırlatmana gerek yok. Yalan söylediğim konusunda fikrini mi değiştirdin? Küçük konuşmalara hazırlanmak için bazı beyin gerçeklerine bakmalı mıyım?"

"Tabii ki hayır. Etkinlikteki hiç kimse senin beyin cerrahı olduğunu düşünmüyor. Seni kendin hakkında yalan söylemek zorunda bırakmak istemedim, bu yüzden saklanmana gerek yok. Onlara bursunu anlatmalısın."

Boğazımı bir gerginlik kaplıyor. Çoğu zaman, kendimden parçaları örtmek için maskeler takıyormuşum gibi hissediyorum. Acımasız bir sahiciliğe ulaşmak herkes için zordur ama Rhode'un benden beyaz bir yalanın arkasına saklanmamı beklememesi hoşuma gidiyor.

Şehir merkezindeki otele yanaştık. Arabanın anahtarlarını yirmilikle birlikte valeye veriyor, hâlâ nakit taşımaya şaşırıyorum, ama aynı zamanda biraz da sıcak.

Altın kapılardan geçerek avizelerle ışıldayan bir balo salonuna giriyoruz. Bir yaylı çalgılar dördlüsünün yumuşak melodileri sohbetin arasına karışıyor ve garsonlar zarif bedenlerin etrafında dans ediyor, şampanya flütleriyle dolu tepsileri tehlikeli bir şekilde dengeliyorlar.

Rhode bana bir bardak uzattı. "Teşekkürler," diyorum sapını tutarak. Bunu daha sonra yakındaki bir bitkiye atacağım. Zaten hepsi sahte. Kontrol ettim.

Sıcak dokunuşu belimi dağlıyor ve bir yudum alır gibi yapıp balo salonuna göz gezdiriyorum.

Rhode o kadar çekici ki kalabalığı ayıramıyor. Onların ilgisini emiyor.

Her göz bize doğru yöneliyor, sanki bir ısı lambasının altındaymışım gibi hissettiriyor. İnsanlar sanki görünmez bir çekim tarafından çekiliyormuş gibi yakınlaşıyor. Titreyen kalbimi durdurmaya çalışarak derin bir nefes alıyorum.

Rhode antrenmanlar sayesinde genç görünüyor, bu yüzden aramızdaki yaş farkını hiç düşünmemiştim ama bu gece kendimi üniversite öğrencisi gibi hissediyorum. Çene çizgisini kaplayan tuz ve karabiber onu seçkin gösteriyor, bu yüzden gözlüklerimi burnumun köprüsüne doğru itiyorum, sanki bu beni daha az giydirme oyunu oynuyormuşum gibi hissettirecekmiş gibi.

Odanın etrafında bir desen çiziyorum, kaçmam gerekirse diye çıkışları sayıyorum.

Sakin ol, Nina. Sen iyisin. Kalabalığın içinde seni vuracak bir suikastçı yok ve olsa bile Rhode'un pazuları bir kurşunu engelleyecek kadar büyük.

"Hey, bana bak. İyi misin, Nina?" Rhode kulağıma fısıldıyor, sanki derimin altındaki sinirlerin uğultusunu hissedebiliyormuş gibi.

"Ben iyiyim." Parfümlü havayı kalın bir nefesle içime çekiyorum. "Sadece... beni yalnız bırakma, lütfen? Kalabalıklar benim için biraz bunaltıcı."

Şakağıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve eğer bu gecenin hiçbir anlamı olmadığı konusunda kararlı olmasaydı, bunun bir anlamı olduğunu düşünürdüm. "Hiçbir yere gitmiyorum. Bu gece sadece sen ve ben varız."

Smokin giymiş, saçları geriye taranmış bir adam yanımıza geldi. Bakışları elbisemin üzerinde geziniyor ve Rhode'un kulağına bir şeyler fısıldıyor. Çenesi bir anda sertleşti ve beni uzaklaştırmadan önce adama tehditkâr bir kaş çattı.

Şampanya sapımı tutuyorum. "Kızgın görünüyorsun. Sana ne söyledi?" "Hiçbir şey," diye homurdandı Rhode ve çenesini gözle görülür bir şekilde Rahatla. "Önemli değil."

Merak içimde köpürüyor ama daha fazla insan etrafımızı sararken bu etkileşimi düşünmek için fazla zamanım olmuyor. Sonraki otuz dakika boyunca Rhode bir daha bana bakmıyor ama elleri belimden ayrılmıyor.

Kalp atışlarım göğüs kafesimin arkasında zonkluyor. Rhode'un parmakları belimdeki ipeği sıkarak beni gerçekliğe bağlıyor. Kızıl saçlı güzel bir kız ona doğru yürüdüğünde bile sert elini üzerimden çekmiyor ama gözlerini kızıdan ayırmıyor.

Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum, ama ediyor.

O kibarca havadan sudan konuşurken ben kendi küçük dünyama çekiliyor, göğsümdeki çılgınca çarpıntıyı nafile nefes alma teknikleriyle yatıştırmaya çalışıyorum.

Ne zaman yakındaki sahte bir eğretili otuna doğru sürüklensek, şampanyayı gizlice toprağa döküyorum, ama sanki garsonun boş bardaklar için bir radarı varmış gibi. Bana sürekli yeniden dolduruyor. Böyle giderse, o eğretili otu bu gece ziyan olacak.

"Nina." Rhode'un derin sesi zihnimdeki bulutları delerek beni şimdiki zamana geri çekiyor.

Yönetim kurulu odaları için biçilmiş kaftan gibi görünen kırmızı ipek elbiseli bir kadını işaret ediyor. "Bu Andrea Peña, ¡Vamos! enerji barlarının CMO'su. Ben de tam herkese sonbaharda yeni bir Oaxacan Cocoa aroması çıkaracaklarını söylüyordum."

"Görüyorum ki araştırmanızı yapmışsınız." Andrea genişçe sırıtıyor. "Ama evet, tam da Día de los Muertos'a yetişecek, ama oğlum için yaptıklarınızdan dolayı size ne kadar teşekkür etsem azdır. Her şeyin yolunda gitmesi bizi çok rahatlattı ve arabanız için içten özürlerimi iletmek istedim."

Elini tutuyorum, göğsümdeki baskı düğümünü aşip sesimi bulmaya çalışıyorum. "En azından bunu yapabildim. Gabriel'in iyi olmasına sevindim. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Rhode'un bakışları benimkileri buluyor ve beni sıcaklığına doğru çekiyor. "Gecenin gerçek kahramanı Nina'ydı."

Andrea başını sallar. "Kesinlikle. Minnettarlığımı göstermek için

yapabileceğim bir şey olursa, bana haber verin."

Ben çıkışları sayarken onlar sponsorluklarla ilgili bir tartışmaya daldılar. Bir. İki. Üç. Dört. Beş tane var sanıyordum.

"Senin hakkında konuşalım, Tremblay," diyor Andrea. "Emeklilik hakkındaki tüm o fısıltılardan sonra, sponsorluklarla hala ilgileneceğinden emin değildim. Biliyorsun, emekli oyuncular da kabul ediyoruz."

Bu masum bir yorum ama Rhode geriliyor, vücudunun her çizgisi geriliyor. Kendine olan güveni bir an için sarsılmış gibi görünüyor.

Bu aşına olduğum bir şey, bu yüzden parmaklarımı onunkilere geçiriyorum, avucunun benimki gibi biraz terli olduğunu fark ediyorum. Rhode sarsılıyor, ellerimizin iç içe geçtiği yere bakıyor.

Andrea'nın dikkatini ondan çekerek, "Rhode emekli olamaz," diyorum. "Muhafızlar hayatta kalmaz. Geçen haftaki maçta onu görmedin mi? Otuz beş şutun otuz dördünü kurtardı, yani sıfır nokta dokuz yedi kurtarış yüzdesi var ve üçüncüde, o boş tek vuruşu nasıl durdurduğunu gördün mü? Kesinlikle kaleye girecek sandım ve-" Rhode'un ağzı açık bana baktığını fark edince duruyorum.

"Ne?" Dedim.

Kaşları avizelere doğru yükseliyor. "Hokeyden hoşlanmadığını sanıyordum?"

"Yapmıyorum. Ben sadece araştırmamı yaparım."

"Uh-huh." Dolu şampanya kadehiyle beni selamlıyor. Sanırım o da içmiyor. "Belli ki."

Bir saniye daha birbirimize bakıyoruz ama Andrea bir kahkaha patlatarak hayallerimizi yıkıyor. "Görünüşe göre ders çalışsam iyi olacak, peki sen ne iş yapıyorsun Nina?"

Elimi salladım. "Oh, sadece sanat okulundayım."

Rhode'un kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşur. "Nina sadece sanat okulunda değil. Mezun olduktan sonra Arjantin'de bir çömlekçilik bursu yapacak. Başvuranların sadece yüzde beşini kabul ediyorlar, bu yüzden dünyadaki en rekabetçi burslardan biri."

Erimiş bir şey vücuduma doluyor, beni ısıtıyor ve aynı anda mahvediyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

Rhode ölümcül gamzesini gösterdi. "Araştırmasını yapan tek kişi sen değilsin."

Boğazım sıkışıyor ve garson gelip bana bir şampanya kadehi daha uzattığında, yanmayı durdurmak için bir yudum almak istiyorum.

Isaac arkadaşlarına benden hiç bahsetmedi ve Gwen'in ebedi gölgesinde yaşamak başarılarımın çoğunu kararttı. Rhode hayallerimi kutlayan ilk kişi.

"Affedersiniz?" diye araya bir kadın sesi girer. "Sizi rahatsız etmek istemem ama siz Rhode Tremblay misiniz?"

Derin V'li zümrüt rengi bir elbise giymiş muhteşem bir esmer Rhode'a doğru yaklaşıyor ve gözleri onun kırmızı dudaklarında gezinirken kalbime rahatsız edici bir sızı çarpıyor.

Kavrayışından kurtulmaya çalışıyorum ama eli belimin etrafında kenetleniyor. "Evet, benim ve bu da benim Nina'm." Yüzünü buruşturuyor ama *Nina'm* deyişi beni parlatmaya yetiyor.

Rhode'un kolunu kavramak için uzandı ve ben onun eline ters ters baktım. "Özür dilerim, sizi rahatsız etmek istemem ama büyük bir hayranınızım. Annemle birlikte Guardians maçlarına giderek büyüdüm ve bir süredir kariyerinizi takip ediyorum. Bir fotoğraf çektirmeyi çok isterim."

Gözüme takıldı. "Sakıncası var mı?"

Omuz silkiyorum, Rhode için neredeyse ağzından köpükler saçmasını izlerken hiç de soğukkanlı olmadığımı hissediyorum.

Elimi uzatıyorum, sıkıca gülümsüyorum, sanki yeterince nazik olursam kıskançlık ortadan kalkacakmış gibi. "İstersen fotoğrafını çekebilirim."

Rhode başını sallar. "Bunu yapmana gerek yok-"

"Bu harika olurdu." Kadın telefonunu elime tutuşturuyor. "Çok teşekkür ederim."

Kendini Rhode'un yanına yapıştırıyor. Kolunu rahatça ona doluyor, kamera için yüzünü aydınlatan pratik bir gülümseme. Yine de gamzesi görünmüyor ve elini kızın omzunda tutmaya devam ediyor.

Onun göğsüne sokuluyor ve ben fotoğrafları çekerken dudaklarım ince bir çizgi halinde sıkılıyor. Bu Rhode'un hayatına ait olan bir kadın. Bütün gece eğrelti otlarına şampanya döken bir kız değil.

Telefonunu geri veriyorum. "Al bakalım, senin için bir milyon çektim. Umarım birkaç tane iyi olan vardır."

"Teşekkür ederim!" Sırtarak onları gözden geçiriyor. "Bayıldım bunlara. Annem Çelik Duvar'la fotoğraf çektiğim için beni çok kıskanacak. İyi ki sen emekli olmadan önce bir tane almışım."

"Emekli olmuyor," diye geveledim. "Muhafızlar onsuz hayatta kalamaz."

Rhode'un gülümsemesini sağlamak için bütün gece bu cümleyi tekrarlamam gerekiyorsa, yaparım. İrkildi, elime uzandı. İçgüdüsel olarak parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. Büyük hissettiren küçük bir an.

Daha da yaklaşarak kirli sakalını yanağıma sürüyor. "Benim için ayağa kalktığın için teşekkürler. İnsanların bunu yapmasına alışık değilim."

"Sen savunması kolay bir insansın."

Alay ediyor. "Bunu menajerime söyle, çünkü bahse girerim yirmili yaşlarımda yaptığım onca şeyden sonra bunu düşünen tek kişi sensin."

"On yıl önce yaptığınız hatalar yerine şu anda yaptığınız her şeye odaklanmalılar. İnsanlar değişir."

Bana öyle bir yoğunlukla bakıyor ki, sanki her düşüncemi mikroskop altında inceliyormuş gibi hissediyorum. "Sen çok zekisin, biliyor musun?"

"Biraz akıllıca ve elbisem iyi görünüyor?" Şakacı bir şekilde omzunu dürtüyorum. "Eğer bir hayat arkadaşı arıyorsan, iltifatların üzerinde çalışmalıyız."

Elini saçlarında gezdirirken nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ama cevap vermeye fırsat bulamıyor çünkü fotoğraf tavus kuşu tüyünden yapılmış gibi görünen bir elbise giymiş başka bir kadının dikkatini çekiyor.

Rhode'un iri cüssesini görünce gözleri büyür. Onun yanında, pembe papyonlu bir adam donakalır, viskisi dudaklarının yarısına kadar duraklamıştır.

Rhode büyüleyici bir güçmüş gibi kafalar teker teker dönüyor. Balo salonu etrafımızda daha büyük bir kalabalık oluşana kadar yoğunlaşıyor ve görüşüm bir anahtar deliğinden bakıyormuşum gibi daralıyor.

Kahretsin.

Yine oluyor.

Çantamı karıştırarak ağzıma bir parça tarçınlı sakız atıyorum ve tadına odaklanıyorum.

İyisin Nina. Bir ayı tarafından kovalanmıyorsun.

Sinsi bir ter damlası boynumdan aşağıya doğru süzülüyor. Olası çukur lekelerinden korunmak umuduyla kollarımı iki yanıma sıkıştırıyorum. İçime çektiğim vanilya parfümünün kokusuyla neredeyse boğuluyordum. Işıltılı elbiselerden oluşan deniz etrafımızı sarıyor ve beni baskın kokulardan oluşan bir çemberin içine hapsediyor.

Ölmüyorsun. İyisin Nina. Parfüm boğulmasından ölemezsin.

"Sen Rhode Tremblay'sin, değil mi?"

"Yaptığın kurtarış inanılmazdı!"

"Gerçekten bir yatı ateşe mi verdin?"

Gözlerimi balo salonunda gezdirerek bir çıkış tabelasının kırmızı ışıltısını arıyorum ama kalabalığı göremiyorum. Ayaklarımın altındaki zemin parçalanırken görüşümü siyah noktalar kaplıyor ama titreyen zemin değil. Titreyen ellerime bakıyorum.

Ellerim.

Ellerim titriyor.

Biri adımı söyleyip duruyor ama sanki bir tünelin sonunda bağırlıyormuş gibi geliyor. "Nina, bana bak."

Nazik bir dokunuş enleme yerleşiyor ve düşüncelerimi kırıyorsa. Rhode'un derin mavi bakışları benimkileri yakalıyor ve beni derinliklerine sabitliyor. Saçlarımın altında gezinen başparmağının ritmik daireleri beni rahatlatıyor ama bunun hiçbir anlamı olmadığı için dokunuşuna güvenemiyorum.

"Nina. İyi misin?" diye sorar. "Konuş benimle."

Rhode'un yüzüne odaklanıyorum, hatlarını ezberliyorum. Parıldayan safir gibi lacivert gözler. Onları küçük dallar gibi çevreleyen kıvrıkcık kirpikler. Somurttuğunda bile davetkâr görünen dolgun dudaklar.

"Ben iyiyim," diye nefes alıyorum, daha çok kendimi ikna etmek için. "Ben iyiyim. Sadece nefes almam gerek."

Kalın kaşları kasılıyor. Belki de endişelidir. Belki de değil. Kolunu kaldırıyor ve sonra beni hayrete düşüren bir şey yapıyor; başparmağını dudaklarımın arasından geçiriyor, ıslak ucu dilime değecek kadar. Bu beni o kadar şaşırtıyor ki, bir an için kalbimin atışını unutuyorum.

"Nefes almak istiyorsan ağzını bana açmalısın," diye mırıldanıyor kulağıma.

Onun keskin kamp ateşi kokusunu içime çekiyorum ve dişlerim yanlışlıkla parmaklarını sıyrıyor. Bu his bana odaklanacak bir şey veriyor, ben de dikkatimi çarpan kalbimden uzaklaştırmak için dilimi onun etrafında döndürüyorum. Rhode'un boğazı sessiz bir salınımla hareket ederken boynundaki kalın damarlar nabız gibi atıyor.

"İyi gi-" Duraklıyor. "Güzel, Nina. Aynen böyle. Nefes almaya devam et."

Başparmağını dudaklarımın arasından kaydırıyor, yanağımda kaygan bir yol izleyerek bir tutam saç kulağımanın arkasına sıkıştırıyor ve kendimi onun sağlam kucağına sarmak için can atıyorum, çok can atıyorum.

Balo salonunun ortasında duruyoruz, on saniye ya da on saat boyunca senkronize bir şekilde nefes alıyoruz, ama onun koruyucu kozasının rahatlığına rağmen, mide bulantısı hala kabarıyor çünkü kimse bedenimi kontrol edemez - ben bile.

Hiçbir uyarı olmadan içimde bir kaos patlak veriyor. Yaklaşan kıyametin tanıdık hissi zihnimi ele geçiriyor ve tenimi bir sıcaklık dalgası kaplıyor, ama sanki bu gerçekten benim tenim değilmiş gibi geliyor.

Avizeler bulanıklaşıyor.

Balo salonu kendi ekseninde dönüyor.

Rhode'un paramparça oluşuma tanık olmasına izin veremem, burada olmaz, bu kadar insanın önünde olmaz. Sponsorunu etkilemeye çalışırken olmaz. Parmaklarım iki yanımda yumruk şeklinde sıkılıyor, tırnaklarım avuç içlerime batıyor sanki acı bedenimin dönmesini engelleyecekmiş gibi.

Kendime güvenmeye alışkınım, bu yüzden iyi olacağım çünkü her zaman öyleyim, ama bazen beynimden nefret ediyorum.

Yüzler denizinde bir kaçış yolu bulmak için umutsuzca etrafımda dönüyorum ama şampanya tepsisini dengeleyen bir garsona çarpıyorum. Flütler devrildi ve camlar mermerin üzerine dökülüp bir elmas serpintisi gibi paramparça oldu.

Soluk soluğa bir koro balo salonunu doldurur. "Kahretsin!"

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor biri. Odadaki tüm gözler bana kilitleniyor.

Göğsüm, çarpan kalbim için bir hapisane gibi. Felç olmuş gibiyim, utançtan kapana kısılmış gibiyim. Bir an için kendimi bir gökdelenden aşağı attığımı hayal ediyorum ama utançtan ölmek istediğimde bile yaşamayı daha çok istiyorum.

Beş çıkıştan en yakın olanına doğru fırladım. "Nina, bekle!"

Beklemiyorum, koşuyorum.

RHODE

"Nina!"

Bir dakika önce koşarak girdiği özel banyonun kapısına yumruğumu vuruyorum. Sessizlikten başka bir şey yoktu, ben de tekrar vurdum, alnımı soğuk metale dayadım.

"Nina, iyi misin? Lütfen bana cevap verir misin? Senin için endişeleniyorum."

Nina'nın solgun yüzünü, bayılmak üzereymiş gibi irileşmiş gözlerini hayal ettiğimde midem bulanıyor. Bu düşünce buzdaki adrenalin patlamasına rakip olacak yoğun bir enerjiyi içime gönderiyor.

Keşke kapının arkasını görebilseydim de beni çılgına çeviren o lanet elbiseyle fayansın üzerinde baygın yatmadığını bilebilseydim. Nefes kesici görünürken ona iyi göründüğünü söylerken ne düşünüyordum?

Bütün gece gözlerimi ya da ellerimi ondan uzak tutamadım, ama sadece Nina'nın izlemediğini bildiğim zaman bakmama izin verdim. Tek bakan ben de değildim. Odaya girdiğimde başların dönmesine alışkınım, ama bütün gözler o elbisenin içindeki Nina'ya odaklanmış gibiydi.

Odadaki herkesi büyüledi. Sanki kız güneş ışığından yapılmış gibi.

Onu takım elbise ceketimle örtmek istediğim kadar göstermek de istiyordum, ama sonra bir pislik kulağıma daha genç bir kadınla birlikte olduğum için ne kadar şanslı olduğumu fısıldadı ve adamı partiden dışarı sürüklememek için her şeyimi verdim.

Şimdi Nina'nın kırıksız yüzünü düşünmeden edemiyorum ve bu etkinlikteki herkesin bizi birlikte olduğumuz için yargılayıp yargılamadığını merak ediyorum.

Başımı boynumu kıracak kadar sert sallıyorum. Şu anda o hastayken bunu düşündüğüm için aptalın tekiyim.

O da neydi
öyle? Sarhoş
mu?

Öyle görünmüyor ama bütün gece içtiği şampanya yüzünden buna şaşırmazdım. Ben de yirmili yaşlarımda havasız bir davette tam olarak böyle yapardım, bu yüzden onu suçlamıyorum.

Bir şeyler yapmak istediğim için elim kolu sıkıyor. Hayır, bir şeyler yapmam *gerekiyor*. Rowyn'in yardım için her zaman aradığı adamım - sabahın ikisi olsa ve akıtan lavabosunu tamir edecek birine ihtiyacı olsa bile.

Diğer taraftaki sessizlik hayal kırıklığımı körüklüyor. Düğmeyi kıracak kadar sert sallıyorum ama kilit yerinden oynamıyor.

"Nina," diye homurdandım. "Lütfen bir şey söyle." "Git buradan Rhode. Ben iyiyim."

Alnımı sertçe kapıya çarpıyorum. "Lütfen Nina. Senin için endişeleniyorum."

"Sadece git."

"Sadece bana iyi olup olmadığını söyle," diye yalvarmak üzereyken bastırıyorum.

"Beni yalnız bırakır mısın?" diye bağılıyor kapalı kapının ardından. "Panik atak geçiriyorum ve bir dakikaya ihtiyacım var!"

Sesini kaplayan öfke karşısında irkildim. İtirafı, eldivene atılan vahşi bir tokat gibi çarptı.

Panik atak mı?

Sadece bir tane yaşadım ve hayatımın en kötü deneyimlerinden biriydi; düşündüğümde çok daha korkutucuydu çünkü vücudum gerçekten de savaş ya da kaç moduna geçti. Panik, adrenalin, bunların bu kadar gerçek olduğunu hiç bilmiyordum.

Onu bununla baş etmesi için yalnız bırakma fikrinden nefret ediyorum, bu yüzden banyo kapısının yanında donup kalıyorum. Onun yanında olmak istiyorum ama Nina'nın yalnız kalmaya ihtiyacı varsa buna daha çok saygı duymak istiyorum.

Endişenin ağırlığını üzerimden atmaya çalışarak balo salonuna geri dönüyorum ve garsonların ortalığı temizlemesine yardım ediyorum ama

aklımda Nina var. Onu orada hayal etmeden duramıyorum, endişeleniyor, bir şeye ihtiyacı olup olmadığını merak ediyorum. Cam parçalarını toplamak için eğildiğimde, Andrea'nın sivri siyah topuklu ayakkabıları gözüme çarpıyor.

"Tremblay," diyor. "Nina nasıl? Çok endişelendim."

Ayağa kalkarak parçaları çöpe atıyorum. "O iyi. Bütün gece kendini hasta hissetti, o yüzden biraz zamana ihtiyacı vardı. Dağınıklık için özür dilerim."

"Bunun için endişelenmeyin. Bu, açık artırmayla sattığımız yavru köpeğin en büyük bağışımızın bacağını ısırduğu son etkinliğimizle kıyaslanamaz bile. Onu kontrol etmek istedim ama dinle, bir ara seninle oturup bu sponsorluk fırsatını daha derinlemesine konuşmak isterim."

Başka bir gece olsa teklifine balıklama atlardım ama Nina aklımdayken tek yapabildiğim başımı sallayarak takdir etmek oluyor. "Kulağa harika geliyor Andrea. Konuşmak için sabırsızlanıyorum."

"Mükemmel. Asistanım Matthew'dan bir zaman ayarlamasını isteyeceğim. Kendine iyi bak. Nina'ya onunla tanışmanın harika olduğunu söyle ve umarım kendini daha iyi hisseder." Azalan kalabalığın arasından uzaklaşmadan önce elimi tuttu.

Telefonumu çıkarıp Puck Buddies grup mesajımızı açıyorum ve zincirdeki birkaç mesajı görüyorum.

CRUZ

Albatros da neyin nesi?

PATTY

Dinozor mu?

CRUZ

O zaman Tremblay?

PATTY

Şakayı bırak.

BEN

Ben bir dinozorsam, sen de bir embriyosun.

PATTY

Kız arkadaşınla etkinlik nasıl gidiyor?

BEN

Benim kızım değil, ve bazı ahmaklar Nina'nın yanında ürkütücü yaşlı bir pislik olduğumu söylediler.

CRUZ

Sana baba demeye başladı mı?

BEN

orta parmak

CRUZ

Bunu evet olarak
kabul ediyorum.

PATTY

Keşke Cruz'u telefonda tokatlayabilseydim.

PATTY

Hayır bekle, o bir
kuş.

BEN

Kuş nedir?

PATTY

Bir albatros

CRUZ

Daha az
söyle

PATTY

Daha fazlasını söyleyeceğim. Kuşlar arasında en uzun kanat
açıklığına sahip olduklarını biliyor muydunuz?

CRUZ

Kahretsin, o kuşun da kocaman bir aleti
olmalı.

Otuz dakika ve kuşlarla ilgili uzun bir tartışmadan sonra tüm camları temizledik. Ben de banyo kapısına geri döndüm, yumruğum bir an havada asılı kaldı.

Çekingen bir dokunuşla tahtaya vuruyorum. "Nina? Hâlâ orada mısın?"

Kapı açıldığında şok oldum. Saç telleri kızarmış yanaklarına yapışmış, siyah makyajı gözlerinin altına bulaşmış ve alnında terden bir parıltı var, ama yüzünde o kaşlar varken nasıl görüldüğü umurumda değil.

Tek umursadığım o.

"İyi misin?" Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz yüzümü buruşturuyorum. Gerçekten söyleyebileceğim en iyi şey bu mu? Belli ki iyi değil ama başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Gözlerimin içine bakmıyor. "Suyun altında maraton koşmuşum gibi hissediyorum ama evet, iyiyim." Doğruca lavaboya yöneliyor, musluğu açıyor

Tam güç.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordum.
"Elbette," diye mırıldandı.

Bizi biraz yalnız bırakmak için banyonun kapısını çekiyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum, bu yüzden ellerini yıkarken ona bakıyorum. Onu kollarıma almayı çok istiyorum ama içimden bir ses beni iteceğini söylüyor. İşi bittiğinde, siyah lavaboya bir cankurtaran halatı gibi tutunuyor. Fırtınalı gözleri aynada benimkilerle buluşuyor.

"Tamam, şunu söylememe izin ver. Çok özür dilerim, Rhode. Şampanya için, sana bağırdığım için. Bunun önemli olduğunu biliyordum ve seni utandırdım ve her şeyi berbat ettim," diyor kırıliıyormuş gibi çıkan ama kırılmamış bir sesle.

Hayatımda affedemeyeceğim tek bir kişi var ve o da kesinlikle Nina değil. Ona sarılmak istesem de kollarımı kavuşturup banyo duvarına yaslanıyorum.

Bu kızın beni utandırabileceğini düşünmesi düpedüz gülünç. "Beni utandırmak için bundan daha fazlasını yapman gerekecek. Yirmili yaşlarımda bir yatı ateşe verdim, geceyi hapiste geçirdim ve tüm internete yayıldı, bu yüzden bunu aşmalısın."

Başını kaldırıyor ve dudaklarımızın köşeleri iplerle bağliymış gibi kalkıyor.

"Sponsorluğu senin için mahvetmedim ya?"

"Hayır. Sponsorluğu benim için mahvetmedin. Aslında Andrea bunu konuşmak için buluşmak istiyor. Böyle şeyler olur ve bu bir kazaydı. Garsonların hiçbirisi yaralanmadı ve herkes iyi. Beni utandırmak için yapabileceğin hiçbir şey yok Nina. Herkes senin gibi birine ait olmaktan gurur duyar," diye kestirip attım.

Onu başka bir erkekle düşünmek kaslarımı geriyor ama duruşumu gevşetmeye zorluyorum. Onu diğer kadınlardan daha çok istememin bir önemi yok.

Evlenmeyi düşünmüyor ve ben de onu istemediğı bir hayata zorlamayacağım. Kendisi mükemmelken benim için değişmesine izin vermeyeceğim.

Kürek kemikleri arasındaki çıkıntı hafifliyor ama aynadaki göz temasını kesmiyor. "Bağırdığım için hâlâ özür dilerim. Hıncımı senden çıkarmamalıydım ama bazen bunaldığımda en yakınımıdaki kişiye saldırıyorum."

Nina'nın en iyi yanlarından birinin aklından geçenleri söylemesi olduğunu fark etmeye başlıyorum. İnsanların onun Zambonlu bir rink ferahlatıcı gibi olduğuna dair bahaneler üretmesine alışkınım.

"İlk gece arabada ne dediğimi hatırlıyor musun? Gerekirse kırılabilirsin, yeter ki beni kırma." Sanırım sırtımaya çalışıyor ama sırtıtmıyor. Gülümsemesini görmeliyim. "Hey, ben ciddiğim. Ben de o yollardan geçtim. Bir kez panik atak geçirdim ve öleceğimi sandığım için Cruz'un beni hastaneye götürmesini sağladım."

Güzel ela gözleri açılıyor. "Ne? Gerçekten mi?"

"Evet. Mülakatlarımdan birinden sonra beni sözleşme sorularıyla bombardımana tuttuklarında oldukça yeniydi."

"Ama televizyonda her zaman çok derli toplu görünüyorsun?"

"Hepsi rol icabı. Görüşmeden sonra kalp krizi geçirdiğime yemin ettim ve elimdeki sopayı Cruz'a fırlatıp beni hastaneye götürmesi için ona bağırdım. İlk kez beni dinledi ve beni taburcu edene kadar orada kaldı. Çocuk beni çok sinirlendiriyor ama iyilerden biri. Doktor ne olduğunu söylediğinde kendimi aptal gibi hissettim çünkü kalbim iflas ediyormuş gibi geldi, yani o yollardan geçtim. Berbat bir şey."

Sözlerimi algıliyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. Birkaç atıştan sonra nefesini dışarı veriyor. "Başına geldiği için üzgünüm ama evet, korkunç bir şey. Yine de hayatım boyunca bununla uğraştım, bu yüzden alışkınım."

Başımı eğiyorum, şaşıyorum. "Ne demek tüm hayatım boyunca?"

Omuz silkiyor ve elbisesinin ince askısı omzundan düşüyor. Küçük tele odaklanıyorum, onu geri çekmek için can atıyorum. Ellerimi yumruk yapıyorum.

"Demek istediğim, çocukluğumdan beri onları alıyorum. Kız kardeşim Charlie öldükten sonra..." Lavaboya yaslanarak iç geçiriyor. "Ne olduklarını anlamam çok uzun sürdü. Hep hasta olduğumu düşündüm. Artık çoğunlukla kontrolüm altında ama yine de ne zaman ne olacağı belli olmuyor."

Sözleri çeneme bir yumruk gibi indi. O tek panik atak beni neredeyse mahvediyordu ve o cehennemle tekrar tekrar yüzleşme fikri?

Aklım almıyor. "Kahretsin, bir tanesiyle bile başa çıkamadım. Benim için cehennem gibiydi. Tanıdığım en güçlü insan olmalısın."

Gözleri yüzümün hatlarını izliyor. Bir kez. İki kez. Tekrar.

"Ne?" Kirli sakallarımda yengeç keki kalıntısı falan olmadığından emin olmak için çenemi ovuşturarak soruyorum.

"Kendimi güçlü hissetmiyorum," diye mırıldanıyor. "Çoğu zaman etrafımdaki herkes zihinsel bir çukurdayken ben sürekli o çukurdan çıkıyormuşum gibi hissediyorum."

Başarı dağlarına tırmanıyorum ama yine de takılıp kalıyorum, ne kadar çabalarsam çabalayayım hep aynı yere geliyorum. Bundan nefret ediyorum."

Ellerimi ceplerime sokuyorum, böylece onu göğsüme çekmek ve asla bırakmamak gibi aptalca bir şey yapmıyorum. "Herkes bir dağa tırmanamaz. Bana sorarsanız bu çok daha fazla güç gerektirir."

El kurutma makinesine bakıyor ve ağzının kenarları aşağı doğru çekiliyor. O sessiz kaldıkça ensem terlemeye başlıyor ama sonra kollarıma atılıp ellerini boynuma doluyor ve beni yumuşak bedenine doğru çekiyor. Sarılmanın şiddetiyle gözlüğü yüzünden fırlıyor ve fayansa çarpıyor.

Donup kaldım, ellerim yanlarımda sallanıyor çünkü bana karşı çok iyi hissediyor, ama hemen kendime geliyorum. Kollarımı belinin kıvrımlarına doluyor ve onu olabildiğince kendime çekiyorum, kendime her kadına böyle sarılacağımı söylüyorum.

Yalnız, her kadına sarıldığımda elbisesinin altında ne olduğunu hayal ederken yanağımı dayayıp saçının kokusunu içime çekmiyorum.

Eminim bir şey yoktur, çünkü külot çizgisi görmüyorum ve bütün gece bunu anlamaya çalıştım.

Nina ona sarıldığında hiçbir şey söylemiyor, belki de o bana sarılıyor. Kimin umurunda? Birbirimize sarılıyoruz. Her nefes alışında, kararlılığımın ölümü olacak o meme ucu piercingi göğsüme sürtünüyor. Fark ettiğim için aptal oluyorum ama fark ediyorum. Saçları da narenciye gibi kokuyor. Bunu da fark ediyorum.

Parmaklarımı omurgasının kıvrımlarında gezdiriyorum. "Yapma," diye mırıldanıyor takım elbiseme karşı, ama tutuşu sıkı kalıyor. "Terliyim ve kızardım."

Çenesini kaldırıp ağzını kendime yaklaşıtıyorum. Kahretsin, onu öpmek istiyorum. "Güzel. Seni terli ve kızarmış seviyorum."

Lanet olsun.

Bunu söylememeliydim.

Avuçlarımın içinde sertleşiyor, göğüsleri her ağır nefeste beni okşuyor. Mutfakta çıkardığı seslerin aynısını çıkarıyor ve hatırladıkça aletim ısınıyor. Üstümde çırılçıplak zıpladığını hayal etmeme rağmen kendimi onun kucağından çıkmaya zorluyorum.

"Biliyorsun..." Alt dudağını ısıırıyor. "Terli ve kızarmış halimi seviyorsan, bu gece beni o şekilde görebilirsin."

Cazip.

O çok baştan çıkarıcı.

Dişlerimin arasından yalan söyleyerek ellerimin içine doğru inliyorum. "Özür dilerim, bunu söylememeliydim. Senin için çok yaşıyım Nina ve artık seni öyle düşünmüyorum... Sadece terli ya da değil, iyi göründüğünü kastetmiştim."

Yüzü daha da kızardı ve şimdi kendimi boktan hissediyorum. "İyi misin? İltifatlar gelmeye devam ediyor."

Alaycılığı karşısında irkildim. "Kusura bakma. Seni eve bırakmamı ister misin?"

Elbisesine bakıyor, bana bakmak istemiyormuş gibi ipeği ellerinin arasına alıyor ve yalan söylediğim için kendimi çok kötü hissediyorum, ama bu onu kandırmaktan ve gerçekliğimiz sert bir durakken bir geleceğimiz varmış gibi davranmaktan daha iyi.

Duraksıyor ve konuyu değiştirdiğim için beni azarlayacak mı diye bekliyorum ama azarlamayınca rahatlıyorum.

"Evet, hadi gidelim. Çok yorgunum. Zaten teklif etmemeliydim." Gülüyor ama sesi kırık bir şeyle doluymuş gibi geliyor. "Benim ligimin o kadar dışındasın ki, farklı güneş sistemlerinde de olabiliriz."

İçimi pişmanlık kaplıyor ve bileğini yakalayıp yumuşak tenini hafifçe okşuyorum. "Hey, kendin hakkında böyle konuşma. Peşinden koştuğun hayallerinle gurur duymalısın ve inan bana, yirmili yaşlarımda senin gibi bir kızı asla elde edemezdim. Senin yüzüne bile bakmayacağın bir bok kafalıydım."

"Sana kesinlikle iki kez bakardım. Hatta belki üç kez."

Gülümsemesi bir sonraki nefesimi çalıyor, bu yüzden elini bırakıyorum çünkü onunla flört etmemeliyim, ama her zaman o güzel dudaklardan ne çıkacağını merak ederken bu zor.

Eğilip gözlüğünü alıyorum, kendimi toparlamak için fazladan bir dakika vermek üzere inceliyormuş gibi yapıyorum. "Hadi gel. Dışarı çıkalım."

Otelden çıkıyoruz ve valeyeye mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum. Ekrandaki mesajları okuduğumda çenem geriliyor.

MORGAN

Haftaya maçınızda olacağım.

Seni görmek için

sabırsızlanıyorum!

Bunu Rhode'dan mı aldın?

"Her şey yolunda mı?" Nina soruyor.

Nina'ya odaklanmayı tercih ederek telefonumu kapatıyorum. "Evet, neden?" "Telefonunu ezmek istiyormuş gibi görünüyorsun."

Ona Morgan'dan bahsetme şansım yok çünkü bu konuyu kimseyle

konuşmam. "Hayır. Sadece eve gitmeye hazırım. Bu çok fazla

konusmak."

"Biliyorum. İyileşmek için en az on iki saat yalnız kalmaya ihtiyacım olacak."

Titriyor, ben de onu gecenin soğuk havasından korumak için ceketimi omuzlarına örtüyorum.

İnsanlar etrafımızda toplanıyor ve daha önce kalabalıklar hakkında söylediklerini hatırlayarak ona dönüyorum. "Gelecek hafta sonu maçımıza geleceğinden emin misin? Cruz sorup duruyor diye gelmek zorundaymışsın gibi hissetme. Baskı yok."

Ceketimi daha sıkı tutuyor. "Hayır, gerçekten gelmek istiyorum. Micah'nın beni orada istediğini söyleyebilirim ve ben de onun yanında olmak istiyorum ama kalabalıkla uğraşmak zor. Yine de iyi olacağım. Benim için endişelenmene gerek yok. Sadece maça odaklan."

Sadece Cruz'u mu destekleyeceğini yoksa benim de bir faktör olup olmadığını sorma isteğime karşı koyuyorum. Zaten her saniye Nina'nın ne kadar harika olduğundan bahsedip duruyor.

Ne zaman ondan bahsetse odadan çıkmak zorunda kalıyorum. Aksi takdirde çocuğu tokatlamak istiyorum ve playofflara kalmak için ona buzda ihtiyacımız var.

"Bunu daha iyi yapan bir şey var mı?" Cruz'la olan arkadaşlığına bu kadar sinirlenmeye hakkım olmadığı için sesimi alçak tutmaya çalışarak soruyorum.

Tereddüt ediyor. "Rahatsızlık vermek istemem."

"Sen bir rahatsızlık değilsin. Önceliğiniz var. Eğer orada olmak istiyorsan, bana nasıl yardımcı olabileceğimi söyle. İstemiyorsan da sorun değil."

Kendini kucaklıyor. "Belki bir koridor koltuğu? Etrafta daha az insan olan ve çıkışa ya da tuvalete yakın bir yer? Bir süreliğine ayrılmam gerekirse diye."

"Tamamdır," diye cevap veriyorum ve daha fazla alana sahip olması için etrafındaki birkaç ekstra koltuğu satın almayı aklıma not ediyorum.

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Öylece mi?"

Sertçe başımı sallıyorum. "Aynen öyle."

Dudakları rahatlamış gibi bir ifadeyle kıvrılıyor. "Teşekkür ederim, Rhode. Her şey için. Sanırım bana başka bir şey borçlu değilsin. Bu benim iyiliğim olabilir."

"Bu senin iyiliğin değil. Neye ihtiyacın olursa, ben buradayım."

Bir saniye birbirimize bakıyoruz. Ona karşı her konuda dürüst olamam ama bir sonraki konuda dürüst olabilirim. "Peki Nina?"

"Ne?"

Ceketimi ona daha sıkı sarıyorum, böylece tamamen sıcak ve örtülü oluyor. "Daha önce iyi görüldüğünü söylediğimde..." Yutkunuyorum. "Demek istediğim, bu gece kesinlikle nefes kesici görünüyordun ve sonunda birlikte olacağın kişi şanslı bir piç olacak."

Dudakları yıldızlı gökyüzüne doğru eğiliyor. "İşte bu, hazırlanmak için iki saat harcamaya değecek bir iltifat."

"Sadece bununla başlamalıydım."

Vale Range Rover'ımla yanaşıyor ve arabaya biner binmez Nina başını cama yaslıyor ve evine dönerken tüm yolculuk boyunca kendinden geçiyor.

Araba kullanırken, beni nasıl savunduğunu düşünmeden edemiyorum. Onun sağlam gücünü. Yanımda dimdik duran birine alışık değilim.

Evinin önüne geldiğimde arabayı park ettim. Dışarı çıkmak için kapıyı açtığımda Nina kıpırdamadı bile. Onu uyandırmak için çıplak omzunu sıkıyorum ama gözleri kapalı kalıyor. Yorgun olmalı. Nina'nın çantasından anahtarı çıkardıktan sonra onu kollarıma alıyorum.

"Hadi, seni yatağa götürelim," diye fısıldıyorum, onu göğsüme yaslayarak.

Onu kız kardeşinin kahverengi taş evine gelin gibi taşıyorum ve yatak odasını bulmam beş dakikamı alıyor ama çanak çömlek ve bitkilerin miktarına bakarak Nina'nın odası olduğundan eminim.

Onu yatağa yatırıyorum ve koltuktan tığ işi bir battaniye alıp dikişlerine bakıyorum. İyi bir el işi. Battaniyeyi üzerine örtüyorum ama yerinden kıpırdamıyor.

Bu kız zil sesine kadar uyuyabilir.

Uyandığında başı çok ağrıyabilir, bu yüzden ağrı kesici ilaç almak için mutfığa geri dönüyorum ve Gwen'in pembe bir bornozla ayakta durduğunu görünce duruyorum. Başını yeşil buzdolabından kaldırıyor, gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

"Rhode? Burada ne işin var?"

Dolaptan bir bardak alıp suyla doldururken içimde bir kızgınlık patlıyor. "Nina olaydan sonra kendini pek iyi hissetmiyordu, ben de onu eve getirdim."

"O iyi mi?"

Gözlerimi lavabodan akan sudan ayırmıyorum. Gwen'in en büyük hayranı değilim ama Nina'nın kız kardeşine karşı bir pislik olmak da istemiyorum. "O iyi. Sadece uyuyor."

"Çok nazıksın." Buzdolabının kapağını kapatıyor, böylece mutfakta ay dışında ışık kalmıyor. "Siz ikinizle işler nasıl gidiyor?"

Suyu kapattım ve ağrı kesici şişesini aldım. "Bak, Nina'nın seninle bizim hakkımızda konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorum, o yüzden ben de konuşmayacağım. Ona sorabilirsin."

Sarışın bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Tabii ki anlıyorum ama dinle... Bar olayı için asla özür dilemedim ve seninle bu konuda konuşmak istedim."

"Demek beni öptüğünü hatırlıyorsun?" Alay etmemeye çalışıyorum ama çok zor.

Bornozu daha sıkı kavriyor ve yanakları ay ışığında kızarıyor. "Evet, özür dilerim. O gece oldukça sarhoştum ve kendi sorunlarımla uğraşıyordum. Bu bir mazeret değil ama sırrımızı sakladığın için sana teşekkür etmek istedim." "Dur bakalım, bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diye araya giriyorum, içimde bir öfke dalgalanıyor. "Bu *bizim sırrımız* değil.

Sizin sırrınız. Hıyar gibi konuşmak istemem ama o geceyi bir kez bile düşünmedim ve seni bir daha görmeseydim muhtemelen hatırlamayacaktım. O geceyi hatırlamamamın tek sebebi Çünkü bu benim için önemli değil, tamam mı?"

Pencere kenarındaki orkideye bakıyor. "Yine de bir şey söylemediğin için teşekkürler. Nina ve ben nihayet iyi bir yerdeyiz ve hiçbir şeyi tekrar mahvetmek istemiyorum. Isaac'le de hâlâ bazı şeyleri çözmeye çalışıyorum ama bunu asla yapmamalıydım."

"Evet, yapmamalıydın ve muhtemelen benimle bu konuda konuşmak için daha az, erkek arkadaşın ve kız kardeşinle konuşmak için daha çok zaman harcamalısın." Bir bardak su aldım. "Nina'yı kontrol etmeye gidiyorum."

Dönüp Nina'nın odasına gidiyorum.

Hâlâ aynı pozisyonda, yatakta sızmış durumda. Uykusunu izlerken dudaklarıma bir sırtış yayılıyor. O kadar huzurlu görünüyor ki neredeyse yanına kıvrılmak istiyorum.

Suyu komodinin üzerine koydum ve bir not yazdım. *İç Beni*. Sonra aynısını haplar için yap. *Ye beni*. Sanırım bunu bir filmde falan görmüştüm. Yatağının yanındaki tarçınlı sakız kutusuna bakıyorum ve gözlerim dudaklarına kayıyor. Bir an bile düşünmeden sakızı cebime atıp kot pantolonumun içine yerleştiriyorum. Tadının nasıl olduğunu öğrenmek için bunu çiğneyeceğim.

Nina'nın etrafında olmak düşündüğümde daha zormuş. Chicken için sürekli yeni ödülleri bulması ve bunları sanki kedimin onu sevmesini sağlayacakmış gibi evime postalaması beni çok etkiliyor. Tüm

istatistiklerimi ezberlemiş ve hokeye dayanamadığına yemin etmesine rağmen arkamı kolluyor.

Herkes her zaman hayatımla ilgili büyük şeylerden bahseder, kazandıklarım ve başarılarım gibi, ancak insanlar nadiren onun yaptığı gibi küçük şeyleri fark eder. Tüm bunların en zor yanı ise Nina'nın güçlü kişiliğini çok sevmem, bu da uzak durmamı zorlaştırıyor.

Yanına çömeliyorum ve burnundaki piercinge takılan koyu sarı saç telini iterek daha da yaklaşıyorum. Kız kardeşinin eskiden yaptığını söylediği gibi kirpiklerimi sıcak yanağına değdiriyorum.

Onu öpmeye en fazla bu kadar yaklaşabilirim.

Bu geceden sonra, onu telaşlı hayatıma sürüklememek için mesafemi korumalıyım. Onu önceliklerini değiştirmeye zorlayan adam olmayacağım. Hayallerinin ne kadar büyük ya da küçük olduğu önemli değil, onu engellemek isteyeceğim son şey.

"İyi geceler güzelim," diye fısıldıyorum saçlarını okşayarak. Biraz kımıldıyor ama gözleri kapalı kalıyor. "Tatlı rüyalar görme. Vahşi rüyalar gör."

NINA

"Nina," diye bağılıyor Gwen koridorun aşağısından. "Oyun için neredeyse hazır mısın?"

"Beş dakika, Gwendolyn!"

"Acele et, Philomena!"

Rhode'u görmeyeli bir haftadan fazla oldu ve beni yatak odamda bıraktığından beri hiç iletişim kurmadık. Aramızdaki mesafe Mart havasındaki buz sarkıtları kadar hızlı erimiyor.

Etkinlikte gösterdiği tepki benim için onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu. Düzeltme yoktu, sadece bir arkadaşın onaylanması ve kabul edilmesi vardı, ki o da bana tam olarak böyle bakıyor.

Artık gözlerinde sıcaklık yok. Nefes kesici görüldüğümü söylemiş olabilir, ama geçen hafta Rhode'un bir kulüpte kolunu bir kadına doladığı bir fotoğrafını gördüm, bu yüzden kalbimi ne kadar doldurursa doldursun iltifatını fazla analiz etmeyeceğim.

Bu gezegende Rhode Tremblay gibi çok fazla erkek yok. Aslında sadece bir tane var ve geceleri elimi çarşafın altına daldırırken onu her hayal ettiğimde, Arjantin'e giderken biriyle çıkmak istemediğimi kendime hatırlatmaya çalışıyorum.

Dolabımı karıştırırken turuncu bir hap şişesi çıkardım. Kapağını çevirerek açıyorum ve ağzıma bir tane atıyorum çünkü etkinlikte olanların oyun sırasında da olmasını istemiyorum.

Bazen onlara ihtiyacım oluyor, bazen olmuyor ve bugün de o günlerden biri.

Micah'nın mavi beyaz Guardians formasını giydim ve saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yaptım. Rhode'un numarasını giymeyi düşündüm ama olaydan sonra iyi hissettiğimden emin olmak için attığı bir mesaj dışında tüm iletişimi kestiği için Micah'inkini tercih ettim.

Her zamanki tulumlarımdan büyük bir farklılık ama bu forma beni onların yakın çevresinin bir parçası gibi hissettiriyor ve daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Arkadaş grubumu küçük tutuyorum, böylece en önemli insanlara daha fazlasını verebiliyorum.

Adımlarımda bir sıçramayla telefonumu çıkarıp fotoğrafını çekiyorum ve Micah'a gönderiyorum - Micah da telefonumda adını *Your Favorite* olarak değiştiriyor.

BEN

Ne düşünüyoruz? Forma nasıl?

EN SEVDİĞİNİZ

LANET OLASI PHIL

EN SEVDİĞİNİZ

Lanet olsun, benim numaramda iyi görünüyorsun.

EN SEVDİĞİNİZ

Bekle.

Noktalar var ve sonra bir mesaj geliyor. Bu sefer Rhode'un zincirde olması dışında. Micah resmimi gruba yeniden gönderiyor, böylece Rhode görüntüyü görüyor. Ekrana bakarken kalp atışlarım hızlanıyor.

EN SEVDİĞİNİZ

Ne düşünüyorsun ihtiyar? Sırtında benim numaramla iyi görünüyor, değil mi? *melek surat*

RHODE

*Başparmakla
r yukarı*

Onun cansız yanıtını okurken omuzlarım ekrana doğru çöküyor. Micah'nın ne yapmaya çalıştığına dair hiçbir fikrim yok ama Rhode'un etkinlik sırasında kıyafetime nadiren bakmasına bakılırsa kıyafetim umurunda bile değil, ki bu benim için sorun değil. Maçtan önce dikkatlerini dağıtmak istemediğim için telefonumu taytımın cebine sokuyorum.

"Hadi, Nina!" Gwen bağırır. "Hadi gidelim."

Onun şık Audi'sine biniyoruz ve şehir merkezindeki caddelerde stadyuma doğru ilerlerken motor mırıldanıyor. O arabayı sürerken ben telefonumdaki spor makalelerini karıştırıyorum, heyecandan damarlarım çatlıyor.

Guardians'ın galibiyet serisinin yarattığı heyecan çok yüksek. Maç geceleri, Gwen'le benim ilişkimizi yavaş yavaş yeniden bir araya getiren kendi küçük ritüelime dönüştü.

Hokey stadyumuna yaklaşırken, kalabalığın içinde dalgalanan enerji hissediliyor, ancak biletlerimizi okutup koltuklarımıza doğru ilerlerken kendimi sakın bir gölden daha sakın hissediyorum.

Tam koridorda ve tuvaletten birkaç adım ötede olduğumuzu fark ettiğimde içimi bir rahatlama kaplıyor. Gwen mükemmel bir zamanlama yapıyor, böylece Muhafızlar maç öncesi ısınma için mavi ve beyaz formalarıyla buzda kayarken biz de oturuyoruz.

Hava, iki köpük parmağı birbirine yapıştıracak kadar yapışkan olan nacho peynirinin eşsiz kokusuyla yoğun.

Gwen birkaç koltuk ötedeki insanlara bakıyor. "Neden kimse etrafımızda ya da arkamızda oturmuyor?"

"Belki de yeni ısınmaya başladıkları için hala geliyorlardır? Bilmiyorum. Umarım kimse gelmez. Fazladan yerimiz olması güzel olurdu."

Rhode'a ne söylediğimi hatırlayınca doğruluyorum, koltuklarla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Göğsümde bir sıcaklık hissediyorum.

Müzik çalarken stadyumda renkli ışıklar yanıp sönüyor ve Micah beni güldüren aptalca bir dans yapıyor ama sonra Rhode'a bir şey söylüyor ve Wyatt onları ayırana kadar birbirlerinin yüzüne bağırmaya başlıyorlar.

Gwen eğiliyor. "Neden birbirlerine bağırıyorlar?"

Cam duvarın arkasından bakıyorum. "Hiçbir fikrim yok ama Micah'yı tanıyorsam muhtemelen Rhode'u kızdırmak için bir şey söylemiştir."

Gözlerim anında tüm teçhizatıyla Rhode'a kilitleniyor ve bacaklarımı birbirine kenetliyorum. Onu daha önce ekranda görmüştüm ama canlı görmek bambaşka bir şey.

O sadece profesyonel bir sporcu değil, piste hükmeden bir koruyucunun vücut bulmuş hali. Buzun üzerinde zahmetsizce süzülüşü aklımı mutfaktaki o ana sürüklüyor.

Hareketini izlerken tek düşünebildiğim içime girmesi, elleri kalçalarımı kavrarken beni sıkıştırması, ama bunun gerçekleşmesinin tek yolu kirli hayallerimde, bu yüzden düşünceyi uzaklaştırıyorum.

Rhode'un odağı bana kayıyor ve bakışları cam duvarı eritecek kadar sıcak geliyor. Başını formama doğru eğiyor. Maskesinden yüz ifadesini göremiyorum ama başını çeviriyor ve bir daha asla bana dönmüyor. Pistin etrafında daha önce olmayan bir öfkeyle kayıyor gibi görünüyor.

Bu arada, Micah bana şakacı bir şekilde platonik göz kırpmaya devam ediyor, ancak açılış yüzleşmesi için sıraya girdiğinde, stoacı bir savaşçıya dönüşüyor. Bu dönüşüme tanık olmak gerçekten biraz korkutucu. "Haydi, Muhafızlar!" Çığlık atıyorum, yumruğumu havaya kaldırarak Kalabalık.

Tezahüratlar kreşendo yapıyor ve sonra gidiyorlar.

Taraftarlar heyecanla çığlık atıyor ama onları kayarken izlerken hissettiğim tek şey, derinlerde yatan endişeyle karışık ezici bir hayranlık. Artık onların kahkahalarının tınısını bildiğim için bir hokey maçına tanıklık etmek biraz korkunç.

Patenleri göğsümde çözülen bir ipliğe bağlıymış gibi nereye gitse dikkatim Rhode'a çekiliyor. Biri neredeyse ona çarpacakken, irkiliyorum. Ne zaman bir şutu engellemek için yere düşse, nefesim kesiliyor.

Kalbim oyun boyunca çılginca çarpıyor ama bu kez bunun endişemle bir ilgisi olmadığını biliyorum. Rhode'un yeteneğinden etkilenmiş olsam da, derimin altında zonklayan bir endişe lifi de var.

İkinci periyotta, rakip oyunculardan biri pleksiglası sarsacak kadar büyük bir güçle ona çarpıyor. Stadyum öfkeyle kükrüyor ama benim tek gördüğüm, parlayan ışıklara rağmen görüşümde kırmızı bir pus.

"Bu bir penaltıydı, hakem!" Avazım çıktığı kadar bağırdım. "Gözlerini aç!"

"Acı verici görünüyordu." Gwen yüzünü buruşturuyor. "Hokeyde her zaman bu kadar çok kavga olur mu?"

"Daha çok alt liglerde ve acıdan daha fazlası gibi görünüyordu." Rhode'un buzun üzerinde silkinmesini izlerken irkildim. "Bu çok acımasızcaydı. Kalecilere nadiren böyle bir vücut kontrolü yapılır. On Sekiz ne halt düşünüyordu? Pislik herif!"

Bana kaşlarını kaldırarak şaşkın bir bakış attı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Neyi biliyorsun?"

"Kalecilere vücut kontrolü yapılmaz mı?"

Mavi çizgiye geri dönüyorum. "Çünkü geceleri uyuyamadığımda hokey izleyerek çok fazla zaman geçiriyorum. Bir şey kaptım

birkaç şey."

Odağımı Micah'nın Rhode'un yüzüne bağırdığı yere kaydırıyorum. "Neden birbirlerine bağıyorlar? Diğer takımla savaşıyor olmaları gerekirdi."

"Buzda işler kızışıyor, millet!" spikerin sesi stadyumun hoparlörlerinden yükseliyor ve kalabalığın kükremesine karışıyor. "Görünüşe göre burada iki takım arkadaşımız arasında bir dost ateşi var."

"Neler oluyor?" Gwen köpük parmağını yüzüme doğru sallıyor. "Rhode neden onunla tartışıyor? Aynı tarafta değiller mi?"

"Evet, saçmalıyorlar. Paka dikkat et!" Çılgılık atan hokey taraftarlarına bağıyorum. "Hakem bazı kötü düdükler çalıyor, bahse girerim bu yüzden kızgındır. Hadi ama, Otuz Dokuz sopasını açıkça Micah'nın omuzlarının üstüne vurdu ve hakem ona yüksek sopa cezası bile vermedi."

Ellerimi ağzıma götürüp "Sik!" diye bağıyorum.

Gwen bana İspanyolca konuşmaya başlamışım gibi bakıyor, bu da bana arkadaşlığım için küfürlerden daha fazlasını öğrenmeye başlamam gerektiğini hatırlatıyor. "Ne zamandan beri hokeyde penaltı düdüklerini biliyorsun?"

"Her maçı izliyorum. Bir şeyler yakalamak zorundaydım." Rhode bir gol daha engelliyor ve stadyumdaki uğultu sağır edici bir hal alıyor. "Woo! Go Thirty!"

Beni duyamadığını biliyorum ama sanki beni izlediğimi hissediyormuş gibi kulağını eğiyor. Gwen gözlerinde bir pırıltıyla ona bakıyor, ama bu kalabalıktaki her kadın Rhode'a o şekilde bakıyor. Midem düğümleniyor.

"Ve Kırk Dokuz kaçıyor!" diye bağıyor spiker.

Stadyum toplu olarak nefes nefese kalıyor ama en gürültülü benimki gibi hissediyorum.

Pak buzun üzerinden fırlıyor ve Rhode dizlerinin üzerine çökerek atışı engelliyor. Sandalyemden sıçradım, herkesle birlikte tezahürat yaptım.

"Trem-blay! Trem-blay! Trem-blay!"

İlahi söylerken gözlerimin Rhode'un uzun gövdesinde gezinmesine engel olamıyorum. Görünürde hiç kan ya da yara yok ve o iyi olsa da omuzlarım endişeyle kaskatı kesiliyor.

Gwen bana doğru eğildi ve ellerini çırttı. "Tamam, dürüst ol, onunla yattın mı ve eğer yattıysan, yatakta ne kadar iyi? Tüm teçhizattan mı bilmiyorum ama harika olacak gibi görünüyor. Kalecilerin dayanıklılıklarının çok iyi olduğunu duydum."

Ağzımdan bir hakaret çıkmasın diye dudaklarımı birbirine yapıştırıyorum. Gwen'in onunla bir şey yapacağını sanmıyorum ama Isaac'le olanlardan sonra emin olamıyorum.

Rhode ile bir şey yaparsa onu asla affetmem. "Benim... Boş ver, bunu seninle konuşmayacağım."

"Şehvet duymuyorum, yorum yapıyorum ve zaten Isaac var, ama herkesin onu istemesine alışsan iyi edersin. O Rhode Tremblay. İmtiyaz sırasındaki kızlar onun iç çamaşırı reklamı hakkında konuşmadan duramıyorlar."

Bütün o kadınların ona akın ettiğini düşününce içimde bir öfke patlıyor ama zoraki bir nefesle bastırıyorum. "Boxer mı slip mi giydiği yerine geçen yıl hayır kurumlarına nasıl bağış yaptığı hakkında konuşmalılar."

"Biliyor musun, her zaman onu savunman çok hoş." Gwen gözlerini kısarak pisti izlemeye devam ediyor. "Bak. Yine kavga ediyorlar."

Bakışlarımı buza çeviriyorum. Rhode, kollarını hakemden daha hızlı sallayan Micah'yla bağırış çağırış içinde. Wyatt koşup onları tekrar ayırıyor ve birbirlerinin yüzüne bağırırlarken ikisini de omuzlarından tutuyor.

Micah bağırıyor gibi görünürken Rhode kontrolünü kaybetmemek için çok uğraşıyor gibi görünüyor. Yemin ederim boynundaki damarların gerildiğini buradan görebiliyorum.

Micah bana doğru işaret edip duruyor ama Rhode bana bakmayı reddediyor. Maskesinin arkasından pek bir şey göremiyorum ama öfkeli gibi görünüyor.

Duraklamanın ortasında olmaları iyi bir şey çünkü Wyatt öfkeli bir motivasyon konuşması yapar gibi atıp tutmaya başlıyor ve doğrudan bizi işaret ediyor.

Micah Rhode'u itiyor ve Wyatt Rhode'u ağa doğru geri çekmeye zorlamadan önce o da Rhode'u itip yüzüne vuruyor. Ona neden Altın Dev dediklerini anlıyorum. Wyatt bir oyuncak ayı, ama buzun üzerinde bir boz ayıya dönüşüyor.

Wyatt'ı tam bir Patty-Daddy modunda, "Ağa geri dönsen iyi olur, genç adam!" gibi bir şeyler bağırırken hayal ediyorum.

Rhode bir kez bile bana bakmadan pistte kayıyor. Micah pozisyon almak için dolambaçlı bir yol izlemeden önce Rhode'un çizgiye gelmesini bekliyor. Sonra patenle beni ve Gwen'i geçiyor.

Tüm teçhizatıyla terli bir savaşı gibi görünüyor ama Rhode'la kıyaslanamaz bile. Micah önümde durdu, ben de başımı iki yana salladım.

"Um. Selam?" Camın üzerinden bağıyorum. "Ne halt ediyorsun sen?"

Sırtarak omzunun üzerinden bakar, sonra eldiveniyle cama vurur. O daha ağzını açamadan Rhode patenle yanına gelir, bir intikamcı gibi içeri dalar ve Micah'yı pleksiglastan öyle bir güçle çeker ki rakip oyuncuya çarparlar.

Adam onları yumruklamaya çalışıyor ve bu da buzun üzerinde bir köpek yığınının andıran bir ceset karmaşasına dönüşüyor. Micah ve Rhode etrafta yuvarlanıyorlar ve ben gerçekten kavga ettiklerine inanamıyorum.

Stadyumdaki tüm gözler bir anda çarpışmaya çevrilir. Kalabalığın soluk soluğa alkışları ve tezahüratları gök gürültüsünü andıran bir kükremeye dönüşüyor ve Jumbotron'daki spiker bile patlak veren kavgayı vurgulamaktan kendini alamıyor.

Bu adamlar çocuk gibi davranıyor. Ellerimi ağzıma kapatıyorum. "Kavgayı bırakın ve buza geri dönün!"

Gwen diyet kolasını yudumluyor. "Sanırım hokeyde dövüşmeyi gerçekten seviyorlar."

RHODE

"H "Kaç kere daha ezileceksin, Twelve?" "Mavi çizgi orada, dostum."

"Güzel penaltı, Thirty. Aferin!"

"Bana bundan daha sert vurmalsın!"

Birisi Cruz'a çarptı ve buzun üzerine yığıldık. Anında üstüne çıktım, kazayla onu sıkıştırdım. Bu lanet olası bir bok gösterisi. Damarlarımda dolaşan kıskançlık ve adrenalin yüzünden doğru düzgün düşünemiyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Cruz'un yüzüne bağıyorum. "Sana odaklanmanı ve Nina'yla uğraşmayı bırakmanı söylemiştim!"

"O forma lanet bir şakaydı!"

"Umurumda bile değil! Sana ona bulaşma demiştim."

"Onun peşinden asla gitmeyeceğimi biliyorsun, dostum," diye bağıyor Cruz, fazladan elli kiloluk bir teçizatım olduğu için altımda debeleniyor. "Ağı açık bırakıyorsun! Bırak beni!"

Geriye dönüp pisti taradım. Cruz altımdan sıyrıldı, sopasını kaptı ve bana parmağını göstererek yuvaya doğru kaymaya başladı. Seattle'lı bir pisliği itip ayağa fırlıyorum. Patty bir rakip oyuncuya çarpıyor, ona çelme takıyor ve sopalar havada uçuşuyor.

Ne halt ediyor bu?

Çelme taktığı için hiç ceza almıyor. Düdüğün delici sesi kulaklarıma ulaşıyor ve işte o zaman Patty'nin Seattle gol atamasın diye oyunu durduran lanet olası bir dahi olduğunu anlıyorum.

Patty'nin yüzüne bağırın hakemin sesi kaosu kesiyor. Patenlerimin üzerinde ayağa kalktım, yaptığım aptalca hareket için zihinsel olarak kendimi azarladım.

Bir çaylak gibi davranıyorum, yirmi yılı aşkın süredir paten kayan bir emektar gibi değil.

"Tremblay!" Koç'un sesi öfkeyle titriyor ve "Bu gecelik işin bitti. Kıçını kaldırıp soyunma odasına git. Umarım orada aklını başına toplayacağına güvenebilirim çünkü şu anda bir çocuk gibi davranıyorsun."

Tahtalara doğru kayarken irkildim. Haklı ama yine de bir darbe gibi iniyor. "Biliyorum. Özür dilerim, Koç. Bir daha olmayacak."

Koç Watson'ın ölümcül bakışları Cruz'a kayıyor. "Yedek kulübesine otur. Şimdi. Buzda birbirleriyle kavga etmeyeceklerine güvenemediğim için kendi patencilerime çocukmuş gibi bakıcılık yapmak zorunda kaldığıma inanmıyorum. Şanslısınız ki öndeyiz ve devrenin bitmesine beş dakikadan az kaldı."

Pistten dışarı kayarken, başım öne eğik, Nina'nın gözleri üzerimde kalabalığın ağırlığından daha ağır. Bakışlarından kaçıyorum çünkü onu Cruz'un numarasıyla orada dikilirken her gördüğümde sinirleniyorum.

Nina'nın formasıyla çekilmiş fotoğrafını gönderdiğinden beri tek düşünebildiğim bu. Ne kadar iyi görüldüğüne dair yaptığı yorumlar da yardımcı olmuyor.

Bana bıçak gibi saplanan imalarda bulunuyor. Umursamam için hiçbir neden yok ama umursuyorum ve sırtında benim numaramla nasıl görüneceğini düşünmeden edemiyorum - daha iyi, bu kesinlikle kesin.

Sıkılı yumruklarla, Guardian kılıcı logosundan saygıyla kaçmaya dikkat ederek soyunma odamıza giriyorum ve hafif ter kokusuyla karışık deri kokulu hava tarafından saldırıya uğruyorum.

Kaskımı çıkarıyorum ve maun tezgahıma yığılmadan önce ekipmanlarımı çıkarma rutinini uyguluyorum. Soyadım levhada aptal altını gibi parlıyor, sanki buraya ait değilmişim gibi benimle alay ediyor.

Normalde fileyi domine ederim ama bu gece kontrolümü kaybettim. Bu düpedüz utanç verici, özellikle de benim yaşımda. Soğukkanlılığımı koruyarak örnek olan ben olmalıydım.

Bunun yerine, kıskanmaya hakkım olmayan bir kızla dikkatim dağılıyor, ama onları birlikte hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Nina bana ait değil, ben de onun değilim. Bunu biliyorum, bilmiyorum, ama tek görebildiğim Cruz'a yönelttiği gülümsemesi.

Bu onun da gerçeği, bu da acı veriyor.

Onun ait olduğu erkek tipi bu - her sabah bel ağrısıyla uyanan bir erkek değil. Elimi nemli saçlarımda gezdiriyorum, tellerini koparmamaya çalışıyorum. Bir kız için hiç bu kadar kendimi kaybetmemiştim.

Adrenalinden olmalı. Evet,
adrenalin.

Bir kapı çarpıyor.

Çenem kilitlendi. Bu Cruz olmasa iyi olur. Şu anda o çocukla uğraşmak istemiyorum.

Patty gürleyerek nemli soyunma odasına giriyor ve ben onun her zamanki altın çocuk tavrının yerini bir öfke fırtınasına bıraktığını fark edene kadar sırt kaslarım gevşiyor. Bir anda formamı kavradı ve beni tahta bölmelere doğru itti.

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye bağılıyor yüzümden birkaç santim ötede. "Maçın ortasında Cruz'la kavga ederken aklından ne geçiyordu? Burası küçükler ligi değil!"

Vay anasını. Adam hiç küfür etmiyor.

Yumruğu titriyor, ben de sesimi sabit tutuyorum. "Düşünmüyordum. Bu kadar basit. Bahane uydurmuyorum. Üzgünüm dostum, her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ve bir daha olmayacak."

"Aynen öyle, yaptın." Yumruğunu tahtaya vurdu. Patty'nin hiç böyle kendini kaybettiğini görmemişim. "Cruz sana ne diyordu, ha? Kıcını kurtarmak için bir bok başlattığım için oyundan atıldığımdan beri kız kardeşini becermekle ilgili bir şey olsa iyi olur. Otuz Sekiz de karşılık vermemeyi biliyordu, bu yüzden maçın berabere bittiği için şanslısın."

"Nina hakkında hoşuma gitmeyen bazı yorumlar yaptı, bu yüzden onları tekrarlamıyorum. Bir an için kendimi kaybettim ama şimdi iyiyim."

Patty homurdanarak beni tutmayı bıraktı. Hiçbir uyarıda bulunmadan arkasını dönüyor ve yumruğunu tahtaya vuruyor. Çıkan ses, durağımda sallanan patenlerimi titretiyor.

"Mesele bu mu?" diye bağılıyor. "Bir kız mı? Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

Yüzündeki çatık kaşlara bakmak zorunda kalmamak için odaklanacak bir şeye ihtiyaç duyarak pedlerimi atıyorum. Beni yargılamakta haklı ama bu hoşuma gittiği anlamına gelmiyor.

Patty kendini sakinleştirmeye çalışır gibi gözlerini sıkarak kapatıyor. "Kızım ilk kelimesini söyledikten sonra oyundan atıldım.

'baba' değildi ve sen bir kız için mi endişeleniyorsun? Şu anda kendini duyuyor musun, Tremblay?"

"Ah, kahretsin." Tüm gerginlik omuzlarımdan akıp gidiyor. "Özür dilerim, dostum."

Parmaklarını dağınık sarı saçlarında gezdiriyor, sıranın üzerine yığılırken göğsü kabarıyor. Nina, Cruz ve maç hala aklımda, ama Patty'nin mağlup olmuş çöküşü şu anda daha önemli geliyor.

Omzunu tutarak yanına oturuyorum. "'Siktir' miydi?"

Patty alay ediyor. "Hayır. Keşke. Onun söylediğinden daha iyi olurdu. En azından iyi bir hikaye olurdu."

"Neydi o?"

Dirseklerini dizlerine dayayıp başını öne eğiyor. "Nanna'ydı. Annemin gözlerinin içine baktı, kıkırdadı ve 'Nanna' dedi, ben de tam orada durmuş onun için patates eziyordum."

O kadar yenilmiş görünüyor ki, sempati eldivenime bir disk gibi çarpıyor. "Yani, iki annen var, bu yüzden Nanna'ya karşı Baba savaşında ikiye karşı bir."

Yere odaklanıyor, yorumumu kabul etmiyor. "Evet, sanırım. Betty'nin yüzüne bakıp baba demeye başladım, o da ağladı ve sonra maça gitmek zorunda kaldım."

Yerdeki bir kaskı tekmeliyor. "Üzgünüm, sana karşı kendimi kaybettim ama çok kötü bir ruh halindeydim. Lig'de olduğum için kızımın hayatının yarısını kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum. Destek için annemler yanımda olduğu için şanslıyım ama onu yetiştiren de onlar sayılır. Ben boktan bir babayım. Bazen-" diye durdu.

"Ne?"

Parmak eklemleri beyazlaşıyor. "Bunu söyleyemem."

"Yapabilirsin. Yargılamak yok. Bir baba olmadığımı biliyorum ama iyi bir dinleyiciyim."

"Bazen... *Kahretsin*. Bazen keşke baba olmasaydım diyorum. O daha iyi birini hak ediyor," diyor sanki kelimeleri ağzından iterek çıkarıyormuş gibi. "Bunu yüksek sesle söylediğime inanamıyorum. Betty'yi bu dünyadaki her şeyden çok seviyorum ama yirmi altı yaşında hayatımın böyle olacağını düşünmemiştim ve tek başına ebeveyn olmak çok zor. Onu çok sevdiğim için kolay olacağını düşünmüştüm ama öyle değil."

Sesi çatallaştırıyor, ben de omzunu sıkıca kavriyorum. "Ben bir baba değilim, bu yüzden fazla tavsiyede bulunamam ama o küçük kızın senin gibi bir babaya sahip olduğu için şanslı olduğunu biliyorum. Otuz üç yaşında hayatımın seninkine daha çok benzeyeceğini düşünmüştüm. Takas etmek ister misin?"

Bu bana içten bir kakhaha attırıyor ama sonra i geçiriyor. "Hayır. Zor olsa bile hayatlarımı asla değiş tokuş etmem. Ama buzun üzerindeyken, onunla birlikte olmam gerektiğini hissediyorum. Sonra onunla birlikteyken buzda olmayı özlüyorum çünkü kendimi en çok orada kendim gibi hissediyorum. Sanki iyi olduğum tek şey sııp batırmakmış gibi."

"Hey, bu doğru değil."

"Tek söyleyebileceğim, onları birlikte bytmek istediğiniz kişiden emin değilseniz ocuk yapmayın çünkü ebeveynlik berbat bir şey. Bunu söylediğimi kimseye söylemeyin çünkü bu konudaki her şeyi seviyormuşum gibi davranmak zorundayım."

Patty, babalığın normalde gizli tuttuğu tüm yönlerinden bahsederek teğet geçiyor.

Evet, birkaç ocuk bezi değiştirdim ve Wyn'i büyürken golf derslerine götürdüm, ancak baba olmanın cesur kısımlarını görmedim - bir erkek olarak kimliğinizden vazgeçmekle ilgili mücadeleler. Hokey olmadan kimliğimi bilmiyorum, bu yüzden kendimi bile zar zor tanırken birine nasıl baba olabileceğimden emin değilim.

Patty kırmızıyla çevrelenmiş yeşil gözleriyle yukarı bakar. "Neyse, bu kadar yeter. Dikkatimi başka bir şeyle dağıt ki takım dönmeden Betty gibi ağlamaya başlamayayım. Senin kıza neler oluyor? Ne zaman bir odaya girse, onu bir disk gibi takip ediyorsun."

Sanki bu onu beynimden temizleyecekmiş gibi yüzümü ovuyorum. "O kafamın içinde, ama bu beni bir pislik gibi hissettiriyor çünkü bunun bir yere gitmeyeceğini biliyorum."

"Neden olmasın?"

"Temmuz'da Arjantin'e gidiyor. Onu istiyor olabilirim ama bu ona sahip olabileceğim anlamına gelmiyor ve onun için çok yaşlıyım. Cruz bunu her zaman söylüyor. Asla uzun vadeli çalışamayız. Çok farklıyız."

Patty omuz silkiyor. "O zaman onu sisteminden çıkar." "Ne? Hayır. Bunu yapmamın imkanı yok."

"Bakın, bunun beni bir pislik gibi göstereceğini biliyorum, ama deneyimlerime göre, eğer birini aklınızdan ıkaramıyorsanız, en iyisi onu sisteminizden çıkarmaktır."

Biri duyar diye sesimi alçaltıyorum ve en derin düşüncemi fısıldıyorum. "Ya bu işe yaramazsa?"

"O zaman boku yedin çünkü sahip olamayacağın şeyleri daha fazla istemene neden olacak."

"Dürüst olacağım, bu gerçekten boktan bir tavsiye, dostum."

Bana bir bakış fırlattı. "Ne yani? Ebeveyn olduğum için her zaman mükemmel mi olmam gerekiyor? Siktir et onu. Hata yapmaya hakkım var. Betty'ye çıkma tavsiyesi vermeden önce önümde yıllar var. O zamana kadar daha şiirsel bir şeyler bulurum."

"O country tınısıyla şiirsel bir şekilde ağlamayı her gün dinlerdim." Omzuna bir tokat atıp onu daha yakına çekiyorum. "Şaka bir yana... Ben baba değilim ama senin için her zaman burada olduğumu biliyorsun, tamam mı? Bebek bakıcısına mı ihtiyacın var? Yanındayım. Dinleyecek birine mi ihtiyacın var? Kocaman kulaklarım var. Lig ya da değil, ben buradayım."

Gerçek erkekler gibi gözlerimizi silerek kokluyoruz.

"Neden böyle şeyler söylemek zorundasın, Tremblay? Artık sürekli ağladığımı biliyorsun. Hadi ama, yakında burada bir izdiham olacak ve Cruz'un beni ağlarken görmesiyle uğraşmak istemiyorum. Daha medya röportajlarımız var ve o çelme takma cezası yüzünden başımın etini yiyecekler."

Azı dişlerim birbirine sürtünüyor. Cruz'dan bahsedilmesi Nina'yı tekrar aklıma getiriyor. O alıngan, iğneleyici kız, maç sonrası rutinimi uygularken önümüzdeki bir saat boyunca düşüncelerimin kenarlarını kemiriyor.

Patty yanılıyor. Düşüncesi bile beni ne kadar zorlasa da, sırf onu sistemimden atmak için yatağa atmamalıyım.

Şehirden şehre gitmek ve bir arenadan dışarı adım atmamak yerine eğlenmek için seyahat etmek güzel olsa da, Arjantin'e dünya turuna çıkmak yerine yerleşmem gereken bir aşamadayım. Yirmili yaşlarında. Hayatını yaşamalı ama ben artık öyle biri değilim.

Duş alıyorum, medyanın saçma sapan sorularını yanıtlıyorum ve haklı olarak kızgın olan Koç tarafından azarlanıyorum. Pazartesi sabahı antrenmanı cehennem gibi olacak.

Muhabirler beni emeklilik sorularıyla bombardımana tuttuktan sonra Patty'nin omzuna bir tokat atıyorum. "Pekala, ben çıkıyorum. Şu papyonlu yeni muhabire dikkat et. Tam bir ahmak."

"Kız arkadaşınla ne yaptığını anladın mı?"

"O benim değil ve senin tavsiyelerini dinlemeyeceğim, bu kesin," diye sesleniyorum omzumun üzerinden.

Spor çantamı kaptığım gibi, lacivert takım elbisem ve Wyn'in bana verdiği çiçekli kravatımla soyunma odasından çıkıyorum, Nina'dan uzak durmaya kararlıyım, ama sonra onu koridorda, Cruz'un hemen yanında gülerken görüyorum.

Tüm vücudum ısınıyor ve yoğun bir sahiplenme hissi beni sarsıyor. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Hâlâ burada ne işi var?

Betona yaslanmış Cruz'la konuşuyor, ama sonunda bakışlarımı yukarı çektiğimde ona bakmadığını fark ediyorum.

Hayır.

O güzel elalar bana kilitlendi.

Gözleri beni büyüü altındaymışım gibi kendine çekiyor ama Cruz, Nina'nın omzundan sarkan formasının bir kısmını kavradığında sinirim alevleniyor ve kendimi kontrol etmemi engelliyor. Ellerini kızın üzerinde görünce kararlılığım kırılıyor.

Ona dokunmasını istemiyorum.

Benden başka kimsenin ona dokunmasını istemiyorum. "Siktir et," diye mırıldandım kendi kendime. "Patty haklı."

Boğmaya çalıştığım her pis düşünce zihnimi dolduruyor. Mutfakta sikimi her tarafına sürttüğümde çıkardığı o küçük nefesli sesler. O dolgun dudaklarını etrafıma sarmış, en sevdiği yemekmişim gibi beni emerken hayal ediyorum.

Dilimi onun içine o kadar derin soktuğumu hayal ediyorum ki tadından asla kurtulamayacağım, ıslak amının her santimini yalayacağım, Nina'yı duvara doğru iteceğim ve kendimi sonuna kadar gömeceğim, onu kafamdan itecekmiş gibi sertçe becereceğim.

O benim her şeyimi alabilir. Bunu biliyorum.

İçine girdiğimde muhtemelen iki saniye içinde boşalacağım, ama bu kız için dizlerimin üzerine çökeceğim anlamına geliyor. Çok genç olması ya da birbirimiz için yanlış olmamız umurumda değil.

Onu istiyorum.

Onu çok istiyorum.

Ve eğer bana sahip olursa, ona çok iyi hissettireceğim.

Hall of Fame formalarının yanından geçerek ona doğru yürüyorum ve Cruz'u bir toz zerresinden başka bir şey değilmiş gibi yolundan çekiyorum. Çocukla kavga etmeyeceğim.

Bu onun için adil olmaz.

"Benimle gelir misin?" Kulağına mırıldanıyorum, hayır dememesini umuyorum ama bu onun kararı. Çok vahşi görünmemeye çalışarak duvara yaslanıyorum.

Tek kaşını kaldırıyor. "Bana bundan daha nazik bir şekilde sorman gerekecek." Uzanıp başparmağımla iç bileğinin kıvrımını okşuyorum, Tam nabzının hızlandığı yerde.

Nefesi kesiliyor, ben de biraz sıkıyorum. "Hiç havamda değilim
güzel."

NINA

T Rhode'un sesindeki boğuk tını omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Tamamen rahat görünüyor, ama onda farklı bir şey var, daha karanlık bir şey - beni içine çekebilecek bir şey.

Rhode koridorda Centennial Park'ta geziniyormuş gibi kasıla kasıla yürüyor, maç sırasında tanık olduğum acımasız oyuncuya hiç benzemiyor. Koyu renk saçları floresan ışıkları altında parlıyor ve ağrıyan parmak uçlarıma sesleniyor.

Ona dokunmak için.

Onun iyi olduğunu bilmek.

Onu buzun üzerinde her çökerken hayal ettiğimde boğazım düğümleniyor ama mantıklı yanımda onun yıllardır, hatta on yıllardır oynadığını fark ediyor.

Onun için endişelenmeme ihtiyacı yok, bu yüzden acı veren yüz buruşturmalarını aklımdan uzaklaştırıp geniş omuzlarına biraz fazla dar gelen takım elbisesine odaklanmayı tercih ediyorum.

Rhode bir düğmeyi çeviriyor, bir kapının açılmasına izin veriyor ve bir Fransız pastanesinde omzumun üzerinden eğilmiş gibi içeriye işaret ediyor, hangi çökmekte olan pastanın tadına bakmak istediğimi sorarken sesi kulağımda yumuşak bir mırıltı.

Bunun bir davet mi yoksa emir mi olduğundan emin değilim, ama her iki durumda da kararımdan eminim - onun tadına bakmak istiyorum.

Otomatik pilotta ay ışığıyla aydınlanmış ofise süzülüyorum, ışıkları yakma zahmetine girmiyorum. Bir eğretili otu, birkaç forma ve bir masa var. Günahın reenkarnasyonu gibi kupa duvarının yanında yükselen adamlar bitkiyi fark ettiğim için bile gurur duyuyorum.

Panjurların çıtalı gölgeleri sert çenesinin üzerine bir kafes gibi düşüyordu.

Rhode kapıyı hafif bir tıkırtıyla kapatıp bizi içeri kapattı.

Birlikte. Tek

başına.

Kilidi açıyor.

Ellerini ceplerine sokarak kapıya yaslanıyor ve beni süzüyor. Rahat duruşu vücudundaki gerginliği gizlemeye yetmiyor. Kollarımı kavuşturup her bir ince hareketini içime çekiyorum.

Bir avcının yavaş zarafetiyle hareket ediyor, ama ben hiç av olmadım. Mavi gözleri vücudumun üzerinde dolaşüyor, lacivert havuzlara dönüşüyor.

Bakışlarında göremediğim bir şeyler dönüyor ama derinliklerinde ne olduğunu bilmek istiyorum. "Sorun nedir? Maçtan sonra senin için endişelendim, o yüzden kaldım. Umarım sorun olmaz. Micah sorun olmayacağını söyledi."

"Şu anda Cruz hakkında konuşmak istemiyorum." Üzerinde minik mor çiçekler olan desenli kravatını gevşetiyor ve yakasındaki bir düğmeyi açıyor. Bir. İki. İki. Üçüncüyü geçirir. "Her şey yolunda."

Bakışlarımı çenesinde dalgalanan kaslara dikiyorum. "İyi olduğuna emin misin? Kızgın görünüyorsun."

Başını sallıyor. "Kızgın değilim." "Kıskandın o zaman?" Alay ediyorum.

Yüzündeki sert ifadeyi açıklayabilecek diğer tek duygu bu, ama gülmeyince kelimelerden anında pişmanlık duyuyorum. Aksine, kaşları ölümcül bir hal alıyor.

Bana doğru adım atarken mokasenleri döşemede tıkırdıyor. Bir adım daha. Kırım cam masaya çarpıp zıplamama neden olana kadar geri çekiliyorum.

Vücutlarımız arasındaki boşluk bir şeride inene kadar ilerliyor. Rhode ellerini kalçalarımın iki yanına koyarak beni masaya hapsediyor.

Yavaş parmaklarıyla gözlüğümü burnumun kenarından kaldırıyor ve masanın üzerine koyuyor. Bakışları yüzümde geziniyor. Gözler, burun, dudaklar.

Hep dudaklarıma geliyor.

Bir an için ağızımı acımasız bir öpücükle kapamasını istiyorum ama yapmıyor. Gözleri kapalı, sanki bir cevabı düşünüyormuş gibi. "Evet, çok kıskancım. Seni Cruz'un formasıyla görmekten hoşlanmıyorum ve şu anda onu senden koparmamak için mücadele ediyorum."

Sözleri tüm benliğimi çalıyor, bu yüzden geriye kalan tek şey bir nefes.

Parmak eklemlerini kullanarak çenemi yukarı kaldırıyor. "Seni aklımdan çıkaramıyorum Nina. Sana ve kendime yalan söylüyordum. Üzgünüm ama seni istemiyormuşum gibi davranmaktan yoruldum. Bunu daha fazla yapamam, ama bana ne istediğini söylemen gerekiyor çünkü eğer ben değilsem, gitmem gerekiyor. Hemen şimdi."

O beni istiyor.

Rhode Tremblay *beni* istiyor.

"Beni gerçekten istiyor musun?"

"Hayır." Parmakları masanın üzerinde sıkılaşıyor ama bana dokunmak için hareket etmiyor. "Sana *ihtiyacım var*."

Sabahlarını ve yeminlerini almayacağım ama sorun değil çünkü yüzük istemiyorum. Bu umursamazlık ve o benim için tamamen yanlış, ama doğru olmayı hiçbir zaman çok önemsemedim. Şu anda dudaklarının verdiği histen başka bir şeyi umursadığımdan emin değilim.

"Nina? Konuş benimle. Bana ne istediğini söyle."

Kravatı göğüslerimizin arasında sallanıyor. Öne doğru eğilerek çiçekli kumaşı parmaklarımın arasına alıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

Burnunun ucu benimkini sıyrıyor ve ancak o zaman elimi bırakıyorum. "Farklı şeyler istediğimizi biliyorum ama bunların hiçbiri umurumda değil. Başka birinin ofisinde olmamız bile umurumda değil. Sadece bir kez bile olsa seni istiyorum."

"Şükürler olsun," diye inliyor, kalçalarımı sıkıyor. "Pekâlâ, işte böyle olacak. Sürprizlerden hoşlanmadığını biliyorum, bu yüzden sana ne istediğimi şimdi söylüyorum. Önce seni bu masanın üzerine yatırmak ve başka bir adamın formasını giydiğin için o güzel kışını tokatlamak istiyorum. Sonra, adımı haykırmaktan sesin kısılana kadar amını yalamak istiyorum, sonra da sikimi içine öyle bir sokmak istiyorum ki tek hissettiğim sen olacaksın."

İğrenç talepleri vücudumun her zerresine işliyor, her kötü sözülle nabzımın atmasını sağlıyor. Herkes bana ekstra özenle yaklaşır ama Rhode öyle değil.

Parmaklarımı saçlarına doluyor, yumuşak tellerin tadını çıkarıyorum. "Tamam, ama bir şartım var."

Ağzının bir köşesi kalkıyor ve dilimi değdirmek istediğim o alaycı gamzeyi ortaya çıkarıyor. "O da ne?"

Çantama uzanıyorum, oraya tikiştirdiğim prezervatifi çıkarıyorum ve parmaklarımın arasında bozuk para gibi oynatıyorum. "Sen de benim adımı haykırsan iyi olur."

Ellerimden ambalajı çekip alıyor. "İçimde, içine girdiğimde adından başka tüm kelimeleri unutacağıma dair bir his var."

Nefes nefese titriyor ve sonra elleri belime doğru ilerliyor, sanki bedenimden çekip çıkarmamaya çalışıyormuş gibi formayı yumrukluyor. Hızlı bir hareketle eteğini kaldırıyor, başımın üzerinden geçiriyor ve vinil zemine fırlatıyor. Orada siyah taytımla duruyorum, çıplak göğüslerim ortada ve aniden vücudumdan daha fazlasının çıplak bırakıldığını hissediyorum. Bakışları göğüslerimin üzerinde geziniyor. Ay ışığında göğüs ucumdaki piercingin parıltısına sabitlenmişti.

Sanki *ona* acı çektiren *benmişim* gibi gözlerini sıkıca kapatıyor, ama sonra gözlerini açıyor. Bakışlarındaki mavi, ikimizi de tüketmek üzere olan yakıcı bir alev gibi yanıyor.

Rhode eğilip meme ucumu sıcak ağzına alıyor ve piercingimi hafifçe çekiştirerek acının zevkle karışmasını sağlıyor. Alçak, seksi bir inilti çıkarıyor, sonra metale hafifçe vuruyor.

Beni ıslak bir patlamayla bırakana kadar her darbesi vücudumu titretiyor. "Bu piercing hakkında o kadar çok düşündüm ki, muhtemelen hayal gücümle göğüslerini kanaviçe gibi dikebilirim."

"Dürüst olalım, hayır, yapamazsın."

"Evet, haklısın," diyor başparmağının pürüzlü ucuyla hassas tenimin etrafındaki nemi çekmeden önce. "Seni yeniden yaratmak mümkün değil."

Göğsümde bir şey kabarıyor ama bunun beklenti mi yoksa başka bir duygu mu olduğunu anlayamıyorum. Nefes almamı zorlaştırıyor. Dişleri tenimi sıyırdığında inliyorum ve çıkardığım her ses Rhode'un içinde bir şeyleri patlatıyor gibi görünüyor.

Bir anda kemerini kurcalamaya başladı. Tokanın tıkırtısı sessizliği yırtar ve sonra onu ofisin diğer ucuna fırlatır. Yüksek bir çınlamayla bir yere düşer. Pantolonunun içinde dışarı fırlamış sert ereksiyonunu görünce içimde bir arzu patlaması yaşıyorum. Ona dokunmak için uzanıyorum ama elimi yakalayıp beni durduruyor.

"Henüz değil," diye nefes alıyor çakıllı bir sesle. "Ben bir insanım, tanrı değil. Söz konusu sen olduğunda ancak bu kadarını kaldırabilirim ve şu anda benim için güzel ve hazır olduğundan emin olmam gerekiyor."

Sesi kadife gibi baştan çıkarıcı, tıpkı Şeytan'ın cehennemden ateşli kapılarında birini selamladığını hayal ettiğim gibi.

Yumuşak bir çekişle beni kalçalarımın tutup kaldırıyor, masanın üzerine koyuyor ve taytımı indiriyor. Açık bacaklarıma bakarken dudakları aralanıyor ve amım ortaya çıkıyor.

Sessiz kalarak bana baktıkça içimdeki sinirler daha da geriliyor. Okunamayan ifadesi, hızla akan düşüncelerimin üzerine bir belirsizlik gölgesi düşürüyor.

Kalçalarımı kapatıyorum.

Onları geri çekip açıyor. "Amin gördüğüm en güzel manzarayken benden utanmaya kalkma sakın. Bunu neden yaptın?"

Yüzüme kan hücum ediyor. "Pek çok insanla birlikte olduğunu biliyorum ve bu sorun değil. Geçmişini kontrol edemezsin..."

Dudaklarını iç uyluğuma bastırıyor. "Hiç kimseyi şu anda seni istediğim kadar çok istemedim Nina."

Vücuduma hafif bir sıcaklık yayılıyor ve sinirlerimin bir kısmını yatıştırıyor. "Ben de seni istiyorum ama bu şekilde gelmekte zorlanıyorum, o yüzden bunu yapmana gerek yok. Biraz zaman alıyor çünkü bazen rahatlamak benim için zor oluyor. Kendi kafamın içine giriyorum."

Bana bir erkekte gördüğüm en tembel, kibirli sırtışı atıyor ama o gamzeyi görmek beni rahatlatıyor. "Seni dilimle boşaltmamın beş dakika ya da beş yıl sürmesi umurumda değil çünkü kafamı kalçalarının arasına gömüp geçirdiğim her saniye tam bir mutluluk."

Bu bir kızı daha iyi hissettirir.

Yavaşça dilini çıkarıyor ve tek bir akıcı hareketle yarığıma kadar yalıyor. Ağzından gelen sıcaklık başımı geriye düşürüyor. Rhode klitorisime karşı inliyor, sanki o da benim kadar zevk alıyormuş gibi ve ilk defa kendimi rahat bırakıyorum.

İçime bir parmağını sokuyor ve vücudum içgüdüsel olarak tepki veriyor. Sırtımı kamburlaştırıyorum, daha fazlasını arıyorum.

Onu daha
derinden
istiyorum. Her
şeyini.

Masanın soğuk sertliği, parmaklarının klitorisimin etrafında kasıtlı, kaygan daireler çizmesiyle hoş bir tezat oluşturuyor ve tüm dikkatimi bu harekete odaklıyorum, içimde kaynayan bir ağrı oluşurken dilinin sert pedini hissetmeme izin veriyorum. Çiğ bir inilti boğazımı tırmalıyor.

"İşte böyle. İstedğin kadar kalabilirsin," diye mırıldanıyor, sıcak nefesi merkezimi ısıtıyor. "Sen çok iyi bir kızsın."

"Bana öyle deme," diye çıkışıyorum, nefesim kesilerek.

"Ne?" diye meydan okuyor, kalçalarımın arasından yukarı bakarak. "Kız mı?"

"Hayır." Alt dudağımı yaladım. "Güzel."

İç baldırımı ısıtıyor. "Sen benim yaramaz kızsınsın o zaman. Seni biraz kaba seviyorum zaten." Beni yalamaya devam ediyor, orgazmımı hızlandırıyor ama rahat. Telaşsız. Adam acele etmiyor. Dişlerimi sıkarak parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve başını yukarı çekiyorum.

"Rhode," diye emrediyorum. "Benimle alay etmeyi bırak."

Dilini klitorisimin üzerinde düzleştiriyor. Sarsılıyorum.

"Ne dedin? Sonsuza kadar dilimi amında gezdirebileceğimi söylemiştim. Sabırlı olmalısın Nina."

Sesime karışan hayal kırıklığı imasına karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Sanırım seninle alay etmek yeni favori şeyim. Bana neyi sevdiğini söyle," diyor başparmağı klitorisime karşı farklı bir ritimde, daha hızlı hareket etmeye başlarken. "İhtiyacın olan şey bu mu?"

"Hayır, daha fazlasına ihtiyacım var." Kalçalarımı onun için kaldırıyorum. "Lütfen. Bu işte çok iyisin."

"Siktir, bu çok ateşli."

Sözlerim Rhode'un içinde bir şeyleri serbest bırakmış gibi görünüyor ve beni yemeye başlıyor. Ne için yalvardığımı bilmiyorum ama o anlıyor.

İkimizin de ağızından tutarsız sesler çıkıyor. Dişleri şişmiş klitorisimi sıyrıyor, altında sarsılmama neden oluyor ama sert elleriyle kalçalarımı kavıyor. Emerken bir parmağını içimde kıvırıyor. Daha hızlı hareket edip vücudumu incelerken ter boncukları tenime batıyor.

Her nefesi not alıyor.

Bacaklarım başının etrafında sıkılaştığında işaretler.

Vücudumda kıvılcımlar patlayana ve ben onun adını haykırana kadar dudaklarımdan dökülen her iniltiyi takip et.

Rhode Tremblay kendini işine adanmış bir öğrenci.

Sesim yüksek çıkıyor ve o ıslak dudaklarıyla bana bakarken umursayacak bir şey bulamıyorum. "Kariyerimmiş gibi amını yalamam hoşuna gidiyor mu? Çünkü hoşuma gidiyor. Tadın çok güzel."

Nefes nefese, o zevk çıkıntısından iniyorum ve bakışlarımı başının kalçalarımın arasına yerleştiği yere kaydırıyorum. "Tadım gerçekten güzel mi? Dürüst ol."

Ağız hınzır bir gülümsemeye dönüşüyor ve dili dışarı fırlıyor. Beni yumuşak bir vuruşla yavaşça yalıyor, ama Rhode orada durmuyor - hayır, durmuyor.

Kasıtlı bir yavaşlıkla, dili karnımda ıslak bir yol izliyor, meme uçlarımın etrafında dönüyor ve boğazımın sütununa kadar çıkıyor. Dudaklarıma yaklaştıkça boynunda bir damar atıyor ve sonra tam üzerlerini yalıyor. Sadece burnu benimkine değdiğinde duruyor, ay ışığının parıltısında üzerimde gezinirken beni devasa bedeninin altına hapsediyor.

"Hayır, haklısın," diye mırıldanıyor ağızma karşı, dişleri klitorisimin zonklamasına neden olan keskin bir ısırıkla alt dudağımı yakalamadan bir an önce. "Tadın baştan çıkarmanın en kötü türü gibi ve o güzel ağızından çıkan her geri dönüş irade gücümü tüketiyor."

Avucunu kaldırarak şakacı bir şekilde kıcıma tokat atıyor. Acı, vücudumda seken lezzetli bir sıcaklığa dönüşüyor.

"Bana şaplak attın," diye nefes nefese kaldım, biraz şok olmuştum ama aynı zamanda bundan ne kadar hoşlandığıma da şaşırmıştım.

"O güzel kıcını tokatlayacağım konusunda seni uyarmıştım." Pembe tenimi yatıştırmak için bana masaj yapıyor. "Ve tadının ağız sulandırmaktan başka bir şey olduğunu düşündüğün için bunu hak ettin. Şimdi bacaklarını etrafıma sar çünkü seni hak ettiğin gibi becermek üzereyim, bu yüzden bunun için dayanman gerekecek."

"Becerilmeyi nasıl hak ediyorum?" "İyice ve tamamen."

Fermuarını açıp pantolonunu aşağı indiriyor. Gece yarısı gözleri tepkimi ölçüyormuş gibi benimkilere kilitleniyor ve ben de ona sertçe başımı sallıyorum. Bunun olmasına engel olmayacağım. Tek bir akıcı hareketle külotunu indiriyor, kendini serbest bırakıyor - sert ve hazır. Ağızım sulanıyor.

Dişlerini kullanarak prezervatifi yırtıyor ve kendi üzerine yuvarlıyor. Rhode dizlerimi kavradı, beni kaldırdı ve bizi ofis kapısına çarparak döndürdü. Aletinin küt başı girişimi dürtüyor ve bacaklarımı beline dolayarak sağlam omuzlarına yapışıyorum. Ne kadar muhtaç hissettiğimi, onu içime almak için ne kadar çaresiz olduğumu fark ediyorum.

"Benim için hazır mısın Nina?" diye soruyor, başını klitorisimin üzerinde yuvarlarken sikini kavırıyor.

"Konuşmayı kes ve beni becer."

İnliyor ve tek bir yumuşak hareketle, her biri lezzetli santim santim içime itiyor ve bizi birleştiriyor. İkimiz de rahatlamış bir şekilde nefes verirken nefeslerimiz birbirine karışıyor.

Beni tamamen dolduruyor.

Büyük biri ama birbirimize düşündüğümünden daha iyi uyuyoruz. Tam olarak yapboz parçaları değiliz ama aynı yapbozun parçalarıyız. Rhode daha hareket etmeye başlamadı bile ama şimdiden çok fazla.

Beni yukarı kaldırırken parmaklarını kıcıma sokuyor. "*Siktir, çok sıkısın.*" Gözlerim neredeyse kafamın içine dönüyor. "Çekil, daha fazlasına ihtiyacım var."

Göğsü sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi benimkine çarpıyor. "Sadece... Bana bir saniye ver."

Rhode'un tutuşu neredeyse morartıyor ama bu hissi seviyorum. Derin bir nefes alıyor, sonra geri çekiyor. Sonra tekrar içeri, sonra dışarı. Kıcı hareketle sıkılıyor ve ıslak kayışı beni inletiyor.

Dudakları kulağımı okşuyor. "Sikimin etrafında kendini çok iyi hissediyorsun Nina. Dürüst olmak gerekirse, çok iyi."

"Güzel çünkü içimde inanılmaz hissediyorsun." "Büyük olduğum için, değil mi?"

"Daha büyüğünü yedim," diye yalan söyleyerek kulak memesini ısırdım.

"Seni küçük yalancı." Kıcıyı tekrar tokatladı. Bu sefer daha sert ama bana karşı nazik olmaması hoşuma gidiyor. "Hayır, yapmadın ama hepimiz becerinin daha önemli olduğunu biliyoruz."

"Oh, öyle mi?" Kulağının kabuğunu yalıyorum. "Kanıtla, Tremblay."

İçime giriyor, derin ve sert bir şekilde, beni aşağı çekmek için tutuşunu kullanırken, böylece kabzasına gömüldü. Sonra gerçekten hareket etmeye başladı.

İlk başta yavaşça.

Sonra daha hızlı, daha hızlı.

O lezzetli hareketle etrafımda dönüyor. Beni sikinin etrafında titreten ritmik bir hızda içeri ve dışarı kayıyor.

Tırnaklarımı onun sert kıcına geçiriyorum. Her itiş beni kapıya doğru daha da itiyor. O acımasız. Göğüslerim göğsüne çarpıyor ve hayatım boyunca yakalamaya çalıştığım bir akıntıda birlikte süzülürken kalp atışlarının içimde attığını hissedebiliyorum.

Tüm bunlar boyunca Rhode beni tutuyor, asla bırakmıyor. Her itiş bir öncekinden daha cezalandırıcı, ama onun sertliğini, içimde hareket eden horozunun ıslak hissini seviyorum.

Aramızda bir santim bile boşluk kalmayana kadar birbirimize kaynaşıyoruz ve kaslı kalçalarının yukarı doğru her sarsılışı vahşi vuruşlarla klitorisime çarpıyor. Nefeslerin ve solukların pis bir senfonisiyiz ve çıkardığımız sesler en kirli rüyalarımda tekrar tekrar çalacak.

Saçını çekiştiriyorum, hem de çok. Boynumu ısırtıyor, hem de çok.

Dudaklarımız birbirine değmiyor ama kalbi benimkine çarpıyor. "Daha sert, Rhode," diye inliyorum. "Lütfen."

Boynuma doğru hırılıyor, kalçalarını daha hızlı pompalıyor. "Kahretsin Nina," diyor adımı lanet okur gibi.

Güzel. Gelecekteki tüm cinsel ilişkilerimin planı olduğu için onu lanetliyorum.

Bileklerimi başımın üzerine bastırıp avuçlarının arasına hapsediyor. Beni tek eliyle tutmaya devam edebilmesi onun acımasız gücünün bir kanıtı.

Bunu da sevip sevmediğimi soruyor. Bir evet daha.

Daha önce kimse bana bunu yapmamıştı ve şimdi Rhode'u düşünmeden kimse bunu tekrar yapamayacak. Bana bir sonun başlangıcıymış gibi dokunuyor. Belki de bunun bu odadan öteye gitmeyeceğini düşünüyor ve bu fikir canımı acıtıyor ama anı mahvetmek istemediğim için bunu kendime saklıyorum.

Hızını artırıyor ve kalçalarım ihtiyaçla ıslanırken itişleri acil hale geliyor. Tenin ağır, çılgınca çarpışması çığlıklarımızı bastırıyor.

Seslerimiz uygunsuz bir şekilde erotik.

İçimde var olduğunu hiç bilmediğim yerlere ulaşabiliyor. O kadar derinlerime giriyor ki, ondan kurtulabilecek miyim bilmiyorum.

"Yapamam, bu çok fazla Nina. Seni yanımda istiyorum. Lütfen bana yakın olduğunu söyle. Eğer değilsen, çok üzgünüm çünkü seninle kaybetmek üzereyim."

"Oradayım," diye nefes alıyorum. "Senin yanımdayım."

Rhode'un da en az benim kadar kontrolden çıktığını bilmek içimde ikinci bir coşku patlamasına neden oluyor. İçimdeki her şey kasılıyor, kıvrılıyor ve sonra bir anda gevşiyor.

Zevk vücudumdan geçerken çığlıklarımın kaçmasını engellemek için nafile bir çabayla dudağımı ısırıyorum. Rhode kendini içime akıtırken iniltilerini susturmaya bile çalışmıyor. Onun içinde kaybolmuştum, çıkış yolunu bulup bulamayacağımı sorguluyordum.

Ağır bir yığın halinde kapıya yığılıyor, hâlâ beni tutuyor ama ağırlığı için minnettarım, yoksa uçup gidebilirdim. Aleti içimde seğiriyor, orgazmının son spazmlarını atlatıyor.

Hafif bir ter tabakası ikimizin de vücudunu kaplıyor ama az önceki alevli orman yangını parlayan közlere dönüşürken birbirimize bağlı kalıyoruz.

"Bu..." Sessizliğe dalıp gidiyorum. Kelimeler aramızda süzülüyor, paylaştığımız boşlukta görünmez oluyor. "Neydi o?"

Çakıllı bir kıkırdama çıkarıyor ve sonra dudaklarımı değil yanağımı öpüyor. Tüm bunlar olurken bir kez bile ağzımı öpmemişti. "Biliyorsam ne olayım, ama hoşuma gitti. Çok hoşuma gitti."

"Evet, benim de hoşuma gitti."

Sevmek hafif kalır ama geçmişine bakınca Rhode'un böyle şeylere alışık olduğuna eminim ama ben değilim. O benim istisnam.

Rhode beni yavaşça sikinden kaldırıyor ve dünyaya geri bırakıyor. Ancak o zaman ofisin dağınık olduğunu, kitapların yerlere saçıldığını fark ediyorum.

Prezervatifi çıkarıyor ve bileğinin bir hareketiyle çöp kutusunun yanından fırlatıyor. Havada süzülüp Micah'nın formasının üzerine ağır bir gümbürtüyle iniyor; salgıladığı sıvı lacivert kumaşın üzerine sıçrayıp onu beyaza boyuyor.

Ağzım açık kaldı. "Şövalyeliğin yaşadığını ve iyi olduğunu görmek güzel. Formamı mahvettin."

"Bir beyefendi gibi davranabilirim ama seni bir beyefendi gibi becermeyeceğim." Dudakları muzip bir sırıtişla kıvrılıyor. "Ve beni mahvettiğine göre bunun adil olduğunu düşünüyorum."

Dudaklarımız köşelerden yukarı çekiliyor ve aramızdan bir şey geçiyor. Aşktan yapılmadı ama yine de saklamaya değer. Bir duman gibi hissettirmesi dışında.

Yakında ben onun eski sevgililer listesindeki bir başka kişi olacağım ve o da bir ofiste seks yaptığım hokey oyuncusu olacak. Bu an -bizim anımız-yeni aşklara anlattığımız kısa bir hikayeye indirgenecek. Ben Arjantin'e gideceğim, o da mükemmel ailesini kuracak. Boğazımda bir yumru oluşuyor.

Rhode'a sahip olamazsam, onda iz bıraktığıma memnunum çünkü sanırım benim de küçük bir parçamı mahvetti ve aniden, bir seferin yeterli olup olmayacağını bilmiyorum.

Ofisin kapısı çalındı.

"Giyin ve burada bekle. Kim olduğunu kontrol edeyim." Rhode pantolonunu çekiştirerek kapıyı açtı, böylece ay ışığıyla aydınlanmış sığınağımıza bir parça ışık vurdu.

"Ne istiyorsun, Cruz?"

"Hey, yaşlı adam, neler yapıyorsun? Kanaviçe mi dikiyorsun?" Micah'nın alaycı tonu kapıdan içeri giriyor. "Şeytani planımı görmek güzel.

Kafanı kıçından çıkar, işe yaradı. Morgan seni istiyor, o yüzden küçük aletini pantolonuna geri sok. Parti bitti."

"Morgan?" Kollarımı açıkta kalan göğsümün etrafına sarıyorum, midemde bir düğüm şişiyor. "Morgan kim?"

RHODE

W Az önce ne oldu öyle? Nefes nefese kapıyı kapattım. Beynim sanki tahtalara çarpmışım gibi karmakarışık. Spor çantama uzanırken hâlâ Nina'yı düşünüyordum. Temiz bir Onun forması, benim formam.

"Al. Bunu takabilirsin." Dudaklarımı alnına bastırıyorum, Morgan için endişelenmesini istemiyorum. Bu benim sorunum. "Giyin. Birazdan açıklayacağım."

Kumaşı alıyor. "Senin formanı giymemi mi istiyorsun?"

"Evet, az önce seni kapıya karşı becerdim, eğer birinin formasını giyeceksen bu benimki olur."

O güzel gözlerini deviriyor. "Micah'ninkini mahvettikten sonra ne kadar düşüncelisin."

Nina ağır kumaşı üzerine çekiyor ve onu otuz numaramla görünce göğsümde gurur kabarıyor, ama bu benimkine benzediği için değil.

Asla ona ait olamayacağım.

Çünkü taraftar olmadığını iddia etse bile takımımızı desteklemeye istekli. Bir çift kadife tulum giyebilen bir kadının lacivert ve beyaz giymek için doğmuş gibi görünebileceğini hiç düşünmemiştim.

Bir kompakt ayna çıkarıp ruj bulaşmış ağzını aynadaki yansımada büzüyor. "Beni mahvettin, Rhode Tremblay."

O dolgun, kırmızı lekeli dudakların beni sardığını düşününce sikim seğiriyor ama bunu sadece bir kez yapacağımız konusunda anlaştık.

Gözlerimi ondan kaçırıyorum, bu düşünceyi bir kenara itiyorum ve masanın üzerindeki kutudan bir mendil çıkarıyorum. "Dağınık olabilirsin ama sen benim dağınıklığımsın. Dur, yardım edeyim."

Alt dudağını aşağı doğru çekip mendili kiraz gibi ağzının üzerinde gezdirdiğimde gözleri açılıyor. O güzel, esprili ağzı. Öpmek için yanıp tutuştuğum ama ondan başka bir şey almayacağım ağız. Tüm kırmızıyı sildiğimde, mendili ikinci kez düşünmeden cebime sokuyorum.

Kıyafetlerimizi sessizce giyiyoruz. Garip değil, ama kalın. Onun tadından başka bir şey düşünmekte zorlanıyorum.

Muhtemelen bir yılı aşkın süredir seks yapmadığım içindir, ama o orgazm sanki tüm vücuduma yayılmış gibiydi, ya da bilmiyorum, belki de her şeyin Nina ile ilgisi vardı. Kulağımdaki nefesli inlemelerini düşündükçe bile yeniden sertleşiyorum.

Hayatımın en iyi seksi olabileceken olanlardan pişmanlık duymayı kendime yediremiyorum. Nina yüzünden mi yoksa kurak dönemim yüzünden mi bilmiyorum ama bu inanılmazdı.

Ne yapmam gerekiyor?

Onu seks için kullanmayacağım. Başka bir kapı çalmadan önce her şeyi sindirme şansım bile olmadı.

Kapıyı kırıp açıyorum ve kimsenin onu görmemesi için koridora doğru kayıyorum, Cruz'un formasını giymiş küçük kız kardeşime çarpıyorum. "Wyn? Burada ne işin var? Yarın öğle yemeği için buluşacağımızı sanıyordum."

Rowyn siyah saçlarını örmüş ve gri gözleri darmadağınık takım elbiseme dikilmiş. "Gerçekten mi, Ro? Bir *ofis* mi? Sponsorluğu kaybettiğinden beri tüm bunlarla işinin bittiğini sanıyordum."

Yüzümü buruşturuyorum, ofis kapısının kapalı olduğundan emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum. "Öyle bir şey değil."

Orada olanlar gibi bir şeyi hiç hissetmemiştim ama küçük kız kardeşimle seks hayatımı tartışmaktansa üç saat boyunca kelebek kaydıraklarında kaymaktan kusmayı tercih ederim. "Bunu seninle konuşmayacağım ve olan şey bu değildi. Bu..." Bu cümlelerin sonunda ne olduğundan emin değilim, bu yüzden devam ediyorum.

Kız kardeşim saç örgüsünü beş yaşındaki ukala halinden beri yaptığı gibi omzunun üzerinden atıyor.

Annem ve ben her zaman onun ya hapse ya da Oval Ofis'e gideceğini söyledik ve bana attığı yargılayıcı bakışa bakılırsa, Oval Ofis'in daha olası olduğunu söyleyebilirim. "İyi, sadece seni bulmaya geldim çünkü-"

Kapı açılıyor ve Nina yanımıza geliyor, gözlükleri yamuk ve kirli sarı saçları dağınık. Saç tellerini düzeltmek istiyorum, ama bu Wyn'e yanlış bir izlenim verecek ve sonra Nina'ya milyonlarca soru yöneltecek.

Kız kardeşimin gözleri kocaman oldu. "Dur bakalım. Seni tanıyorum. Sen benim sanat tarihi sınıfımdan değil misin? Beni bu soruya cevap vermekten kurtardın, değil mi?"

Gerginim.

Nina başını eğiyor. "Bekle, evet, sen... Rowyn'sin, değil mi?"

Kız kardeşim çılgık atarak kollarını Nina'ya doluyor, o da donup kalıyor. "Evet, bunun için teşekkür ederim! Ben Rowyn Tremblay." Geri çekiliyor, gözleri benimle Nina arasında gidip geliyor. "Kardeşimi nereden tanıyorsun?"

Nina'nın ağzı açık kalır. "Rhode senin kardeşin mi?"

"Bir dakika, siz ikiniz aynı sınıfta mısınız?" Birden başım döndü, araya girdim.

Hep birlikte başlarını sallıyorlar.

Yaltaklanmamaya çalışıyorum ama çok zor. Gerçekten kız kardeşimin sınıfındaki bir kızla seks mi yaptım? Biri beni günah kutusuna atsin.

Sakinleşmeye çalışarak düşünceyi temizliyorum. Tamam, sorun yok. Bununla başa çıkabilirim. Kararımı verdim ve şimdi bu gerçeği kabullenmeliyim. Nina ve ben tek seferlik bir şey olabiliriz ama onu bir sır gibi saklamayacağım.

Onu hiç tutamam.

Nina'nın yanakları floresan ışıkları altında pembeleşiyor ve rahat bir el sallıyor. "Biz sadece arkadaşız. Rhode'un kardeşin olduğunu fark etmemiştim. Bir keresinde onu bırakmıştım." Yüzünü buruşturdu, sonra geri adım attı. "Yani, bir arabada. Bekle, bu daha iyi değil. Onu arabaya ben bindirmedim. Demek istediğim-"

Omzunu sıkıyorum. "Birkaç ay önce tanıştık. Artık arkadaşız." Wyn'in gözleri bana dikiliyor ve evet, işte geliyor, Nina'nın benim için çok genç olduğuna dair nutuk. "Aynı okula gittiğim insanlarla arkadaş olduğunu fark etmemiştim Ro. Görünüşe göre siz ikiniz okuldaki en arkadaş canlısı arkadaşlar."

Kız kardeşimin yüzünde bir gülümseme belirliyor. "Bu harika! Etrafta başka bir kızın olması güzel olacak çünkü burada her zaman aşırı testosteron yüklemesi oluyor. Bu arada, maçtan sonra seni bulmaya ve Cruz'la kavga ettiğin için ne kadar aptal olduğunu söylemeye geldim. Senin

yaşında oyunu geciktirme cezaları mı? Gerçekten mi, Ro? Sen daha iyi bilirsin."

Nina soluk soluğa Wyn'in omzunu tutuyor. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum!"

Harika, şimdi kaynaşıyorlar. Yine de Wyn'in bana ders vermemesine ve Nina'nın oyunu geciktirme cezasının ne anlama geldiğini bilmesine biraz şaşırdım. Belki de yaş farkını fazla düşünen tek kişi benimdir.

"Rhode, işte buradasın!"

O tanıdık sesle omurgam kaskatı kesiliyor.

Omzumun üzerinden baktığımda Morgan'ın Guardians formamla koridorda ilerlediğini görüyorum. Onu ne kadar uzaklaştırırsam uzaklaştırıyım, maçlarıma gelmekten vazgeçmiyor.

Parlak otuz numara lacivert ön tarafa yapıştırılmış. Saçları benimki gibi gür ama benim şakaklarımda gümüş rengi bir benek varken, onunki baştan aşağı gri. Ona her bakmak zorunda kaldığımda çenemi sıkıyorum çünkü aynı mavi gözlere, gamzeye ve çene çizgisine sahibiz.

Morgan Tremblay'ın tıpatıp aynısıyım. Sadece on dokuz yaş küçüğüm.

Babam ellerini kot pantolonunun ceplerine sokuyor ve benim yaptığım gibi topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Hey, oğlum. Bugünkü maç harikaydı, yine de buzdaki kavgaya biraz sert görünüyordun. Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim," diyorum yumruklarımı sıkarak ve Nina'yı işaret ediyorum. "Morgan, bu Nina, arkadaşım. Nina, bu Morgan Tremblay. Babam."

Gözleri kocaman açılmış, birbirlerinin şokuyla eşleşiyorlar ama babamın yüzünde yargılama yerine kocaman, içten bir gülümseme var. Nina gözlerinde bir soruyla bana bakıyor, ben de başımı sallıyorum. Ailemi çıktığım kadınlardan hiçbiriyle tanıştırmadım ama Nina'yla tanışmalarını umursamıyorum.

Babam onun elini tutuyor ve genel müdürümüzü selamlar gibi coşkuyla sıkıyor. "Seninle tanışmak harika, Nina."

Dudakları kıvrıldı. "Ben de sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Bay Tremblay." "Lütfen bana Morgan deyin. Kendi oğlum da öyle der," diye ekliyor, sesi buruk çıkıyor. Elini sıkıyor ve gamzeli sırıtişını ortaya çıkarıyor. Benim de bir tane var,

Her iki tarafta da iki tane var. Bu küçük fark her zaman yüzüme kendini beğenmiş bir gülümseme yerleştiriyor.

"Normalde beni arkadaşlarıyla tanıştırmadığı için oğlumun hayatından biriyle tanışmak güzel. Wyn ve ben akşam yemeği için dışarı çıkıyorduk ama maçıdan sonra uğrayıp gelmek ister misin diye sormak istedik. Sen de bize katılabilirsin Nina."

"Üzgünüm, yapamayız," diye araya giriyorum o daha bir şey söyleyemeden. "Nina'yı eve götürmem gerekiyor ve gelecek hafta için hazırlanmam gereken bir dizi deplasman maçı var."

"Emin misin?" Nina sorar. "Eve bırakacak birini bulabilirim. Benim için sakıncası yok."

"Hayır, seni eve götürmek istiyorum." Gözlüklerinin arkasındaki ela gözlerine bakıyorum ve o da başını sallıyor. Bir şekilde, kelimeler olmadan iletişim kurabiliyoruz.

Bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim.

"Oh. Tamam, elbette. Belki bir dahaki sefere." Babamın gözlerinde bir parça hüznün beliriyor, ama bu onu her geri çevirdiğimde beklediğim bir tepki. Nashville'e her uçtuğunda, hazırda bir bahane cephaneliğim var. O sırtıyor, ben de yüzümü buruşturarak karşılık veriyorum; bu, kelebeğin içine düşmek kadar içime işlemiş bir refleks.

Morgan başını sallar. "Tamam. Belki yarın Wyn ile öğle yemeğinde görüşürüz? Cuma günü anneni görmek için Seattle'a dönüyorum."

Spor çantamı omzuma atıyorum. "Yapamam. Toplanmam lazım."

Kız kardeşim bana artık bağıışıklık kazandığım o kocaman, hüznü gözlerini çeviriyor. "Lütfen, Ro? Bizimle gelir misin? Eğlenceli olur."

Wyn'i kucaklayıp kulağına fısıldıyorum. "Döndüğümde seninle öğle yemeği yerim ama onunla gitmeyeceğim. Bu garip olur."

Wyn'in omuzları çöküyor. "İyi ama bundan nefret ettiğimi biliyorsun. Ben sadece hepimizin iyi geçinmesini istiyorum."

Başının üstünden öperim. "Öğle yemeğini başka zaman yeriz. Çıksak iyi olur. Seni görmek güzeldi Morgan."

Ona baba yerine Morgan dediğimde her zaman yaptığı gibi yüzünü buruşturuyor ama sahte bir gülümseme takınıyor. Başka bir ritüel.

Babam eğilip beni göğsüne bastırdı. "Bugün seni oynarken görmek güzeldi, Rhode. Buzun üzerinde çok güzelsin. Öğle yemeği yemek istediğinde tek yapman gereken aramak, ben orada olacağım."

Çekiliyorum, Wyn'e bir veda sarılması veriyorum ve Nina yanımdayken otoparka doğru ilerliyorum. Range Rover'ıma biniyoruz ve sıcak hava dalgasının ortasında olduğumuz için klimayı açıyorum. Motor gümbür gümbür çalışıyor.

Nina yolcu koltuğunda kayıyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Ne hakkında? Seks mi?"

Düşünmeden edemediğim seks.

Yolcu koltuğundan başparmağını çevreme doğru çeviriyor. "Hayır, yani, yapmalıyız, ama maçıktan sonra babanla olanları kastetmiştim."

Orada bir drama var gibi görünüyor ve bilirsiniz..." Başını işaret ediyor. "Büyük kulaklar ve hepsi."

Ağzım kıvrılıyor. "Gerçekten küçük kulakların var." "Ne demek istediğimi biliyorsun. Benimle konuşabilirsin. Dinlerim."

Nefes alıp veriyorum, kelimeleri prova edilmiş bir medya konuşması gibi söylüyorum. "Babam bir spor yayıncısı ve bir süre önce annemi daha genç bir kadın için terk etti. Bir çanta topladı ve bizi terk etti. Kız kardeşim çok küçük olduğu için hatırlamıyor ama ben annemin onu gecenin bir yarısı giderken yakaladığında kalması için yalvarışını hiç unutmadım. Bir hoşça kal bile demedi."

Kalçamı kavramak için uzanıyor ve elinin sıcaklığı, iyileşmesi haftalar sürecektir bir yanık gibi pantolonumu delip geçiyor. "Çok üzgünüm Rhode. Bu gerçekten çok zor."

Parmaklarım deri direksiyonun üzerinde sıkışıyor. "Evet, öyleydi. Hokey ve Wyn'e yardım etmekle çok meşgul olduğum için ondan sonra ergen olamadım, sanırım bu yüzden yirmili yaşlarımda Lig'e girdiğimde biraz çıldırdım."

"Bu anlaşılabilir bir durum, ama baban şimdi çaba göstermeye çalışıyor gibi görünüyor?"

Vücudumda kızgınlık kıvılcımları çıkıyor ama bu duyguyu elimden tersiyle itiyorum. Nina geçmişim hakkında pek bir şey bilmiyor ve her zaman mazlumun yanında yer alır, bu yüzden bunu ona karşı kullanmayacağım.

"Evet, bir süredir deniyor." Sinyal lambamı yakıp yan sokağa dönüyorum ve limitin on beş altına yavaşlıyorum çünkü vedalaşmaya hazır değilim. "Gitmesine rağmen bizi hep destekledi. Hokey takımlarımın parasını ödedi. Doğum günü kartları gönderdi ama babamın yanında olmasıyla aynı şey değildi, anlıyor musun? Wyn pek hatırlamıyor ama ben hatırlıyorum."

Kalçamı sıkıyor. "En azından bağlı kalmaya çalıştı. Bu da bir şey sayılır, değil mi?"

Bu kızgınlık parıltısı bir aleve dönüşür. Hiçbir baba ailesini terk etmemeli ve Morgan Nina'nın sempatisini hak etmiyor.

"Evet, sanırım." Deri koltuğun üzerinde kayıyorum. "Geri geldi ve anneme bir şans daha vermesi için yalvardı, annem de ona verdi. O zamandan beri annemin yanından hiç ayrılmadı. Her pazar ona kahvaltı hazırlıyor ve yıldönümlerinde çiçek almayı asla unutmuyor. Annem onu geri aldı, Wyn'in bir babası oldu ve ben de sikildim. Onu affediyorlar, ama birinin onu hatalarından sorumlu tutması gerekiyor ve bu benim

sorumluluğumda. Gittiğinde ilişkimizi mahveden kişi oydu."

Bir süre sessiz kaldı. Sonunda konuştuğunda evinin önüne yanaşıyoruz. "Onu affetmeyi hiç düşündün mü?"

Dişlerim gıcırıyor. "Gittiği için onu neden affedeyim ki?"

"Bilmiyorum." Başparmaklarını kucağında çeviriyor. "Geri döndüğü için mi? Denediği için mi? İnsanlar bir şeyleri düzeltmeye çalışıyorlarsa ikinci bir şansı hak ederler."

Yıllardır bastırılmış kızgınlık kanımda öfke patlamasına neden oluyor. Arabayı kaldırıma çekiyorum. "Kulağa sert gelmek istemem ama annem lavabonun başında ağlarken ona sarıldığımda orada değildin. Wyn'i okuldan almak zorunda olduğum için neredeyse kaçırdığım hokey antrenmanlarını görmedin. Babam gitti ve beni onun yerine geçmeye zorladı çünkü o bencil bir pislikti." Alay ettim. "Belki de anlamak için çok gençsin."

Hay sikeyim. Bunu söylememeliydim.

Alaycı bir homurtu çıkarıyor ve parmakları kendini kurtarmak için emniyet kemerini karıştırıyor. "İnanın bana, söylediğiniz her şeyi anlıyorum ama o koridorda gördüğüm tek şey oğluna sarılmak isteyen bir baba ve ona sarılmayı reddeden bir oğuldu. İnsanların değişmesine izin verilmeli. Herkes bana eskiden olduğum kız gibi davransaydı ben kim olurum biliyor musun? Depresif bir kabuk insan olurum ama-"

"Sen bir insan kabuğu değilsin. Bunu kim söyledi?" Neredeyse bağıracaktım, aniden bambaşka bir nedenden ötürü sinirlendim. "Sen tanıdığım en canlı insansın."

Bu onu bir an için afallattı ve ben de bu sözleri ağzımdan kaçırdığım için biraz afalladım.

Başını sallıyor. "Çünkü daha iyi olmak için çok çalıştım ve birini çabalarken geçmişteki halinden sorumlu tutmak adil değil, ama haklısın." Arabadan inerken benim alayımı taklit ediyor. "Belki de 'anlamak için çok gencim'."

Arabanın kapısını camı kıracak kadar sert çarpıyor.

Suçluluk duygusu bana hızlı bir yumruk gibi çarpıyor, neredeyse başımı döndürüyor. Bu son konuşmamız olamaz. Kapıyı açıp arabadan fırlıyorum ve kararlı adımlarla aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

Ben koluna uzanmadan önce ön kapıya bile varamamıştı. "Nina, bekle! Özür dilerim. Lütfen, beni bırakıp gitme. Öyle demek istemedim. Sadece kızmıştım. Özür dilerim."

Tam etrafında dönerken onu yakalıyorum. Gözyaşları maskara lekeli yüzünü oyuyor. Kahretsin, onu ağlattım. Pişmanlık göğsümü sıkıyor. Çenesine hafifçe dokunuyorum

Yukarı doğru. Nasırlı başparmağımın gözlerinin altındaki siyah izleri temizliyorum.

"Hey, özür dilerim. Haklısın. Babama kızgınlığım ve hıncımı senden çıkardım. Onun yanında hep böyle oluyorum. Sen çok genç değilsin, ben sadece bir pisliğim."

Onu kucaklamama izin veriyor ve vücudu göğsüme mükemmel bir eldiven gibi oturuyor.

"Sen bir pislik değilsin," diye mırıldanıyor gömleğimin içine. "Ama söylediğin şey tam bir pislikti."

Onu kollarımda nazikçe salladım. "Her zamanki gibi seslendi."

"Belki de aşırı tepki verdim. Ufak tefek uygunsuz şeyler olduğunda böyle yapıyorum."

"Yapmadın. Sadece benim boktan yorumuma tepki gösterdin."

Yüzünü düğmelerime sürüyor ama onu kollarıma aldığımda makyajının üzerime bulaşması umurumda değil.

Bir süre sonra ayak parmaklarının üzerinde durup çenemi öpüyor, tam ağzımın kenarından ve başımı çevirip onun ağzını kendi ağzımla yakalamak istiyorum, ama bunun bitmesi gerekiyor. Benimle aynı şeyleri isteyen birini bulmalıyım.

Topuklarına doğru geri çekilmeden önce dudaklarının bir saniye orada kalmasına izin veriyor. Tenim ağzının değdiği yerde yanıyormuş gibi hissediyor.

"Sanırım bu bir veda? İkinci raunt için odama gelmek istemediğine emin misin? Duşta seks yapabiliriz? Sıradan olsun," diye şaka yapıyor. En azından ben şaka yaptığını düşünüyorum. Sesi tiz olduğu için anlayamıyorum.

Bu fikirle aletime ateş hücum etti, ama bu gece komuta beynimde. Veda etmek ne kadar acı verse de, bu kızın gitmesine izin vermeliyim ki onu bir hokey oyuncusunun hayatına bağlamayayım. Yanaklarını okşuyorum çünkü onun bir anlamı olduğunu bilmesini istiyorum ama evleneceğim kadınla tanışana kadar onu oyalayan bir pislik olmayacağım.

"Bunu tekrar yapmayı ne kadar istesem de, inan bana, istiyorum... Sıradan yapamam, Nina. O yollardan geçtim ve istediğim bu değil. Yani, evliliğe ya da uzun vadeli bir şeye hazır değilsen, bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Kollarını kendine sarmak için geri adım atıyor. "Hayır, haklısın. İstediğim bu değil. Henüz buna hazır değilim ve bunun tek seferlik bir şey olduğunu biliyordum."

Alnından öpüyorum, tarçın kokusunu içime çekiyorum ve bunu hafızama kazıyorum. "Ama bir şeyi bilmeni istiyorum... Sen daha büyük olsaydın ya da ben daha genç olsaydım, senin gibi bir kızın gitmesine asla izin vermezdim."

Gözleri dolmuş gibi görünüyor ama bu sokak lambasının yansıması olabilir. "Sonunda birlikte olacağın kişi de şanslı bir piç olacak Rhode Tremblay..." Geri adım atıyor. "Ama sana bir şey sorabilir miyim? Gitmeden önce?"

"Her zaman."

Topuklarının üzerinde sallanarak küçük tırnağını kemiriyor. "Hokey maçında bana yer kalsın diye etrafımızdaki fazladan koltukları sen mi satın aldın?"

Sırtım tutuluyor ve yalan söylemeyi tartışıyorum çünkü onun rahatsızlık verdiğini hissetmesini istemiyorum ama hem ona hem de kendime yalan söylemekten yoruldum. "Evet ama zaten kimse onları kullanmıyordu. Neden?"

"Hiçbir şey, sadece... Teşekkür ederim. Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Bunun anlamı çok büyük."

Bu beni sebepsiz yere kızdırıyor. O daha fazlasını hak ediyor. "Birlikte olduğun kişi senin için böyle şeyler yapmalı Nina. Bu asgari düzeydeydi."

"Belki senin için." Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Benim planım olduğun için teşekkürler."

Beni diğer erkeklerle kıyaslayacağını bilmek hoşuma gitmiyor ama ona iki parmakla selam veriyorum. "Ne zaman istersen."

İkimiz de aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalışmayınca, kendimi onu bırakmaya zorluyorum. "İyi geceler, Nina."

Ağzının bir köşesi kalkıyor. "Tatlı rüyalar görmeyin. Vahşi rüyalar gör."

Kaskatı kesildim. "Bunu duydun mu?"

"Dinledim." Sıradan bir omzunu kaldırıyor ve parmağıyla havada bir daire çiziyor. "Büyük kulaklar, hatırladın mı?"

Gözlerini benden hiç ayırmadan dairesine doğru geri geri yürüyor. Yatak odasının penceresinde ışık yanana kadar gitmiyorum ve o zaman bile birkaç dakika orada duruyorum, penceresine bakıyorum ve at kuyruğunu sallayışını izliyorum.

"Hoşça kal güzel kız," diye fısıldıyorum gecenin içine.

Nina saf değil ama insanlara idealist bir bakış açısı var. İhtiyacı olanlar için ayağa kalkıyor çünkü bence, belki de, o her zaman

kendi savaşını vermek zorundaydı. Ben her zaman takımda olmayı hak edenleri savundum ama hak etmeyenleri asla.

Biraz daha Nina Alstyne gibi olmak istiyorum.

Eve dönerken yıllardır yapmadığım bir şeyi yaptım: telefonu açtım ve babamın numarasını çevirdim. Ama ikinci çalışta cesaretimi kaybettim ve kapattım.

Bir dakika sonra tekrar aradığında cevap vermiyorum ve tekrar aradığında telefonumu sessize alıyorum.

RHODE

"W Şuna bakın bayanlar ve baylar," diyor spiker otelin barındaki televizyonda. "Birçok spekülasyon ve emeklilik söylentisinden sonra, yılmaz Rhode Tremblay buza geri döndü, daha güçlü, daha odaklanmış ve her zamankinden daha aç. Bugün o darbeyi nasıl aldığına ve yine de bir kapanışı nasıl sağladığına bir bakın. Muhafızlar gerçekten şanslı bir seri yakaladı!"

İrkilerek alkolsüz biramdan bir yudum alıyorum. Buzda nadiren kontrol ediliyorum ve kasıklarımnda rahatsız edici bir sancı var. Oradaki bir sakatlık bir kaleci için ölüm fermanı gibidir.

Ahşap tezgâhın arkasındaki barmene başımla selam veriyorum. "Hey, şunu benim için kapatabilir misin?"

"Tamamdır, adamım." Renkli içki şişelerinin önünde bir kokteyl karıştırıcısını sallayarak kanalı değiştiriyor. Bir nefes veriyorum ve telefon ekranında parlayan mesaj dizisine bakıyorum.

CAMILLE

Cuma günü ¡Vamos! ile sponsorluk fırsatını görüşmek üzere Andrea Peña ile buluşacaksınız. Asistanı R  veries de la Mer'de    le yeme  i ayarladı.

S  sl   bir Ő  ey, o y  zden k  m  r rengi takım giy. Rastgele desenli kravat yok.

MORGAN

Bir ay içinde iş için şehre döneceğim. Öğle yemeği yemek ister misin?

Ona ne söyleyeceğimden hâlâ emin değilim, bu yüzden Puck Buddies grup sohbetimize geçiyorum.

CRUZ

Bu kulüp yanıyor. Kıçınızı

kaldırıp buraya gelin.

Şişe servisim var.

Dom Pigeon pislikleri

BEN

Dom Pérignon

CRUZ

Buna gerçekten aksan eklediğine inanamıyorum... çık dışarı yaşlı adam

BEN

Geç. Çiş biramı yalnız içmeyi tercih ederim.

CRUZ

Mızımızlanmayı bırak. Evet, Phil belalı biri ama Arjantin'e gidiyor. Bir köprü inşa et ve bunu aş.

PATTY

Aslında bu konuda onunla aynı fikirdeyim. Şok edici, biliyorum. Bir yere gitmiyorsa, başka birini bul.

CRUZ

O YAŞIYOR!!!

PATTY

*Küçük kızımınla FaceTiming yapıyordum.

CRUZ

Komik. Yüzüm bir kızın içinde vakit geçirmek üzere.

Gözlerimi devirerek telefonumu kapattım. Haber almak istediğim tek bir kişi var, o da Cruz değil ama kendimi bu deliğe ben soktum. Nina'nın yüzünü görmeyeli ya da sesini duymayalı iki haftadan fazla oldu ama o sürekli Cruz'a mesaj atıyor.

Aralarında bir sürü şaka yapıyorlar ve Cruz'la bunu konuşmuş olsak da arkadaşlıklarını kıskanıyorum. Bana hamburger aldı.

Ödeşdik. Onunla yatmaya çalışmadığını bildiğim için çocuğa karşı kin tutmayacağım.

Nina oyunlarımdan sonra bana mesaj bırakmayı bıraktı ve telefonum her çaldığında, ekranda onun adını görmeyi umarak ona doğru koşuyorum.

Seksi düşünmeden edemiyorum; onun tadını, çıkardığı sesleri, seksi vücudunun sikimi kavrayışını.

Bir kerenin yeterli olmayacağını bilmeliydim. Patty'yi bir daha asla dinlemeyeceğim çünkü bu kızı unutmak imkansız olabilir ama ikimiz de hayallerimizin peşinden gidebilelim diye onu bırakmaya çalışıyorum.

Kendi yaşında birini bulmalıyım.

Homurdanarak çaldığım bir parça tarçınlı sakızı ağzıma attım.

"Bu koltuk dolu mu?"

Kafamı kaldırdığımda siyah bukleli, gözleriyle uyumlu yeşil bir elbise giymiş bir kadın görüyorum. Bir elinde bir çift topuklu ayakkabı, diğerinde bir buket çiçek tutuyor.

Kenara çekiliyorum. "Hepsi senin."

"Teşekkürler, ayaklarım beni öldürüyor." Bar taburesini çekti. Narenciye kokusu alıyorum, güzel de kokuyor ama Nina'nın tarçın kokusunun yanına bile yaklaşmıyor.

"Bütün gece dans ettim," diyor. "Sanırım kabarcıklarım su topladı. Kardeşim çocukluk arkadaşı Nathan'la evlendi. Her şey iğrenç derecede tatlı. Birlikte kesinlikle mükemmeller ve ben şu anda kendimi çok yalnız hissediyorum, bu yüzden planım kendimi alkole boğmak. Sana bir şey getireyim mi? Viski? Viski?"

Çiş biramı kaldırıyorum. "Böyle iyiyim. Yine de teşekkürler."

Gözleri sol elime kayıyor ve çıplak parmağıma sırtıyor. Lanet olsun. O bakışı bilirim. "Peki, seni Los Angeles'a getiren nedir?"

Telefonumu kontrol ediyorum ama Nina'dan bir şey yok. Neden öyle olduğunu düşündüğümü bilmiyorum, bu yüzden sonraki yarım saat boyunca boş boş konuşuyoruz.

San Francisco'dan geliyor ve ben de ona iş için burada olduğumu söyleyerek durumu belirsiz tutuyorum. Bana yine Nina'yı düşündüren bir tıp asistanı, kurtarılmış iki pitbulu var, sadece Chianti şarabı içiyor ve Bruins taraftarı, ama beni tanımadı. Bunu görmezden geleceğim çünkü müthiş bir kadroları var.

Tam benim tipim. Bahse girerim onu on dakika içinde otel odama getirebilirim, ama bunun yerine biramı yudumluyorum.

belli bir kızın düşünceleri.

Taburemden geriye doğru kaykıldığımda sohbet sona eriyor. "Seninle konuşmak güzeldi ama gitsem iyi olacak."

Kaşlarını çatıyor ama Cosmo'suyla bana iyi huylu bir selam veriyor. "Seninle sohbet etmek de güzeldi."

Telefonum tezgahın üzerinde titriyor. Ekrana baktım. *Nina*.

Vay anasını. Beni arıyor.

Titanik'teki son can yeleğiymiş gibi telefona sarılıyorum, ki bunun pek de iyi bir görüntü olmadığını fark ediyorum. Telefonu kulağıma tutarak, otel lobisindeki kalıcı parfüm kokusunun arasından asansörlere doğru ilerliyorum.

Çok hevesli görünmemek için cevap vermeden önce bir nefes alıyorum. "Nina?" "Hey, nasıl gidiyor?"

"Abi, kız arkadaşın çok seksi!" diye bağırıyor adamın biri hatta.

Ne oluyor be? Partide mi? Telefonumu ikiye ayıracak kadar sert tutuyorum. "Neler oluyor? Neredesin, Nina?"

"Özür dilerim, hoparlörden aradınız," diyor, hissettiğimden çok daha sakın bir ses tonuyla. "Telefonu açtığınız için teşekkürler, çünkü çılgınlardan da anlayacağınız üzere, bu gece eve çok sarhoş *çocuklar* götüreceğim," dedi azarlar gibi.

"Sarhoş değiliz," diye mırıldanıyor adam. Evet, sarhoş.

"Evet, sen sarhoşsun," diyor ve aynı şeyi düşündüğümüz için gurur duyuyorum. "Arkadaşın arabaya binmeden önce resmen altına işedi. Bunun için senden ekstra ücret alıyorum."

"Pislikler," diyoruz ikimiz de.

Altın asansörün kapısı kayarak açılıyor ve ben kendimi kontrol etmeye çalışarak parmağımı yirmi dördüncü düğmeye sıkıştırıyorum. Eğer o adamlardan biri ona dokunursa... Ne yapacağımı bilmiyorum ama hiç hoş olmayacak.

"İyi misin?" Şakaklarımı ovuyorum. "Kendimi kaybetmeden önce lütfen söyle." "Teşekkürler. Ben iyiyim. Sakın korkma. Gwen'i aramaya çalıştım.

ve Micah'ı aradım ama cevap vermediler ve ben sadece şu anda konuşacak birini istedim."

Tabii ki Cruz'u aramaya çalıştı. Bu beni rahatsız etmemeli ama ediyor. "Seninle ne yapmak istediğimi biliyor musun?" diye bağırıyor pisliklerden biri. Kravatımı gevşetip sesimi alçaltıyorum.

"Beni dinle. Yapmasan iyi edersin-"

"Eğer bu cümleyi bitirirsen seni arabamdan atarım," diye araya giriyor

Nina, sözümü keserek. "Seni değil Rhode, tabii ki. Bu çocuklar."

O bu işi halletti ama ben her zaman ona destek olacağım. "Eğer içinizden biri o kızın saçının bir telini bile yerinden oynatırsa polisi ararım," diyerek asansörden çıkıp koridora çıkıyorum.

"Vay be, dostum, bu ses de nereden çıktı?" diyor içlerinden biri.

Anahtar kartımı odama sokuyorum, kapıyı arkamdan sertçe çarpıyorum ve dolabın içine bir askı düşüyor. Odaları hiç paylaşmadığımız için burada kimse yok. Biz tecrübeli oyuncularız, eğitim kampında bir yatakhaneye tıktırılmış çaylaklar değil.

Mermer banyonun içinde adımlarımı atarken, Nina'yı bu soysuzlarla dışarıda parti yaparken hayal ederken, üzerinde limonlar olan pembe kravatımı çıkarıp atıyorum. Oraya gitmeme izin veremem, yoksa Nashville'e geri uçmak ve onu da yanımda sürüklemek gibi çılgınca bir şey yapmak isteyeceğim.

Benim bile olmayan bir kıza karşı kıskanç, açgözlü ve sahiplenici davranıyorum ama bu duygular bana kendimi onunmuşum gibi hissettiriyor.

"Tamam çocuklar, arabamdan inin. Geldik," diyor Nina telefonda. "Doğruca yatağa gidin. Kimseyle konuşmayın, biraz ağrı kesici aldığınızdan emin olun ama asetaminofen olmasın ve pislik yapmayın. Şimdi çık dışarı."

Hatta, arabadan dışarı çıkarlar. "İyi misin? Gittiler mi?"

İç çekiyor, sesi bitkin geliyor ve onu kollarımla sardığımı hayal ediyorum. "Evet, çıktılar. Cevap verdiğin için teşekkürler. Gerçekten konuşmadığımızı biliyorum ama o adamlarla tamamen yalnız kalmak istemedim. Bence zararsız pisliklerdi ama yine de çok dikkatli olamazsın."

"Zararsız olup olmadıkları umurumda değil, sadece pislik olup olmadıkları umurumda," diye mırıldandım.

"Doğru." Duraksıyor. "Sesin kızgın geliyor. Kızgın mısın?"

Cevap vermeden önce beş nefes alıyorum. Kıskançlığım onun sorunu değil, bu yüzden küvetin kenarına çöküp kenarı kavıyorum. "Ben iyiyim."

"Beni desteklediğiniz için teşekkürler."

"Bütün gün diskleri engellemekten başka bir işe yaradığımı bilmek güzel," diye mırıldanıyorum, daha çok kendime çünkü son zamanlarda iyi hissettiğim tek şey bu. "Ve sana her zaman destek olacağım."

Daha fazlasını söylemesini bekliyorum ama söylemeyince soğuk suyu açıp otelin küvetini dolduruyorum çünkü bir playoff maçından bile daha gerginim. "Şimdi ne yapıyorsun?" Onu konuşturmak için soruyorum.

"Daireme yaşıyorum. Sen?"

Telefonumu yanağımla omzum arasına sıkıştırıp gömleğimin düğmelerini açıyorum. "İltihabımı biraz azaltmak için soğuk bir banyo yapıyorum ama işe yarayacağından şüpheliyim. Buz banyosunun sulandırılmış bir versiyonu."

Tıslıyor. "Bugünkü oyun zor görünüyordu. Sana vurulduktan sonra biraz midem bulandı. Seni hokey oynarken izlemekten nefret ediyorum. Nasıl hissediyorsun?" diye yumuşak bir sesle soruyor ve beni sertleştiriyor.

Ne sorduğunu hatırlamam bir saniye sürüyor çünkü hala maçlarımızı izlediği gerçeğine odaklanmış durumdayım.

Boğazımı temizliyorum. "Evet, canım çok yandı ama iyiyim."

"Emin misin? Numara yapmana gerek yok. Hokeyden hoşlanmıyorum bile, unuttun mu?" diye gülüyor. "Bana karşı dürüst olabilirsin."

Soran annem olsaydı, sahte bir gülümseme takınır ve ona iyi olduğumu söylerdim çünkü o benim en büyük destekçim. Koçum olsaydı, açık sözlü olur ve acıyı halının altına süpürürdüm, ama Nina olduğu için ve oyunda hiçbir çıkarı olmadığı için, sanırım haklı. Ona karşı numara yapmama gerek yok.

Küvetin kenarına yığıldım. "Gerçeği mi istiyorsun? Çok yorgunum. Vücudum parçalanıyormuş gibi hissediyorum ve kasıklarımnda ne kadar esnersem esneyeyim geçmeyen bir sancı var. Bunun için çok yaşıyım."

"Hayır, değilsin," diyor en sevdiğim ateşli sesiyle. "Hokey hakkında takımındaki herkesten daha çok şey biliyorsun, bu yüzden bir kez daha kendine yaşlı dersin sana baba demeye başlayacağım, ki bundan nefret edeceğini biliyorum."

O haklı. Aramızda garip bir güç dinamiği olmasındansa eşit olmamızı tercih ederim.

Nina'yla tanışana kadar hokey dünyasının dışında birine sahip olmanın taze bir nefes olduğunu fark etmemiştim. Duygularım boğazımı sıkıyor, bu yüzden sadece birkaç kelime söyleyebiliyorum. "Teşekkürler ve evet, lütfen bana baba deme."

"Merak etmeyin. Asla yapmam. Addüktörlerine köpük masajı mı yapıyorsunuz?" Kaşlarım çatıldı. "Ha?"

"Addüktörlerin mi? Esnetiyor musun? Yuvarlıyor musun?"

Yukarıdakilerin hepsi mi?" "Yapmam gerekenin bu olduğunu nereden biliyorsun?"

Gözlerinin yuvarlandığını yüzlerce kilometre öteden duyabiliyorum. "Çünkü bilgisayarda nasıl yazılacağını biliyorum ve sana söyledim, araştırmamı yapıyorum."

"Kasık esneme hareketlerini mi araştırıyorsun? Şu sanat etkinliği için yapacağın konuşma üzerinde çalışıyor olman gerekmiyor mu? Ya da daha

önemli şeyler yapman? Ders çalışmak gibi mi?"

Tereddüt ediyor. "Kasıkların benim için çok önemli."

Bu ima karşısında sikim seğirdi. Bunu gerçekten söyledi mi? Yemi yutup ben de flört edebilirdim, müstehcen konuşmaya başlayabilirdim, bu da muhtemelen onu kendisiyle oynarken izlediğim cehennem kadar seksi bir telefon seksine yol açacaktı. Hay sikeyim. Bu çok ateşli bir görüntü. Acaba komutları kabul eder mi? Muhtemelen dinlemez, o yüzden dinlemesi için ona şaplak atmam gerekecek. Belki de onu bağlarım.

Ama bu gece, esaret ya da edepsizlik içermeyen bir konuşma yapmayı tercih ederim.

"Rhode?"

Küvetin üzerinde kayıyor, bir anda ortaya çıkan kaya gibi sert ereksiyonumu görmezden gelmeye çalışıyorum. "Neden yukarı bakıyordun?"

"Çünkü doğru soruları sorabilmek için daha fazla şey öğrenmek istiyordum. Kalecilerin antrenmanlarını araştırdım ve kendimi biraz kaptırdım. Bunu filmlerde de yapıyorum. İzlemeye başlıyorum, sonra bir yan karakteri tanıyorum ve tüm filmi kaçıyorum çünkü onları nereden tanıdığımı bulmak için önceki rollerine bakmam gerekiyor."

Normalden daha büyük gülümsüyorum. "Bu harika çünkü film izlerken hep kendimi kaptırıyorum, o yüzden sen araştırmanı yap, bittiğinde ben sana bilgi veririm."

"Bize bak, biz mükemmel bir eşiz. Yani, senin evlenmek istemen ve benim dünyayı gezmek istemem dışında."

"Evet, o büyük engel dışında. Birlikte mükemmeliz," diye homurdandım.

Nina ve benim küçük ortak noktalarımız olabilir, ama büyük konularda bana uyan birine ihtiyacım var. Bir parçam aynı şeyleri istememizi diliyor. O zaman belki bir şansımız olurdu.

Pantolonumu çıkarıp yana itiyorum, böylece külotumla duruyorum. Banyodaki aynaya bakıyorum ve yan tarafımdaki koyu mavi izleri fark edince dikkatim dağılıyor. "O oyuncu beni gerçekten iyi benzetti. Kaburgalarım çürümüş."

"Ne?" diye soluk soluğa kalır. "Gerçekten mi?"

"Hayır, aslında çürük değil ama derisi tamamen kararmış ve iltihaplanmış."

Hat kesildi. Telefonu uzatıp ekrana gözümü kısarak bakıyorum. Hat kesildi mi? Hayır. Hâlâ beş çubuk var. Telefonumu tezgâhın üzerine koyuyorum ve aynada kendime bakıp kaşlarımı çatıyorum.

Derimde izler var. Cruz da kötü bir darbe aldı ama yere düştükten hemen sonra ayağa kalktı. Yirmi üç yaşındayken ben de öyle yapmıştım. Parmaklarımı derimin üzerinde gezdiriyorum, yansımama bakıp irkiliyorum.

Elbette vücudum antrenmanlardan dolayı yırtık pırtık ama çürükler içinde harika görünmüyor.

Sakatlık listem o kadar uzun ki bir kitap olabilir. Sıcaklık elli derecenin altına düştüğünde sağ elimdeki işaret parmağımı hissedemiyorum ve muhtemelen kırklı yaşlarımda tüm engellemelerden dolayı rekonstrüktif omuz ameliyatına ihtiyacım olacak.

Kalçalarım o kadar yıprandı ki kemiklerim mosmor olsa şaşırırmazdım ve yıllarca kelebeğin içine düşmenin dizlerime ne yaptığını anlatmama gerek yok.

Telefonum tekrar çalmaya başlıyor, ama bu sefer Nina beni FaceTiming'le arıyor. Telefonumu tezgâhın üzerine bırakıyorum, belime sarmak için bir havlu arıyorum.

Kaydırıyorum ve ekranda onun sevimli yüzü beliriyor. Yatağında yatıyor. Evinde güvende. Omuzlarım gevşiyor. Burnundaki çillere bakıyorum. Aramayla tercih ederim ama belki FaceTiming'e alışabilirim.

"Bir bakayım," diyor.

Göz kırpıyorum, gözlükleri dikkatimi dağıtıyor. Neden orantısızlar? O adamlar ona dokunmamış olsalar iyi olur. "Neyi görmediler?"

"Kaburgaların. Bir bakayım. Çürükleri görmek istiyorum."

Görünürde tek bir kırıksıklığı bile yokken beni dayak yemiş gibi görmesini istemiyorum. "Hayır. O kadar da kötü değil. Ben iyiyim."

"Lütfen?" Yastıklarına yaslanırken omuzları çöküyor ve bu gece otel yatağından başka bir yerde uyumak için her şeyimi verirdim. "Sadece senin için endişeleniyorum ve kendim görürsem daha iyi hissedeceğim. Senin incindiğini düşünmek istemiyorum. Lütfen?"

"Tamam, ama hoş değil. Uyarıldınız."

"Güzel görünmen umurumda değil, sadece seni önemsiyorum."

Bunu söyledikten sonra yanakları pembeleşiyor ve bu renk göğsümdeki yanma hissiyle eşleşiyor. Gerçi bugün bir ton portakal yedim ve bu bende hep mide ekşimesi yapar.

Kamerayı ayarlıyorum, havlunun belime sabitlendiğinden emin oluyorum ve sonra ona aynadaki yansımamı gösteriyorum. O izlerken gözlerimi ondan ayırmıyor, tepkisini ölçmeye çalışıyorum. Yüzünü buruşturuyor, başını eğiyor ve yanakları daha da kızarıyor.

"O kadar kötü mü?" Ben soruyorum.

"Evet, oldukça acı verici görünüyor ve telefonu kapattığımızda kesinlikle banyoya oturmalısın ama..." Alt dudaklarını dişlerinin arasında yakalıyor.

"Ama ne?"

Nefes nefese bir sesle, "İtiraf etmeliyim ki biraz seksi," diyor. "Aslında gerçekten seksi. Muhtemelen bunu söylememeliydim ama neyse. Tüm vücudumu yaladın, yani seksi olduğunu düşündüğümü zaten biliyorsun. Bu görsel hakkında *çok* düşüneceğim."

"Nina..."

Sırıttıyor. "Geceleri."

Aletim havlunun altından zıplıyor. "Yapma."

"Yatakta, çıplak, yapayalnız. Zavallı küçük ben." Lanet olsun.

Şimdi, klitorisinin etrafında dönerken adımı haykırdığını hayal ediyorum. Meydan okurcasına dudağını ısırtıyor.

Bunu gerçekten yapmamalıyız, ama bu kıza hayır demekte zorlanıyorum, bu yüzden bir inilti ile kendimi okşamak için uzanıyorum. "Seni daha iyi hissettirmek için orada olmamı ister miydin? Dilime mi ihtiyacın var yoksa sikimi mi istiyorsun?"

Perdenin arkasından ruhuma bakıyor. "Sadece alabileceğim her şeyi istiyorum. Seninle konuşmayı özledim ama meşgul olduğunu bildiğim için seni rahatsız etmek istemedim ve biz, bilmiyorum, birlikte yatmış arkadaşlar mıyız? Bu çok garip."

Elim aletimin etrafında hareket etmeyi bırakıyor. "Evet, birlikte yattık ama bu garip değil. İkimiz de bunun bir yere gitmeyeceğini biliyoruz, bu yüzden istediğin zaman beni rahatsız edebilirsin. Otel odaları oldukça yalnız olabiliyor, bu yüzden konuşacak birinin olması güzel."

Gülümsemesi kayboluyor ve hâlâ beton gibi sert olmama rağmen telefon seksi yapmıyoruz. Bunun yerine telefonu pervaza koyup sakinleşmek için soğuk suya atlıyorum.

Bu işe yaramaz.

Taşaklarım morarana ve parmaklarım kırışana kadar saatlerce konuşuyoruz. Benimle birlikte Huzurlu Zihin Projesi için yapacağı konuşmanın provasını yapıyor, ben de ona ¡Vamos! sponsorluk toplantısından bahsediyorum. Sonunda her şeyden, hiçbir şeyden ve aradaki her şeyden konuşmaya başlıyoruz.

Kaya gibi sert bir aletle, yüzümde bir gülümsemeyle ve telefonum kalbimin üzerinde uyuyakalıyorum.

NINA

"Y Seninle gurur duyduğumu biliyorsun, değil mi? İki yıl önce evden çıkmazken şimdi benimle geldiğine inanamıyorum." Gwen'in sesi Atlanta'nın canlı uğultusunu kesiyor.

Audi'siyle şehir merkezine doğru ilerlerken daha sakın bir ara sokağa sapıyor.

Hızlı manevra beni kapıya doğru yuvarladı. "Arabayı bu kadar sert sarsmasan olmaz mı? Şimdiden pişmanlık duymaya başladım. Bak ne diyeceğim? Belki de Nashville'e geri dönmeliyiz. Pazartesi günü sınavım var zaten. Bu berbat bir fikirdi."

"Hayır," diye karşılık veriyor hiç vakit kaybetmeden.

Gwen'in sesi Atlanta'nın gökdelenleri kadar inatçı. Konferans görüşmesinden kalma toz mavisi blazer ceketini hâlâ çıkarmadı ve dört saatten fazladır arabada oturuyoruz. Ama altında *benim* çaldığı Grateful Dead tişörtümü giyiyor.

Bir nefes çekip topuzundan bir tutam platin rengi saçını savuruyor. "Gelmeyi isteyen sendin ve yarın kaçıramayacağım bir konferansım var. Micah maçtan sonra onları görebileceğini söyledi. Sorun olmaz."

"Evet, muhtemelen haklısın."

Birinci sınıfta yurt odasından nadiren çıkmaya cesaret eden kızıdan çok yol kat ettim. Son dakikada arkadaşlarıyla randevusunu iptal eden o kızıdan. Yorganın altına saklanan ve yapamayacağını bildiği sözler veren kız.

Mola. Kendisinin o versiyonundan nefret ettiği için sürekli nefret kusan biri.

Ben o kız değilim ve bir daha asla o kız olmak istemiyorum.

Nefes alma teknikleri ritüelime geri çekiliyorum, dörde kadar sayarak derin nefes alıyorum, tutuyorum ve sonra yavaşça nefes veriyorum. Çılgın kalp atışlarım yavaşlayana kadar bu döngüyü tekrarlıyorum.

Arjantin'de üç ay geçireceksem, konfor alanımdan çıkmaya ve kimsenin beni zorlamasına güvenmemeye alışmam gerekiyor.

"İyi olacaksın Nina," diye tekrarlıyor.

"Tamam, iyi olacağımı biliyorum. Sürekli söylemene gerek yok. Yarın uçacakları için bu gece onlara 'merhaba' diyeceğim ve sonra seninle otelde buluşacağım."

Micah'ya Gwen'in Atlanta'da bir konferansı olduğundan ve bu konferansın onların deplasman maçına denk geldiğinden bahsettiğimde, beni de davet etti ve ben de saf bir üniversite öğrencisi olduğum ve görünüşe bakılırsa kendisine uygun olmayan yaşlı erkeklerle kendine işkence etmeyi sevdiğim için, Rhode'u gerçekten görebilme umuduyla Micah'yı görmek için Atlanta'ya dört saat araba sürdüm.

Belki bana yatak direğindeki bir çentikmişim gibi davranması için onu ikna edebilirim. Evlilik için uygun değilim ve Rhode Tremblay gibi bir adamın bir sanat öğrencisine asla aşık olmayacağını farkındayım. O benim mutlu sonum değil ama şimdilik eğlenebiliriz.

Gece gökyüzünün altında pırıl pırıl camları olan şık bir otele yanaşıyoruz. O camları böceklerden korumak için birilerine servet ödüyor olmalılar.

"Bu akşam ne yapsam? Şu yeni şarap barına gitmeyi düşünüyorum," diyor Gwen, valeler son model spor arabaların etrafında dolarken. "Bu geceyi kendime ayırabilirim ama geri gelmek istersen diye sana bir otel anahtarı bırakacağım."

"Neden bir geceyi kendine ayırmıyorsun? Isaac ile her şey yolunda mı?"

İfadesini çelikleştirerek elini hareket ettiriyor. Gwen duygularını derinlere gömer, böylece asla yüzüne yansımazlar. "Evet. Sorun yok. Onun hakkında konuşmamıza gerek yok."

"Emin misin?" Gözlerimi kısıyorum. "Evin etrafında pek dolaşmıyor. Aslında şimdi düşündüm de, mutfak olayından beri onu görmedim."

"İkimiz de meşguldük. Rhode'la işler nasıl?" diye geçiştiriyor.

Yeniden inşa ettiğimiz köprüye rağmen, hâlâ içimde gitmeyi reddeden bir şüphe var. Düşünmemin saçma olduğunu biliyorum, ama bazen Gwen Rhode'u sorduğunda gözlerinde bu bakış oluyor, ama bunun benim hayal gücüm olduğundan oldukça eminim.

"Her şey harika," diyorum, çok parlak. "Bu yüzden onu görmek için beni dört saat gezdirdin. Dün gece uyumayıp en iyi hokey oyuncularını tartıştık. Orr'un Gretzky'den daha iyi olduğunu söylediğimde kendini kaybetti."

Bir keresinde *beni* gerçekten aradı ve telefonumun şarjı bitene kadar konuştuk. Bugün onu görmeye gelmem için bana sanrısız bir güven veren şey buydu.

"Rastgele sanatçılardan değil de hokeyden bahsettiğini duymak gerçekten çok garip."

"Karanlık tarafa geçtim," diyorum uğursuzca alçak bir sesle.

Vale kapıyı açıyor ve Gwen eğilip beni yanağımdan öpüyor. Biraz irkiliyorum ama geri çekilmiyorum. "Rhode'a selam söyle."

"Evet, bunu yapmayacağım. Barda iyi eğlenceler. Güle güle." Arabadan atlayıp çantamı aldım ve ışıltılı otel lobisine doğru ilerledim, ama son saniyede Gwen'e geri döndüm.

Camı indiriyor. "Neyi unuttun?"

"Hiçbir şey için. Sadece... beni götürdüğün için teşekkürler. Dört saat boyunca seninle arabada çılgılık atarak eğlendim."

Kız kardeşimin yüzündeki sırıtış o kadar geniş ki, ona avokadolarını sonsuza dek taze tutmanın bir yolunu bulduğumu söylediğimi sanırsınız. "Bir şey değil. Seni seviyorum."

"Görüşürüz," diyorum, o üç küçük kelimeden kötü bir alışkanlık gibi kaçınarak.

Cam kapılardan geçip pırıl pırıl lobiye giriyorum. Ortanca buketleriyle dolu bir masanın etrafında toplanmış, Muhafızların mavi ve beyaz kıyafetlerini giymiş bir grup kadın var. Micah'nın bıraktığı anahtar kartını almak için resepsiyona yöneldiğimde, konuşmalarından bir parça yakalıyorum.

"Oh, kesinlikle Rhode Tremblay. Onun hakkındaki tüm o hikayeleri duymadınız mı? Ne yaptığını kesinlikle biliyor."

"Micah Cruz'a ne dersin? Yatakta eğlenceli vakit geçirecek birine benziyor." "Tek bildiğim Wyatt Patterson'la bebek yapacak kişinin gezegendeki en şanslı kadını."

Başka kadınların Rhode'un peşinden gitmesi fikri ellerimi düğüm düğüm ediyor. Isaac fiyaskosundan sonra, sadece kendime ait birini istiyorum. Artık çok geç.

Yine de şimdi geri çekiliyorum, çünkü zaten bu oteldeyim ve Rhode'u asla bilemeyecekleri bir şekilde bildiğim için küçük bir memnuniyet çekirdeği de var.

Tabii o kadınlara kendisiyle burada buluşmalarını söylemediyse. Midemde bir bulantı dalgası sallanıyor.

Doğruca kırk üç numaralı odaya gidiyorum, arkamı dönmeyi tartışırken kalbimin çılgınca atışını görmezden gelmeye çalışıyorum. Hayır. Gidip merhaba diyeceğim. Sıradan olsun. Asansörden iniyorum, anahtar kartımı kapıya sokuyorum ve içeri giriyorum, sadece gölgeli bir uzuv karmaşası tarafından karşılanıyorum.

İnleme var.

Nefes nefese.

Kıyafetler uçuşuyor.

Düşüncelerim ağır çekimde hareket ediyor. Kız, adamı şifonyere çarpmadan önce önümde gelişen sahneyi kaydetmek için ancak zamanım oluyor. "Lütfen. Sana ihtiyacım var, *şimdi*."

Bıçaklanmış gibi geri çekiliyorum ve Rhode'u başka bir kadınla görünce kalbimde bir şeyler sızlıyor. Isaac olayının tekrarlanmasını istemiyorum, bu yüzden otel odasından çıkmak için arkamı dönüyorum ama çantam girişteki masanın üzerinde duran bir bardak suyu deviriyor ve yere düşüyor.

Kadın çığlık atıyor.

"O da neydi?" diye bağırır bir adam.

Otel odasının ışıkları yanıyor. Lambanın ışıltısı Micah'nın yontulmuş yüz hatlarını yumuşak bir ışıkla aydınlatıyor.

Micah.

Rhode değil.

Emin olmak için gözümü kırpiyorum. Micah buruşuk takım elbisesiyle hâlâ orada duruyordu. Omuzlarım rahatlıyor. Kendime karşı dürüst olursam, çok fazla rahatlama. Rhode olmadığı gerçeği, başka insanlarla çıkmasına izin verildiğinde beni bu kadar etkilememeli.

Sözünü kestiğim için Micah'nın yüz hatlarında bir kızgınlık görmeyi bekliyordum ama bakışlarımız buluştuğunda küçük gülümsemesinde minnettarlıktan başka bir şey yoktu. Ona sorgulayan bir bakış fırlatıyorum ama o kolunu sallayarak beni başından savıyor.

Diğer yandan kadın Micah'ya öfkeyle bakıyor. Odanın içinde vanilya kokulu bir kasırğa gibi dolaşmaya başlıyor. "Kahretsin, sen onun kız arkadaşısın, değil mi? Bilmem gerekirdi. Ben korkunç bir insanım." Micah'a ters ters bakıyor. "Ve sen de aldatan bir pisliksin."

Onu savunmak için acele ettim. "Ben onun değilim-"

"Evet, o benim," diye araya giriyor Micah. "Aldatan pislik. Gitsen iyi olur, Giselle."

Ona bir yastık fırlatıyor. "*Catalina*."

Micah yüzünü buruşturarak yastığı yakalıyor. "Bunun için üzgünüm."

Catalina buzlu kovadan şampanyayı çeker ve şişeyi şiddetle sallar. Mantarı çıkarıp Micah'ya doğrultuyor. "Bu bir yalancı olduğum için. NHL'nin en son fuckboy'uyla çıkmamam gerektiğini bilmeliydim."

Şampanya patlıyor, Micah'nın yüzüne doğru yönelen köpüklü bir volkan. Çapraz ateşe yakalandım, damlacıklar gömleğimin üzerine döküldü. Öksürüyor, sıvıyı silip süpürüyor. "Kahretsin, burnuma kaçtı!"

"Özür dilerim," diyor bana, sesi içten geliyor. "Ben seni değil onu hedefliyordum ve tüm bunlar için gerçekten çok kötü hissediyorum. Onun kız arkadaşı olduğunu bilmiyordum, yoksa odasına gelmeyi asla kabul etmezdim."

"Ben gerçekten-"

"Daha çok odama gelmeyi talep etmişsin gibi," diye mırıldandı Micah, yüzündeki şampanyayı silmek için bir mendil kullanırken.

Özrü, sırlıslıkla kıyafetlerimiz kadar nemli bir şekilde havada asılı kalıyor. Kadın ona son bir kez bakarak kapıyı çarpıyor ve bizi tek kişilik yatağı olan minimalist şık odada yalnız bırakıyor.

"Tamam, az önce ne oldu?" Ben sordum. "Rhode nerede?"

"Bize sadece bir oda kaldığı için başka bir oda tutmaya çalışıyor ve paylaşmayı sevmiyor."

Micah ıslak gömleğinin düğmelerini açıyor, kumaşı sıyrarak bronz mükemmelliğinde yontulmuş bir gövdeyi ortaya çıkarıyor. Saat başı DM'lerine giren kadınlar var, ama ben onun karın kaslarına baktığımda hiçbir şey hissetmiyorum. Hiç hissetmedim. Yine de pratik yapmak için İspanyolca mesajlaşabileceğim birinin olması hoşuma gidiyor.

Üstü çıplak bir şekilde köpük şiltenin üzerine uzanıyor ve kollarını bir kar meleği gibi açıyor. "Bunun için teşekkürler Phil. Sana borçluyum. Onunla gerçekten yatmak istemiordum ve bahaneler bulmaya çalışıyordum ama bulamıyordum. İşler çok hızlı ilerlemeye başladı ve ona nasıl hayır diyeceğimi bilemedim, bu yüzden zamanlamanı harikaydı."

Bulut şiltenin üzerine oturdum. "Ne demek çok hızlı? Geçen hafta sen, Wyatt ve Rhode'un Los Angeles'taki go-cart atari salonunda çekilmiş bir fotoğrafını göndermiştin ve metinde kelimenin tam anlamıyla *vivir la vida en el carril rápido* yazıyordu."

"Evet, 'hayatı hızlı şeritte yaşamak' böyle mi denir hâlâ emin değilim ama neyse. İspanyolcamı sadece enchilada sipariş etmek için kullandığım için böyle oldu. Ayrıca, telaffuzun üzerinde çalışmamız gerek. Berbat."

"Üzgünüm, hepimizin iki dil bilen büyükanne ve büyükbabası olamaz. Peki, bu gece ne oldu?"

Derin bir iç çekmeden önce ellerini temiz traşlı çenesinde gezdiriyor. "Sadece hissetmiyordum. O... daha fazlasını istedi ve ben onunla o noktaya gelmek istemedim çünkü bunu hiç yapmadım."

"Daha önce hiç ne yapmadın? Otel odasında seks mi?"

"Hayır." Derisinde keskin bir çentik oluşana kadar alt dudağını çiğniyor. "Bunu hiç yapmadım."

Şaşkınlığımı belli etmemeye çalışarak gerildim. "Oh."

Yüzü kızaramayacak kadar bronz ama yüz hatlarında daha önce görmediğim bir yumuşaklık var. "Bu gece yapmak istemedim. O istedi, bu yüzden zamanlaman mükemmeldi, teşekkürler."

Gözlerim istemsizce açılıyor ama Micah tepkimi izliyormuş gibi bana bakıyor, ben de yüz ifademi gizliyorum.

Bir el sallıyor. "Devam et ve gül. Çok komik. NHL'nin çaylak fuckboy'u aslında bir bakire."

Sesi biraz titriyor, ben de elini uzatıp nazıkçe sıkıyorum. "Bunun için sana güleceğimi düşünüyorsan beni çok iyi tanıımıyorsun demektir."

Gözlerimi kaçırarak çarşafı yumrukluyor. "Gerçekten mi? Yani, yirmi üç yaşında bir bakire olmamın eziklik olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır. Hiç de değil. Kimin umurunda? Bu senin vücudun. Ne halt istiyorsan onu yap. Ama neden herkes senin ne kadar çok yattığından bahsediyor?" Yanağını omzuma yaslayıp rahatlıyor. "Her şey Lig'e ilk katıldığımda başladı. Üstsüz paten kaydığım bir video internette viral oldu."

Bir sürü insan en kirli yorumlarla DM'lerime girdi. Başlarda çok sıcaktı ama kısa sürede tuhaflaştı. Tremblay beni anlayabilen tek kişiydi, ben de yaşlı adamla konuştu-

"Ona öyle demeyi kes. Bu çok kaba."

"Asla. Bu bizim olayımız. O bana çocuk diyor, ben de ona yaşlı adam diyorum. Her neyse, bana bunu görmezden gelmemi söyledi ama şimdi herkese yalan söylüyormuşum gibi hissediyorum. Beni yanlış anlamayın, etrafta takılıyorum ve başka şeyler de yapıyorum ama insanların düşündüğü kadar değil. Sadece imajımı korumak için iyi bir oyun oynuyorum."

"İnsanlar öyle bekliyor diye öyle davranmak zorunda değilsiniz. Olmadığınız biri olmaya zorlanmanın komik bir tarafı yok. Maske takmak çok yorucu."

"İnsanlar seksi sever. Satıyor." Micah omuz silkiyor. "Üstsüz videolarım internette ilgi çekmeye başladı ve bu bana çok fazla takipçi kazandırdı, ben de bu imaja oynamaya devam ettim. Bu benim hatam ama gerçekten umurumda değil. Yani, umurumda ama değil, anlıyor musun? Yine de biriyle sevişip sadece iki saniye sürdüğümde garip olacak." Ellerini birbirine vuruyor. "Sürpriz! Senin için orgazm yok."

"Eğer biri size bu yüzden kızarsa, sadece iki saniye sürmesini hak etmiş demektir. Her zaman tekrar gidebilirsin. Zaten seks olayını çözmek zaman alır. Çoğu insanın ilk seferleri berbatır."

Micah şilteden kalkarken karın kaslarını sıkıyor ama Rhode'un vücuduyla kıyaslanamaz bile. Bana gülümsüyor, büyük ve bulaşıcı. "Bunun için teşekkürler Phil. Tüm bunlar hakkında biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı ve Tremblay her zaman senin ne kadar iyi bir dinleyici olduğundan bahsediyor."

Canlanıyorum. "Benim hakkımda mı konuşuyor?"

"Evet, her zaman. Bok gibi sinir bozucu. Eğer bir kez daha senin konuşmanı, yaptığın çömlikleri ya da o bursu dinlemek zorunda kalırsam, kafamı tuvalete sokacağım."

"Bu iğrenç." Gülerek başımı omzuna yaslıyorum ve o da pürüzsüz yanağını benimkinin üstüne koyuyor.

"Evet, ama gerçekten, bu gece geldiğine sevindim, Phil. Şimdi, gel hadi. Dışarı çıkalım. Tremblay bizi böyle görürse çıldırır."

"Umurunda olmaz."

"Güven bana. Güvenecek. O her zaman-" Kapı açılır.

Rhode, muz desenli limon yeşili bir kravat ve dağınık gri bir takım elbise içinde odaya giriyor. Onu görmeyeli haftalar oldu ve onu gördüğümde nefesimin kesilmesine bakılırsa, kalp kırıklığım için bir mezar kazmaya başlamalıyım.

"Pekala Cruz, boş odaları kalmadı, o yüzden kampa geri dönüyoruz. Benimle kalıyorsun ve bir yastık duvarı inşa ediyoruz. Yemin ederim bir daha sabah odununla beni kaşıklarsan

-" Yatağın üzerinde oturduğumuzu görünce durdu.

Bakışlarını iç içe geçmiş ellerimize dikeyiyor ve gözleri parlıyor. Micah'dan uzaklaşıyorum. Rhode başını yavaş ve yırtıcı bir şekilde eğiyor.

İfadesinde sıcaklık var ve sadece bu bakıştan bile muhtemelen hataya dönüşecek muhteşem aptalca kararlar almak üzere olduğumu anlıyorum. Büyülü bir geceyi sefil bir sabahla değiştireceğim, ama tüm bunların umudu beni rasyonelliği pervasızlıkla değiştirmeye itiyor.

Rhode'un gözleri sanki bakışlarıyla vücudumu ateşe vermeye çalışıyormuş gibi benimkileri deliyor. "Cruz?"

"Evet, oda arkadaşım?"

"Seni seviyorum dostum, ama defol."

RHODE

"F Ine, tamam. Ben gidiyorum. Bana cinayet bakışları atmak zorunda değilsin, ihtiyar. Sadece konuşuyorduk." Cruz odadan çıktı. "Bu gece Patty-Daddy'ye sarılacağım. Senin aksine o beni gerçekten seviyor."

Berabere biten bir maçın sonundaki atıştan daha gerginim. Cruz kıyafetlerini topladı, çantasını aldı ve koridora çıktı.

Nina'nın burada ne işi var? Onunla mı?

Boya lekeli bir kazak giyiyor ve çok şirin görünüyor, ama benim kıyafetlerimle daha da şirin görünürdü. Onu yatakta adamın yanında görünce Cruz'u odadan atasım geliyor, yine.

Onu son gördüğümünden beri kaç erkekle birlikte oldu? Bir mi? İki mi? Lanet olsun, bilmek istemiyorum. Onu son gördüğümünden beri iki haftadan fazla oldu, o kadar çok olamaz, değil mi? Yüzümü ovuyorum. Kıskanç bir hıyara dönüşüyorum.

"Burada ne yapıyorsun, Nina?"

Hâlâ Cruz'un şiltedeki kış izine baktığım için soru kastettiğimden daha ısırgan çıktı.

Omuzları düşüyor ve başparmaklarını yatağın üzerinde çeviriyor. "Kız kardeşimin konferansı vardı, bu yüzden Micah beni sizin maçınızı izlemeye davet etti, ama çok kötü bir trafiğe yakalandık ve maçı kaçırdım, bu yüzden şimdi buradayım. Eğer meşgulsen gidebilirim."

Ayağa kalkıyor ama ben onun elini tutuyorum, gideceği düşüncesiyle paniğe kapılıyorum. Bu kızın yanında hep yanlış şeyler söylüyorum. "Hayır, beni

Yanlış, seni gördüğüme sevindim, sadece
şaşırdım." Dudaklarının kenarları yukarı
kalktı. "Öyle mi?" "Evet, şaşırdım."

Havayı kokluyorum, bir şampanya kokusu alıyorum ve Cruz'la ne halt
ettiklerini merak ediyorum. Gözlerinin bulanık olup olmadığını kontrol
ediyorum. "Sarhoş musun? Çünkü düğün resepsiyonu gibi kokuyorsun."

"Hayır, bu Cruz'la ilgili bir şeydi. Bunu ona sorabilirsin. Ben içki
içmem."

Kaşlarımı çimdikliyorum. "Ne demek içmiyorum?"

"İçmiyorum. Bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum."

Şaşırmış bir şekilde başımı eğdim. "Hiç mi?"

"Evet."

"Ama sen 22 yaşındasın?"

Bana kocaman bir göz devirmesi yaptı. "Tüm üniversite öğrencileri her
hafta sonu sarhoş olmayı sevmez. Sevenler varsa da umurumda değil ama
ben öyle biri değilim."

"Yani, hiç içmiyor musun?"

"Hayır. Yani, bir daha asla bir damla alkol almayacağımı söyleyemem
ama şimdilik ayık olmayı seviyorum."

"Peki ya ¡Vamos! etkinliğinde?"

"Numara yapıyordum çünkü insanlar bu konuda garip davranabiliyor.
Bütün gece şampanyanın çoğunu o bitkilerin içine döktüm."

O benim yirmili yaşlarımdaki halime hiç benzemiyor. Şimdi, onu bu
kadar uzun süre yargıladığım için kendimi gerçekten bir pislik gibi
hissediyorum ama bir şey söylemediği için de içimde bir acı var. Bu da
paylaştığımız bir başka ortak nokta. Onun hakkında hala bilmediğim çok
şey var ve Philomena Alstyne üzerine bir derste başarılı olmak istiyorum.

"Neden bana hiç söylemedin?" diye sordum.

"Çünkü o kadar da büyük bir mesele değil ve ben de bunu büyütme
istemiyorum, o yüzden bu konu hakkında konuşmayalım."

Eğer bu konuyu büyütme istemiyorsa, onu rahatsız etmek istemediğim
için ben de ona uyuyorum. Bu kız bu gece onu Nashville'e dört saat geri
götürmemi isteyebilir ve bu hafta sonu bir maçımız olmasına rağmen bunu
yaparım.

Bir şey hakkında çok düşündüğünde her zaman yaptığı gibi
başparmaklarını döndürüyor ve sonra ayağa kalkıyor. Yatak gıcırıyor.

Kalçaları sallanarak bana doğru yürüyor ve kan aletime hücum ediyor
çünkü Nina nefes alıyor gibi hissediyor ve sertleşiyorum. Geri çekilmeye
başladım,

ama parmakları bel kemerime giriyor. Onu yatağa itip külotunu çekip çıkarmamak için kendimi zor tutuyorum.

Ona gitmesini söylemeliyim ama onu görmek bu odayı bir otelden çok bir ev gibi hissettiriyor. O büyük, büyüleyici gözleriyle bana bakıyor ve kendimi en iyi şekilde güçsüz hissetmeme neden oluyor. Onun için diğer herkese yaptığım gibi güçlü olmak zorunda değilim.

"Tamam, şimdi çıkıp söyleyeceğim." Dudağını ağzına götürüyor. "Ofiste olanlar hakkında hiç düşündün mü?"

Sadece her duş aldığımda.

"Evet, biraz." Kelimeler karşısında kaşlarını çatıyor ve ben de geri adım atıyorum. "Tamam, çok... Olması gerekenden çok daha fazla, ama farklı şeyler istiyoruz ve seni yönlendirmemeye çalışıyorum Nina. Seni seks için kullanmak istemiyorum."

"Tam olarak nerede durduğunu biliyorum, o yüzden neden ne için kullanılmak istediğime benim karar vermeme izin vermiyorsun? Senin için bir kez yeterli olmuş olabilir ama benim için yeterli değildi."

Gözlerim açıldı. Gerçekten böyle mi düşünüyor? "Sence bana bir kez yetti mi?"

Hay sikeyim. Sesim ezilmiş çakıl gibi çıkıyor. "Öyle değil miydi?" diye fısıldıyor.

Sıradan bir şey istemiyorum ama kararlılığımı kırıyor. Daha önce de sıradan şeyler yaptım, belki yine yapabilirim. Şu anda bu kız için her şeyi yapabileceğime dair bir his var içimde. Bu sadece işleri karmaşıklatacak, ama artık nasıl hissettiğim hakkında yalan söylemek istemiyorum.

Bir tutam saçını piercingli kulaklarının arkasına yönlendiriyorum. "Sana her gün sahip olabilirim ama yine de yeterli olmaz."

Bu onun içinde bir şeyleri aydınlatıyor gibi görünüyor ve önümde yere çöküyor. Kahretsin, dizlerinin üzerinde çok seksi görünüyor.

"Nina..." İnledim.

"Rhode," diye nefes alıyor aletimin önünde.

Ellerini kalçalarımın yukarı kaydırıyor ve gözlerim neredeyse kafamın içine dönüyor. Bu çok kötü bir fikir ama bugünkü maçtan sonra çok yorgunum. Vücudum acıyor ve o çok iyi hissettiriyor ve buraya benim için geldi. Daha önce hiç kimse böyle bir şey yapmamıştı.

Gözlüklerine bakıyorum. "Ne yapıyorsun, Nina?"

Dişlerini kullanarak gömleğimin kenarını pantolonumdan yukarı çekiyor. "Bence oldukça açık, ama bana durmamı söyle, duracağım."

"Evet, sana durmanı söylemiyorum."

"Güzel. Çünkü birkaç hafta önceki telefon konuşmamızdan beri sana sakso çekmeyi düşünüyordum. Seni tatmak istiyorum."

"Vay anasını, bunu söylediğini duymak çok ateşli."

Kemerimi çözdü ve işte bu kadar, bununla savaştırmayı bıraktım. Hayatımda hiç bu kadar sertleştiğimi sanmıyorum. Nina külotumu indiriyor ve sikimi serbest bırakıyor, böylece yüzüne doğru yayılıyor, ama sonra gözleri uyluk dövme düşüyor.

"Görünüşe göre yanılmışsın," diyor kendini beğenmiş bir şekilde. "Bu dövmeyle görebiliyorum. Kaplumbağayı sevdim. Çok eklektik. Neden kaplumbağa?"

Ağızdan başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyorum. "Derin bir şey değil. Çocukken evcil bir kaplumbağam vardı. O öldü. Sikim yanağını tokatlarken Edgar hakkında konuşmayalım."

"Tamam, Edgar ismine geri dönüyoruz ama haklısın. Ağızla yapmayı tercih edeceğim başka şeyler de var."

Beni okşuyor ve ben daha o başlamadan boşalma riskiyle karşı karşıyayım. Dizlerinin üzerindeki görüntüsü kafamdaki diğer tüm düşünceleri silip süpürüyor. Kahretsin, keşke iki ay içinde gitmeseydi.

Eğildiğinde dudakları mükemmel bir küçük O şekli alıyor ve tam beni emeceğini düşündüğüm anda dilini ucunun etrafında döndürerek ön spermimi yalıyor. Üflüyor ve vücudum sarsılıyor. "Oh, lanet olsun. Bunu yapmaya devam edersen bu hayatımın en kısa saksosu olacak."

"Bu nasıl bir his?" diyor, ucunu yalayarak. "Bunu senin için iyi hale getirmek istiyorum, bu yüzden bana neyi sevdiğini söyle."

"Yaptığın her şey iyi hissettirecek," diye inliyorum. "İstersen ısırıp kopar, umurumda değil."

Dişleri tenimi sıyrıyor, şakacı bir şekilde sıkıyor. "Asla yapmam, o zaman oynayacak bir şeyim olmaz."

Sikimin etrafında kıkırdıyor ve titreşim taşaklarımı karıncalandırıyor. Beni tabanımdan şaftıma kadar yalıyor, dilini ucun etrafında döndürüyor ve emiyor.

Sert.

Yanakları çukurlaşıyor. Bu kızın ağız başka bir şey. Nina benim için diz çökmüşken kupayı kazanmışım gibi hissediyorum.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" Kendimi sabitlemek için masaya tutunuyorum çünkü bayılma riskim var. "Aslında bilmek istemiyorum. Sakın söyleme. Hayatın boyunca salatalıkları derin derin gırtlakladığını hayal edeceğim."

Ben kalçalarımı iterek ağızını sikerken, o gözlüklerinin arkasından sulu ela gözleriyle bana bakıyor. Tırnakları kıkırmanın yanaklarına batıyor.

Sikime doyamıyor. Boğazının arkasına vurdum ve öğürdü.

Lanet olsun.

"Sikimde boğulma sesine bayılıyorum ama fazla gelirse söyle."

Sıcak dilini ucun etrafında döndürerek geri çekiliyor. "Seninle başa çıkabilirim."

Nina'nın ıslak ağzı tekrar etrafımı sarıyor ve kutsal cehennem, o haklı. "Evet, ne zaman istersen benimle başa çıkabilirsin."

Tüm vücudum uyuşmuş durumda ve hissettiğim tek şey Nina'nın sıcaklığının beni en sevdiği lezzetmişim gibi emmesi ve taşaklarımla oynamaya başladığında neredeyse gerçekten bayılıyorum.

Sikim boğazının arkasına geldiğinde inliyor ve bir şampiyon gibi hepsini alıyor. Ağzı sikimle dolana kadar beni olabildiğince derine emiyor. Baş sallanırken gözlerimiz buluşuyor.

Günah kadar seksi ve cehennem kadar samimi.

Ellerimi karamel saçlarında dolaştırıyorum, ıslak dudaklarının arasına sokarken saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. "Bu konuda çok iyisin Nina. Hem de çok iyi. Sanırım bu ağız seninle ilgili en sevdiğim şey. Beni mahvediyorsun. Sikimi sanki senin ağzın için yapılmış gibi emiyorsun."

İnliyor ve ben daha derine ittikçe gözleri sulanmaya başlıyor, ama beni daha yakına çekiyor. Tırnaklarını kıcıma geçirirken başparmaklarımı gözlerinin altından geçirip suyu siliyorum. Umarım iz bırakır. Dayanabilmemin hiçbir yolu yok.

Taşaklarım gerilene ve titreşimler omurgamdan aşağı inene kadar o şeytani ağzıyla girdap yapmaya ve yalamaya devam ediyor. Dayanamayacağımı biliyordum. "Yapamam, Nina. Yapacağım..."

Sanki benden daha çok zevk alıyormuş gibi muhtaç bir inleme çıkarıyor, beni daha derine götürüyor ve evet, bu iş bitti.

Sıcaklık omurgamdan yukarı fırlıyor ve rahatlama içimden akarken vücudum kasılıyor. Nina her şeyi yakalıyor ve sanırım benden de bir şeyler alıyor, ama ne olduğunu bilmiyorum.

Geri çekilip dudaklarını sildiğinde ve sınavdan A almış gururlu bir öğrenci gibi bana gülümsediğinde göğsüm kabarıyor. O da bunu hak ediyor.

Sikim tükendi.

Başım dönüyor ve nefes alamıyorum ama bildiğim bir şey var, iyiliğin karşılığını veriyorum.

Yatakta arkasına yaslanırken ona doğru ilerliyorum. "Uzan ve bacaklarını benim için aç. Beni emmenin seni ne kadar ıslattığını görmek istiyorum." Yere diz çöküyorum ve parmaklarımı şortuna doluyorum. "Kalçalar yukarı. Şimdi."

Dudakları ayrılıyor. "Çok talepkar."

"Sana gelince mi? Evet, hepsini istiyorum, sana sahip olamasam bile." "Bu gece her şeye sahip olabilirsin."

Sırtını kamburlaştırıyor ve ben de iç çamaşırını çekerek bacaklarının açık halini mükemmel bir şekilde görüyorum, sonra da kırmızı külotunu uzaya fırlatıyorum. Bu kızın amı beni çılgına çeviriyor.

Kalçasına hızlı bir öpücük konduruyorum, sonra başımı kaldırıp dişlerimle gömleğinin eteğini kavriyorum. Ellerimi de kullanabilirdim ama benim yöntemim daha eğlenceli. Kumaşı ısırarak, altımda çıplak kalana kadar başının üzerinden çekiyorum.

Geçen sefer o kadar acelemiz vardı ki onu takdir edemedim, bu yüzden boynundaki dört yapraklı yoncadan burun köprüsündeki çillere kadar her ayrıntıyı özümsemek için tatlı zamanımı ayırıyorum.

"Sana güzel olduğunu düşündüğümü söylemiş miydim?" Üzerine tırmanıyorum, onu saçları dağılmış bir şekilde çarşaflara yaslanmaya zorluyorum. "Çünkü öylesin. Ağzından çıkan şakalar ve aklından geçen düşünceler yüzünden güzelsin. Sonunda kiminle birlikte olursan ol, seni çok kıskanacağım."

Gözleri parlıyor ve gözlerini kırpmaya başlıyor ama sonra sanki yanlış bir şey söylemişim gibi yüzündeki tüm duygular kapanıyor. "Bu gece başkalarıyla birlikte olmaktan bahsetmeyelim."

"İyi bir karar çünkü seni başka bir erkekle düşünmek bile seni öyle bir sikkemek istememe neden oluyor ki, içindeyken nasıl hissettiğini asla unutamayacaksın." Ellerimi hafifçe sıkarak boğazını kavriyorum. Gözleri ihtiyaçla parlıyor. "Bu gece için, sen benimsin."

"Ve sen de benimsin."

Hugo Boss marka gömleğime uzanıyor, yırtıp açıyor ve düğmeler yağmur gibi duvarlara çarpıyor.

Vay anasını.

Gözleri çıplak göğsümde, ama yara ve kesiklerden çekinmiyor. Aksine, tahrik olmuş görünüyor ve sadece bu bakış bile bir erkeğin egosunu okşamaya yeter. Sırtarak komodinin üzerindeki buz kovaasına uzanıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor.

Cevap vermek yerine bir buz küpünü ağzıma alıyorum. Dudaklarımın arasında tutarak eğiliyor ve bileklerini sıkıca kavrarken sivri meme ucunun üzerine bastırıyorum çünkü geçen sefer bundan hoşlandığını anlayabiliyordum.

Kalçaları altımda kıpırdıyor, ben de bunu iyiye işaret olarak kabul edip daha aşağıya çekiyorum. Buz küpünü şişmiş klitorisinin üzerine koyup erimesini sağlıyorum.

Cildi o kadar kızarmış ki saniyeler içinde bir su birikintisine dönüşüyor. "Şu haline bak. Çok ıslaksın ve ben sana daha dokunmadım bile. Hepsi benim için mi?"

"Sadece protein diyeti yapan düşmüş bir meleğe benziyorsun. Başka kimin için olduğunu sanıyorsun? Aptalca sorular sormayı bırak ve o pis ağzını çalıştır."

Gülmekle savaşıyorum. Bu kız. Dilimi tekrar merkezinin üzerinde gezdiriyorum ve o da altımda kıvranıyor. "Bu nasıl bir his?"

Tüyleri diken diken oldu. "Çok iyi."

"Sadece iyi mi?" Isırıyorum, sadece ismimi inlediğini duyacak kadar sert ve lanet olsun ki bu dünyadaki en iyi ses değil. "Bu benim için yeterince iyi değil. Daha iyi bir sığata ihtiyacım var."

"İyi," diye homurdanıyor, saçımı çekiştiriyor. "Bir daha asla bir buz küpüne aynı şekilde bakmayacağım. Mutlu musun?"

"Hayır. Yüzüme boşaldığında mutlu olacağım."

Dudaklarımın arasına bir buz küpü daha alıp karnından aşağı doğru sürüklüyorum ve ardında ıslak bir yol bırakıyorum. Tam klitorisinin üzerindeki noktaya ulaştığımda duruyorum ve buzunu birkaç kez üzerinde döndürüyorum. Onunla dalga geçiyorum. Onu yaklaşıtıyorum. Başını aşağı eğiyor, gözlerindeki altın benekleri ateşliyor.

"Rhode. Benimle alay etmeyi bırak. Buraya seni istediğim için geldim."

"Şu haline bak. Çok muhtaçsın. Seni sadece erkeklerin siktiğini biliyordum, erkeklerin değil."

Buz küpünü tam hassas teninin üzerine yerleştiriyorum, dilimle etrafında dönerken basınç uygulamak için bastırıyorum. İki parmağımı içine sokup pompalarken arkasındaki yatak başlığını bir mengene gibi tutuyor. Gittikçe daha da ıslanıyor.

Derin, sıcak ve çok ıslak. Tekrar sertleşmeye başladım bile.

Yüzüme doğru iterken buz küpü şiltenin üzerinde eriyor. Nina geriye uzanıyor ve yatak başlığını öyle sert çekiyor ki, lanet olası şeyi duvardan sökse şaşırmam.

"Çok yaklaştım," diye inliyor, bacakları yüzümü sıkıyor, böylece kirli sakalım kalçalarında kırmızı bir iz bırakıyor. "Sanırım diline aşık oldum."

Onu yemeyi seviyorum ama *aşk* kelimesini söyleyişindeki bir şey vuruşlarımı yavaşlatmama neden oluyor. İnliyorum ve bacakları başımın etrafında geriliyor. Ağzından çıkan her ses beni kendini beğenmiş bir piç gibi hissettiriyor. Parmaklarımı içinde kıvrarak klitorisini daha sert emiyorum.

Bir kere. İki kez. Üç kez.

Çok gürültülü. Daha yüksek. Adımı haykırıyor.

Orgazmının kalıntılarını atarken arkama yaslanıp başparmağımı onun üzerinde gezdiriyorum. "İşte bu kadar. İstedğin kadar bağır. Sana ne yaptığımı tüm otelin duymasını istiyorum."

Gök gürültüsünü andıran bir çatırtı odayı çınlatır.

Başımı kaldırdığımda yatak başlığının Nina'nın kafasının üzerine düşmek üzere olduğunu görüyorum. Kahretsin. Adrenalin vücudumu sarsıyor.

"Dikkat et!" Bağırıyorum, çürük tahtayı yakalamak için öne atılıyorum. Duvara çarparak geri çekildim, üzerine düşmesini engellemek için kaldırırken vücudunun üzerinde nefes nefese kaldım. Bu otel yatak başlıklarında gerçekten cimrilik etmiş. Ne kullanmışlar? Kontrplak mı?

Gözlerini kırıştıtarak bana bakıyor, tok ve şaşkın. "Az önce ne oldu?"

Ağzımdan bir kahkaha dökülüyor ve elimde olmadan burnunun ucunu öpüyorum. "Az önce seni öyle bir boşalttım ki yatak başlığını duvardan söktün."

"Bunu nasıl yaptım ben?"

"Bu otel duvara bir karton parçası yapıştırmış gibi görünüyor." Yüzünde yavaş yavaş, sonra birdenbire bir farkındalık belirir. Nefes nefese kalır, başını kaldırdı. "Hayır, yapmadım. Bekle, ben yaptım. Çok özür dilerim. Bunu ödemek zorunda kalacaksın."

Boştaki elimle çenesini kavıyorum. "Dilime çok sert boşaldığın için yatak başlığını parçaladığın için özür dilersen, sana yine şaplak atarım ve bu sefer nazik davranmayacağım."

Kaşları meydan okurcasına kalkıyor. "Bu bir söz mü?"

Burnunun ucunu tekrar öpüyorum, dudaklarına yaklaşıyorum. "Bu bir sözden daha fazlası, bu bir yemin."

Bir süre sessizlik oluyor ama sonra kıkırdıyor. Onun gülüşü beni de güldürüyor ve nefes nefese kalana kadar ses büyüyor. Sonunda nefesimizi tuttuğumuzda, kıpırdanarak altımdan çıktı. Kahretsin, onu tekrar tokatlamama izin vereceğini umuyordum.

"Tamam, ama aslında bu gece dayak yemek istemiyorum çünkü yarın dört saat boyunca arabada oturmam gerekiyor, bu yüzden gerçekten gitmeliyim."

Bu sözler karşısında irkiliyorum çünkü yirmili yaşlarımda her kadına söylediğim şeylerdi ve Nina'nın ağzından bana yöneltilmiş olarak çıkmalarını duymak istemiyorum.

"Yapma," diye düşünmeden ağzımdan kaçırıyorum ya da belki de sonunda doğru düzgün düşünüyorum. Buraya kadar arabayla geldi ve son on yıldır yaptığım gibi boş bir otel yatağında yalnız uyanmak istemiyorum.

"Ne?" diyor.

"Gitme. Bu gece benimle kal." Yataktan kayıyorum ve çürük yatak başlığı şiltenin üzerine düşüyor. "Şilteyi ve yastıkları yere taşıyabiliriz. Sadece henüz gitme. Lütfen?"

"Benimle yastık kalesi yapmak ister misin?" "Sana bir yastık kalesi yapardım."

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor, tartışıyor ama sonra çarşafı kapıyor. "Tamam, sen yatağı kaldır, ben de fazladan battaniye ve yastık arayayım. Eminim dolapta vardır. Belki Wyatt'ın odasından da biraz çalabiliriz."

"Sanmam. Patty'nin uyumak için en az on yastığa ihtiyacı var."

Malzemeleri topluyoruz, mobilyaları yeniden düzenliyoruz ve otuz dakika sonra bir yastık kalesinin altında cırlıçıplak kaşılaşıyoruz. Kollarımda ne kadar iyi hissettiğini düşünmemeye çalışıyorum ve sadece bir kez olsun ne kadar özgür hissettiğimin tadını çıkarıyorum.

Bel ağrısı yok, sponsorluk toplantıları yok, Lig'in nefesi ensemdedir değil. Kendi küçük krallığımızda sadece ben ve o varız.

Keşke sonsuza kadar böyle kalabilseydik.

Şakağından öperim. "Bu gece geldiğin için teşekkür ederim. Daha önce kimse bana böyle bir sürpriz yapmamıştı ve bu benim için çok şey ifade ediyor, özellikle de yeni yerlerde bulunmaktan hoşlanmadığını bildiğim için."

"Gerçekten mi? Kimse yok mu?"

"Sen ilksin." Ona daha sıkı sarılıyorum. "Bana tüm kurallarımı çiğnetiyorsun."

Duraklıyor, parmakları kollarımın üzerinde ileri geri hareket ederken bir şey düşünüyor gibi görünüyor. "Birbirimize orgazm yaşatarak ne kadar eğlenirsek eğlenelim, seni değiştirmek ya da geleceğinden alıkoymak istemiyorum Rhode. Evlenmek istediğini biliyorum, bu yüzden başka biriyle tanışırsan dürüst ol ve bir şeyler değişirse bana söyle. Duyguların işin içine girmeyeceğine söz veremem ama konuşmayı kabul edelim."

O haklı ve ben de onu Arjantin'deki hayallerinden alıkoymak istemiyorum. Bir NHL oyuncusunun partneri olarak hayat yoğun ama

Nina olmayan biriyle yatma fikri midemi bulandırıyor.

"Sıradan bir şey istemediğimi söylediğimi biliyorum ama sen gidene kadar bunu yapmaya ne dersin? Çünkü senden hoşlanıyorum Nina ve seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum." Bir sonraki sorumu zorla soruyorum. "Başka insanlarla görüşüyor musun?"

Tereddüt ediyor. "Şu anda değil, ama durum değişirse sana söylerim... Sorun olur mu?"

Başka bir adamın ellerinin onun üzerinde olduğunu düşününce içimde bir kıskançlık dalgası kabarıyor. Yirmili yaşlardaki insanlar artık böyle mi yapıyor?

Onun vermek istediğinden fazlasını talep etmeyeceğim. Bir dahaki sefere birlikte yattığımızda, diğer erkeklerle rekabet ediyorsam en az beş orgazm olmasını sağlayacağım.

Hayır, on. Yirmi. Bütün gece devam edeceğiz.

Tarafsız bir tonda konuşmaya zorladım. "Yalan söylemeyeceğim, başka bir adamla birlikte olman fikrinden nefret ediyorum. Paylaşmıyorum, ama şimdilik burada mutluyum, bu yüzden şimdiye kadar evli ve çocuklu olmam gerekse de senden alabileceğimi alacağım."

"Ne diyor? Kim demiş, Rhode? Şimdiye kadar evli ve çocuklu olman *gerektiğini* kim söyledi?"

"Bilmiyorum. İnsanlar. Annem, benden torun isteyip duruyor. Hemen hemen herkes."

"Ama yok," diyor o tutkulu sesiyle. "Herkes öyle diyor diye mükemmel bir aileye sahip olmana gerek yok. Eğer istediğin gerçekten buysa, harika. Bunun için uğraşın. Ama bunu sadece hayatının böyle olması gerektiğini düşündüğün için yapıyorsan, bunlar doğru nedenler değil."

Haklı ama bir ailem ve hokeyim yoksa hiçbir şeyim de yok demektir. Evet, lig yorucu ve geri dönmek giderek zorlaşıyor ama hiçbir şeyim olmamasındansa buna sahip olmayı tercih ederim.

Çıplak omzunu öpüyorum, dudaklarımın sıcak teninde kalmasına izin veriyorum. Onu öpmeden duramıyorum. "Bazen emekli olmayı ve kontratımı yenilememeyi düşünüyorum çünkü tüm bunlar çok yorucu ama oynamazsam ve bir ailem olmazsa hayatım bomboş olur. Ne yapabilirim ki? Koçluk mu? Ben bir patenciyim."

"Rhode Tremblay, bana bak," diye emrediyor, çarşafların içinde dönüp bana bakıyor. Yanaklarımı ellerinin arasına alıyor ve birden kendimi küçük hissediyorum. "Sen sevimsiz kedileri seven, arkadaşlarını önemseyen, biraz aşırı korumacı, kanaviçe işleyen bir şeytansın ama bunu görmezden geleceğiz çünkü

Bazen sevimli, tüm şakalarımın güldüğün için mükemmel bir mizah anlayışı var ve ailesini seviyor. Kariyeriniz önemli ama kariyeriniz bittiğinde istediğiniz hayatı kurabilirsiniz."

Sözleri içimdeki bir şeyi, orada gömülü olduğunu bilmediğim bir şeyi harekete geçiriyor.

Hokey dışında ne istediğimi hiç düşünmedim. Lig, yirmili yaşlarımın tüm ayrılmaz parçalarını çaldı - keşfetmek, büyümek, başarısız olmak - tüm partiler sayesinde sulandırılmış bir versiyon bıraktı.

Ne istediğimi biliyordum ama kim olduğumu bilmiyordum, hala da bilmiyorum ve şimdi hedefini vurmuş bir ok gibiyim.

Sıkıştım.

Sadece neye sahip olmam gerektiğini düşündüm. Bir ailem olmalı çünkü herkesin sahip olduğu şey bu, ancak çaylakların peşinden koşmaktan yeni yürümeye başlayan çocukların peşinden koşmaya geçme düşüncesi kulağa yorucu geliyor. Bir kadınla tanışmak ve sadece ikimizin olacağı bir hayat kurmak için biraz zaman harcamak güzel olurdu.

Nefret etmeye başladığım kuralı yüzünden dudaklarını değil yanağını öpüyorum, ama bir yanımda bu sınır için minnettar. "Keşke yirmili yaşlarımdayken senin kadar akıllı olsaydım. Belki o zaman şimdiye kadar birini bulmuş olurdu."

Gülümsemesi kayboluyor ve sanki yine yanlış bir şey söylemişim gibi bana bakıyor. "Ama o zaman benimle hiç tanışmamış olacaktın."

Ona bakıyorum ve bu komik, akıllı, güçlü kızın nasıl şoföründen sahte randevuma, her maçtan sonra bana sesli notlar göndermesine ve şimdi de sağ omzunda Teksas şeklinde bir doğum lekesi olduğunu bildiğim bir kadına dönüştüğünü merak ediyorum. Ama Arjantin'e giden o uçağa bindiğinde, sadece bir anı olarak kalacak.

Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirip yumuşak derisini hafifçe çekiştiriyorum. "Haklısın ve bu çok utanç verici olurdu."

Küçük bir tilki gibi tekrar üstüme tırmanıyor ve ben ona karşı açgözlü olduğum için ikinci, sonra üçüncü, sonra dördüncü tura geçiyoruz.

Beşinciden sonra izimi kaybettim.

NINA

"W O kadın hakkında ne düşünüyorsun?" Parmakları saçlarımda dolanırken Rhode'a soruyorum, şatodan gelen çocuk kahkahalarının sesi ay sıçraması. "Onun zaten çocukları var, bu yüzden hemen bir aile. Sorun çözüldü."

Adirondack sandalyede ona daha da sokularak, parlak güneş ışığı altında gözlerini kısarak kadına bakmasını izliyor, ifadesindeki her küçük değişikliği not ediyorum. Wyatt'ın barbeküsündeki herkes - yoksa Patty mi? Ona ne diyeceğimi hiç bilemiyorum, manken gibi görünüyor.

Başını eğiyor. "Onun sarı saçları yok." "Ne yani, sadece sarışınlarla mı çıkıyorsun? Ne zamandan beri?"

Şapkasını geriye doğru çevirerek bana düz bir bakış attı. "Nina."

"Ne?" Şapkanın arkasına odaklanıyorum. "Tamam, sadece kişiliğinle her zaman on üzerinden on iki alırsın ama şapkayı ters çevirince? Seni en yakın yatak odasına sürüklemek istiyorum."

"Şu anda egomu gerçekten fazla şişiriyorsun. Konuşmaya devam et." Sırıttıyor, bir şekilde aynı anda hem masum hem de kibirli görünmeyi başarıyor.

Kirli sakalını okşuyorum. "Yani, bu yatak odasına evet demek mi oluyor? Çünkü seks yapmayalı iki hafta oldu ve kirli fantezilerim artık beni tatmin etmiyor. Her zaman yoksun. Sana ekrandan bakmaktan bıktım."

Acı dolu bir inilti çıkarıyor. "Bu fantezileri daha sonra dinlemek istiyorum, ama beni bir yaşındaki bir çocuğun doğum günü partisinde sertleştireceksin ve sonra tutuklanacağım çünkü bu çok ürkütücü. O koca kışın kucağımdayken kendimi zor tutuyorum."

Büyük, güzel kışımı onun sertleşen aletinin üzerinde oynatıyorum. "Oh, ama çok eğlenceli olurdu."

Boynumun kıvrımını öpüyor. "Seni daha sonra güzelce becereceğim güzel kız, ama burada değil. Hadi eve gidelim de adımı istediğin kadar yüksek sesle haykırabilesin."

Sahte bir nefes alıyorum. "Komşularım doksan yaşında. Onları travmatize edeceğiz." "Doksan yaşındakiler hâlâ sapıkça şeyler yapabilir. Yapmayı planlıyorum." "Tamam. Doksan yaşındaki sapıklar için ekstra gürültü yapacağım."

"İşte benim kızım."

Gözlerimi kırıştırıyorum, kelimeleri zihnimde yeniden canlandırıyorum. Bana daha önce hiç sevgilim dememişti ve sanki biri midemde binlerce ateşböceğini serbest bırakmış gibi hissediyorum, ki sonunda Arjantin'e uçuşumu ayarladığımı düşünürsek bu hiç de ideal değil.

Saçlarımı döndürmeye devam ediyor, bu da derimin altında elektrik akımı gibi titreşen endişeden güzel bir dikkat dağıtıcı. Bu sabah yaptığım altı millik koşu ne yazık ki yardımcı olmadı. Şimdiden bir kutu tarçınlı sakızı çiğneyip bitirdim.

Betty'nin doğum günü partisi için Wyatt'ın ineklerle, özel bir gölle ve açık havuz alanıyla dolu mükemmel kır evine adım attığımdan beri yabancılarla saatlerce havadan sudan konuşma düşüncesi beni sımsıkı sarıyor.

Dün geceki uykusuzluğum da yardımcı olmadı.

En az elli kez iptal etmeyi düşündüm, ancak Rhode'u görmek istiyorsam tek seçeneğim buydu çünkü bir hafta daha maç için ayrılıyor ve playofflara kalırlarsa işler daha da yoğunlaşacak.

Tüm kötü özelliklerim bu yüzden saklandıkları yerden çıkıyor - öz-bilinç, kıskançlık, hızlı düşünceler, Rhode'a bakan her kadını aşırı analiz etme.

Hepsi ona bakıyor.

Ağzımdan çıkan her kelimeyi tekrar gözden geçiriyorum ve daha önce rastgele birine yaptığım inek şakası yüzünden hâlâ içim sızlıyor. Önümüzdeki on yıl boyunca *bunu* düşünüyor olacağım.

Arka bahçedeki partiyi tarıyorum, Fransız aksanıyla kruvasanı telaffuz ediyormuş gibi görünen taytlı ve yüksek at kuyruklu bir sarışına başımı sallıyorum. "Ben gittikten sonra onun gibi biriyle çıkmaya ne dersin? Bütün gün çocukları kovalayıp sonra da bir yönetim kurulu odasını yönetebilecek gibi görünüyor."

Rhode dönüyor, kaşlarını çatıyor ve dikkatini tekrar bana yöneltiyor. "Burnunda piercing yok."

"Bu kadar uzaktan nasıl söyleyebiliyorsun? Tamam..." Şık sonsuzluk havuzunu tarıyorum, dikkatim çiçekli bir sundress içinde baloncuklar üfleyen bir kadına odaklanıyor. "Ne olmuş ona? Güzel görünüyor."

"Dur, Nina." Bir parmağını çenemin altına sokuyor ve parmak eklemiyle başımı yukarı kaldırıyor. "Bunu seninle yapmayacağım. Sağ omzunda yıldız dövmesi, Teksas şeklinde bir doğum lekesi, altın gözlükleri ya da bakmaktan kendimi alamadığım çilleri yok, tamam mı? Kollarımda sen varken bana çıkabileceğim diğer kadınları sormayı bırak. Düşündüğüm tek kişi sensin."

Bu sözlerin kalbime işlemesine izin vermemeye çalışıyorum ama aklımdaki tek erkek o olunca bu çok zor.

Burnumu onunkine değdiriyorum, dudaklarım karıncalanıyor, ağzına dokunmak için can atıyorum. "Haklısın. Artık başkaları hakkında konuşmak yok. Başka bir şey hakkında konuşalım. Tüm bunlar bir gün bir aile sahibi olacağın için seni heyecanlandırıyor mu?"

Yüzünden yaşlar süzülen iki yaşındaki çocuğa kaşlarını çatarak bakıyor. Ufaklığın feryatları havayı delip geçerken minik ayaklarını yere vuruyor. Annesi sabırlı bir sessizlikle izlediği için madalyayı hak ediyor.

Burnu kırışıyor. "Biliyorsun. Ebeveynliğin aslında ne kadar zor olduğunu hafife almış olabilirim. Hep mükemmel bir aile hayal ederdim ama bence doğru takım arkadaşına ihtiyacınız var."

"Mükemmel aile diye bir şey yoktur. Hepimiz biraz yıpranmış durumdayız ama takım arkadaşı konusuna katılıyorum. Bu yüzden kiminle birlikte olursam olayım istikrarlı ve sakin olmalı çünkü çocuklarımdan iki tane boktan ebeveyni olamaz."

Parmakları belime dolanıyor. "Boktan biri değilsin Nina. Harikası. İstedğin şeyin peşinden gitmek büyük cesaret ister."

Bu sözleri o kadar yoğun, o kadar hararetle söylüyor ki, sanırım bunlara gerçekten inanıyor, ama ben inandığımdan emin değilim.

"Rhode, işte buradasın!"

Sosyetik İngiliz aksanı karşısında kaskatı kesildim. Teniyle uyumlu açık kahverengi gözleri olan bir kadın bize doğru süzülüyor, arka bahçedeki barbeküyü

Zahmetsiz zarafet.

Kuzguni siyah saçları, denizden esen bir rüzgârla savrulmuş gibi omuzlarına dökülüyor. Dizlerine kadar inen pamuk beyazı bir elbise giyiyor, bu yüzden her adımda havada süzülen bir melek gibi görünüyor. Gözlerim sol elindeki kocaman elmas yüzüğe takılıyor ve rahatlayarak nefes veriyorum.

Rhode boynumu öpüyor. "Pekala, seni uyarıyorum. Bu eski sevgililerimden biri. Anjali gerçekten iyi biri. Söz veriyorum. Aile hukuku avukatı ve Patty'ye bazı velayet konularında yardımcı oldu ama şimdi nişanlı. Biz arkadaşız."

"Harika," diyorum, sesim harikanın tam tersi gibi çıkıyor.

Rhode'un tertemiz eski sevgililerinden biriyle konuşma fikri kalbimi çarptırırken sıkıca gülümsüyorum. Manken, varis ya da C-seviyesi yönetici olmayan tek eski sevgilisi benmişim gibi geliyor ama güvensizliğim kabardığında, onlar ışıldasa da hepimizin birileri için parladığını kendime hatırlatmaya çalışıyorum.

"Rhode Tremblay, seni serseri!" Anjali'nin çınlayan kahkahası keskin esintide sürükleniyor. "Çok şık görünüyorsun. Her zamanki gibi bütün kadınlara kalçalarını sallıyorsun." Yanımızdaki Adirondack sandalyenin koluna zarifçe tünüyor ve çenesini kavırıyor. "Ve merhaba, tanıştığımıza memnun oldum. Ben Anjali Patel, siz de..."

Onun lekesiz elbisesini benim tulumumla kıyaslamamak için elimden geleni yaparak titrek bir el uzatıyorum. "Ben Nina, Rhode'un arkadaşı. Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum."

Bana sıcak, içten bir gülümseme veriyor. "Ah, sevimli bir kız için ne güzel bir isim." Rhode'a döndü. "Sen nasılsın, bebeğim? Yıllar oldu! Sanırım seni en son o yat olayından sonra beni aradığında görmüştüm. Buna çok gülmüştüm. Küçük bir suç için bir aile avukatını aradığına inanamıyorum."

Rhode'un yanakları güneş ışığında biraz kızarır. "Evet, en iyi anım değildi."

"Sen her zaman vahşi biriydin. Yine de çok iyi vakit geçirdim." Anjali Rhode'un koluna vurur. "Ama şu haline bak, iç çamaşırı reklamlarında oynuyorsun ve dünyanın dört bir yanındaki bekâr anneleri kalçandaki kaplumbağaya aşık ediyorsun. Adını ne koymuştun? Edwin mi?"

"Edgar," dedik ikimiz de.

"Ah, evet! İşte bu. Edgar."

Rhode gülümsüyor ama gözlerinin kenarları normalde olduğu gibi kıvrılmıyor. Aksine, utanmış görünüyor.

Bu kırıksıklıklar en sevdiğim şeylerden biri, bu yüzden ellerimizi birleştiriyorum. "Biliyor musun, o reklamın kâr amacı gütmeyen kuruluşlar için tonlarca bağış topladığını okumuştum, yani pek çok insana yardımcı oldu."

Anjali hafifçe koluna vurarak nefes nefese kalıyor. Bu hareket karşısında kaşlarımı çatmamaya çalışıyorum çünkü dostça davrandığını biliyorum. "Gerçekten mi? Hiçbir fikrim yoktu. Bu inanılmaz!"

Rhode kulağımın arkasındaki saçları tarıyor ve sıcak güneş ışığına rağmen titriyorum. "Bunun için teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Her zaman benim için ayakta duruyorsun."

Boynuma gülümsüyor, beni kendine daha sıkı çekiyor ve geri çekilmem gerekse de çekilmiyorum çünkü sarılması beni uzun bir koşudan daha fazla sakinleştiriyor.

Konuşmaya devam ediyorlar, ama Rhode'un başparmağı belimden yukarı doğru tırmanırken dikkatimi dağıtıyor, tulumumun altından kayarak göğsümün alt tarafını okşuyor.

Beni arkadaşlarıyla tanıştırırken rahatlatıcı elini sırtımdan indirmeyişini düşünmeden edemiyorum. Biri yaşımı sorduğunda ağzı bir karış açık kaldığında bir kez bile tereddüt etmemesini. İnsanlara çömlek kardeşliğimi gururla anlatışını.

Bir malikaneyi dolduracak kadar kupası olan bir hokey oyuncusu olarak bana bir sır gibi davranacağını düşünmüştüm, ama o benim başarılarımı dinleyen herkese haykırıyor, tıpkı benim onun hokey zaferlerini herkese anlattığım gibi.

Tüm bu anlamlı küçük şeyler kalbim için büyük bir soruna dönüşüyor.

"Betty yaptı!" Wyatt aniden havuzun öbür ucundan çığlık atıyor. "Dada' dedi! Anne, anne, hepiniz, o söyledi! Buraya gelin!"

"Yok artık! Bırak da duyayım!" Rhode beni kucağından kaldırdı ve sandalyeden atladı. Havuzun etrafında koşarak Wyatt'ın yanına gitti ve onu tokat gibi sarılan erkeklerden birine çekti.

O kadar heyecanla dolup taşıyor ki beni Anjali'yle yalnız bıraktığı için ona kızmıyorum bile. Gülümsüyorum, oraya gidip gitmemeyi düşünüyorum ama Wyatt'ın Betty'yi kucağına almasıyla coşan muazzam kalabalık karşısında, Rhode'un eski sevgilisinin yanında olsa bile biraz nefes almayı tercih ediyorum.

Anjali kıkırdar. "Bu adam sana deli gibi aşık." Midem küçük bir takla atıyor. "Sana bunu söyleten ne?"

"Çünkü sana bakmadan duramıyor. O adam sana güneşin altında parlıyormuşsun gibi bakıyor."

"Hayır, yok."

"Ama öyle, bebeğim. Bana bir kez bile öyle bakmadı."

Kalbim ikiye katlanıyormuş gibi görünmemeye çalışarak bir omzumu kaldırıyorum. "Belki, ama önemli değil. Birkaç ay içinde Arjantin'e gidiyorum, yani bu yakında bitecek ve spot ışıkları altında bir hayat yaşayamam. NHL benim için çok yoğun."

"Evet, hayatları oldukça zorlu." Elmas yüzüğünü sallıyor. "Bu yüzden eşimi bulduğum için çok mutluyum. Kariyerim için her şeyden vazgeçebilecek birine ihtiyacım vardı. O kesinlikle inanılmaz biri..."

"Şuna bakın!" Rhode arka bahçede bağırıyor. "Senin için tekrar söyledi, dostum. Küçük kızın iyi gidiyor!"

Rhode'un, baba olmak için tasarlanmış gibi görünen Betty'yi kalçasına yaslayışını izlerken, göğsümde bir şeyler bükülüyor. Düşüncelerim parçalanıyor, milyonlarca farklı yöne dağılıyor.

Onunla ne yapıyorum ben?

Ben buna hazır değilim. Onunla aynı şeyleri isteyen biriyle tanışma şansını elinden alıyorum. Bir aile isteyen ve kalabalık bir stadyumda olma düşüncesiyle terlemeye başlamayan biriyle.

Hava sanki su soluyormuşum gibi yoğunlaşıyor. Hayır.

Burada

olmaz.

Bir daha

olmaz.

Bir anda ayağa kalkıyorum, sandalye arkamda takırdıyor. Yük olmak istemiyorum, bu yüzden kronik gülümsememi takınıyorum ve arka verandaya fırlamadan önce Anjali'ye bir mazeret mırıldanıyorum.

Muhtemelen kaba olduğumu düşünüyordur, yani bu da beş yıl sonra uyuyamadığımda stres yapacağım bir başka şey. Ön kapıyı açıp ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum ve keskin çiftlik esintisini içime çekiyorum.

Uçurumdan atlamıyorsun, Nina. Gayet iyisin. Sadece bir doğum günü partisindesin.

Aklım uçurumun kenarındaydı, ama toplum içinde tekrar yıkılma riskini göze alamazdım, bu yüzden titreyen parmaklarımla telefonumu çıkarıp Gwen'e mesaj attım.

BEN

Gelip beni alabilir misin? Kendimi iyi hissetmiyorum ve Rhode'un beni eve bırakmasını istemiyorum.

GWEN

Tabii, on dakikaya
oradayım!

Derin bir nefes alıyorum ve kız kardeşime duyduğum minnettarlık dalgası içimi kaplıyor. Ona gerçekten onu daha çok sevdiğimi söylemem gerekiyor çünkü ne kadar uzaklaşırsam uzaklaşayım, o her zaman benim için geliyor. Sanırım onu kendimden uzaklaştırmama izin verseydi yıkılırdım.

Telefonumu kot pantolonumun cebine sokarken, bu karmaşayla uğraşmak zorunda kaldığım her saniyeye içerleyerek alışılmış nefes egzersizlerime başvuruyorum. Dr. Ghosh bunların işe yaradığına yemin ediyor ama bazen hepsinin plasebo etkisi olduğunu düşünüyorum. Kafamın arkasında Rhode'un sözleri tekrar tekrar çalıyor.

Bir şeye tırmanmak için çok daha fazla güç gerekir.

Güçlü olmak zorunda kalmak istemiyorum, sadece güçlü *olmak* istiyorum. Kontrolümü kaybetmeden bir yaşındaki çocuğun doğum günü partisine gidememekten nefret ediyorum, belki de gitmem, bilmiyorum. Kalp atışlarım normale dönüyor, yani bu nefes egzersizleri gerçekten işe yarıyor olabilir.

Şok edici.

Arkamdan bir kapı açıldı ve adımlar verandada yankılandı. Omzumun üzerinden baktığımda Rhode'un geniş bir sırıtışla merdivenlerden indiğini görüyorum. "Hey, her yerde seni arıyordum. Seni öyle bıraktığım için özür dilerim. Heyecanlandım." Gözleri kızarmış yüzümü tarıyor ve sırıtışı dudaklarından düşüyor. "Her şey yolunda mı?"

"Ben iyiyim," diye tersliyorum, kontrolümü kaybetmemeye o kadar odaklanmışım ki detay veremiyorum.

Omuzlarıma uzanıyor ama tulumumun altında ne kadar terli olduğumu hissetmesini istemediğim için geri çekiliyorum. "Hey, konuş benimle. Ne oldu? Anjali bir şey mi söyledi?"

"Hayır, o harika biri, ama bu..." Öfkemin patlamasını engelleyecekmiş gibi burnumun kenarını çimdikliyorum.

Telefonum çalıyor.

Gwen'den ön tarafa park ettiğini bildiren bir mesaj görmek için aşağıya bakıyorum ve omuzlarımdaki gerginlik azalıyor. "Bunu daha sonra yapabilir miyiz? Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var ve konuşmaya devam edersek sana yine bağıracağım ve pişman olacağım bir şey söyleyeceğim, bu yüzden gitmeliyim."

Kaşları çatıldı. "Gidiyor musun? Neden? Parti daha bitmedi ve seni daha yeni gördüm."

"Sadece gitmem gerekiyor," diye homurdandım.

Omuzlarıma uzanıyor ama ben ondan uzaklaşıyorum çünkü ne kadar terli olduğumu hissetmesini istemiyorum.

Onun yerine ellerini ceplerinin derinliklerine sokuyor. "Yardım etmek istiyorum Nina. Hepsi bu. Anjali kaçtığını söyledi ve endişelendi. Seni kontrol etmek istedim."

Sesindeki yumuşaklık içimde suçluluk duygusunun büyümesine neden oluyor, bu da öfkeye dönüşüyor çünkü o kontrol kırıntısına tutunmaya çalışırken lanet olası bir konuşma yapmayı bile başaramıyorum.

Nefret ediyorum ama kendimi tutamıyorum.

"Kimsenin yardımına ihtiyacım yok, ama özellikle *senin* yardımına ihtiyacım yok. Neredeyse birlikte bile değiliz. Tek yaptığın bana orgazm yaşatmak. Evet, harika, hatta efsanevi olabilirler, ama benim için tek olduğun şey bu, bu yüzden hayır, yardımına ihtiyacım yok, Rhode."

Kelimeler ağzımdan çıkmadan pişman oluyorum. Yanağında bir kas zıplıyor, ama kızgın görünmek yerine üzgün görünüyor. Gözlerim yaşlarla doluyor.

"Gerçekten mi? Tek yaptığım sana orgazm yaşatmak mı?" Alay ediyor, geri çekiliyor, ama bana bakmıyor, bu yüzden sözlerimin incitici hedeflerine ulaştığını söyleyebilirim. "Tamam o zaman, sanırım onları başka bir yerde bulmakta sorun yaşamazsın."

RHODE

"A "Andrea, Camille'in ofisindeki hoparlörden uzun uzun düşündükten sonra," dedi. "Size bir sponsorluk sözleşmesi teklif etmek istiyoruz. ¡Vamos!'un yüzlerinden biri olmanızı çok isteriz Bay Tremblay."

Sözcükleri algılamam bir saniye sürüyor çünkü cam masaya bakıyorum. Bu ofise en son geldiğimde, Nina'nın amını Camille'in lahana salatasını yediği gibi yiyordum. Camille bilse o çatalı bana saplardı.

"Rhode?" Camille koyu yeşil bir yaprağı çiğniyor.

Bakışlarımı kaçırıyorum. Sessizce parmağını bana doğru çeviriyor, bir şeyler söylemem için beni zorluyor. "Üzgünüm, evet. Bu fırsatı verdiğin için teşekkür ederim Andrea. Gerçekten minnettarım ve anlaşmamızın şartlarını tartışmayı dört gözle bekliyorum."

Camille sözleşme görüşmeleri için planlar yapmaya başlarken, ben sabah patenimizden sonra yorgun bir şekilde koltuğa yığılıyorum.

Sonunda bir sponsorluk bulduğum için rahatlayacağımı düşünmüştüm ama bunun ne anlama geldiğini biliyorum - daha fazla para daha fazla baskı demek. En yüksek performansında olduğumdan emin olmalıyım çünkü artık sürdürmem gereken başka bir sözleşmem var ve vücudum pamuk ipliğine bağlı.

Medya akbabalarının röportajlarda hala emekliliğimi sorduğu gerçeğini de eklersek, onları haklı çıkarmak ve sözleşmem bittiğinde Lig'den emekli olmak istiyorum. Bu sürekli baskı ve fiziksel taleplerden kurtulmak için iyi olurdu ama bizi playofflara taşımam gerekiyor.

Konuşmak istediğim tek kişi Nina çünkü o hokey dünyasına dalmış değil ama ne zaman arayıp özür dilemeye çalışsam telesekretere düşüyor ve mesajlarıma cevap vermiyor.

Sinir bozucudan da öte.

Çoğunlukla onu özlediğim için, sadece seksi değil. Şakalarını, gülümsemelerini, hikayelerini.

Sadece o.

Deplasmanda oynadığımız maçlar dikkatimi dağıttı ama bir haftayı geçti ve pişmanlığım giderek artıyor. Söylediklerim için kendimi bok gibi hissediyorum. Başka bir adamla yatmasını, sırlarını onun kulağına fısıldamasını ya da aynı yatakta uyumasını istemiyorum. Bu, Dallas Stars'ın o uzaylıyı maskot olarak seçmesinden daha kötü bir fikir gibi geliyor.

Bu kadar.

Telefonumu çıkarıp Nina'ya milyonuncu kez mesaj atarken, Camille bir profesyonel gibi sözleşme şartlarımın ayrıntılarını çözüyor.

BEN

Antrenmandan erken çıktım. Cevap vermesen bile stüdyoya geleceğim. Seni özledim ve Çarşamba olduğunu biliyorum, yani oradasın.

NINA

Beni mi takip ediyorsun?

BEN

Vay anasını, gerçekten cevap vermişsin. Ne diyebilirim ki? Beni deli ediyorsun. Uğrayacağım. Sana bir sürprizim var.

NINA

Sikini söylemesen iyi olur.

BEN

Daha önce gördüğünüz için bu pek de iyi bir sürpriz olmaz (;

NINA

Güzel. Sürpriz ne?

BEN

Penis piercingi. Senin zevkin için aldım *salutes*

NINA

Ne kadar düşünceli

BEN

Heyecanlan. Seks hayatımıza seviye atlatmak
üzereyim.

NINA

Uyluk dövmesi ve penis piercingi mi? Ben şanslı bir
kadınım.

BEN

En şanslı

NINA

Şimdi bu tencereyi fırlatmaya geri
dönüyorum.

BEN

Alet piercingimi düşündüğünde çok ıslanmamaya çalış.

NINA

Zor olacak ama sanırım başaracağım... ve Rhode?

BEN

Öyle
mi?

NINA

Ben de seni özledim.

BİR SAAT SONRA, üniversitenin sanat atölyesinin kapısının önünde duruyorum. Üniversite kampüsündeki elektrik, doğrudan Lig'e gittiğim için hiç deneyimleyemediğim bir şey. Etrafta dolaşan öğrencileri izlerken garip bir nostalji duygusu göğsümü sıkıştırıyor.

Hayatları hâlâ kararsız, ucu açık.

Stüdyodaki keskin boya kokusuna rağmen, duştan sonra bir İrlanda baharı kadar taze kokuyorum. Beyzbol şapkamı da ters çevirdim çünkü Nina parti sırasında şapkama her baktığında alt dudağını ısıırıyordu ve bu bakış bende her zaman ondan bir ısırık alma isteği uyandırıyor. Spor çantamı omzuma asıyorum ve kafamı sanat atölyesine sokuyorum.

Nina önlüğüyle çıkırğa eğilmiş, gözlükleri burnunun kenarından aşağı kayıyor ve elleriyle kili şekillendiriyor. Dili dişlerinin arasından dışarı fırlıyor ve kendini sanatına o kadar kaptırmış görünüyor ki kapının çerçevesine yaslanıp bir dakika boyunca onu izliyorum.

Çamuruna bakma şeklini biraz kıskanıyorum. Heykellerine, benim bir diske baktığım gibi bakıyor.

Elimi kaldırıp kapıyı tıklatıyorum, o sırada pazen gömlekli sarışın bir adam yangın odasından çıkıyor. Kilm odası mı? Fırın mı?

Adının ne olduğunu hatırlayamıyorum ama adam Nina'nın açık tişörtüne bakarken bunun bir önemi yok. Sanki bu sahiplenme hissinin yayılmasını engelleyecekmiş gibi yumruklarımı sıkıyorum.

Varlığımı duyurmak için öksürüyorum çünkü görünüşe göre 1.80'lik bedenimin tamamı görünmez. "Hey, bölüyor muyum?"

Umalım da öyle olsun.

Nina başını öyle hızlı kaldırıyor ki gözlükleri neredeyse fırlayacak. "Rhode? Burada ne işin var?"

"Neden şaşırmış gibi görüldüğünden emin değilim. Sana geleceğimi söylemişim," diyorum, pazenli adamı görmezden gelerek.

Devasa bir aynayı ve başsız bir bebek resmini atlayarak sanat atölyesine giriyorum. Titriyorum. Ürkütücü. Adam yüzümü tarıyor ve seksi bir şeymiş gibi sırtıyor ama ben o bakışı yirmili yaşlarımda icat ettim.

Dilini yanağına sokuyor, gözleri üzerimde geziniyor. "Bu senin baban mı, Nina?"

Sıkılı yumruklarımı sıkıyorum.

Bu yaşlı adam şakaları beni gerçekten rahatsız ediyor. Ona ters ters bakıyor.

"Gerçekten mi, Noah? Kes şunu."

Noah cehenneme giden manzaralı yolu kullanabilir. Beni alt edebileceğini sanıyorsa çok yanılıyor. Sanki ön camımdan silmek üzere olduğum bir böcekmiş gibi hafif bir kıkırdamaya zorluyorum. "Evet, ben kesinlikle onun babası değilim dostum, ama bazen yatakta bana baba demeyi seviyor."

"Rhode," diye kesip adama dönüyor. "Şaka yapıyor."

Kaşlarım havaya kalktı. "Öyle mi? Çünkü kimse gülmüyor."

Birbirimize bakıyoruz, sanki sessizce bu adamın bir pislik olduğunu anlatıyoruz. En azından ben gözlerimle bunu söylemeye çalışıyorum ama o odağını tekrar çömlleklerine çeviriyor. "Huzurlu Zihin Projesi için bazı parçalar üzerinde çalışıyoruz. Sonra konuşabilir miyiz?"

Bir tabureye oturuyorum ve bileğimi dizimin üzerine çapraz yapıyorum. "Her şey yolunda. Bekleyebilirim."

Gözleri kısıldı. "Yani orada öylece oturup tencere fırlatmamızı mı izleyeceksin?"

Yapacağım şey tam olarak buyken bu fikir saçmaymış gibi gözlerimi deviriyorum. "Hayır, seni izlemeyeceğim. Cevaplamam gereken e-postalar var."

Gelen kutumda sadece bir e-posta var ve sanırım o da Ayın Kanaviçe aboneliği. Telefonumda bulmaca falan çözeceğim.

Nina omuz silkerek çömleğine geri dönüyor ve ben de sonraki yirmi dakikayı baba ghanoush'un hangi malzemesinin sekiz kutuya sığabileceğini anlamaya çalışarak geçiriyorum.

Patlıcan mı? Evet, işte bu.

Nina'ya bakışlarımı gizlemeye çalışıyorum ama onun çalışmalarını izlemeden duramadığım zaman bu zor oluyor. Çok yetenekli ve şimdi ona yaptığım şey için endişeleniyorum. Ya nefret ederse?

Nina kili nazikçe yontmadan önce parmaklarını çarkın yanındaki küçük su kabına daldırıyor. Su parmak uçlarında parlıyor ve bana parmaklarımı onun içine soktuğumda nasıl görüldüğünü hatırlatıyor.

Kahretsin, böyle gergin çalışırken çok seksi oluyor.

Omurgamdan aşağıya doğru bir sıcaklık akıyor ve Cruz'un bu sabah yayılmasını engellemek için yaptığı kötü şakayı düşünerek taburemde kayıyorum.

Nina aniden ayağını pedaldan kaldırıyor ve oflayıp puflayarak alnındaki bir tutam saçı savuruyor. "Biliyor musun? Bunu daha sonra bitirebilir miyiz, Noah? Rhode'la konuşmam gerek."

Ellerimi çırpıyorum. "Kulağa harika bir fikir gibi geliyor."

Noah ellerini önlüğüne siliyor ve bana yan gözle bakıyor. "Elbette, ama belki Perşembe günü dersten sonra kahve içebiliriz?"

"Cesurca bir hareket," diye neredeyse homurdanıyorum.

Yanakları kızardı. Güzel. Yüzümde gördüğü ifade onu geri adım attırdı. "Ya da belki başka bir zaman. Sınıfta görüşürüz, Nina."

Stüdyodan koşarak çıkıyor ve ben de kendini beğenmiş bir sırıtışla kapının kapanışını izliyorum ama Nina bana bir bakış atınca sırıtışım kayboluyor. Bu kız Koç Watson'ın ölüm bakışlarına rakip olabilir. Ama Koç'un aksine, Nina'nın bakışı beni biraz sertleştiriyor.

"Demek sen ve Noah, ha?" Sesimi sakın tutmaya çalışıyorum, ama hâlâ Nina ve Noah'yı düşünürken bu çok zor - bir çarkın üzerine eğilmiş, birlikte sevişen çömlekçi çocuk.

Aynı yaşta oldukları için daha iyi bir eşleşme oldular ama artık yaş farkını dert etmiyorum. Yaşım büyükse ne olmuş? Önemli değil. Kendimi tekrar çaylak gibi hissetmemi sağlıyor.

"Aynı heykelsi seramik sınıfındayız." Pedala basıp çarkı daha hızlı döndürüyor. "Hepsi bu kadar."

"Onu beceriyor musun?"

"Her gece," diye mırıldanıyor, kili şekillendirirken.

Kızım çok kötü bir yalancı. "Seni boşaltırken adımı haykırıyor musun?"

Kaşlarını çatıyor.

Ona en iyi sırtışıma gösteriyorum. "Aslında bir daha düşündüm de, o *çocuğun* seni boşaltmasına imkân yok."

"Bana başka birini bulmamı söylediğini sanıyordum?" diye meydan okuyor.

"Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum." Gözlerimi kısıyorum. "Görünüşe göre paylaşma konusunda pek iyi değilim. Aslında, bunun en kötü özelliklerimden biri olduğunu söyleyebilirim."

"İstediğim tek kişi sensin, Rhode."

Bunu itiraf ettiğini duymak göğsümdeki yangının bir kısmını söndürüyor. "Güzel, çünkü seni tamamen kendime istiyorum."

Ona doğru yaklaşıyorum ve arkasındaki çömlek tezgahının üzerine oturuyorum, omuzları biraz gergin görüldüğü için başparmağımı boynunun arkasında yoğuruyorum. Keskin bir nefes alıyor ve kıcını geriye doğru iterek sikime çarpıyor.

At kuyruğunu çekiştiriyorum, böylece arkasına bakmak zorunda kalıyor. "Dikkatli ol. Seni çalışırken izlemek çok tahrik edici, bunu yapmaya devam edersen kot pantolonumun içinde büyük bir sorun yaşayacağım."

"Oh, çok büyük, değil mi?" Küçük tilki kıcını bana doğru itiyor, kıpırdıyor, böylece sikim pantolonumun içinde sertleşiyor.

Ellerimi çıplak kollarına sürterek tüylerimin diken diken olmasını sağlıyorum. "Devasa."

"Bence egon sikinden daha büyük. Lütfen bana gerçekten piercing yaptırmadığını söyle çünkü aletini olduğu gibi seviyorum. Benim için hiçbir şeyi değiştirmene gerek yok."

"Bir daha söyle," diye mırıldanıyorum, kirli sakalımı yanağına sürterek. "Sikimi ne kadar seviyorsun?"

Başını omzuma yaslıyor. "Ne kadar hoşuma gittiğini zaten biliyorsun."

"Öyle mi? Benimle ilgili sevdiğin tek şey bu mu?" "Birçoğundan biri."

Elimi önlüğünün altına daldırıyorum, odadan kimsenin geçmediğinden emin olmak için kapıyı kontrol ediyorum. En azından önlük elimi gizliyor ve çabuk olacağım.

Çünkü kızımı nasıl boşaltacağımı çok iyi biliyorum.

Ellerimi kot pantolonunun fermuarının üzerinde gezdiriyorum, orta parmağımı ortasına bastırıyorum. "Durmamı mı istersin, yoksa açgözlü bir kız olup parmaklarımın her yerine boşalmak mı? Karar senin."

Kumaşı klitorisinin üzerine sıkıştırıyorum ve beni daha da sertleştiren bir inilti çıkartıyor. "İkincisi," diye pantolonunu indiriyor. "Kesinlikle ikincisi."

Ona yapmak üzere olduğum şey için benden nefret edecek. "Bunu benim için söylemen gerekecek."

"Pamaklarının her yerine boşalmak istiyorum."

Dudaklarım boynunun yumuşaklığına karşı kıvrılıyor. İşte bu tam olarak gerçekleşecek.

Kot pantolonunun fermuarını indiriyorum ve elimi ıkrığın yanındaki su dolu kaseye daldırıyorum. Parmaklarımı külotunun altından kaydırarak klitorisinin etrafında daireler çizmeye başlıyorum, bir yandan da kapiya bakıyorum. Onu böyle gören başka kimse yok, sadece ben varım.

İnliyor. "Suyu kullanmak zorunda değildin, Rhode."

"Biliyorum. Benim için her zaman çok ıslaksın, ama istedim."

Onu daha yakına çekiyorum çünkü ona daha çok ihtiyacım var. Diğer elimi kullanarak meme ucunu başparmağım ve işaret parmağım arasında yuvarlıyorum ve tüm vücudu dokunuşumun altında titreşiyor.

Boynunu ısırdığımda inliyor, herkesin görebileceği kırmızı bir iz bırakana kadar emiyorum. Sert aletim kığına giriyor ve omzuma yaslandığında ömlikleri unutuyor. Kil bir yumru gibi görünmeye başlıyor ve arktın uçarsa şaşırmam.

Kulağının kabuğunu yalıyorum, piercinglerinden birini çekiştiriyorum, bir yandan da elimin hızını artırıp hassas tenini imdikliyorum. "Diğer oğlanlardan herhangi biri seni bu kadar iyi hissettiriyor mu?"

Boynunu ısııyorum, normalden biraz daha sert, ama beni idare edebiliyor.

Dizleri genişliyor, parmaklarımı dar amının derinliklerine dalmaya davet ediyor. "Hayır. Senden başka kimse bana böyle hissettiremez."

"Oldukça efsanevi orgazmlar yaşadığımı duydum." Orta parmağımın onun etrafında dönerken boynunu ısııyorum. Daha sert, sonra daha yavaş.

Elimi ıslatırken gırtlaktan bir inilti çıkartıyor ve ben de başka türlü sü n istemezdim. "Benden istediğ in bu mu?" diye soruyorum. "Sadece sana orgazm yaş atmak mı? Hepsi bu mu?"

Parmaklarımı yumuşak daireler çizerek hareket ettiriyorum, klitorisini fiskeliyorum.

Zıplıyor.

"Evet, ben de bunu istiyorum." Parmakları kontrolünü kaybetmemeye çalışıyormuş gibi kalçalarıma gömölüyor ama ben onun benimle birlikte kendini bırakacak kadar güvende hissetmesini istiyorum.

"O zaman o güzel gözlerini aç ve parmaklarımla amını sikerken beni izle. Aynaya bak," diyorum, sözleri içimde bir öfke dalgası uyandırırken sesimi korumak için mücadele ediyorum.

Ona orgazm yaşatan bir erkekten daha fazlası olmak istiyorum çünkü bu kız o uçağa bindikten sonra da benimle kalacak. "Elim içindeyken ne kadar güzel görüldüğüne bak. Herkesin girebileceği bir çömlek atölyesinde seni parmaklamama izin vermen çok yaramazca ama eminim hoşuna gitmiştir, değil mi?"

Çarkın dönmesi durdu, bu yüzden bakışlarımız yansımada birleşirken ağır nefeslerimizi gizleyecek hiçbir şey yok. Muhtaç ve parlıyor ve hepsi benim için.

Gözleri, aletimi kışına doğru salladığımda, boya sıçramış önlüğünün altından kolumun ona nasıl pompaladığına dalıyor, kendi kurtuluşuma ihtiyaç duyuyor. Sırılsıklam olmuş durumda ve onu bu hale getiren adam ben olduğum için içim tatminle doluyor.

O kadar samimi ki yansımamızdan başımı çevirmek istiyorum ama yapamıyorum. Beni yakaladı.

Birlikte iyi görünüyoruz.

Onun için çok yaşlı görünmüyorum. Aksine, Nina beni daha genç hissettiriyor, sanki bir ailem olmasa bile hokeyden sonra hala dört gözle bekleyeceğim bir şeyler varmış gibi.

Kirli sakalımı yanağına sürtüyorum ve nefessiz solukları iniltiye dönüşene kadar parmaklarımı pompalamaya devam ediyorum. Daha hızlı, sonra daha yavaş ovuyorum, meme ucuyla oynarken onu o sınıra getiriyorum. Ellerime çılgınca vuruyor ve tüm kan vücudumdan aşağı akıyor.

Bu son benim için de cehennem olacak.

"Yakın mısın?" Sert bir sesle söylüyorum.

"Evet, çok yakın," diye inliyor ve başını omzuma yaslıyor. "Tam oradayım. Durma."

İç kasları elimin etrafında kasıldığında orgazmının başladığını hissedebiliyorum ve işte o zaman parmaklarımı dışarı kaydırıp onu arzulu bırakıyorum. "Üzgünüm, ama yapacağım şey tam olarak bu."

Aynada bana göz kırpmıyor, yavaş ve şaşkın, sanki beni duymamış gibi. Parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum. Yansımamızı dikkatle izliyor

dikkatimi çekiyor ve ellerimdeki son damlasına kadar emerken ona bakıyorum. Onu kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde yiyebilir ve tadına asla doyamazdım.

"Neden?" Tekrar göz kırpmıyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Neden durdun?" "Çünkü sana sadece seni orgazm eden bir adam olmadığımı kanıtliyorum. Ben gece yarısına kadar konuşup durduğun adamım, yani eğer istersen

bir, bunu kabul etmelisin."

Yanağına gürültülü bir öpücük kondurarak banktan kalkıyorum ve acı veren ereksiyonumu düzeltiyorum. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Nina'nın ifadesi bir saniyeden kısa bir süre içinde şaşkınlıktan şoka ve öfkeye dönüşüyor. Gülmek istiyorum ama biliyorum ki bu öfkenin muhatabı ben olmak üzereyim.

Boya fırçasını kaptığı gibi atölyenin öbür ucundan bana fırlatıyor. "Rhode Augustus Tremblay, sen tam bir pisliksin!"

Eğildim ama boya fırçası beni ıskaladı. Mavi boya bebek resminin her tarafına sıçradı. Şahsen, bunun bir gelişme olduğunu düşünüyorum. "Hiç kimse sana gözleri bağlı bir fil kadar iyi nişan aldığını söyledi mi?"

"Kibirli bir puşt gibi nişan almışsın."

Gülmekle savaşıyorum. En iyi geri dönüşü değildi ama muhtemelen odaklanmakta zorlandığı için onu biraz rahat bırakacağım. "Devam et. Beni aşagılamaya devam et. Bu beni senin için çok zorlaştırıyor."

Bana zehirli bir bakış fırlattı. "Yani, bana işkence mi yapacaksın?"

Ona kuru bir bakış atıyorum ve kot pantolonumun içinde kabaran ereksiyonumu başımla işaret ediyorum. "Bu benim için de işkence. Güven bana. Sırtımı kaşıyana kadar kendimi içine gömmekten daha çok istediğim bir şey yok, ama amacımı kanıtlamayı tercih ederim."

Kollarını kavuşturuyor, sanki biraz rahatlamaya çalışıyormuş gibi bankın üzerinde kayıyor. "Tamam, bu kanıtlandı. Beni orgazm etmekten fazlasını yapıyorsun. Lütfen başladığın şeyi bitirebilir misin?"

"Hayır. Henüz değil. Buraya geldim çünkü sana bir şey vermek istedim. Seni bir sanat stüdyosunda parmaklamak istediğim için değil."

"Rhode, lütfen," diye sızlanıyor. "Bu hiç adil değil."

Adımı söylemem için yalvarması beni tekrar düşündürüyor ama onunla sonra ilgileneceğim. İradem çelik gibi. "Hayata hoş geldin."

"Kendi geri dönüşlerimi bana karşı kullanamazsın."

"Ama o kadar iyiler ki iki kez kullanılmayı hak ediyorlar."

Kendimi ayarladıktan sonra spor çantamı karıştırıyorum ve geçen ay yaptığım kanaviçeyi çıkarıyorum. Ona uzatırken kalbim neredeyse aletim kadar çarpıyor. Şimdi, dikişlerden birinin biraz merkezden uzak göründüğünü düşünüyorum.

Yutkunuyorum, uzatıyorum. "İşte, bunu senin için yaptım. Partide söylediklerim için özür dilemek istedim. Öyle demek istememiştim. Eğer biri seni boşaltacaksa, bu sadece ve sadece ben olsam iyi olur, ama beni seni boşaltan bir erkekten daha fazlası olarak görmeni istiyorum."

Kanaviçeye bakıyor ve ben de onun tepkisini izliyorum. Dudaklarına yayılan o gülümsemeyi görmek istiyorum çünkü bu deseni doğru yapmak için milyonlarca deneme yaptım. Çöpümde çok fazla fazladan iplik var. Kaşlarını çatıyor.

Kahretsin. O kadar da kötü değil, değil mi? Bunun normalden daha iyi olduğunu düşünmüştüm.

Uzuyor ve camdan yapılmış gibi tasarımı okşuyor. "Bu bir kaplumbağa."

Pekala, bu iyiye işaret. Cruz'a taş benzemediğini söyledim. "Evet, ama herhangi bir kaplumbağa değil. Bu bir kaplumbağa."

Gözleri desenin içine diktiğim sözcüklerin izini sürüyor. "Gerekirse kırabilirsin, yeter ki beni kırma." Sesi sessizleşiyor. "Bunu annen mi yaptı?"

Kocaman gülümsüyorum, yaptığım işle gurur duyuyorum. Eğer bunu annemin yaptığını düşünüyorsa, iyi bir şey olmalı. "Hayır, hepsini ben yaptım. Benim de çok zamanımı aldı. Sen ne düşünüyorsun?"

Çok hevesli görünmemeye çalışıyorum ama ifadesindeki her değişikliği not ederken bu zor oluyor. Bir süre hiçbir şey söylemiyor. Uzun bir süre, o kadar uzun ki attığım her adımı sorguluyorum.

Sonunda gülümsüyor ama istediğimden daha küçük bir gülümseme. "Teşekkür ederim. Bu şimdiye kadar birinin bana verdiği en güzel şeylerden biri."

"Beğendin mi?"

"Evet, bayıldım." Dikişli kaplumbağaya bakarken boğazı hareket ediyor. "Söylediklerim için ben de özür dilerim. Öyle demek istememiştim ama partide kendimi biraz endişeli hissediyordum ve yapmamam gerekirken hıncımı senden çıkardım. Sonra sana davranışından utandım ve bütün hafta senden kaçtım. Bu bazen içine düştüğüm kötü bir alışkanlık ve çoğu insan onları kendimden uzaklaştırmama izin veriyor. Bir tek sen ve Gwen kaldınız."

"Bunu bilmiyordum," diyorum, dudaklarımı saçlarının tepesine bastırarak. Öpüşmeme kuralından gerçekten nefret etmeye başlıyorum ama saygı duymaya çalışıyorum.

o istiyor. "Bir dahaki sefere benimle konuş. Endişeli hissediyorsan, bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben de sana vereyim ama sakın kendini geri çekme. Gece geç saatlerde yaptığımız telefon görüşmelerini özledim."

Boynumun arkasını ovuyorum, yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. "Her şeyi anlatmak istediğim ilk kişi sen oldun. "Bir gün
¡Vamos! sponsorluk, aramak istediğim kişi sendin."

Ona vücudunun her santimini yalamak istediğimi ama onunla konuşmaktan hoşlandığımı söylerken yüzümün kızardığını nasıl söyleyebilirim?

Gözlüklerinin arkasından gözleri açılıyor. "Sponsorluğu aldın mı?"

"Evet, teklif ettiler. Kabul edip etmeyeceğimden emin değilim ama sonunda bana bir teklifte bulundular."

Tabureden sıçradı ve kendini bana doğru fırlattı. Nina kollarını öyle bir güçle belime doluyor ki, tökezleyerek resmin içine düşüyorum. "Senin adına çok mutluyum Rhode. Bu inanılmaz!"

Onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biri de tüm vücuduyla bana sarılması. Onu göğsümde sıkıca kavrayıp kollarımda döndürüyorum. Sanırım bu sponsorluk için o benden daha heyecanlı.

Bir süre sonra geri çekiliyor ama yüzündeki tüm mutluluk gitmiş gibi görünüyor. "Yani bu gelecek yıl sözleşmeni yenileyeceğin anlamına mı geliyor?"

On altıncı hokey sezonuma girdiğimi düşününce yüzümü buruşturuyorum. On altı. Evet, en iyi oyuncular ligde on iki yıldan fazla kalıyor ama ortalama bir NHL kariyeri sadece beş ya da altı sezon sürüyor.

Bunu kimseye itiraf edemem ama ona söyleyebilirim. "Bilmiyorum. Hokeyin artık istediğim şey olduğundan emin değilim. Emekli olmayı düşünüyorum ama takımımı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Bana ihtiyaçları var."

"Bu büyük bir karar ve size ne *yapacağınızı* söyleyemem ama bence gerçekten neye ihtiyacınız olduğunu düşünmeniz gerekiyor. Spor terapistlerinden biriyle ya da başka bir şeyle konuş. Hokey dışında da bir hayatın var."

Başparmaklarımı beline dolayarak fırtınalı gözlerine bakıyorum. "Evet, bunun farkına varmaya başlıyorum ama yine de kontratımı yenilemem gerektiğini düşünüyorum. Hokey oynamazsam kendimi kaybolmuş hissederim. Hayatımda ne yapardım?"

"Ulusal kanaviçe kongresine gidebilirsin."

Bir fikir var. "Huh, belki de haklısın. Hep sezonda oluyor, o yüzden hiç fırsatım olmuyor."

"Gördün mü? Seçeneklerin var."

"Evet, ama yine de takımımın bana ihtiyacı olduğunu hissediyorum, bu yüzden bana bir şans verirlerse muhtemelen yenilerim. İnsanları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum."

"Bu mantıklı..." Sanki söyleyeceği şeyle yüzleşmek üzereymiş gibi derin bir iç çekiyor. "Ne yapıyoruz o zaman? Çünkü iki ay içinde ayrılıyorum ve senin için bu kadar önemliyken seni kariyerinden alıkoymak istemiyorum."

Eğer daha güçlü bir adam olsaydım, bunu iptal ederdim, ama söz konusu o olduğunda zayıfım. Sadece iki ayımız var, bu yüzden birlikte geçirmek istiyorum.

Yanaklarını ellerimin arasına aldım. "Sikişmek mi istiyorsun? Seni iyi becereceğim. Yemek mi istiyorsun? Seni dışarı çıkaracağım. Bütün gece konuşmak mı istiyorsun? Her kelimesini dinlerim. Sen o uçağa binene kadar senin olduğum sürece ne istersen yaparım."

Altın rengi ela gözlerinde parlıyor gibi görünüyor ama konuşmamaya çalışıyormuş gibi dudağını ısırtıyor. Dişleri teninde bir iz bırakıyor ve ben bu izi bırakan kişi olmak istiyorum.

Lanet olsun onun kuralına.

Onu öpmek için o kadar uzun süre bekledim ki, şimdi bunu her düşündüğümde ensem terlemeye başlıyor. Hayatının en güzel öpücüğü olmalı, ama daha ne kadar bekleyebileceğimi bilmiyorum.

Başparmağımı alt dudağında gezdirip yumuşak derisini çeğiştiriyorum. "Senin kuralından nefret etmeye başlıyorum."

Kirpiklerinin altından yukarı bakıyor. "Bu daha çok bir kılavuz."

Sırtım kaskatı kesildi. Vay anasını. Bu onu şimdi öpebileceğim anlamına mı geliyor? Dudakları ayrılıyor ve başparmağımı sıcak ağzının derinliklerine doğru kaydırıyorum. Dilini tıpkı sikimi emdiği gibi başparmağımın etrafında döndürüyor ve şimdi o kadar sertleşiyorum ki canım acıyor.

Onu öpmem lazım.

Daha yakına eğilerek kirli sakalımı yanağına değdiriyorum. "Bu kılavuz ne kadar zor? Sence kırabilir miyim?"

Başparmağımı ıslak bir patlamayla bırakıyor. "Kesinlikle kırabilirsin. Oldukça dayanıksız."

Dudaklarımı onunkilere bastırma düşüncesi nabzımı hızlandırıyor. Sanki liseye geri dönmüş gibiyim ve çok gerginim ama bunu sert bir sırtışla örtmek için elimden geleni yapıyorum. Çenesini kavrayıp başını kendime doğru eğiyorum.

Kendimi toparlamamı bekler gibi başını eğiyor, ama bunun onu daha çok istememe neden olacağından endişeleniyorum. Ama ben gidemem.

Onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu bilmediğim bir saniye daha... Kalbim küt küt atarken dilimi alt dudağında gezdirip onunla alay ediyorum. Tadına bakıyorum. Nina ağzıma karşı inliyor.

Kendimi kontrol etmemi sağlayan her şeyi kaybetmem için gereken tek şey bu. "Sik beni," diye hırlıyorum dudaklarına karşı. "Neden bu kadar bekledim ki?"

Belinden kavrayıp bizi masaya doğru itiyorum ve bir kavanoz boya fırçası yere düşüyor. Nefes nefese kalıyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak dilimi sıcak ağzının derinliklerine kaydırıyorum.

Elimi ensesine koyup onu bedenime doğru çekiyorum, böylece sıcaklığını üzerimde hissediyorum. Ellerini kotumun kenarına sokuyor, sanki benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı varmış gibi. Nina bacaklarını belime doluyor ve ben onun dilini emerken dişlerimiz birbirine çarpıyor.

Normalde bundan daha kontrollüyümdür ama odaklanabildiğim tek şey daha fazlasına aç olduğum ve bu arzuyu tatmin edebilecek tek şeyin o olduğu.

Parmaklarını saçlarıma doluyor ve birbirimizin ağzıyla ilgili her şeyi öğrenme görevindeymişiz gibi keşfetmeye başlıyoruz. Nina da beni öyle bir vahşilikle öpüyor ki, zaten aklımı kaçırmamış olsaydım korkutucu olurdu.

Duracak gibi görünmüyoruz.

Sanki ikimiz de bu anın bitmesini istemiyoruz ama biteceğini biliyoruz. Bacağı titriyor. Benimki de öyle. Titremesinin sebebinin ben olmamı seviyorum, bu yüzden tekrar olması için yeni şeyler denemeye başlıyorum.

Çekiyor

um.

Emiyor.

Isırmak.

Sonuncusunu çok yapıyorum.

Daha önce kimseyi bu kadar çılgınca öpmemiştim. Dağınık ve kirliyiz, hatta biraz da özensiz, ama tüm bunlar onu hayatımın en iyi öpücüğü yapıyor. Bu kıza doyamıyorum ve bu beni çok korkutuyor çünkü onu bırakmak zorundayım.

Bahse girerim beni sonsuza kadar
becerecek. Sonunda havamız
tükenecek.

Alnımı onunkine bastırırken nefes nefese geri çekiliyorum. "Seni öpmek için bu kadar beklediğime sevindim."

Kaşlarını çatıyor. "Nedenmiş o?"

Onu tekrar öpüyorum, tekrar ve tekrar. "Çünkü bir kez öptüğümde

duramayacağımı biliyordum."

Ve lanet olsun, durmalıyım.

NINA

T günler haftalara, haftalar da Nisan'a dönüşür.

Finaller yaklaşırken, kampüsteki öğrenciler parkalarını kısa kollularla değiştiriyor ve Muhafızlar play-off'lara kalmaları, tüm takımın yoğunluğunu artırıyor.

Yoğun programı nedeniyle Rhode'u ekranda değil de yüz yüze görebildiğim için şanslıyım ama evinde bir çekmecem var ve benim banyomda da bir diş fırçası bulunduruyor. İlişkimiz sıradanlıktan ciddiyete doğru hızla ilerliyor ve veda etme düşüncesi dehşet verici.

Aşkın uçurumuna düştüğümü hissedebiliyorum.

Aradaki mesafe ona olan hislerimi azaltmıyor. Aksine, yatak çarşaflarına sarılıp geçireceğim geceler için daha fazla özlem duymama neden oluyor.

Rhode gizli bir kucaklayıcı.

Devasa bedenine kişisel alan ısıtıcım diyorum, gözlerini deviriyor ama gülümsememeye çalıştığını anlayabiliyorum çünkü onun tüm nüanslarını ezberledim.

Yine de tek arzum geceler değil. Rhode'un Cumartesi sabahlarını ve aradaki tüm sıradan anları istiyorum, ancak çoğu gün elde ettiğim tek şey onun ekrandaki uykulu gülümsemesi.

Gözlerim kapalıyken yontulmuş yüz hatlarını çizebilecek kadar ona bakıyorum, ama o kadar çok gitti ki kahkahasının sesi hafızamdan siliniyor. Hayatlarımız zıt yönlerde gittiğinde o dumanlı tınıyı umutsuzca hatırlamak istiyorum.

Bar taburesinden kalkıp tuğla duvardaki dev televizyona doğru bağıyorum. "Hadi ama, bu bir penaltıydı, hakem! Uyuyor musun sen? Aç gözlerini!"

"Hey!" diye bağıyor barmen, omzunun üzerinden bir havlu sallayarak. "Benim barımda bağırarak yok. Seni daha kaç kere uyarmam gerekiyor, Alstyne? Bir daha olursa seni dışarı atarım."

Sadece yedi yaşındaki oğluna gülümseyen kır saçlı barmene, "Eğer beni dışarı atmak istiyorsan, atman gerekecek, Bart," diyorum. "Bu maç playofflara kalıp kalmayacaklarını belirleyecek. Oğullarım için büyük bir olay."

Oğullarım.

Tezgâhın arkasında kendi kendine homurdanıyor, bir müşteri için altmış bira musluğundan birini çekiyor. Adam zararsız. Tehditler savuruyor ama arkasını getirmiyor.

Ahşap tabureye yerleşiyorum. Gwen ve ben bu mekâna rastladığımızdan beri Blue Line Brews, şahsen orada olamadığım zamanlarda Guardian'ın maçlarını izlemek için gittiğimiz yer haline geldi, ki bugün sınavım olduğu için öyle oldu.

Eski zamanlardan kalma barın beş çıkışı, geniş piknik masaları ve bir dizi alkolsüz birası var, böylece gerçekten rahatlayabiliyorum. Rhode'u buraya getirmek istiyordum ama eğitimle meşguldü, ki bu iyi bir şey.

Ondan gelen her öpücük kalbime giden bir yol çiziyor ve bu kadar bağlanmam beni korkutuyor.

Her saatimi finallere çalışarak geçiriyorum ki kütüphanede de yaşayabilirim. Bunun da ötesinde, Huzurlu Zihin Projesi için yapacağım konuşmayı bitirmem gerekiyor ki bundan da korkuyorum. Dürüst olmak gerekirse, sadece orada durup zeki ve ilham verici görünmeye çalışmayı düşünmek bile tırnaklarımı yememe neden oluyor.

Ekranda Rhode kelebeğin içine düşüyor ve bir kurtuluş daha yapıyor. Ellerimi çırpıyorum, çığlık atıyorum. "Evet, işte benim adamım!"

Gwen omzumun üzerinden eğilmiş, Aziz Patrick Günü'nden kalan çimen yeşili birasını yudumluyor. Her zaman farklı olmak için rastgele şeyler dener, ama Aziz Paddy Günü haftalar önce olduğu için pek satmamış olmalı.

"Ee, aranız nasıl?" diye soruyor. "Onun en büyük hayranına dönüştüğünü hissediyorum."

Duygularımı şakalarla ya da alaycı yorumlarla örtmeye çalışıyordum ama Rhode orada olmadığı için bütün gece yatakta dönüp durduktan sonra fark ettiğim bir şey var: Rhode Tremblay'e umutsuzca aşık oluyorum.

Gerçekten korkunç ama duramıyorum. Tüm bu küçük anlar birikti. Her gülümseme, her gece yarısı telefon görüşmesi, bir maçı kazandığı ya da kaybettiği ve benimle konuşmak istediği her an, her sarılma, kahkahalar, ben ittiğimde çekip gitmediği her an.

Aşk küçük anlardan oluşur ve bir kale inşa etmeye yetecek kadar anımız var.

Maltlı şerbetçiotu kokan bir bira fabrikasının ortasında derin ve abartılı bir itirafta bulunmayacağım, bu yüzden küstah bir yorum yapıyorum. "Biliyor musun, ona tamamen aşığım ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok, yani bu harika."

Gwen yeşil birasını fıskırtır. Bir damlacık kaşmir kazağının üzerine düşer. "Pardon, ne dedin? Şaka yapıyorsun, değil mi? Anlayamıyorum. Yoksa ona gerçekten aşık mısın? Bekle..." Daha yakından bakıyor ve gülümsemesi sempatikleşiyor. "Hayır, ona aşıksın. Yüzünden okunuyor."

"Evet, biliyorum." Alkolsüz biramdan bir yudum alıyorum. Tadı yulaf gibi ama Rhode'un her zaman içtiği şey, bu yüzden bir şans veriyorum. "Ona aşık olmayacağımı düşünmek saflıktı. Nasıl olmayayım, Gwen? O tatlı, komik, delicesine yetenekli bir hokey oyuncusu ve beni ilmek ilmek işliyor. Tabii ki ona aşık olacaktım."

"Evet, biliyorum. Arabana adımını attığı anda mahvolmuştun." "Oh, ve geçen hafta pasaportumla ilgili bir sorun yaşadığımda Rhode ofisi aramama yardım etti ve saatlerce hatta kaldı, Gwen, *saatlerce*. Her iyi ve kötü şeyi ve aradaki tüm küçük şeyleri anlatmak istediğim ilk kişi o." İnledim. "Onun için bir dövme bile yaptırdım. Ne kadar acınası

Bu mu?"

Bir nefes tısladı. "Lütfen bana onun adını dövme yaptırmadığını söyle. Yaptırıdıysan sildirme yerlerine bakacağım."

"Merak etme, onun adı değil ama sana söylemeyeceğim. Bu özel bir konu."

Bu hatayı bir sır gibi saklıyorum. Bir anlam uydurabileceğim bir şey, ama Rhode'un gözlerini bağlayıp beni yatak başlığına bağladıktan ve göbek adımı unutturacak kadar boşalmamı sağladıktan sonra orgazmın verdiği mutlulukla bir dövme salonuna girdiğim için aldığım şey bu.

Şimdi, sonsuza dek vücuduma kazınacak.

Gwen etrafımdan bana bakıyor ama ben gözlerimi hokey maçından ayırmıyorum. "Sesin... tüm bunlar için garip bir şekilde iyi geliyor?"

Boğazım yanıyor, bu yüzden bir yudum daha bira içiyorum. Ağrımı dindirmiyor. "Hayır, iyi değilim ama olmak zorundayım çünkü başka çarem yok. Ona aşık olduğum gerçeği hakkında yapabileceğim hiçbir şey yok. Suçlamam gereken tek kişi kendimim çünkü beni bir kez bile kandırmadı. Ne istediği konusunda her zaman açık sözlü oldu."

"O da ne?"

"Evlilik. Bir aile. Çocuklar. Daha yaşlı olsaydım o kişi olabilirdim ama hayallerimden fedakârlık edecek durumda değilim. Ondan da istediği şeyden vazgeçmesini asla istemem ve sözleşmesini yenileyecek, yani ben ayrıldığımda bu iş bitecek."

Kaderimizde yok ama sorun değil.

Kaderin iki yabancıyı bir araya getirmesi fikri güzeldir, ancak aşk bir seçim olduğunda daha güçlüdür. Rhode mükemmel eşini bulacak ve mükemmel bir hayatla mükemmel bir eve sahip olacak ve her şey çok *mükemmel* olacak. Alaycılığım alnımdaki bir tutam saçını uçuruyor.

Umarım sonunda birlikte olacağı kadın bana hiç benzemez. Belki de Arjantinli *bir Alfarero ile* tanışırım; aynı dili konuşmadığımız için sadece öpüşerek iletişim kurabilen *bir* çömlekçi. Rhode olmayan birini düşününce midem bulanıyor ama bu şekilde kalbim kırılabilir bile kırılmayacak.

"Senin yerinde olmak için kaç kadının cinayet işleyeceğinin farkındasın, değil mi?" Gwen soruyor. "O adam için kariyerimden vazgeçerdim. Bırak hayatını o finanse etsin."

"O senin adamın değil, benim adamım." Kızgınlıkla yüzümü buruşturuyorum çünkü bu Rhode'un derinliğinin yanına bile yaklaşamaz.

"Nashville'in En Çılgın Bekarı Rhode Tremblay'e aşık olmadım. Ben bana kanaviçe işleyen ve her zaman koridorda oturmamı sağlayan adama aşık oldum. En sevdiğim kavurma makinesinden kafeinsiz fasulye almak için kırk beş dakika araba kullanan adama. Çok fazla gittiği için ekrandan bakarak yüz yüze olduğumdan daha fazla zaman geçirdiğim adam," diye mırıldanıyorum biramı yudumlarken. "Profesyonel bir sporcuya aşık olmaktan nefret ediyorum. Onu hiç görmüyorum."

"Tamam, haklısın. Özür dilerim." Kolunu bana doluyor ve ben geri çekilmek yerine yanağımı onun ince omzuna yaslıyorum. "Bu konuda ne yapacaksın?"

Boğazımda kalıcı bir yer edinmiş olan dev yumruyu yutuyorum. "Çok fazla olmaya başladı, bu yüzden muhtemelen yakında her şeyi bitireceğim ve sonra Arjantin'de yolumu becereceğim."

"Bu kulağa gerçekten sağlıksız geliyor."

"Evet, korkunç bir başa çıkma mekanizması ama elimdeki tek şey bu. Ne olursa olsun canım yanacak ama ondan önce kendi kalbimi kırmam gerekiyor."

Bir şeyleri bitirme fikri göğsümde bir şeylerin öldüğünü hissettiriyor ama hayatta kalacağım. Her zaman hayatta kalırım.

Bakışlarımı tekrar televizyona çeviriyorum. Seksen Sekiz kaçmaya hazırlanıyor gibi görünüyor ama son saniyede Micah pakı yakalıyor. Tezahürat yapıyorum ve sonra sallanan tabureye geri çöküyorum.

Gwen peçeteyi bar tezgahının üzerinde evirip çeviriyor, dönen bir düşünce gibi etrafında döndürüyor. O bir şey söylemeden önce Muhafızlar neredeyse bir gol daha atıyordu. "Eğer sana bir şey söylersem, kızmayacağına söz verir misin?"

Hiçbir şeyi kaçırmamak için odağımı ekrana kilitliyorum. "Hayır, ne söyleyeceğini bilmeden buna söz veremem ama seni rahatsız ediyorsa yine de bana söylemelisin."

"Benden yine nefret edeceksin," diye mırıldanıyor.

Bu yorum üzerine ona doğru baktım. Sanki bulanık sıvının onu yutmasını istiyormuş gibi yeşil birasının derinliklerine bakıyor. "Ne oldu?"

"Ne roket ama!" diye bağılıyor spiker. "Şu pakın uçuşuna bakın!"

Rhode'un atışı engellediğini görmek için bakışlarımı tam zamanında ekrana çeviriyorum. Bar gürültülü tezahüratlara boğuldu. Ellerimi ağzıma götürüyorum. "Woo! Bastır, Tremblay! Bunu gördün mü, Gwen? Tamam, özür dilerim. Dikkatim dağıldı. Ne diyordun?"

Gözlerini sımsıkı kapatıp şerbetçiotu kokulu havayı içine çekiyor ve benim midem sıkışıyor. Onu bu kadar gergin gördüğüm tek an Isaac'le olan ilişkisini saklamaya devam ettiği zamandı.

"Tamam, bunu açıkça söyleyeceğim çünkü onu seviyorsun ve bu beni yiyip bitiriyor... Rhode'u sarhoşken bir kez öpmüş olabilirim ama bu sen onunla tanışmadan önceydi," diye ağzından geçiriyor. "Kesinlikle hiçbir anlamı yoktu, yemin ederim. Beni itti ve karşılık bile vermedi ama ondan sana söylememesini istedim çünkü aramız çok iyiydi ve seni üzmem istemedim."

İtirafını anlamaya çalışarak gözlerimi kırptırıyorum. "Sen... onu öptün mü?"

Bej rengi tırnaklarına bakıyor. "Evet, lastiğin patladığı geceydi. Isaac ve ben büyük bir kavga ettik... Boş ver. Önemli değil. Çok kızmıştım, bu yüzden gördüğüm ilk ateşli yabancıya yanına gittim ve onu öptüm."

Onları dumanlı bir barda, dillerini birbirlerinin boğazına sokarken hayal ederken elimdeki peçeteyi buruşturuyorum. Kıskançlıkla karışık öfke, daha önce hiç hissetmediğim kadar içime işliyor. Onu Isaac'le bastığım zamankinden yüz kat daha kötü.

"Lütfen bana bunun bir şaka olduğunu söyle, Gwendolyn."

Suçlu gibi bakmaya cüret ediyor ama hemen koluma uzanıyor. O bana dokunamadan elimi geri çekiyorum. "Değil, ama yemin ederim beni hiç öpmedi ve Rhode'a karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir şey ve dürüst olmak gerekirse Nina, hissetsem bile, o adam sana gökyüzündeki tek yıldızmışsın gibi bakıyor. Bir daha *asla* ilişkimizi tehlikeye atacak bir şey yapmayacağım. Söz veriyorum."

"Onu öptüğüne göre bir şeyler hissettiğin belli." Elimini uzattım ve yanlışlıkla bira bardağımı ahşap zemine düşürdüm. "Tek bir şey almama izin veremez misin?"

Onu almak için çabalıyorum. "Neden hep böyle yapıyorsun? Her şeyi alıyorsun. Isaac değilse, Rhode. Ojem değilse gömleğim. Şu an küpelerimi bile takıyorsun."

"Alstyne!" Bart bağılıyor. "Sesini alçalt."

"Üzgünüm, Bart. Çok hararetli bir tartışmanın ortasındayız." "O zaman harareti düşürün."

Gwen'in yeşil gözleri yaşlarla bulanıklaşıyor. "Nina, hiç de öyle değil."

"Doğru. Tabii ki öyle olduğunu düşünmüyorsun çünkü Her şeyi. Mükemmel bir hayat. Mükemmel iş. O adam. Lanet olası her şey," diye tükürdüm. "Bundan intikamcı bir tatmin mi duyuyorsun? Bu kadar mı?"

"Nina, lütfen," diye yalvarıyor, kolumu tutuyor. Tutup çekiyorum. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Hiçbir anlamı yoktu ve asla böyle hissetmeni istemem."

"Geçen sefer de böyle demiştin, Gwendolyn. Sana ikinci, hayır üçüncü şansı vermeye devam edemem."

"Bayanlar ve baylar," diyor spiker, kıpkırmızı bulanıklığımı yarıp geçerek. "Burada endişe verici bir durum var. Görünüşe göre Guardian savunmasının bel kemiği Rhode Tremblay buzda sakatlandı. Oyun durdu ve sağlık ekibi yardımına koşuyor. Umarız ciddi bir şey değildir ve kısa sürede ayağa kalkar."

Donmuş bir göldeki buzun kırılması gibi vücudumu bir ürperti kaplıyor ve beni dehşete sürüklüyor. Başımı ekrana çevirerek bir sağlık ekibinin buzun üzerine koşuşunu izliyorum. Görüntü bulanıklaşıyor.

Neden göremiyorum?

Gözlerimi ovuşturuyorum ve parmaklarımda su parlıyor. Oyun durdu, bu yüzden kimse kaymıyor.

Bardaki kalabalık bile sessiz.

Sağlık ekibi Rhode'un üzerinde gezinirken sessiz bir çığlık atarak ellerimi ağzıma kapatıyorum ama cesetlerin altında onu göremiyorum.

Hayır. *Hayır. Hayır.*

Onu göremiyorum.

Onu görmem gerek.

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor ve içimi burkan dehşetle birlikte paniğin yükseldiğini hissedebiliyorum. Bir baş dönmesi dalgası üzerime çöküyor ve bayılmamak için masayı kavriyorum.

Endişe her zaman orada, pusuda bekliyor, ama o yaralanırsa kendimi kaybetmeyi göze alamam. Daha onu buzdan çıkarmadan barın kapısından hızla çıkıyorum.

"Nina, bekle!"

"Burada kalmayacağım, Gwendolyn." Sesim paramparça oldu. "Onunla birlikte olmam gerek."

"Biliyorum ama o kadar hızlı çıktın ki sırt çantanı unuttun. Hadi, seni ben bırakayım."

RHODE

"D "Önce iyi haberi mi yoksa kötü haberi mi duymak istersin, Tremblay?" Dr. Hutch kollarını önlüğünün üzerinde kavuşturur. Sağlık personeli tesis içinde koşuşturuyor. Oturduğum yerden kalktım.

yüzünü buruşturdu. "Bana kötü haberi ver. Duyalım bakalım."

Keskin bir ağrı omzumu delip geçiyor. Bu keskin his kolumdan yukarı fırlıyor ve bir saniyeliğine nefesimi kesiyor.

Önerdikleri yüksek doz ilaçları almalıydım, ancak ağrı kesiciler sporcular için kayması kolay bir yokuş, bu yüzden benim için bir yap ya da öl durumu. Düşük dereceli olanları aldım çünkü bayılmak istemiyorum.

Dr. Hutch kahverengi gözlerini kırıştırarak sempatik bir şekilde sırtıyor. Hastaya yaklaşımı üst düzey çünkü gerçek mi sahte mi olduğunu asla anlayamıyorum ve üç yılı aşkın süredir takım doktorumuz.

Başıyla kolumu işaret etti. "Üzgünüm Tremblay ama böyle bir AC eklem yırtığı yüzünden sezonun geri kalanında oynayamayacaksın. Playofflar yok."

"Ama sadece küçük bir şey olduğunu söylemiştiniz. İkinci derece, değil mi?" "Doğru, ama yine de iyileşmesi birkaç ay sürebilir."

İçim öfkeyle doluyor ve işleyen elimi yumruk haline getirerek parmak eklemlerimde titreşen gerilimi hissediyorum. O kadar emek verdik ve şimdi takımımın kupayı kazanmasına yardım edemeyeceğim. Evet, hokey kariyerim boyunca zaten iki Stanley Kupası kazanmıştım ama yine de bir tane daha istiyordum.

Haberi verdiği için Dr. Hutch'a kızmayacağım, bu yüzden onun açık sözlü tonuna uyuyorum. "Pekâlâ. İyi haber nedir?"

Stetoskopunu boynuna asıyor. "İyi haber şu ki, bu kariyerinizi bitirecek bir şey değil. Böyle bir sakatlığı sezon dışında kolayca iyileştirebilir ve oynamaya hazır bir şekilde geri dönebilirsiniz. Fizyoterapistinizin planına uyarsanız yeni gibi olursunuz."

Öfkem dinene kadar derin bir nefes alıyorum ama dinler dinmez içimde bir şeylerin çekirdeği beliriyor. Hayal kırıklığı, belki? Emin değilim. Bir sakatlık yüzünden emekliliğe zorlanmış olmak güzel olurdu.

Hayır, bu doğru değil. Başımı sallıyorum.

Kendi şartlarımla gitmek istiyorum. Bu kararı vermeye zorlanmak istemem. Ne düşünüyorum ben? Ben oynamak için buradayım. Kemerimin altında on beş sezon var. Bir tane daha nedir ki?

Bir nefes veriyorum ve yavaşça başımı sallıyorum. "Pekâlâ, bunu öğrendiğim iyi oldu. Teşekkürler, Dr. Hutch."

"Daha kötülerini de atlattın. İyi olacaksın. Bu gece dinlen ve biraz uyu. Vücudunun buna ihtiyacı var. Burada kal, sana bir destek verelim."

Dr. Hutch ekibimizin tıbbi tesisinden çıkmadan önce reçetelerimi gözden geçiriyor ve beni hemşirelerden biri olan Dane'in bakımına bırakıyor. şiş omzumu itmemeye dikkat ederek masaya geri çöküyorum.

Tek istediğim tarandıktan ve röntgen çekildikten sonra Nina'nın yanında uyumak. Dürtölüp dürtüklendikten sonra. Ama finallere çalışmakla meşgulken gelmeyecektir. Ailem ve takım arkadaşlarım dışında kimse gelmez.

Bu benim ilk sakatlığım değil, bu yüzden ne beklemem gerektiğini biliyorum. Rehabilitasyon kötü geçecek. Yedek kulübesinde oturup takımımın bensiz kazanmasını izleme düşünceşi, Arjantin'e uçup şemsiyeli içkilerden birini yudumlamak istememe neden oluyor.

Vücudum aşınma ve yıpranma açısından muhtemelen kırklı yaşlarda. On beş sezondur profesyonel olarak kilometre yaptım ve takım arkadaşlarım olmasaydı işim bitebilirdi. Ligdeki on beş sezon beni yakalıyor.

Nina'nın sözleri aklıma geliyor. *Kenarları yıpranmış*. Ben de tam olarak böyle hissediyorum. Kırılmadım ama çatırdıyorum. Sağlam elimi masanın üzerinde gezdirip dezenfektan kokusunu içime çekiyorum. Pamuk dolgusu dışarı fırlamış bir çizik var, bu yüzden onu da olumsuz düşüncelerim gibi içeri itiyorum. Ekibimin bana ihtiyacı var ve onları hayal kırıklığına uğratamam.

Bu kadar basit.

Gürleyen ayak sesleri koridoru dövüyor. Bir an için Nina olduğunu umuyorum ama onun hafif adımlarına kıyasla çok ağırlar. Evimde o kadar çok zaman geçirdi ki yürüyüşünün nasıl olduğunu biliyorum ve başka türlü de istemezdim.

"Tremblay!"

Cruz ve Patty cam kapıdan içeri daldılar, hala ter içindeydiler. Beni masada oturur vaziyette, uyanık ve zarar görmemiş halde gördüklerinde durdular.

"Gördün mü?" Patty yüksek sesle iç geçirir. "Sana iyi olduğunu söylemişim Cruz. Altına işeyip hakeme bağırmana gerek yoktu. Tremblay bir profesyonel."

Cruz burnunu çekiyor, kızarmış gözlerini silmek için dirseğini kullanıyor. "Yaşlı adamın iyi olacağını biliyordum ama bu sert bir vuruştur."

"Benim için mi endişeleniyorsun, evlat?" Şaka yapıyorum.

Cruz ayaklarına bakar. "Hayır, şimdi senin hayatta olduğunu görüyorum, ben gidiyorum."

"Hayır, değilsin," diye karşı çıktım, Cruz'a parmağımı sallayarak.

"Buraya gel." Hidroterapi küvetlerinin yanından geçip tam yanıma geliyorlar.

İkisinin de yüz ifadeleri kapalı, bu yüzden ne düşündüklerini anlayamıyorum. Cruz kolumu sıkıyor, ben de onun elini okşuyorum.

Patty başıyla omzumu işaret ediyor, çenesi gergin. "Ne kadar kötü? Sezonun geri kalanında oynamayacak mısın yoksa oynayabilecek misin?"

On beş sezonun ardından öğrendiğim bir şey varsa o da spor sakatlıkları söz konusu olduğunda açık sözlülüğün her zaman daha iyi olduğudur. "Ben yokum, yani playofflar yok. Görünüşe göre kupayı kazanmanızı yedek kulübesinden izleyeceğim."

Cruz yumruğunu tedavi masasına vurur. "Pislik herif! Doksan kişi ağa doluşmamalıydı. Kontrolden çıktığını biliyordum. Seni yaraladığına ve sadece iki dakika ceza aldığına inanamıyorum."

"Evet, ama kirli oynadığını biliyoruz." Omuz silkmeye çalışıyorum ama omzuma keskin bir acı saplanınca yüzümü buruşturuyorum.

Patty sağlam kolumu kavradı. "Şu anda ben de kızgıyım ama sözleşmeni yenileyeceksin ve seninle birlikte Kupa'ya tekrar gideceğiz. Bu son değil."

"Evet, yapacağız." Cruz kararlılıkla duruşunu genişletir. "Sezon dışında rehabilitasyon yapacaksın. Artık Pebble Beach'te golf oynamak yok."

sonra yeni gibi olacaksın. Burası alt lig değil. Sana buzda ihtiyacımız var."

Sözlerinin baskısı omuzlarıma çöküyor, beni aşağı çekiyor. Herkesin benden bir şey istemesi gerekiyor. Camille'in sponsorluk sözleşmesini imzalamama ihtiyacı var. Annemin onu geri aramama ihtiyacı var. Koçun performansına ihtiyacı var. Takım arkadaşlarımla blok yapmama ihtiyacı var.

Benden hiçbir şey istemeyen tek kişi Nina ve bu beni ona her şeyi vermeye teşvik ediyor.

Ama bu kariyeri ben seçtim. Hayır, buraya gelmek için kışımı yırttım. Hokey benim kanımda var ama NHL'deki performans beklentileri çılgınca. Dünyanın en iyi oyuncularını olduğumuz için en yüksek standartlara tabi tutuluyoruz.

Yorucu ama bağımlılık yapıyor.

Yine de bir kez olsun sırf eğlence olsun diye kaymak güzel olurdu. En son ne zaman eğlenmek için kaydığımı hatırlamıyorum. Sanırım çocukken buz tutmuş gölette kaymış olabilirim, buz gibi rüzgar yüzümü kıpkırmızı yapmıştı.

"Çekil üstümden! Bırakın geçeyim," diye bağılıyor tanıdık bir ses. "Onu görmem gerek!"

Nina'nın panikle bağırması üzerine tıbbi masadan doğruluyorum ve lanet olsun ki onun endişesi tüm gün boyunca beni gülümseten ilk şey değil.

Cruz gözlerini yukarı kaldırır. "Bu arada Phil'i arayıp iyi olduğunu söyledim ama çok korkuyor, ona iyi eğlenceler."

Sağlam elimle kafasının arkasına vuruyorum. "Onu sakinleştiren kişi ben olduğum sürece çıldırması umurumda değil."

"Ow." Terden sıırıslıklam olmuş saçlarını ovuşturuyor. "Onun için çok kötüsün." "Evet, başka türlüünü de istemezdim."

"O gidince ne yapacaksın?" Patty soruyor.

"Biliyorsam ne olayım." Göğsüm daralıyor. Bu konu hakkında konuşamam. Düşünemiyorum bile.

Nina gözlükleri yamuk ve sarı saçları dağınık bir halde cam kapıdan içeri koşarak giriyor. Üzerinde benim formam var ve onu görmek göğsümdeki düğümü anında gevşetiyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve duruyor. Sanırım gezegen dönmeyi bıraktı.

Yaralarımı kontrol ediyormuş gibi vücudumu klinik bir şekilde tarıyor ama endişelenmesini istemiyorum, bu yüzden sağlam kolumu uzatıyorum. "Buraya gel. Ben iyiyim. Sadece sol tarafımda kal."

Eli ağzına gidiyor, gözleri endişeyle kırışıyor. "Emin misin? Seni incitmek istemiyorum."

"Beni incitmenin tek yolu şu anda kollarımda olmaman."

Cruz nefesinin altında "Siktiğimin eziği," diye öksürür. Patty onun yüzünü tokatlar.

"Bunun için teşekkürler," diyorum.

"Ne zaman istersen."

Nina'nın ağzından bir hıçkırık dökölüyor ve sonra sağlık tesisinin içinden koşarak Patty ve Cruz'un arasından geçip kollarıma geliyor.

Başını boynumun kıvrımına gömüyor ve ben de onu göğsüme çekiyorum. Maçtan sonra hiç duş almadığım için muhtemelen iğrenç kokuyorum, ama o aldırıyor gibi görünüyor ve şimdi tüm dünya kollarımda.

"Sarılmam nerede, Phil?" Cruz diyor. "Odada olduğumu fark ettin mi?"

"Hayır, yapmadım," diye mırıldanıyor boynuma doğru.

Cruz homurdanıyor. Patty onu formasından çekiştirerek sağlık tesisinden dışarı çıkarır. "Hadi ama. Bu ikisini biraz yalnız bırakalım. Birazdan döneriz."

Sürgölü cam kapıdan çıkıp beni Nina'yla baş başa bırakıyorlar ki ben de tam olarak bunu istiyorum. Arkasına yaslanıyor, sıcak ellerini yanaklarıma koyuyor ve yüzümün her santimini öpüyor.

"Olanları televizyonda gördüm ama çok endişelendim," diyor. "Cruz beni buraya getirdi ama sen iyi misin? İyisin değil mi? İyi misin?"

Dudaklarından operim. "Benim için endişelenme. Ben iyiyim. Sadece bir omuz burkulması. Rehabilitasyonun düzeltemeyeceği bir şey değil."

Beni daha sert öpüyor, sanki durmak istemiyormuş gibi. "Söyledikleri bu mu? Tek yapman gereken rehabilitasyon ve buza geri mi döneceksin?"

"Evet, bu benim baskın kolum, bu yüzden birkaç ay sahalardan uzak kalacağım ama sonra gelecek sezon geri döneceğim. Oynamaya hazırım."

Gözleri sert ifademe takılıyor. "Neden öyle kaskatı gülümsüyorsun? Sesin mutlu gelmiyor. Bu iyi bir haber değil mi? Temelli gitmedin, değil mi? Gelecek yıl kupaya tekrar katılabilirsin?"

Hepimizin yaptığı gibi Stanley Cup'ı kısaltmasına sırtıtmak istiyorum ama dudaklarımı oynatamıyorum. "Hayır, haklısın. Playoffların dışında kalmaktan nefret ediyorum ama çok daha kötüsü de olabilirdi, o yüzden sanırım bu iyi bir şey."

"Sanki kendini ikna ediyormuşsun gibi konuşuyorsun." Gözleri yüzümü tarıyor, orada olduğunu bildiğim küçük kesikleri yakalıyor. Beni daha yakına çekiyor ve başımı okşayıp saçlarımı okşarken elimde olmadan göğsüne yaslanıyorum. Acı azalıyor. Onun kollarında uyuyakalabilirim.

"Benimleyken rol yapmana gerek yok, Rhode. Gerçek olmanı istiyorum. Saçmalık yok."

Boynunun kıvrımlarına doğru iç çekiyorum ve kulağının altındaki deriye hızlı, minnettar bir öpücük konduruyorum. "Çok yorgunum. Her şey acıtıyor ama emekli olamam. Takımımı hayal kırıklığına uğratamam ve bunun benim şartlarımla olması gerekiyor. Kırklı yaşlarına kadar devam eden bazı oyuncular var. Gretzky otuz sekiz yaşına kadar emekli olmadı."

Bana düz bir bakış atıp geri çekiliyor. "O bir santrfordu. Sen kalecisin. Bu vücudunu çok zorlar Rhode. Üstünde uçuşan diskler ve fazladan donanımın var ve tüm maç boyunca buzun üstündesin."

Kaşlarım havaya kalktı ve biraz sııttım. Kız arkadaşım birkaç şeyi anlamış. "Pekâlâ, Brodeur emekli olmadan önce yirmi iki sezon oynadı."

"İyi denemeydi." Burnuma vurdu. "Blues'un üç numaralı kaleciliğine indirilmişti. Gerçekten ligden yedek olarak çıkmak istiyor musun? Çünkü tahminimce istemezsin. Kırklı yaşlarına kadar oynarsan, olacak olan bu."

Vay be.

Tüm o araştırmalar işe yarıyor. İşini biliyor. Ama emekli olursam, kendimi bulma yolculuğunun başlangıç çizgisinde duracağım ve bu korkutucu. Bu düşünceye sert bir kahkaha attım.

Nina ve benim hayatta aynı yerde olduğumuza inanmak zor, ama aramızda on yıldan fazla bir zaman var.

Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. "Haklısın ama bırakamam Nina. İyileşeceğim ve gelecek sezon geri döneceğim çünkü takımımın bana ihtiyacı var. İnsanları hayal kırıklığına uğratmam."

Karar verildi.

Alt dudağını ısıırıyor. Acı çekiyor olabilirim ama bu dişlerimi onun yumuşak tenine geçirme isteğimi engellemiyor. "Bu konuyu Micah ya da Wyatt'la konuşmayı denedin mi? Eminim anlayacaklardır."

"Hayır, yapamam. Bunu anlayamazlar. Hokey kariyerlerinin başındalar. Dürüst olabileceğim tek kişi sensin çünkü hokey senin umurunda değil."

"Sanırım şimdi biraz umursayabilirim."

Saçının bir telini çekiştiriyorum. "Birazcık mı?"

"Tamam, çok." Yanağımdan öpüyor. "Geçtiğimiz dört ay içinde bir şekilde senin en büyük hayranın olmuş olabilirim."

Onunla konuşmak fazladan 50 kiloluk teçizatı çıkarmak gibi hissettiriyor. Nina hokey hakkında atıp tutmamı dinliyor. Kalabalıktan hoşlanmasa da maçlarıma geliyor. Kasık esneme hareketlerini araştırıyor.

Nina Alstyne hayatımdaki en önemli insanlar listesinde her geçen gün daha yukarılara tırmanıyor. Bu kıza bir kova kanaviçe yapmalıyım, ama bu yine de yeterli olmaz.

Geri çekilip yüzümü inceliyor. Ağzı birkaç kez açılıp kapanıyor ama ela gözlerine ulaşmayan küçük bir sırtısta karar kılıyor. "Yapacağın şey bu. İyileşeceksin ve geri döneceksin. Sana ihtiyaçları var ve gelecek sezon onlar için orada olacaksın."

Ne söylemesini beklediğimden emin değilim, bu yüzden bu yanıt karşısında neden ezilmiş hissettiğimi bilmiyorum. Kızımın bana ihtiyacı olmadığını bilmeliydim. Nina kendi başına güçlüdür. Bir kez bile daha fazlasını istemedi ve her zaman hayallerimi dikkate aldı.

Tıbbi masaya tırmanıyor ve göğsüme sokuluyor. Sağlam kolumu ona dolayarak onu kendime olabildiğince yaklaşıtıyorum ve sağlık personelinin koşturmasını izlerken bu huzurlu balonun içinde kalıyoruz.

Bu kızı kollarımdayken bile özlüyorum.

Nina omzuma destek takılana, reçetelerimi yazana ve gitmem için izin verilene kadar burada kalıyor. Beni evime geri götürüyor ve buz torbası almak için dükkânda duruyor, ama eve dönerken normalden daha sessiz, bu yüzden koltuğumda kayıyorum.

Dairemin kapısından içeri giriyoruz ve Chicken bu sefer onun baldırlarına sokuluyor. Ayakkabılarını her zamanki gibi portmantomun yanına koyuyor. Ben de her zamanki gibi çantamı onların yanına bırakıyorum.

Deri koltuğuma yerleşiyorum. Tüm bunlar o kadar normal, o kadar rahat hissettiriyor ki, Nina'nın tıbbi tesisten ayrıldığımızdan beri tek kelime etmediğini fark etmem bir dakikamı alıyor.

Kanepeyi okşadım. "Gel benimle uzan. Üşüyorum ve beni ısıtmanı istiyorum."

Mermer tezgâha yaslanıp aramıza daha fazla mesafe koyuyor. "Ben kalamam. Muhtemelen gitmeliyim. Konuşmam için hazırlanmalıyım ve sen de uyumalısın."

"Nasıl gidiyor bu arada?" Onu konuşturmak için soruyorum. "Hâlâ gergin misin?"

"Tabii ki. Endişe asla geçmez."

"Bu gece kalırsan biraz daha pratik yapabiliriz."

Ayaklarına bakar. "Gelemem Rhode. Sabah erkenden dersim var."

Başım dönüyor. Yatıya kalma konusunda benimle hiç kavga etmez ve dersinin olmadığını da biliyorum çünkü programını biliyorum. "Cuma günleri dersin yok sanıyordum. Seni özledim ve birlikte çok az zaman geçirebiliyoruz. Sadece kal. Lütfen?"

Bir sonraki hamlesini anlamaya çalışan bir rakibi izlediğim gibi yüzümü tararken ela gözleri normalden daha parlak görünüyor. Kalbim sanki beynimin bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi çarpmaya başlıyor.

"İyi olmana çok ama *çok* sevindim Rhode. Hiçbir fikrin yok ama..." Yumruk atacakmış gibi derin bir nefes çekiyor. "Tamam, sadece söyleyeceğim. Bunu daha fazla yapamayacağım. Bu çok fazla."

Ayağa kalktım. "Ne yapacaksın? Burada mı kalayım? Tavuk sürekli tüy döküyor diye mi?"

Çok sinir bozucu olduğunu biliyorum ama süpürürüm."

Homurdanıyor, ama koklama gibi geliyor. "Gerçekten mi? Süpürge mi *yapacaksın*? Temizlikçiniz değil mi? Süpürgenin nerede olduğunu bile bilmiyorsun."

"Süpürgemin nerede olduğunu biliyorum. Bu..." Süpürgemi nerede saklıyorum? Bekle, neden şu anda elektrik süpürgesi hakkında düşünüyorum ki? "Boş ver. Önemli değil. Sen neden bahsediyorsun?"

Sanırım gülümsemeye çalışıyor ama tadı kötü bir şey yemiş gibi görünüyor. "Bu. Biz. Benim için çok fazla olmaya başladı ve seni buzda yaralı görmek..." Sesi titriyor. "Çok endişelendim ve bu beni gerçekten korkuttu. İşler çok derinleşmeden gitmem gerektiğini fark etmemi sağladı. Ben Arjantin'e gidiyorum ve senin de rehabilitasyona odaklanman gerekiyor, bu yüzden sana engel olmak istemiyorum. Daha iyi olman için takımının sana ihtiyacı var."

Beni tahtalara da çarpabilirdi. Bu daha az acı verici olurdu. "Yani, bunu durduruyor musun?"

"Evet." Kalın kalın yutkunuyor. "Sen rehabilitasyona odaklanmalısın, ben de okulumu bitirip bursuma hazırlanmalıyım. Bir aile ve evlilik istediğini biliyorum ama ben henüz o noktada değilim. Seninle birlikte olmak için her şeyden vazgeçmem gerekir ve ben bunu biri için yapabilecek durumda değilim."

Kalp atışlarım hızlanıyor, kan dolaşımım boyunca çarpıyor. Bu his o kadar baskın ki omzumdaki zonklamayı unutuyorum. Ne dediğini anlamaya çalışıyorum ama bir anlam ifade etmiyor.

"Ama benim evimde bir çekmecen var?"

Bu aptalca bir cevaptı.

"Sadece birkaç tişört. Sizde kalabilir."

Ayağa kalktım, bir şeylere tutunmaya çalışıyorum. O gidemez. "Yardım müzayedesi ne olacak? Hâlâ seninle gelmemi istiyor musun? Arkadaş olarak gidebiliriz."

İrkildim. Bu kelimelerin ağzımdan çıkmasına imkan yok. Tadının nasıl olduğunu öğrendikten sonra onun lanet *arkadaşı* olamam. Onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu. Onu neyin gülümsettiğini ve güldürdüğünü.

Başını iki yana sallar. "Hayır, seninle platonik olamam. İkimiz de bunun asla sürmeyeceğini biliyorduk."

"Yapma bunu," diye yalvarıyorum. "Bunu olması gerekenden daha erken bitirme. Ne anlamı var ki? Nasıl olsa gidiyorsun ve ben seninle geçirebileceğim her anı geçirmek istiyorum."

"Biliyorum ama kendimi korumaya çalışmalıyım ve buna saygı duymanı istiyorum. Sen harikasın Rhode, ama bu benim için çok zor." Gözlerinin altındaki yaşları siliyor. "Rehabilitasyona odaklan. İyileşmene ihtiyacım var, böylece gelecek yıl Kupa'yı kazanmanı izleyebilirim."

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum ama sanki vücudum kontrol edilmiş gibi hissediyorum. Onun için savaşıyorum bile çünkü ne için savaşacaktım ki?

Hiçbir şey.

Benim hayallerim karşılığında ondan kendi hayallerinden vazgeçmesini istemem gerekecekti ve ben de onun hayal kurmasını engelleyen adam olacaktım.

Rüyalarla ilgili en iyi şey, kimsenin onları kontrol edememesidir ve ben onunkinin çılgınca koşmasını istiyorum. Tek bir cümle kuramıyorum çünkü konuşursam kalması için ona yalvaracağımdan korkuyorum. Onun yerine başımı sallıyorum, boğazımdaki yanmayı bastırmak için yutkunuyorum.

Bir şey söylememi bekliyor, ama ben söylemeyince tereddütlü bir şekilde ilerliyor ve ağzını hafifçe benimkine bastırıp hızlıca öptüğünde hareketsiz kalıyorum, ama içimde bir şey patlıyor.

Ağzımı açmamak, dilimi dudaklarının arasından kaydırmamak ve ağgözlü bir piç gibi daha fazlasını talep etmemek için her şeyimi harcıyorum.

"Hoşça kal Rhode," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Başka bir hayatta olsaydın, sanırım sonsuza dek benim olurdun."

Evet, ama onu *bu* hayatta istiyorum.

Belki de bunu nasıl yapacağımı bulmak bana düşer.

Arkasına bakmadan çıkıp gidiyor. Dairemin kapısının kapanışını izliyorum ve bu kızın benden bir daha asla bulamayacağım bir şey çaldığını

hissetmekten kendimi alamıyorum.

RHODE

"G Ross, sakalın var." Wyn golf ayakkabılarıyla dairemin kapısını tekmeleyerek kapatıyor ve Nisan sonundaki ılık esinti nedeniyle boş olan portmantonun yanına attığım patenlerin yanından geçip gidiyor.

Kapı bir saniye sonra açılıyor ve Cruz kaşlarını çatarak içeri giriyor. "Gerçekten de kapıyı suratıma mı çarptın, Wyn?"

"I-40'tan gitmeni söylediğimde beni dinlemediğin için bunu alıyorsun. Buraya gelmemiz fazladan yirmi dakika sürdü."

Tartışmalarını duymazdan gelip mikrodalgada dönmekte olan yavan tavuk göğsüne odaklanıyorum. Wyn beni dürtüyor ve durdurma düğmesine basıyor. "Ne yapıyorsun sen? Otuz dakika sonra babamla öğle yemeği yiyeceğiz. Git üstünü değiştir ve sakalını kes. Sana hiç yakışmıyor. Yetmişli yılların babasını veriyor, seksi olanını değil."

"Sol elimle tıraş olmak çok zor," diyorum.

Neyse ki askı birkaç gün içinde çıkıyor.

"Evet, ve bu bir playoff sakalı." Cruz kirli sakalını işaret ediyor. "Hepimizde bir tane var."

"Yüzündeki o yamalı halıya sakal mı diyorsun?" Wyn oflayıp pufluyor. "Ve hayır, o bir ayrılık sakalı çünkü hâlâ Nina'ya üzülüyor ve omzuyla oynayamıyor."

Onun adı tokat gibi.

İlişkimizi bitirdiğinden beri geçen üç hafta boyunca kederin yedi aşamasından geçmiş gibiyim. Öfkeli bir aşamadan geçtim.

Nina'nın hayatıma asla giremeyeceğine kendimi ikna ettiğim bir anda yerde onun eski tişörtlerinden birini buldum ve bir saat boyunca kokladım.

Tavuk kedi kalesinden yargılandı.

Göğsümde bıraktığı zonklama sürekli bir ağrı, bu yüzden kendimi rehabilitasyonla oyalıyorum ve potansiyel emekliliğimi tartışmak için spor terapistimle buluşuyorum.

Son birkaç haftadır kontratımı gözden geçiriyorum, hokeysiz bir hayat hayal ediyorum ve o noktalı çizgiyi imzalamaya gittikçe yaklaşıyorum ama bir türlü kendimi bu işi yapmaya ikna edemiyorum.

Başka kadınlara bakmayı denedim ama ne zaman başka birine baksam kendimi hasta hissediyorum çünkü onlarda onun güzel gözleri ya da espri anlayışı yok.

Bana saçmalıklarımı söylemiyorlar.

Benim için ayağa kalkmıyorlar.

Hokey olmasa bile kendimi yenilmez hissettirmiyorlar.

Birbirimiz için yanlış olduğumuz yönler odaklanarak o kadar çok zaman geçirdim ki, birlikte ne kadar doğru olduğumuzu fark etmedim, ama bunların hiçbirinin önemi yok çünkü Nina beni ya da bu hayatı istemiyor ve ondan değişmesini istemeyeceğim.

Wyn beyaz golf eteğini düzelterek mermer tezgâhımın üzerine zıplıyor. "Merak etme Ro. Nina için ben de biraz üzgünüm. Onu gerçekten severdim."

Cruz başını sallar. "Evet, Phil senin için iyiydi."

Ellerimi kapüşonumun cebine sokuyorum, ona taktığı lakaptan dolayı irkiliyorum. "Onun için çok yaşlı olduğumu düşünmedin mi?"

Wyn bir el sallıyor. "Lütfen, hiç de değil. Kesin şunu. Yaş farkı konusunda endişelenen tek kişi sensin. Seni her zaman gülümsetti ve onun yanında daha hafiftin. Daha az hokey, daha çok Rhode, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Seni mutlu ettiği sürece kiminle birlikte olduğun umurumda değil."

Onu çok özlüyorum ve o gidene kadar hayatımda ne kadar yer ettiğini fark etmemiştim.

Bir ay önce boğazıma takılan yumruyu yutuyorum ve konuyu değiştiriyorum çünkü onun hakkında konuşmak zor geliyor. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz? Restoranda buluşacağımızı sanıyordum."

"Beni ve babamı ekmeyeceğine güvenmediğim için seni oraya sürüklemeye geldim," diyor Wyn. "Cruz'un benimle gelmesinin, beni arenada seni ararken görmesinden başka bir nedeni yoktu."

Cruz kız kardeşime bakıyor, ya da belki de ters ters bakıyor, bilemiyorum. "Yaşlı adamın iyi olduğundan emin olmak için Tremblay'i kontrol etmek istedim. Bu yüzden geldim çünkü ben *iyiyim*."

Wyn dramatik bir şekilde iç çekerek tırnaklarına bakıyor. "Hazırlan, Ro. Artık somurtmak yok. Daha önce hiç böyle davranmamıştın, bu yüzden kendine çeki düzen ver. Nina bile onu sınıfta her gördüğümde daha derli toplu görünüyor."

Aklıma bir sürü soru geliyor. O nasıl? Mutlu mu? Uyuyor mu? Wyn'i bu sorularla bombardımana tutma dürtüsüyle mücadele etmek zor ama çenemi sıkıyorum.

Homurdanarak yatak odamın kapısını açıyorum ve Wyn ile Cruz'u mutfakta kim bilir ne hakkında tartışırken bırakıyorum.

Odam kıyafet ve teçhizattan geçilmiyor, ben de bulabildiğim ilk eşofmanı alıyorum. Askıyla uğraşmak zor oluyor. Tıraş olmadan mutfığa girmeden önce yıkanmamış saçlarımı gizlemek için lacivert bir Guardians şapkası takıyorum. Kimseyi etkilemeye çalışmıyorum.

Sakalım iyi.

Wyn ve Cruz burun buruna, birbirlerinin yüzlerine bağıyorlar. Wyn bağıyor. Cruz gergin bir çeneyle ona bakıyor. Ayak seslerimi duyunca geri sıçradılar.

Wyn oflayıp pufluyor ve giysilerimi tarıyor. "Gerçekten mi, Ro? Burası şık bir restoran. Eşofman giyemezsin. Sana üstünü değiştirmeni söylemişim."

"İstiyorlarsa beni dışarı atsınlar. Morgan'la vakit geçirmek için can atıyor değilim."

"Hiç lüks olmayan restoranlara gittin mi?" Cruz araya giriyor.

"Hayır, çünkü pahalı da olsa mükemmel bir zevkim var," diye takılıyor. "Muhtemelen aşına olmadığınız bir şey."

"Hakaretlerinin üzerime sıçradığını biliyorsun, değil mi?"

At kuyruğuna bir fiske vuruyor. "İyi ki onlardan çok var."

"Siz ikiniz bir saniyeliğine tartışmayı kesebilir misiniz?" Burnumun kenarını çimdikliyorum. Yaralanmam ve Nina'nın gitmesi yüzünden öfkem yüzeyin altında kaynıyor. "Ben değişmiyorum, eğer beni restorandan atmak istiyorlarsa, tamam."

Wyn tezgahtan çantasını alır ve Cruz'un omzuna çarpacak şekilde sallar. "Tamam. Hadi gidelim. Açlıktan ölüyorum ve babam bekliyor."

Daireden çıkıp otoparka doğru gidiyoruz. Cruz, Range Rover'ıma binene kadar kayıp bir kedi yavrusu gibi Wyn'in peşinden gidiyor.

Veda edemeden kapıyı Cruz'un suratına çarpıyor, ben de pencereden ona sempatik bir selam veriyorum.

Çalıştırma düğmesine basarak arabayı park yerinden çıkarıyorum ve Wyn Cruz hakkında konuşmaya başlıyorum. On beş dakikalık yol boyunca benimle konuşuyor, bir kez bile nefes almıyor. O ciğerlerle kız kardeşim golfçü değil olimpik yüzücü olmalıydı. Yine de Nina'yı düşünmek için sağlam bir dikkat dağıtıcı, bu yüzden konuşmasına memnunum.

Restorandaki valeye yanaşıyoruz ve Wyn arabadan atlıyor. Eşofmanımın içinde bana bakıyor, gözleri bir lekeye takılıyor ve beni sıkıca kucaklıyor. "İyi olacaksın, Ro. Arabayı sürdüğün ve geldiğin için teşekkürler. Babamla birlikte çabalaman benim için çok önemli."

"Bunu sadece senin için yapıyorum."

Anahtarlarımı valeye atarak Wyn için restoranın kapısını açıyorum. Buharda pişen yemek tepsilerini taşıyan garsonların üzerindeki ahşap tavandan avizeler sarkıyor. Joggers'ımla tüm gözler bana çevriliyor ve düğme-elbiseli kalabalığın içinde kendimi hemen yersiz hissediyorum.

Babam köşede, keman yaprağı incirinin yanında oturmuş, okuma gözlüklerinin ardından menüye bakıyor. Bitkinin adını biliyorum çünkü Nina'nın odasında çok sevdiği bir tane var. İrkildim.

Harika. Göğsümde yine o ağrı var. Restoranı tarıyorum, hostesin yanındaki kızı gördüğümde sarsılarak duruyorum.

Hayır.

Boynumda boncuk boncuk ter var.

Nina şu sanat adamıyla tezgahın yanında. Brandon mı? Adını hatırlayamıyorum. Umurumda da değil. En azından kendisine bu kadar yakın durmasını istemiyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

Altında tişört olmadan tulumunu giyiyor, bu yüzden tüm çıplak dövmelemini açıkta. Güzel görünüyor ama gülümsemiyor ve birlikte olmasak bile onun mutlu olmasına ihtiyacım var.

Pislik herif bir kolunu omuzlarına atıyor, ama o bu girişimi savuşturuyor. Gördüğüm kırmızının kan rengi olduğuna yemin edebilirim. Eğer istediği bu değilse, ona dokunduğu için ellerini kıracağım. Hayır, yapamam çünkü omzumda bir destek var, ama cazip geliyor.

Gerçekten cezbedici.

Belki bir parmağımı kırarım.

Olgunlaşmamış bir ahmak gibi davranmamaya çalışarak sağlam elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Nina'nın burada ne işi var Wyn?"

At kuyruğunu kıvırıyor. "Oh, sanat tarihi finalim için bazı notları bırakmak üzere benimle burada buluşmasını istediğimi söylemeyi unuttum mu? Benim hatam. Sana söylediğimi sanıyordum. Söylemedim mi?"

"Bana söylemediğini biliyorsun," diye kestirip attım, ensemini çekiştirerek. "Tıraş olurdum."

"Ayrılmadan önce tıraş olmanı özellikle söylediğimi hatırlıyorum."

Bu restoran sauna gibi. Sweatshirt'ümün yakasını çekiştiriyorum. "Burası sıcak mı? Sıcak hissettiriyor."

"Hayır, gerçekten üşüyorum."

"Gerçekten mi? Terliyorum." Elbiseyi çekiştirip havalandırıyorum. "Seninle burada buluşacağını bana söylemeliydin."

"Ama o zaman gelmezdin," diyor hiç utanmadan.

Nina omzunun üzerinden bakıyor ve beni görünce gözleri parlıyor. Bakışları eşofmanımdan aşağı kayıyor ve harika, sanırım kıyafetlerimdeki lekeden irkiliyor. Şapkamı çıkarmak, saçımı düzeltmek ve o öyle sevdiği için arkaya doğru çevirmek için çabalıyorum ve şimdi Nina buraya doğru yürüyor ve onu özlüyorum ve ona sarılmak istiyorum ve lanet olsun, ona sarılıyorum.

Onu göğsüme bastırıyorum.

Onu tekrar kollarıma aldığımda boğazım tutuştu. Başının üzerinden pazen giymiş adama bakıyorum ve alnına sert bir öpücük konduruyorum. Gözlerini deviriyor.

Nina geri çekilip gözlüklerinin arkasından bana bakıyor, ben de sert bir sırıtış yapıyorum. "Selam."

Pürüzsüz, Tremblay.

"Rhode..." Geri adım atmaya çalışıyor ama ben kolumu sıkıyorum. Gitmesine izin vermeyeceğim. "Bana böyle sarılmamalıydın."

"Ne gibi?" Sırıttıyorum, biri boğazıma bir ip geçirmiş gibi hissetmeme rağmen kibirli görünmeye çalışıyorum. "Seni hâlâ istediğim gibi mi? Mezuniyette sahneye çıkmaya karar verip vermediğini bilmek istediğim gibi mi? Son birkaç haftadır aklımda olan tek şeyin sen olduğun gibi mi?"

Wyn inliyor. "Bu bir araba kazasını izlemek gibi. Notları ben alırım, sen de gidebilirsin Nina. Zavallı kardeşim için üzgünüm."

"O zavallı değil." Nina arkasına yaslanıyor, ama gözlerinin altındaki koyu halkaları görmeden önce değil.

Bu yorumu için onu öpmek istiyorum. Bu kız her zaman arkamı kollar.

"Uyuyor musun?" Yüzünü okşamak için uzandım ama benden uzaklaştı ve lanet olsun, bu omzumu yırtmaktan daha çok acıttı.

Sanırım bizi gerçekten aştı.

"Ben iyiyim." Çantasını karıştırıyor ve notlarını çıkarıp Wyn'e uzatıyor.

"Gitmemiz gerek yoksa rezervasyonumuzu kaçıracağız," diyor flanel adam, Nina'nın koluna uzanarak.

"Ne için rezervasyon?" Onları mum ışığında bir masanın etrafında toplanmış hayal ettiğimde öfke omurgamı ısıtıyor, ama sonra Nina ondan uzaklaşıyor.

"Biz iyiyiz, Noah. Etkinlik koordinatörüyle otuz dakika daha görüşmeyeceğiz." Yüzü bana dönük, çantasını karıştırıyor. "Sadece yardım müzayedesi için mekânı kontrol edeceğiz. Başka bir şey yok."

Göğsümdeki öfke, belki o da beni özlüyormuş gibi hüzünlü bir sırıtış verdiğinde yatışıyor ve bu bakış beni tam kalbimden vuruyor. Onunla en çok özlediğim şey seks değil.

Bu anlar.

Sadece bizim anladığımız sessiz konuşmalar. Aynı şakalara güldüğümüz zamanlar. Sadece benim için verdiği gülümsemeler.

Nina'nın gözleri omuz desteğime takılıyor ve eğilip parmağını siyah kumaşın üzerinde gezdiriyor, elini çekmeden önce bir an için kaybolmuş gibi görünüyor. "Her şey yolunda mı? Rehabilitasyon nasıl gidiyor?"

"Askı birkaç gün içinde çıkıyor." Sanatçıya en iyi kaşlarımı çatarak öksürüyorum. "Omzum iyileşiyor, yani yakında dövüşmeye hazır hale geleceğim."

Nina gülüyor, gerçek bir kahkaha ve lanet olsun, adamı boğazlamayı düşünmüyor olsaydım, onu tekrar güldürmek isterdim. Sağlam kolumu sıkıyor, ne diyeceğini bilemiyormuş gibi gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

Ayak parmaklarının üzerinde durup sakalımı öpüyor ve dudaklarını hissedememekten nefret ediyorum. "Daha iyi olmana sevindim ama gerçekten gitmemiz gerek. Hoşça kal Rhode."

Pislik herif bir kolunu beline dolamaya çalışıyor ama Nina yine kaçıyor. Nina bir melek gibi gün ışığına doğru adım atıyor ve ben onun peşinden gidip zavallı kıcımlı geri almasını talep etmek niyetiyle ileri atılıyorum ama Wyn beni tişörtümden çekiyor.

"Dur, Ro. Bunu şu anda yapamazsın. Kendini toparlamalısın ve önce tam olarak ne istediğini bulmalısın. Eğer istediğin Lig ise Nina'nın gitmesine izin vermelisin, ama eğer istediğin oysa kontratınla ne yapacağına karar vermelisin."

"Hokey oynamazsam hakkımda kötü düşünmeyeceksin değil mi?"

Mavi gözleri nazikleşir. "Hayır, Rhode. Sen benim ağabeyimsin." Güzel omzuma hafifçe vurup kıs kıs gülüyor. "Senin hakkında hep daha az şey düşüneceğim."

Kolumu boynuna doladım. "Seni seviyorum Wyn, bunu biliyor musun? Hayatıma karıştığında bile."

"Evet, evet. Ben de seni seviyorum. Şimdi git ve ne istediğini bul." "Ben ne istediğimi biliyorum. Nina'yı. Sadece onun beni istediğini sanmıyorum."

Wyn kolumu boynuna daha sıkı doluyor. "Ah, lütfen. Buraya geldi, bu da seni özlediği için görmek istediği anlamına geliyor. Peki, ne yapacaksın biliyor musun? Tıraş olacaksın, takım elbise giyeceksin ve onun büyük etkinliğine katılacaksın. Hadi ama, acıktım. Şimdilik bırak gitsin."

Bu istediğim son şey, ama o haklı. Nina'nın hayatının bir parçası olmadan önce kendi hayatımı çözmeliyim.

"Her zaman onun için gelecektim," diyorum ve Nina o pislikle arabaya binene kadar restoranın dışına bakıyorum.

Onu onunla birlikte düşünemem yoksa aptalca bir şey yaparak diğer omzumu da kıracağım, bu yüzden kendimi cehennemden gelen öğle yemeğine odaklanmaya zorluyorum.

"NEDEN pancar salatana onu öldürmek ister gibi bakıyorsun?" Wyn'in sesi beni kıskanç düşüncelerimden koparıyor. Nina'yı o adamla hayal etmeden duramıyorum.

Onu öpüyorum. Tabağımdaki pancarı bıçaklıyorum. Onunla gülüyorum. Bir tane daha saplıyorum. Onu beceriyorum.

"Ro?"

Boynumu kaldırıyorum. "Ne?"

Çatalını havada çeviriyor. "Pancarlarınıza cinayet gözleri veriyorsunuz. Neden? Pancarı sevdiğini sanıyordum." Telefonuna baktı ve çatalını düşürdü. Tabağına çarpıyor. "Ah, unutmuşum!"

Sandalyeden kalkıp çantasını aldı. Koltuğumdan fırladım. "Ne oldu? Neyin var?"

Suyunu yudumluyor ve bardağı masa örtüsünün üzerine çarpıyor. "Golf dersi vermem gerektiğini tamamen unutmuşum. Gitmem gerekiyor. Sen de gitmelisin."

Yine de kal ve konuş. Babamla öğle yemeğini

bitir." Önce Nina, şimdi de bu mu?

Gözlerimi kısıyorum. "Golf dersin olduğunu gerçekten unuttun mu?"

Babamla birlikte vakit geçirmemize karışıp beni zorlamak tam ona göre bir davranış olurdu. Çantasını omzuna asıyor. "Hayır, gerçekten unuttuğum bir golf dersim var. Siz ikinize iyi eğlenceler. Ben sizi bırakırım. Siz kalın." Babamızın yanağından öpüyor. "Güle güle, baba."

"Seni götürebilirim," diye teklif ettim, ayağa kalkarak.

"Hayır. Otur yerine. *Kal* dedim," diye emrediyor. "Konuşun. Birlikte olun.

Keyfini çıkarın."

Evet, bunu ve Nina olayını o planladı. Wyn dışarı çıkana kadar garsonların arasından kaçıyor ve temizlemem için büyük bir gariplik yığını bırakıyor. Babam ağzına bir pancar tıkıştırıyor. Ben de aynısını yapıyorum. Çiğnemeyi bitirdikten sonra peçeteyle dudaklarımızı siliyoruz.

Koluma başıyla işaret ediyor. "Omzun nasıl?"

"İyi."

"Bu harika."

"Teşekkürler."

Varsayılan tek kelimelik cevaplarıma geçerken, Nina'nın tavsiyesi kafamda çınlıyor. Belki de haklıdır. Morgan hayatımda olacak, bu yüzden onunla daha çok uğraşmalıyım. Onun o pislikle birlikte olduğunu düşününce içime bir yumruk daha saplanıyor ama boğazımı temizleyerek konuşmamıza devam ediyorum.

"Omzum iyi değil ama iyileşiyor. Antrenmanlara gidiyorum ve yedek kalecimiz oldukça iyi oynuyor. Aslında gerçekten iyi. Bir bakıma meşaleyi devrediyordum gibi hissediyorum."

Smithy, kalecimiz olarak kendini kanıtlama fırsatı eline geçtiği için gülümsemeyi bırakmıyor ve onu suçlayamam. Koç ona kaleyi devralacağını söylediğinde neredeyse altına kaçıracaktı.

Babam suyunu yudumluyor. "Gelecek sezon geri dönmeyi düşünüyor musun, yoksa kontratın bittiğinde emekli olmayı mı düşünüyorsun?"

Babama Nina hariç herkese söylediğim tek cümleyi söyledim. "Bunu düşündüm ama takım bana güveniyor, bu yüzden gelecek sezon geri dönmek zorundayım."

Acıyı ölçmek için kolumu esnetiyorum. Bugün çok kötü değil. Tüm antrenmanlarını yedek kulübesinden izliyordum ve son maçı Smithy kaledeyken kazanmıştık. Bana düşündüğüm kadar ihtiyaçları olmadığını fark etmek çok kötü oldu,

ama aynı zamanda biraz da rahatladım. Dürüst olmak gerekirse, ben gittikten sonra Smithy'nin takımı taşıyabileceğini bilmek güzel.

Üzerimde daha az baskı var.

"Bu karar hakkında kimseyle konuştun mu?" Morgan soruyor.

"Evet, geçen hafta spor terapistlerimizden biriyle konuştum." "Ne dediler?"

"Gururumun beni Lig'den ayrılmaktan alıkoyduğunu çünkü medyanın saçmalıkları yüzünden herkesin yanıldığını kanıtlamak istediğimi söyledi. Klasik sporcu şeyleri."

Haklı olabilir. Bir gazetecinin beni zorlamasını istemiyorum ve içten içe Lig'siz bir hayatın ne anlama geldiği konusunda gerginim ama terapist iyi bir noktaya değindi.

Pek çok oyuncu hokey dışında tatmin buluyor. Mueller dünyaca ünlü bir poker oyuncusu oldu. O hayatı istediğimden değil ama sonunda diğer tutkularımı keşfetmek için zamanım olacak.

Babam masanın karşısından bakıyor. Gözlükler gözlerini daha büyük gösterdiği için bakışları yoğun hissediliyor.

Bir süre sonra onları çıkarır ve tabağının yanına koyar. "Tüm hayatını Birlik'e adadın. Kendin için doğru olanı yapmalısın Rhode. Başkası için değil. Her zaman herkesi kendinden önce tuttu ve şimdi bencil olma zamanı. Bunu hak ettin."

Ebeveyn tavsiyesine karşı içimde bir öfke alevleniyor. Bunun için artık çok geç. Ellerim beyaz masa örtüsünün altında yumruk oluyor. "Peki benim için neyin doğru olduğunu nereden biliyorsun? Yoksa gittiğin için kendini daha az suçlu hissetmek için benim de senin gibi bencil olmamı mı istiyorsun?"

Yutkunuyor ama öfkeli bakışlarımı tutuyor. "Seni, kız kardeşini ve anneni terk etmek hayatımın en büyük hatasıydı. Bu öyle bir seçim ki ömür boyu pişmanlığa dönüşüyor. Bunun için kendimi suçlu hissetmekten asla vazgeçmeyeceğim. Asla."

Yumruğumu masaya vurup bardakları tıkırdatıyorum. "O zaman bunu neden yaptın? Ve bana saçma sapan cevaplar verme."

Babam peçetesini katlayıp yere koyarken acele etmez. Geri döndüğünden beri bir kez bile sesini yükseltmedi. "Çünkü neye sahip olduğunun farkında olmayan bir aptaldım. Keşke daha iyi bir nedenim olsaydı ama yok ve artık bahane üretmeyi bıraktım. Herkes ebeveyn olmak için doğmuyor ve benim de büyümem gereken çok şey vardı. Bir kez aileniz olduğunda her şeyinizi ona vermelisiniz ama..."

Masanın öbür ucuna uzanıp sağlam elimi bir mengene gibi kavırıyor. O kadar şaşırmıştım ki elimi çekemedim. "Bir şeyi bilmeni istiyorum. Senin, Wyn'in ve annenin benim her şeyim olduğunu anlamam için her şeyimi kaybetmem gerekti. Ailem için geri dönmek verdiğim en iyi karardı."

Aklım Nina'ya ve onun hayatımda bıraktığı boşluğa gidiyor. "Gerçekten mi?"

"Hiç şüphesiz. Kaybedinceye kadar neye sahip olduğumu fark etmemiştim ve anneniz bana bir şans daha verdiği için çok minnettarım. Hayatımın geri kalanını burada kalacağımı kanıtlamak için harcamam gerekiyorsa, bunu yapacağım. İlişkimizin zor olduğunu biliyorum ama sen benim oğlumsun ve ne olursa olsun seni seviyorum."

Bırakmadan önce beni sıkıyor ve bıraktığında ellerim üşüyor. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden ağır bir sessizlik içinde oturuyoruz.

Belki de Nina haklıdır.

Birinin geçmişteki halimi başımın üzerinde tutmasını asla istemem ve babama yaptığım da buydu. Kin tutmak çok fazla enerji gerektirir ve bende fazla enerji kalmadı. Lig beni tüketti. Her zaman kendi ailemi kurmayı düşünmüşümdür ama belki de önce elimdekini onarmalıyım. Önümüzde uzun bir yol var, o yüzden burası başlamak için doğru yer gibi geliyor.

Babamın benimkinin yansıması olan parlayan mavi gözleriyle karşılaşıyorum ve yıllardır tuttuğum nefesimi bırakıyorum. "Hey, baba?"

Sarsılıyor. Cevap vermesi bir saniyesini alır. "Evet, oğlum?"

"Bunca yıldır sana zor zamanlar yaşattığımı biliyorum ve sen de paçayı kurtarmış değilsin ama bizim için geri döndüğüne sevindim."

Sırtışı yüzünde gördüğüm en içten gülümsemeye dönüşüyor ve ben de kendiminkini yansıtmaktan kendimi alamıyorum. İkimiz de boğazımızı temizliyoruz ve babam sandalyesinde kayıyor. "Ben de öyle. Gerçi annen pek mutlu değildi. Geri döndüğümde ne yaptı biliyor musun?"

"Ne?"

Hatırladıkça gülüyor. "Bana bir tereyağı bıçağı fırlattı."

Kıkırdıyorum, gitmeye hiç niyetim yokken sandalyeme geri yerleşiyorum. "Aferin ona."

NINA

"G Wendolyn!" Deri koltuğun minderlerini yırtarak bağıyorum. "Not kartlarımı gördün mü? Onları hiçbir yerde bulamıyorum!"
"Son kez söylüyorum, not kağıtlarına dokunmadım" diye bağıyor.
odasından. "Çöp kutusuna bak!"

Tiz sesine karşı kulaklarımı ovuşturuyorum. Gwen'in ruh hali son bir aydır gotik bir mimari tablodan daha karanlık ve benimle bunun nedeni hakkında konuşmuyor, öpücüğü öğrendiğimden beri o kadar uğraştığımdan değil.

Isaac dairenin etrafında değildi, bu yüzden onun öfkesinin onunla bir ilgisi olduğunu tahmin ediyorum. Fırtınalı ruh halimin Rhode'u özlemekle ilgisi var ama onu düşünmemek için elimden geleni yapıyorum.

Ne yazık ki, en iyim berbat.

Rehabilitasyonunun nasıl ilerlediğini görmek için internetteki her makaleyi taradım ve telefonu elime alıp başparmağımı sayamayacağım kadar çok kez isminin üzerinde gezdirdim. Onu aramaya gittikçe yaklaşıyorum çünkü şimdiden bir şeyleri bitirdiğim için pişmanlık duyuyorum.

Restoranda onu kırık dökük görmek işkence gibiydi. Kendimi korumaya çalışmamalıydım. *Devam et ve kalbimi kır Rhode Tremblay* dememe şu kadar *kaldı*. Bu sefer farklı. Önceden kalbim boştu, boş hissediyordum ama şimdi onu kaybettiğim için bomboş.

"Bütün konuşmamı bunların üzerine yazdım," diye bağıyorum. "Eğer not kartlarımı atarsan seni öldürürüm!"

"Lütfen, ön camınızdaki böcekleri bile silmiyorsunuz!"

Homurdanarak bir kanepede minderini daha çekiyorum. Rhode'la olanları ona anlatmadım ama onunla sadece kız kardeşlerin konuşabileceği şekilde konuşmayı özlüyorum.

-Küçümseyici sözler yok, ikinci bir düşünce yok, sadece acımasız dürüstlük, bazen bir hataya kadar. İnatçılığımın çaresizliğimden daha güçlü olması dışında.

Mantıklı tarafım öpücüğün Rhode'la tanışmadan önce olduğunu fark etti. Ona kızgın bile değilim. Kasıtlı değildi ve Gwen bunu kötü niyetle yapmadı, ama bu onun ebedi gölgesinde yaşamaktan kaynaklanan küçük kıskançlığa geri dönüyor.

Tek istediğim tamamen bana ait olan biri, ama şimdi Rhode'dan bir parça alacak.

Gwen topuzundan dökülen sarı saçlarıyla kendini oturma odasına sürüklüyor. "İşte bu yüzden sana konuşmanı telefonuna yazmanı söylemiştim."

"Bu gerçekten hiç yardımcı olmayan bir yorum, Gwendolyn." "Bana böyle demeyi keser misin?"

"Ancak düşmanım gibi değil de kız kardeşim gibi davranmaya başladığında."

Onun eski püskü kıyafetlerini tarıyorum. Sanki rolleri tamamen tersine çevirmiş gibiyiz çünkü o ikinci bir deri gibi kapüşonlu bir tişört giyerken ben baldıra kadar uzanan çiçekli bir sundress giyiyorum. Etkinliğin kıyafetinde *smart casual* yazıyordu ki bu hiç de yardımcı olmayan bir tanımlama ama Gwen'in bana ödünç verdiği bu sundress'in işe yarayacağını düşündüm.

Mutfak tezgahından arabasının anahtarlarını aldı. "Hadi, gidelim, yoksa konuşmana geç kalacaksın."

Hatırlatma karşısında tırnağımı ısırıyorum. "Gerçekten not kartlarımı görmedin mi? Emin misin? İyi düşün."

Bahar yeşili gözleri sıcaklıkla parlıyor. "Hayır. Özür dilerim. Almadım ama gerçekten ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Bütün ay boyunca pratik yaptın. İyi olacaksın. Rhode'a sordun mu? Belki onda vardır?"

Adını her duyduğumda irkiliyorum, tıpkı onun hakkında her soru sorduğunda yaptığım gibi. "Hayır, sormadım. Hadi gidelim. Yolda telefonuma tekrar yazarım."

Gwen'in arabasına atlıyoruz ve o da çalıştırma düğmesine basıyor. Arabayı sürerken, bulanıklaşan ufuk çizgisine bakıyorum. Güller, mercanlar ve akuamarinlerden oluşan büyüleyici bir palet doğanın en büyük tuvali boyunca uzanıyor.

Bu g n batımını her g n g rebilir ve renklerin değişimini izlemekten asla yorulmayabilirim, tıpkı varyasyonları ezberlemekten asla yorulmadığım gibi

Rhode'un gülümsemesini, gamzesinin ne zaman belirip ne zaman belirmediğini fark ettim. Keşke bu gece burada benimle olabilseydi.

On beş dakika sonra Gwen, duvarlarına sarmaşıklar tırmanmış ve kemerinden pembe begonviller sarkan tuğla bir binaya yanaşır.

Stüdyonun adı, Pierre's Hideaway, girişin üzerine zarif altın harflerle kazınmış. "Tamam, geldik."

Elime uzanıyor ve kemirdiğim tırnağımı dudaklarımdan nazıkçe çekip alıyor. "İyi olacaksın Nina. Aylardır bu konuşma üzerinde çalışıyorsun. Not kâğıtlarına ihtiyacın yok. Tek yapman gereken sanatı neden sevdiğinden bahsetmek, ki bu konuda günlerce konuşabilirsin."

"Haklısın." Kendimi ikna etmek için başımı sallıyorum. "Beni bıraktığın için teşekkürler. Evde görüşürüz."

"Vay canına mı? Bir teşekkür mü?" diye alay ediyor, elini göğsüne bastırıyor. "Bu affedildiğim anlamına mı geliyor?"

"Kesinlikle hayır," diye espri yapıyorum, ancak evet demek istiyorum çünkü özlüyorum

On

u. "İçeri girmemi istemediğine emin misin?"

"Hayır, iyi olacağım. Bunu ben aldım. Zaten fazladan biletleri de yoktu." Elbisemi düzelterek arabadan indim ve galerinin kapısına daha yakından baktım.

Karmaşık cam desenlerinin dikkatimi çektiği mozaik kemer.

Çok güzel.

Sanatçı, heykeli bu kabarcıklar içinde şekillendirmek için bir marver tekniği kullanmış olmalı.

Üzerinde Huzurlu Zihin Projesi yazan bir pankartın altından galeriye adım atıyorum. Yardım müzayedesi tüm hızıyla devam ediyor ve üst dudağımda boncuk boncuk terler oluşuyor ama başımı sertçe sallıyorum.

Rhode ile hokey maçlarına ve sponsor etkinliklerine gidebiliyorsam, üç dakikalık bir tanıtım konuşmasının da üstesinden gelebilirim. Cam kapıyı iterek açarken kazara fötr şapkalı bir adama çarptım. "Affedersiniz."

"Sorun değil."

Sanat atölyesindeki kalabalık, duvardaki resimlerden daha eklektik. Smokin giymiş zengin hayırseverlerden, çömlek çarklarının etrafında toplanmış, işlerinde kaybolmuş sanatçılara kadar herkes var. Sınıftan birkaç tanıdık yüz görüyorum, ama bir kişi izlerimin donmasına neden oluyor.

Rhode.

Kalbim atmaya başladı. En azından öyle hissediyorum.

Her kasını saran, mükemmel dikilmiş lacivert bir takım elbise giyiyor ve herkesin sanat eserinden ziyade ona baktığından tamamen habersiz. Sapan gitmiş. Restorandaki kırık dökük çocuktan tam bir dönüşüm geçirmiş. Hangi desenli kravatı taktığını görmeye çalışıyorum ama göremiyorum. Gülümsemesine kapılan başlar dönüyor.

Barın yanında, kulağına bir şeyler mırıldanan yeşil elbiseli esmer bir kadınla yakından konuşuyor. Acı kalbime şimşek gibi çakıyor.

Rhode, odayı dalgalandıran kaygısız bir kahkahayla karşılık veriyor. Sanırım içimi kesen kahkahasını dinlemektense öpüşmelerini izlemeyi tercih ederdim.

"Selam Nina. Nasıl gidiyor?"

Noah'nın sesiyle yerimden sıçradım. Sınıf arkadaşım yanımda duruyor, deri önlüğü kille kaplanmış, belli ki atölyenin fırınlarından birinde çalışıyor. "Konuşman için hazır mısın? Bu kadar çok insanın geldiğine inanamıyorum. Herkes çömlek gösterilerini seviyor, yani bu senin açısından harika bir fikirdi."

İltifatı çok tatlı ama Rhode'un ki gibi ayak parmaklarımin kıvrılmasına neden olmuyor. "Teşekkürler. Evet, hazırım. Gerginim ama iyi olacağım. Sadece tanıtım konuşması."

Bakışlarım odanın karşısındaki kadınla tartışmaya dalmış olan Rhode'a takılıyor. Birlikte gülerek sofistike bir çiftin timsali gibi görünüyorlar. Dişlerim gıcırıyor. Noah çömlek astar döküm teknikleri hakkında bir sohbe başlıyor, ama sözlerini zar zor kaydediyorum.

Tüm duyularım Rhode'a ayarlı.

Gözleri sanat galerisinde dolaşüyor, bir sonrakine geçmeden önce herkesin yüzünü tarıyor. Sarışın bir kadın gördüğünde duraksıyor ama kadın yüzünü çevirdiğinde bir sonraki kişiye geçiyor. Birdenbire doğruldu ve arkasını döndüğünde sert sırtına dik dik bakıyorum.

Gözlerimiz çelik halatlarla birbirine bağlanmış gibi buluşuyor, kırılmaz.

Biz bakışırken mırıltılar ve kahkahalar azalıyor, söylenmemiş sözlerin ağırlığı aramızdaki boşluğu dolduruyor. Kravatına bakıyorum. Yoncalar. Kravatının kumaşının her yerinde küçük dört yapraklı yoncalar var ve dövmem yüzünden mi seçtiğini merak ediyorum.

Bakışları elbisemin eteklerine dalıyor ve sarmaşık gibi silüetimin kıvrımlarına tırmanıyor. Bu çiçekli elbiseyi ödünç almama izin verdiği için Gwen'e sessizce teşekkür ediyorum.

Her santimine yapışan bir güneş elbisesi. Rhode'un bakışları Noah'ya kayar ve çenesi kapanır.

Yüzünde yoğun bir öfke ifadesi belirliyor ve bir saniye sonra kalabalığın arasından kasıla kasıla geçiyor, sanki herkes onun peşinden gelen bir dalgalanmaymış gibi kalabalığı yarıyor. Önümde duruyor ve Noah'ya bir bakış bile atmadan, kalbimin kısa devre yapmasına neden olan bir hareketle kolunu belime doluyor.

Dudakları yanağımla buluşuyor, yumuşak, hafif. Ezici. "Merhaba, güzelim."

Noah'ya göz ucuyla bile bakmıyor, ben de hafifçe telaşlanarak ona işaret ediyorum. "Rhode, Noah'ı resim dersimden hatırlarsın."

"Burada başka insanlar da mı var?" diye soruyor, bakışları benimkileri yakarak. "Tek gördüğüm sensin."

Noah bir veda mırıldanıp gidiyor, ama bu stüdyoya kaçak bir kamyon çarpsa fark etmem. Rhode'un varlığı bir vakum gibi, aklımdaki her düşünceyi emiyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Gözlerim Rhode'un arkasından bakan kadına kayıyor. "Randevunla birlikte olman gerekmiyor mu?"

Sesime sızan zehir sadece Rhode'un yanağındaki o yalnız gamzenin parlamasına neden oluyor. "O benim flörtüm değil. O bir hayran. Sadece konuşuyorduk ama sesin biraz kıskanç geliyor Nina. Kıskandın mı?"

"Hayır," diye çıktım. "Sorun değil. Kiminle istersen konuşabilirsin." Yanağındaki gamze derinleşiyor. "Çok kötü bir yalancısın." "Yalan söylemiyorum," diye yalan söylüyorum.

Sıcak dili kulağımın kabuğunu okşuyor, son birkaç haftadır her sabah birlikte uyanıyormuşuz da ayrılmıyormuşuz gibi mırıldanıyor. "Seni tanıdığım için yalan söylediğinde neye benzediğini bildiğimi unutuyorsun, ama devam et ve o güzel kırmızı dudaklarınla yalan söylemeye devam et. Tek yaptığın seni durdurmak için sikimi ağzına sokmak istememe neden olmak. Seni bir centilmen gibi becermeyeceğimi zaten biliyorsun."

Elimi kaldırıp dudaklarını parmak eklemlerime bastırıyor. Bu jest onun iğrenç sözleriyle tamamen çelişiyor. Isı tenimde dalgalanıyor, iyi niyetimin tam ortasında parlıyor.

Boğucu aurasından çıkmaya çalışıyorum ama elleri belimin kıvrımlarını sıkıyor. "Bana böyle şeyler söylememelisin Rhode. Artık değil."

Dudaklarından öpmek istediğim tembel bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor. "Neden olmasın?"

Seni tahrik ettiği için mi? Seni kırmak istemem ama mesele de bu zaten." "Sen ve o pis ağzın."

"Hoşuna gitti." Omuz silkiyor, görünüşte etkilenmemiş gibi, ama pantolonunda bir broşürle kapatmaya çalıştığı gözle görülür şişkinlik, onun da benden etkilendiğini gösteriyor. "Ama bu kadar açık saçık konuşma yeter. Bu gece bir centilmen olacağım çünkü bu senin gecen. Al bakalım. Senin için bir şeyim var."

Seksi halinden tatlı haline geçerek takım elbisesinin cebine giriyor ve bir yığın not kâğıdı çıkarıyor; bütün gün boyunca evimizi arayıp durduğum not kâğıtları.

"Nereden buldun bunları?" Nefes nefese onları kapmaya çalışıyorum ama kartları arkasında tutuyor.

"Onları benim evimde bırakmışsın, ben de buraya getireyim dedim. Şimdi beni özlediğini itiraf et, ben de onları geri vereyim."

"Seni özlemiyorum," diye yalan söylüyorum kendimi korumak için.

"O kadar güzel bir yalancısın ki, bunun gerçek olduğuna inanmak istiyorum, ama bahse girerim parmaklarımı bakmaktan kendimi alamadığım o elbisenin altına daldırsam, külotunu benim için ıslak bulurum, sadece benim için."

"Ya da beni Temmuz ayında Sahra'dan daha kuru bulursun, ama sanırım bunu asla bilemeyeceksin."

"İşte bu bahse girerim." Yanağımı öpüyor. "Başımı kalçalarının arasına gömmekten ne kadar hoşlandığımı zaten biliyorsun."

Aramıza mesafe koymak için "Böyle bir şey olmayacak," diyorum ama sözleri şimdiden o tanıdık ihtiyacı doğuruyor.

"Ama öyle," diye karşı

çıkıyor. "Çok

ukalasın."

"Hayır. Sadece umutluyum." Not kartlarını sallıyor. "Bunları istiyor musun, istemiyor musun?"

Isı vücuduma yayılıyor, ben de bacaklarımı birbirine bastırıp kaşlarımı çatıyorum. "Nasıl olsa ikimiz de not kâğıtlarını bana vereceğini biliyoruz. Benim de seni tanıdığımı ve konuşmamı asla sabote etmeyeceğini unutuyorsun."

Alaycı ifadesi kayan bir yıldızdan daha hızlı kayboluyor. "Haklısın. Yapmazdım çünkü bu senin için önemli. Peki, neden benim seni özlediğim kadar senin de beni özlediğini kabul etmiyorsun? Çünkü burada çabalıyorum ama bu benim için cehennem oldu. Farklı şeyler istediğimizi biliyorum Nina, ama ben sadece seni istiyorum. Bunu birlikte çözebiliriz."

Keskin bir nefes alıyorum. Etkileyici ve içten sözleri omurgamı kaşındırıyor. Neden ona aşık olmamamı bu kadar zorlaştırmak zorunda?

Kendimi şimdiden fedakârlıklar yaparken hayal ediyorum. Bursumu bırakmayı. Yirmili yaşlarımda başında bir aile kurmak. Kalabalıktan nefret etmeme rağmen profesyonel bir hokey oyuncusunun kız arkadaşı olabileceğime kendimi ikna etmek. Onu sevmek için her şeyden vazgeçmem gerekecek.

Bir elimi uzattım. "Ne yapmamı istiyorsun, Rhode? Bir hokey oyuncusunun ortağı olmak için bursumu bırakmamı mı?"

Kaşları çatıldı. "Hayır, senden bunu asla istemezdim ama sözleşmem hakkında çok düşündüm ve-"

"Sen de benim için hokeyden vazgeçmeyeceksin. Sana izin vermeyeceğim." Kaşları kalktı. "İzin vermeyecek misin? Bu benim hayatım."

"Biliyorum ve senin hayatını önemsiyorum." Elindeki not kâğıtlarını bir kalkan gibi kullanarak kaptım. "Bunu şu anda yapamam. Hazırlanmam gereken bir konuşma var ama..." Yumuşuyorum. "Teşekkür ederim. Geldiğinize gerçekten çok sevindim."

Yaklaşıyor, eli omurgamdan aşağı kayıyor, kırımın üzerinde durmadan önce belimin kıvrımını okşuyor. "Senin için her zaman boşalacaktım Nina. Bu senin için önemli ama bunu daha sonra konuşacağız çünkü senden vazgeçmeyeceğim." Gözleri ellerimde titreyen kartlara kayıyor. "Gergin misin?"

"Hayır," diyorum çok hızlı bir şekilde çünkü tek hissettiğim onun kalbimi yakan sözleri.

Rhode'un kusurları var, biliyorum, ama en kötüsü onun kusurlarını seviyor olmam. Espresso'yu espresso olarak telaffuz etmesi ya da önemseddiği için biraz aşırı korumacı olması ya da bazen yatakta bir kavanoz turşu yemesi gibi.

Canlanıyorum.

Aslında, bu iğrenç. Bu kusura takıldım. Bedenimde yükselen arzuyu durdurmak için tam da ihtiyacım olan görsel bu.

Terli avucumu tutmak için uzandı. "Harika olacaksın Nina. Aylardır bunun üzerinde çalışıyorsun ve duşta pratik yaptığını duydum. Harika olacaksın."

Duş görüntüsü Rhode'un vücuduyla ilgili anıları canlandırdı. İçime girdiğinde, beni kapıya yaslayıp becerdiğinde, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şeyle beni doldurduğunda hissettiklerim. Beni hem inlemekten hem de gülmekten nefessiz bırakabilen tek erkek oydu. Rhode'un bakışları aşağı kayıyor, dudaklarımda kıvrımında için için yanan bir yoğunlukla oyalanıyor.

Turşu. Turşu düşün, Nina.

"Herkese merhaba!"

Zıplıyorum ve bakışlarımı kalabalığın önünde duran bordo kadife ceketli çömlek profesörüne çeviriyorum.

Mikrofona dokunuyor. "Ben Pierre Michaels, bu galerinin sahibi ve bu akşamki mütevazı ev sahibinizim. Huzurlu Zihin Projesi için bu harika sanatçı birliğini desteklemeye geldiğiniz için teşekkür ederim."

Alkışlıyor ve herkes alkışa katılıyor. Ben konuşmamı zihnimde tekrar ederken Pierre yetenekli öğrencileri hakkında birkaç kelime daha söylüyor. Rhode'un eli belimde rahatlatıcı daireler çiziyor, sanki kişiliğim için özel olarak üretilmiş gibi beni sabitliyor.

"Şimdi, hoş geldiniz konuşmamızda Huzurlu Zihin Projesi hakkında konuşmak üzere ısıltılı elçilerimizden birine hoş geldiniz demek istiyorum," diyor Pierre. "Sözü daha fazla uzatmadan, lütfen Philomena Alstyne için ellerinizi birleştirin!"

Alkış sesleri havada çıtırdıyor, kilin topraksı kokusuna karışıyor. Rhode omzumu sıktı. "Bunu başaracaksın Nina. Seyircilerin arasında seni alkışlıyor olacağım. Şimdi git ve onları uçur."

Ve böylece, ben mikrofona yaklaşırken o kalabalığın arasından geçip gidiyor. Seyirciler toplanıyor, içkilerine sarılıyorlar. Düşüncelerim karmakarışık ama Rhode ile göz göze geliyorum ve derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum.

Bununla başa çıkabilirim.

Uçaktan atlamıyorsun ya da bir ayı tarafından kovalanmıyorsun, Nina. Sen iyisin. Her zaman iyi olacaksın.

Mikrofonu ayarlıyorum. "Herkes merhaba. Ben Nina."

Not kâğıtlarıma bakıyorum ama Rhode'u görmek için tekrar yukarı bakıyorum. Kirli fısıltıları konuşma sırasında sinirlerimi eritmeye yetecek kadar dikkat dağıtıcıydı ve bunun onun tarafından kasıtlı olarak yapıldığından emin değilim, ama her iki durumda da minnettarım. "Geldiğiniz ve Huzurlu Zihin Projesi'ni desteklediğiniz için teşekkür ederim. Herkesin burada olmasının ne kadar anlamlı olduğunu bilemezsiniz. Sanat terapisi yıllar boyunca bana yardımcı olan bir şey ve..."

Rhode'un parlayan mavi bakışlarını tutuyorum ve sabit bir sesle konuşmaya devam ediyorum, onun beni izlemesini izliyorum. Ruhumdaki kaosun arzuladığı bir huzur var onda. Belki de biraz daha yaşlı, biraz daha bilge olduğu içindir ve umarım onun ruhunu kim yarattıysa benimkini de o yaratmıştır.

"Burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim," diye bitiriyorum mikrofona. "Desteyiniz benim ve Huzurlu Zihin Projesi için dünyalara bedel."

Salonda alkış tufanı kopuyor ve ben de o anın tadını çıkarmaktan

kendimi alamıyorum. Bayılmadan başardım.

Endişe yok. Panik atak yok. Her şey yolunda gitti.

Gülümsemem yüzümde bir gün doğumu gibi uzanıyor. Anksiyete öngörülemez olabilir ama artık bana hükmetmiyor. Eskiden onu içimde yaşayan bir şey olarak düşünürdüm, ama hep geçiyor, hiç kalmıyor. Belki de hiçbir zaman gerçekten benim bir parçam olmadı.

Rhode en yüksek sesle alkışlayan kişi oldu, mavi gözleri bana sabitlenmişti. Tüm konuşmam boyunca bir kez bile yerlerinden oynamadılar. Mikrofondan uzaklaşıyorum ve insanlar beni farklı yönlere çekerek minnettarlıklarını ifade ediyorlar.

Rhode bütün gece sessiz bir köşeden beni izledi, anımı yaşamama izin verdi ama dudaklarında beliren küçük sırıtış gururla doluydu.

Gecenin sonunda, tüm konuşmalardan boğazım kurumuştı, bu yüzden deri önlüklü iki barmene doğru ilerliyorum. "Bakire mojito, lütfen?"

"Tamamdır." Diğer barmen kulağına onu güldüren bir şey fısıldıyor ve o da başını sallıyor.

Rhode azalan kalabalığın arasından elleri cebinde, dudaklarını eğerek ilerliyor. Önümde durup dirseğini şık metal tezgâha dayadı. "Konuşman sırasında not kâğıtlarına bakmadın bile."

Hâlâ ilkinin üzerinde duran yığına bakıyorum ve dudaklarım bir sırıtışla seğiriyor. "Sanırım haklıydın. Onlara ihtiyacım yoktu ama bu sadece bir giriş konuşmasıydı."

"Ne olmuş yani?" Rhode karşı çıkıyor. "Sizin için önemliydi, bu da benim için önemli olmasını sağlıyor ve tüm odayı büyülediniz."

İltifatı geçiştiriyorum çünkü benim için çok şey ifade ediyor. "Büyülenmek mi? Bu güçlü bir kelime seçimi."

"Gerçek bu."

Rhode'un gözleri dudaklarıma düşüyor ve orada kalıyor. Boğazı düğümleniyor, bu da bana ofiste bana nasıl baktığını hatırlatıyor. Ağzım kuruyor, eğer bu mümkünse. Barmen mojitoyu uzatınca kocaman bir yudum alıyorum.

Rhode yutkunmamı izliyor ve parmak eklemleri barı kavrarken beyazlaşıyor. İçiyorum, içiyorum, içiyorum ama bitirir bitirmez fark ediyorum, alkolün yakıcılığını.

Kafamı barmene doğru çevirdim. "Bunun içinde alkol var mıydı?"

Başını salladı. "Mojito, değil mi?"

"Hayır, *bakire* mojito dedim."

"Ne oluyor be?" Rhode beni savunmak için tersledi. "O içki içmez. Bu büyük bir hata dostum."

Gözleri şişti. "Kahretsin, özür dilerim. Hamile misin?"

Barmene ters ters baktım. "Hayır, değilim. İyi olacağım ama oda dönmeye başlamadan önce gitmem gerekiyor çünkü bu beni çok etkileyecek."

Nefes alışım hızlanıyor. Birinci sınıfta yaşadığım felaketin tekrarlanmasını göze alamam. İlaçlarım sayesinde bir içkiden sonra bayılmıştım. Güçlü bir taneydi ama yine de. Bir daha böyle çalılıklarda sızıp kalmayı reddediyorum, özellikle de Rhode'un önünde.

Bir şişe su alıyorum ve sanki alkolün etkilerini yok edecekmiş gibi yudum yudum içiyorum. "Gitmem gerekiyor. Sonra görüşürüz."

"Hayır, gitmeyeceksin," diye karşı çıkıyor Rhode, bir kolunu belime dolayarak. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Birden baş dönmesi başlar ve dünyanın dengesi bozulur. Rhode'un yüzü bulanık bir lekeye dönüşüyor. Kendimi sallanırken hissediyorum, oda daha hızlı dönüyor, ama sonra kolları bana sarılıyor. "Hadi, seni tuttum. Seni eve götürüyorum."

"Benimle mi kalacaksın?" Sözcüklerim ağzımdan ağır ağır dökülüyor. Bu gece dudaklarımdan neler döküleceğini bilemiyorum. Sadece bu duygudan bile pişmanlıklar içinde uyanacağımı biliyorum.

Rhode'un sesi sanki bir tünelin sonundan sesleniyormuş gibi uzak geliyor. "Senin için sonsuza kadar kalabilirim."

RHODE

"Burada olmana çok sevindim," diye mırıldanıyor Nina, dairesine dönerken yolcu koltuğundan. "Geldiğine *çok* sevindim. Gerçekten çok sevindim. Gelmeyi özledim. Ben de seni özledim. Sen beni özlüyor musun?"

"Sanırım seni kesinlikle özlediğimi tespit ettik."

"Ne yapmalıyız biliyor musun?" diye saçmalıyor. "Seks yapmalıyız. Seni özledim. Seksi özledim. Seks çok iyiydi. Yaşadıklarımın en iyisiydi."

"Biliyorum. Ben de." Altımda çırılçıplak yatıyor olması fikri kanıma hücum ederken parmaklarımı direksiyonun etrafında sıkıyorum ama daha fazlasını istiyorum. "Bu gece alacağın tek şey bir iyi geceler öpücüğü. Alından."

Konuşması sırasında herkesin baktığı gibi ben de ona bakarken sokak lambası burnundaki piercingi parlatıyor. Tutkulu sözleriyle herkesi içine çekti.

Etrafımda kendine güvenen ve zeki pek çok kadın oldu, ancak bazen, gerçekte oldukları kişi değil de benim istediğimi düşündükleri kişi olmaya çalıştıkları için bir şeyler söylüyorlarmış gibi hissedebiliyorum, ancak Nina ile hiç böyle hissetmedim.

"Rhode!" diye bağırıyor.

Işık kırmızıya dönüyor ve içgüdüsel olarak frene basıyorum, öne doğru savrulmasın diye göğsünü koltuğa doğru itmek için uzanıyorum. Işıklarda durduk, ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Özür dilerim," dedim. "Çok hızlı kırmızı oldu."

"Araba kullanırken bana bakmamalısın."

Nina sırtıyor. O gülümseme ruhuma çarpıyor, beni uyandırıyor ve aynı anda bayıltıyor. İşte o zaman, hayatım boyunca önemsiz olması gereken bu sessiz anda oluyor, ama öyle değil. Bu büyük bir an.

Gerçekten büyük bir an.

Sanırım onu sevebilirim.

Hayır, sanmıyorum.

Biliyorum.

Aşkın büyük bir an olacağını düşünmüştüm ama tüm bu küçük şeyler üst üste yığıldı.

Her zaman tavuk ödülleri alması. Beni her savunduğunda. Birbirimizi güldürdüğümüz tüm anlar, ister kırık bir yatak başlığı ister çıplak yoga dersi hakkında bir şaka olsun. Gece geç saatlerde çocuk sahibi olmakla ilgili derin sohbetlerimiz.

Artık aile kurmanın pek çok yolu var ve evet, yaş da bir faktör ama ben sırf etrafımdaki insanlar çocuk doğuruyor diye çocuk sahibi olmak istemiyorum. Çocuk sahibi olmak istiyorum çünkü birine deliler gibi aşığım ve onunla bir hayat kurmak istiyorum. Eskiden bu geleceği hayal ettiğimde, o kişi meçhul olurdu.

Şimdi tek gördüğüm Nina.

Tamamen yanlış olduğunu düşündüğüm bu kız bana sinsice yaklaştı, ama belki de aşık olmanın eğlenceli kısmı budur, onu nerede bulacağınızı ya da ne zaman köşeyi döneceğinizi bilmemek. Sıkıcı anları muhteşem kılan, market alışverişini bir maceraya dönüştüren birini bulmak ve sonra tüm sıkıcı anlarınızı birlikte geçirmeyi seçmek çünkü onların yanında öyle hissetmiyorsunuz.

Işık yeşile dönene kadar birbirimize bakıyoruz. O kırmızı ışık çok kısaydı. Gözlerimi ayırıp yola bakıyorum çünkü ona bakmak zor geliyor.

Arjantin'e gittiğinde ona veda etmek istemiyorum. Gülümsemelerini, kahkahalarını, düşüncelerini, ondan daha fazlasını istiyorum. Direksiyonu kıracak kadar sert kavıyorum, omzuma acı saplandığında irkiliyorum.

"Rhode? İyi misin?" diye sorar.

"Evet, iyiyim."

"Sesin deli gibi geliyor. Kızgın mısın? Bana kızma."

"Sana kızgın değilim, Nina."

"Ama sesin çok kızgın geliyor."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum. Sadece düşünüyorum."

Ben ne yapıyorum? Eve dönerken bu kızı sevdiğimi fark edeceğimi düşünmemiştim. Ona bu gece söyleyemem. Hâlâ Lig'le ilgili çözmek gereken şeyler varken olmaz.

Arabayı park edip Nina'nın dairesine girdiğimde hâlâ sersemlemiş durumdayım. Gwen oturma odasında volta atıyor ve kapıdan girdiğimizi görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Nina?" Koşarak geldi. "Konuşma nasıl gitti?"

"Harika geçti. Ben harikayım." Nina oturma odasında dönerken neredeyse bir eğretili otuna çarpıyordu. Önce onu sonra da bitkiyi sabitledim.

Gwen'in kaşları çatıldı. "Neyin var senin?"

"Barmen bana yanlış mojito verdi ve biraz çakırkeyif oldum. Bir yılı aşkın süredir içmediğim için başıma bu geldi." Nina tekrar dönüyor ve ben ona ulaşmadan önce kendini duvara tutuyor. "Ama iyi olan şey, Rhode'u öptüğün için artık sana kızgın değilim. Hayır, değilim."

Başımı Gwen'e çevirerek gerildim. "Ona söyledin mi?" "Mecburdum."

Bu yüzden mi ilişkiyi bitirdi? Hayır. Nina bazen kendini geri çekebilirdi ama onu rahatsız etseydi benimle konuşurdu.

Nefes alışım hızlanıyor ve Nina'nın ellerini tutup yarı kapalı gözlerine bakıyorum. "Nina, beni dinle. Bunun hiçbir anlamı olmadığını biliyorsun, değil mi? Seninle tanışmadan önceydi. Lütfen bana ilişkini bu yüzden bitirmediğini söyle."

Yanağımı okşayarak bana uykulu bir gülümseme veriyor. "Hayır, sana kızgın değilim, yani birazcık çünkü beni öpmeni istiyorum ama bir WAG olmak istemediğim için her şeyi bitirdim. Benim için sallamak yok. Kızgın olsaydım sana söylerdim. Sana bir sürü şey söyleyeceğim. Mesela bu gece aletini ağızımda istiyorum."

İçimden bir kahkaha patladı. Kızım çok dağınık ama o benim. "Bu gece olmaz. Bu gece uyuyacağız."

Burnuma dokunuyor. "Evet, bu gece."

Gwen omzunun üzerinden işaret ediyor. "Sanırım yatmaya gideceğim. Bu sende mi?"

"Evet, ona her zaman göz kulak olacağım." Gözlerimi Nina'nın orantısız gülümsemesinden ayırmıyor, başparmağımla dudaklarının köşelerinde geziniyorum.

"Hadi. Gidelim." Nina beni koridorun sonundaki yatak odasına götürüyor. Yaptığım kanaviçe duvarda asılı duruyor ve göğsümde gurur alevleniyor. Yatağının üzerinde tam ortada duruyor. Ayakkabılarını çıkarıp

odanın öbür ucuna fırlatıyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Tamam, yalan söyledim. Öpücük konusunda biraz kızgın olabilirim çünkü Gwen her zaman parıldar ve her şeyi alır. Ben de ışıltılamak istiyorum ama kimse beni görmüyor. Ben bir parıltı gibiyim. Beni bulmak için çok aramanız gerekiyor."

"Seni buldum ve şimdi gördüğüm tek şey sensin."

Ağzı şokla açıldı ve bir saniye sonra kızım yüzüme saldırmak için kendini yatak odasının diğer ucuna fırlattı. Parmakları saçlarıma dolanıyor ve yumuşak dudakları benimkilerle buluşuyor.

Dilimle ağzını açmasını sağlamaktan daha çok istediğim bir şey yok, ama tüm kısıtlamalarımı topluyorum ve onu nazıkçe geri itiyorum. "Bekle. Bu şekilde değil, Nina."

Boynunda lekeler oluşuyor ama çenesini kaldırıyor, bunun birine meydan okumaya ya da duygularını gizlemeye çalışırken yaptığı özel bir hareket olduğunu öğrendim. "Artık beni istemiyor musun? Eğer istemiyorsan, söyle gitsin. Ben halledebilirim."

Alay ediyorum. Saçma bir soru.

Bunun için saçma bir cevap alıyor. "Dizlerinin üzerinde, kışın yukarıda, ben seni arkadan kavrarken amının sikimi kavramasını istiyorum ve sonra her sabah senin yanında uyanmak istiyorum, ama her zaman istediğimizi elde edemiyoruz, değil mi?"

Bir şeyi tartışıyor gibi görünürken göğsü kısa, sık nefeslerle kabarıyor. Derin bir nefes alıp gözlerinde sinsi bir bakışla sutyenini hemen çıkarıyor.

Kaskatı kesildim. "Ne yapıyorsun?" Ona aşık olabilirim, ama onun aldığı tek şey yatağa sokulmak.

Omuz silkiyor. "Tamam, beni öpme ama seks yapmak istiyorum ve sen buradasın."

Pekala, bu beni *gerçekten* kızdırdı.

"Nina," diye uyarıyorum. "Sırf burada olduğum için seninle seks yapmayacağım. Yatağına gir. Sabah konuşuruz."

"Yoksa şimdi konuşamazdık." Göğüslerini avuçluyor, meme uçlarını daire içine alıyor ama bakışlarını yüzüne kilitliyorum. "Aslında, konuşmadan yapabileceğimiz pek çok şey düşünebilirim."

Kollarımı kavuşturup kapısının çerçevesine yaslanıyorum. "Ben de öyle. Uyumak gibi."

"Ne?" Çenesini kaldırıyor. "Bununla başa çıkamayacağımdan mı endişeleniyorsun?"

Çünkü güven bana, seninle başa çıkabilirim Rhode."

"Yapabileceğini biliyorum." Gözlerimin onun mükemmel göğüslerine kaymasına izin verdim. "Beni çok iyi alıyorsun."

Bunun üzerine dudakları aralanıyor ama gözlerindeki ateşle bana bakıyor. Onun tarafından yakılmaktan endişe etmiyorum çünkü bu kadın için seve seve alevlerin içine girerim. Bir şey mi kanıtlamaya çalışıyor yoksa kafasında başka bir şey mi var anlayamıyorum ama her iki durumda da ben *burada* olduğum için hiçbir şey olmuyor.

"Bu gece sana dokunmayacağım Nina. Beni bu konuda zorlama. Bunun ikimiz için de daha önemli olduğunu bildiğim halde bana herhangi bir erkek gibi davranmana izin vermeyeceğim."

Gözlerindeki ateş biraz sönüyor ama çenesi sertleşiyor. "Peki, tamam." "Aferin kızıma. Şimdi yatağa gir."

"Bana öyle deme."

"Sırf bana böyle ters ters bakmaya devam edesin diye hayatımın geri kalanında sana iyi kız diyesim geliyor."

Bakışlarımızı birbirimizden ayırmıyoruz ama sonra yüzünde kararlı bir ifade belirliyor. Kaşlarım bir araya geliyor.

Aklından ne geçiyor?

Tökezleyerek komodinine gidiyor, çekmeceyi açıyor ve lanet olası bir vibratör çıkarıyor. Kasıklarına sıcaklık yayılıyor.

Hayır. Bunu yapmayacak.

"Nina," diyorum en buyurgan sesimle. "Yapma. Bu şekilde değil."

"Ne? Yatağa giriyorum," diyor masumca. "Kal ya da git. Umurumda değil."

Küçük şeytan.

Onu çok seviyorum.

Altın sarısı saçlarını omzunun üzerinden savuruyor, külotunu indiriyor ve bacaklarını yatağın üzerine açıyor, sanki sadece benim için inşa edilmiş bir müzede sergileniyormuş gibi kendini gösteriyor. Boğazımdaki kuruluğu yutkunarak bastırıyorum.

Bu kız beni öldürecek.

Vibratörü açıyor, yumuşak uğultunun odayı doldurmasına izin veriyor ve tam klitorisinin üzerine yerleştiriyor.

Gerçekten dizlerimin üzerine düştüm. "Siktir, kendinle oynamanı izlemekten bayılacaksın beni, değil mi?"

"Benimle oynamıyorsun, yani bu senin hatan."

Başını yastıklara yaslıyor ve yüksek sesle inlemeye başlıyor. Göğüsleri hareketle birlikte zıplıyor ve bu dünyadaki en iyi ses, ama sonra daha da yükseliyor.

Çok gürültülü.

Dürüst olmak gerekirse, biraz iğrenç. Benim için bir gösteri yaptığını fark ettiğimde gözlerim yarıklara dönüşüyor.

Sahte sesleri ile gerçek sesleri arasındaki farkı anlayamayacağımı düşünmesi çok komik. Geldiğinde nasıl sesler çıkardığını çok iyi biliyorum çünkü o sesleri kahkahalarıyla birlikte kafamda canlandırıyorum.

Ayağa kalkıp, yatağın üzerinde kıvranan kızın üzerine çıkana kadar odayı geçiyorum, aletim tam ağzına dönük olmasına rağmen etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyorum.

Bu sesleri taklit etmenin cezası olarak mastürbasyon yaptığımı ve güzel yüzünün her yerine boşaldığımı hayal ediyorum. "Bu iyi hissettiriyor mu, yoksa benim sikim olmasını mı diliyorsun?"

Daha yüksek sesle inliyor. Daha sert bastırıyor. "Bu harika hissettiriyor. Çok iyi. Sana ihtiyacım yok."

"Bunun için başın çok büyük belaya girecek," diye homurdanıyorum.

Kr

av "Sana iyi bir kız olmadığımı söylemiştim."

at. Yatağın kenarına tutunuyorum, kollarım tutunmaya çalışmaktan titriyor. Tek istediğim onun içinde olmakken, kendime hakim olamıyorum. "Eminim seni dolduruyor olsaydım daha da iyi hissederdin. Hem benim aletimi hem de küçük oyuncağını alabilirsin. Ne yapalım biliyor musun? Bir dahaki sefere bununla oynarız çünkü boşalırken beni düşündüğün sürece nasıl boşalacağın umurumda değil."

Nefes alışları hızlanıyor ve iniltileri sahte olmaktan çıkıp gerçeğe dönüştüğü anda sırtı kavisleniyor. Adımı haykırması bir dakikadan az sürdü.

Yanaklarının kızarmasını izlerken terliyorum ve bunu taklit etmeye çalıştığı için ona kızgın olsam da, birine karşı bu kadar savunmasız olmak güven gerektirir ve bu gerçek bir şeydir.

Biz gerçek bir şeyiz.

Bunu biliyorum.

Kendini beğenmiş ve tatmin olmuş bir şekilde yüksekte inerken gözlerim çıplak vücudunda geziniyor. Kahretsin, parlıyor. Onu yatağa yatırmak için çarşafı kaldırıyorum ama sonra her şey duruyor.

Kalça kemiğine kazınmış küçük kaplumbağa taslağını görünce kulaklarıma kan hücum ediyor. Bu yeni bir şey.

Bunu ne zaman aldı?

Başparmağımı işaretin üzerinde gezdiriyorum. "Kaplumbağa dövmen mi var?"

Kendini saklamak için yorganı çekip vibratörün yere düşmesine izin veriyor. "Hayır."

"Yalancı. Neden kaplumbağa dövmesi yaptırdın?" Cevabına oksijenden daha çok ihtiyacım olduğu için soruyorum.

Yüzü kızarmış vücudunun rengine dönüyor. "Önemli değil."

"Bana öyle geliyor." Yutkunuyorum, benimkiyle aynı şekle sahip kaplumbağaya bakarken göğsümde bir şeyler yanıyor. "Bunu benim için mi aldın?"

Dudaklarındaki o küstah eğim kayboluyor ve ela gözleri parlıyor. Battaniyeleri çekebildiği kadar yukarı çekiyor, böylece örtünüyor. "İyiyim. Evet. Senin için bir kaplumbağa dövmesi yaptırdım ama bunun hakkında konuşmamıza gerek yok çünkü utanç verici."

Dakikalar öncesinin tüm sıcaklığı buharlaşıyor ve yeni bir sıcaklık hakim oluyor. Sanki binlerce insanın adımı haykırdığı bir stadyumun ışıkları altındaymışım gibi hissediyorum. Sanırım bana aşık olduğu şanslı piçmişim gibi bakıyor ve umarım gözlerindeki o parıltıyı hayal etmiyorumdur.

Beni dövmeli parmağına doladı ve kendimi nasıl çözeceğimi bilmiyorum. İstemiyorum ama Lig'den sonra ne istediğime karar vermeliyim. Nina olduğu sürece geleceğimin nasıl görüldüğü umurunda değil diye düşünmeye başladım.

Gömleğimin düğmelerini açıyorum, boynundakiyle aynı olan dört yapraklı yoncaı ortaya çıkarıyorum - şimdi kalbimin hemen üzerindeki deriye kazınmış olanı. Yeni mürekkebimi görünce gözleri parlıyor.

"Bu benimkine benziyor," diye fısıldıyor. "Biliyorum. Tıpkı seninkine benziyor."

"Bunu neden aldın?" Sanki daha yakın olmak istiyormuş gibi tenimi okşamak için uzanıyor. Dokunuşuyla tüylerim diken diken oluyor.

Saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum. "Çünkü seninle tanıştığım gün hayatımın en şanslı günüydü."

NINA

M Gözlerim sabahın altın ışıltısında çırpınarak açılıyor. Penceremden süzülen ışık huzmelerinde tozlar parıldıyor, yastığımın üzerinde uyuyan adamı rüyalarından örülmüş bir illüzyon gibi aydınlatıyor.

Gerçek olamayacak kadar iyi, uykusunda o büyüleyici gülümsemesini takınıyor. Dün gece bana destek olmaya geldikten sonra artık ondan uzak kalamam.

Dövmeden sonra olmaz.

Bunun bir anlamı olmalı.

Anılar bulanık zihnimi dolduruyor, ancak beklediğim utanç ve panik hiçbir yerde bulunmuyor. Her zaman en kötüsünü beklemeyi öğrendim, bu yüzden hazırlıklıyım.

Hayatım her an patlayabilir ve patlamadığında da çok büyük bir rahatlama hissedirim ve Rhode'a baktığımda hissettiğim de tam olarak bu - bu gezegendeki milyarlarca insan arasından onu bulduğum için çok şanslıyım.

Onun hayatına uygun değilim ama kısa bir an için de olsa onu sevme şansına sahip olduğum için mutluyum. Hiç aşık olmamaktansa aşka atlamayı tercih ederim.

Küçük çift kişilik yatağıma kral yatağıymış gibi yayılıyor. Gömleksiz bir şekilde yüzüstü yatıyor ve bir kolu yastığın altında ve parmaklarım alnına dökülen saçlarını taramak için ağrıyor, ben de öyle yapıyorum.

Sırtındaki kaslar her nefeste dalgalanıyor ve o kadar huzurlu, o kadar genç görünüyor ki fotoğrafını çekmek istiyorum.

Sabah ışığında onun özünü içime çekiyorum, yabancıların göremediği tüm küçük nüansları ezberliyorum. Onun gamzeli gülümsemesini görüyorlar ve o sert kahkahasını duyuyorlar ama marketteki kasiyere her zaman gülümsediğini ve şakalar komik olmadığında bile güldüğünü sadece ben biliyorum. Parmaklarımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum, ağzımı dudaklarına bastırmayı her şeyden çok istiyorum.

Gözlerini kırpıştırarak açıyor, sonra gözlerini kısıyor. "Günaydın," diye fısıldıyorum.

Sesim onu uyandırmış gibi görünüyor ve beni sert göğsüne çekerek geriliyor. Bir heykele sarılmak gibi ama yine de omzuna dikkat ederek ona sokuluyorum. Parmakları omurgamın kıvrımlarını okşuyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, sesi uykudan pürüzlü. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Sen.

Sana ihtiyacım var.

"Kendimi iyi hissediyorum. Şaşırtıcı bir şekilde iyiyim. Dün gece benimle ilgilendiğiniz için, geldiğiniz için ve her şey için teşekkürler."

Elleri hareketlerini durdurdu. "Bence kendi başının çaresine gayet iyi baktın."

Gözlerindeki alev beni anında içine çekiyor. Anısı yüzümü aniden ısıtıyor. Bunu yaptığımı inanamıyorum ama kendimi biraz cesur, biraz cüretkâr hissediyordum. Kısmen alkol yüzünden ama çoğunlukla Rhode kendimi bırakmamı sağlayacak kadar güvenli kıldığı için.

Elimi karın kaslarının çıkıntılarında gezdirerek külotunun kenarıyla oynuyorum.

Rhode'un eli bileğime doğru uçarak beni durdurdu. "Ne yapıyorsun Nina?"

Sesindeki yumuşaklık gitmiş. Tonu sert. Karanlık. Gözlerindeki açıklıkla tanışıyorum, benimkinin de aynı derecede vahşi görünmesini umuyorum.

"Ne yaptığımı çok iyi biliyorsun." Tırnaklarımı karnının sert çıkıntılarına geçiriyorum. "Sadece bir kez daha. Dikkatli olacağım. Yavaş gidebiliriz ama seni iyi hissettirmek istiyorum. Arjantin'e gittiğimde bunun sona ereceğini biliyorum, bu yüzden bir şey ifade etmesine gerek yok."

Yanağında bir kas titriyor, patlamak üzere. Yavaşça bacağımı kavlıyor ve kalçasından geçirerek beni üzerine oturmaya zorluyor.

Ereksiyonunu merkezime doğru bastırıyor ve bu hafif pozisyon değişikliği beni onun için çaresiz bırakıyor. "Bak, buna katılabilir miyim bilmiyorum çünkü vücudun benim için bir şey ifade ediyor."

Başparmağını ağızına sokuyor ve ıslaklığı tepe noktasındaki meme ucumun etrafında dolaştırmak için kullanıyor. Bacaklarımı onun etrafında sıkıyorum, ona binmeye başladığımda kalçalarımın arasında ateş birikiyor.

Bir küfür savuruyor. "Buraya odaklanmaya ve benim için ne kadar önemli olduğunu söylemeye çalışıyorum Nina, ama sen üzerime böyle binerken yapamıyorum."

Onun üstünde hareket etmeyi bırakıyorum. Saçlarım aşağı sarkıyor, omuzlarını okşuyor.

"Beni dinle." Eğilerek dudaklarını çarpan kalbimin üzerindeki tene bastırıyor. "Bu, tam burası, benim için bir şey ifade ediyor."

Sağlam koluyla çenemi kavrayarak yüzümü aşağı eğiyor ve alnımdan öpüyor. "Düşüncelerin benim için bir anlam ifade ediyor."

O zor nefes alıyor, ama ben soluk soluğayım. Bekliyorum. İstiyorum. Rhode başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor ve bana bakarken eli hafifçe titriyor. "Benim için her şey demekken yalan söyleyip bunun hiçbir şey ifade etmediğini söyleme."

Dudakları, sıcak ve yumuşak, bir parça tereddütle benimkine değiyor. Parmaklarımı saçlarına geçirip onu kendime çekiyorum. Bu şimdiye kadar istediğim her şeydi. Öpücük dayanılmaz derecede hassas ve çok çabuk bitiyor.

Arkasına yaslanıp başını yastığıma yaslıyor, sanki son bir saati iki saniye değil de ağızlarımız birbirine kaynaşmış halde geçirmişiz gibi ağır ağır nefes alıyor.

Ellerimi onun kordonlu kollarında gezdiriyorum, sinirlerim midemde düğümleniyor. "Neden durdun? Her şey yolunda mı?"

Adem elması sallanıyor, yavaş ve sabit, onda en çok sevdiğim şey gibi. "Ben iyiyim, sadece..." Derin bir nefes alıyor ve bir küfür mırıldanıyor. "Gerginim. Hepsi bu."

Bu bende onu hayatımın sonuna kadar öpme isteği uyandırıyor. Elimi kendi ritmime uyan hızlı kalp atışlarının üzerine koyuyorum. "Sorun değil. Benim için de."

Bir nefes çekiyorum ve o da bu fırsatı değerlendirip dilini alt dudağımın kenarı boyunca kaydırarak öpücüğün içine dalıyor ama yeterince derin değil. Sonsuz olmasını istiyorum. Ve Rhode da beni tam olarak böyle öpüyor, sanki bu an sonsuzmuş gibi.

Aceleci ya da telaşlı değil. Hayır, dudaklarımın üzerinde dolambaçlı bir şekilde yavaş bir yol izliyor ve bu öpücüğün bittikten sonra uzun süre kalacağını şimdiden söyleyebilirim. Parmaklarımı saçlarının ipeksi tellerine doluyorum ve gırtlaktan gelen bir inilti göğsünde dalgalanıyor.

Bu ses bedenlerimizde birbiriyle eşleşen patlamaları tetikliyor, içimizde vahşi bir şeyi serbest bırakıyor. Şefkat buharlaşıyor, geriye her şeyi tüketen bir ihtiyaçtan başka bir şey kalmıyor.

"Bana ne yapıyorsun?" diye hırlıyor ağzıma karşı. "Ve her ne yapıyorsan, sakın durma."

Rhode dilimi emerek cevap vermemi engelledi. Kalçalarına sarılıyorum, onun lezzetli sertliğine karşı sürtünüyorum. Tüm öpüşmelerimiz bir öncekinden daha vahşi görünüyor. Dişlerimiz birbirine çarpıyor. Dillerimiz her santimi keşfediyor. İlk defa kontrolden çıkmayı seviyorum.

Rhode beni bu dünyaya bağlayan tek şey.

O derin mavi gözlerde bir düşünce denizi var gibi görünüyor ama konuşmuyoruz. Külotunu indirip ellerime alıyorum ve parmağımı kaygan başının üzerinde kaydırıyorum.

Kalçaları dokunuşumla sarsılıyor ve sesi neredeyse vücudu kadar titriyor. "Seni özledim. Bizi özledim."

Bacakları titriyor, ben de başparmağımı ıslak ucunun üzerinde gezdirdikten sonra onu merkezimle hizalıyorum. "Sana ihtiyacım var. Şimdi. Lütfen. Dikkatli olacağım."

"Benim için yalvarmana gerek yok. Ne istersen veririm."

Ben onun üzerine çöktüğüm anda o da öpücüğümüze geri dalıyor. Tamamen içime gömülene kadar güçlü bir hamleyle beni dolduruyor.

Çılgınca aceleciliğin bedenlerimize de yansımalarını bekliyorum ama öyle olmuyor. Rhode hareketlerini durgun bir ritme yavaşlatıyor. İnleyen yatak başlığıyla birleşen ıslak kayması, sessiz yatak odamda müstehcen sesler çıkarıyor, ama birlikte çıkardığımız sesleri seviyorum.

Bu anla ilgili her şeyi *seviyorum-aşk* kelimesini düşünmeden duramamam dışında.

Rhode'un eli bileğimi buldu. Bacağımı kaldırıp daha yukarı kaldırıyor. Açı, kimsenin cesaret edemediği kadar derine inmesini sağlıyor. Tabanı merkezimi dürttüğünde inliyorum, bağımlılık yapan enfes bir sürtünme yaratıyor. İticiliği yavaş ve sabitten ilkel ve vahşiye dönüşüyor. "Sikim içinde nasıl hissediyor? *Hiçbir şey* gibi hissettirmiyor mu? Bu..." O itiyor sertçe. "Sana bir şey hissettirmiyor mu?"

Cevap vermeye çalışıyorum ama ağzımdan çıkan tek şey nefessiz bir inilti oluyor.

Rhode boğazımı kavriyor, boynumun sütununu okşarken nazikçe sıkıyor. "Bana cevap vermeni istiyorum çünkü sana şu anda söylüyorum, sana asla doyamayacağım." Tutuşunu gevşetiyor. "Şimdi bana bak ve söyle."

Nefes nefese, gözleriyle buluşuyorum. "Bu hiçbir şey değil."
İçimde hareket etmeyi bıraktı ama ben hâlâ üstteyim, ona biniyorum.
"Şimdi, bu nedir, aşkım?"

Sevgiler.

Bana aşkım dedi. Bu beni durduruyor.

Gözlerim yanmaya başlıyor, bu yüzden parmaklarımı saçlarına doluyorum, kalbimi açıyorum ki gömmeye çalıştığım her duyguyu görsün.
"Bu her şey. Sen benim her şeyimsin çünkü bir şekilde en iyi arkadaşım oldun ve sana veda etmek istemiyorum."

Cevap vermesine fırsat vermeden onu öpüyorum çünkü ağzından çıkacak kelimeleri duymaktan çok korkuyorum. Bir iniltiyle beni öncekinden daha büyük bir şevkle öpüyor.

Dudaklarımız bir dansa dönüşüyor, sallanıyor, ayrılıyor ve bir araya geliyor. Dili ağzımın içine kayıyor, aynı zamanda bedenimin derinliklerine doğru ilerliyor. Dudaklarının hissinde kayboluyorum ve asla bulunmak istemiyorum.

Asla sonunu bilmek istemezsin. Ama öpücüklerin olayı bu, hep öyle olur.

Son, yani.

Tırnaklarımı beline geçiriyorum ama hamleleri yavaşlıyor. Aramızda bir santim bile boşluk kalmayana kadar birbirimize kenetleniyoruz ve tüm bunlar olurken Rhode dudaklarını benimkilerin üzerinde tutuyor, ta ki biz titreyip birlikte uçurumdan yuvarlanana kadar.

Vücudu benimkinin altında titriyor. "Sen benim için çok mükemmelsin Nina. İhtiyacım olduğunu bilmediğim her şeysin ve keşke seninle daha önce tanışmış olsaydım."

"Artık ben varım."

"Gitmene izin vermek istemiyorum."

Kendini içime bırakıyor ve sıcaklık bedenime yayılıyor, sözleri gibi beni de ısıtıyor. O çıkıntıdan aşağı inerken terli göğüslerimiz bir arada hareket ediyor.

İyi tarafında kalmaya dikkat ederek üzerine yığılıyorum ve o da beni sıcak kucağıyla sarıyor. Hafif bir ter tabakası vücutlarımızı kaplıyor ama birbirimize bağlı kalıyoruz.

Ne yaptığımızı ancak bittiğinde anlıyorum. "Sen giymedin
-"

Göğsü kabarır. "Biliyorum, özür dilerim, düşünemedim, ama kimse yok Başka. Söz veriyorum. Bir yılı aşkın süredir başka kimse olmadı. Sadece sen."

Onu kollarımla sarıyorum, içimde yumuşarken yanağını öpüyorum.
"Benim için de başka kimse yok. Sadece sen varsın."

"Güzel çünkü Lig'de yeterince savaştığımı düşünüyorum ve hepinizi kendime istiyorum. Artık seninim."

Öylece kalıyoruz, bedenlerimiz kollar ve bacaklardan oluşuyor. Uzun ya da kısa olabilecek bir anın içinde oyalanırken kalp atışlarımız birbirine çarpıyor.

Bir saniye ya da bin yıl.

Sonumuzun bir kalp kırıklığı habercisi gibi yaklaştığını hissedebiliyorum, ama bu vedaya değer.

RHODE

"A Bundan emin misin, Tremblay?"

Camille telefonunu tararken Koç Watson ofis masasının üzerinden bana bakıyor.

Derin bir nefes alıyorum, doğru yolun bu olduğunu bilsem de kararımın ağırlığıyla mücadele ediyorum. "Bunun son sezonum olabileceğini hep biliyordum. Bu konuda çok düşündüm, Koç."

Koç Watson Muhafız şapkasını sallar. "Haklısınız. Eminim öyledir. Bu kolay bir seçim olamazdı."

Bu, kiminle evleneceğinize ya da ne zaman çocuk sahibi olacağınıza karar vermenin kolay olduğunu söylemek gibi bir şey. "Değildi."

Camille kaşlarını çatıyor ve bu bakışa bakılırsa ince bir suçluluk duygusuna kapılmak üzereyim. "Biliyor musun, iki saatten fazla bir süreyi telefonda

Avukatlar dün sizin için sponsorluğu tartıştılar ve hiçbir yerde aktif bir oyuncu olmanız gerektiğini söylemediler. Yani, eğer istersen, bu hala bir seçenek. Belki daha az paraya. Senin için şartları müzakere etmek için çok zaman harcadım."

Aradım. Sandalyemde arkama yaslanıp düşündüm. Camille, ¡Vamos! ile anlaşırsam toplam anlaşmanın belirli bir yüzdesini alır, bu yüzden eğer bir şey olursa, bunu onun için yapacağım.

"Teşekkürler Camille. Bunu görüştüğün için minnettarım. Andrea'ya söyle içeri."

Lacivert blazer ceketinin altında omuzları rahatlamış bir şekilde çöküyor ve bana minnettar bir gülümseme veriyor. Ben sonraki otuz dakikamı Koç Watson'la yaptığım sözleşmenin şartlarını gözden geçirerek geçirirken o telefonunu çıkarıp bir mesaj atmaya başladı.

El sıkıştıktan sonra Koç'un ofisinden çıkıp soyunma odasına giriyorum ve yere kazınmış Guardians logosuna basmamaya dikkat ediyorum. Taze formaların temiz kokusu, zor kazanılmış ter kokusuna karışıyor. Derin bir nefes alıp soyunma odasını inceliyorum. Logoya bakarken gözlerim doluyor.

NHL'den emekli olma kararımın ağırlığı nihayet çöküyor, ama artık beni aşağı çekmiyor. Buzda geçirdiğim onca yılın anıları zihnimi dolduruyor.

Sağdaki ikinci duş, Cruz'u iç saha maçlarına komando olarak gitmeye ikna ettiğim yer. Ortadaki bank Patty'nin mutluluk gözyaşları döktüğü ve bize baba olduğunu söylediği yer. Heyecan verici zaferler, ezici yenilgiler, takım, hepsi DNA'ma işlenmiş durumda. Ligden ayrılıyor olabilirim ama hokey kemiklerime kazındı.

Kirişlerden sarkan emekli formalara bakıyorum ve yakında otuz numaram herkesin görmesi için sallanıyor olacak.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Elbette bu zor bir karar ama burada, hokey kariyerimin yankılarıyla çevrili bir şekilde dururken, doğru seçimi yaptığımı biliyorum. Şimdi tek yapmam gereken çocuklara ve Nina'ya söylemek. Avuçlarım terlemeye başladı.

"Bundan nefret ediyorum!" Cruz soyunma odasında bir yerden bağıyor. "Sanırım taşaklarım kuru üzüm gibi büzüştü. Patty, kontrol edebilir misin?"

Burnumu çekiyorum, gözlerimi siliyorum ve Cruz'un köşeden gelen sesini takip ediyorum. "Taşaklarını incelemeyeceğim," diyor Patty.

"Bunu zaten bir kere yaptım.

mantar enfeksiyonu geçirdiğinde, ve iğrençti. Bir daha asla."

Koridorda yürürken Patty ve Cruz'u alüminyum hidroterapi küvetlerinde otururken buluyorum. Koç Watson ağrıyan kaslarımızı rahatlatmak için haftada birkaç kez bunu öneriyor ama elli derecelik bir küvette oturmak en sevmediğim iyileşme yöntemlerinden biri. Bu özlemeyeceğim bir şey.

"Hey, Tremblay! İşte buradasın," diye bağıyor Cruz gıcırdayan dişlerinin arasından. "Biz de seni arıyorduk. Nerelerdeydin? Ve neden gözlerin kıpkırmızı?"

Ellerimi eşofmanımın ceplerine sokuyorum. "Sadece Koç'la konuşuyordum ve alerjim var."

Cruz küvette öne doğru kayar. "Koç ne dedi? Gelecek sezon oynamak için hala iyisin, değil mi? Sana filede ihtiyacımız var, yaşlı adam."

"Şu 'yaşlı adam' saçmalığını kes," diyor

Patty. "Asla."

Boğazımı temizliyorum, kendimi toparlamaya ve onların önünde kendimi kaybetmemeye çalışıyorum. Çocuklar bensiz de iyi olacaklar. "Evet. Her şey yolunda. İyi olacağım."

Patty'nin gözleri blöf yapıp yapmadığıma karar vermeye çalışıyormuş gibi kısılıyor ama onlara söylemek için bir planım var ve bu plan onlar buz banyosunda ıslanırken gerçekleşmeyecek. "Bizimle bu işkence odasına gelmek ister misin, Tremblay? Son bir kez?"

Bu ifadenin kasıtlı olup olmadığından emin değilim, bu yüzden bir el salladım. "Eve gitsem iyi olacak. Kız arkadaşımın yanına dönmeliyim."

Cruz gülüyor. "Demek Phil artık senin kız arkadaşın, ha? İlk günden söylemiştim."

"Evet, o her zaman öyleydi. Sadece bunu görmem biraz zaman aldı." Çantamı kaptığım gibi soyunma odasını geride bırakıyorum, kalbim tek bir hedefe kilitlenmiş durumda: Nina her neredeyse, benim evim.

Dairemin kapısını açıyorum, neredeyse Nina'nın koşu ayakkabılarına takılıp düşüyordum. Patenlerimi onunkilerin hemen yanında görüyorum ve göğsümden bir sıcaklık fışkırıyor.

Kot ceketini kanepenin üzerinde asılı duruyor, lavaboda birkaç tabak bekliyor ve vazolarından biri mutfak masasının üzerinde, tavuğa verilen ödüllerin yanında duruyor. Evim normalden daha dağınık olabilir ama artık bir hokey müzesi gibi hissetmiyorum.

Bir evin tüm dağınıklığı var.

Her gece yatağında uyumasına geri dönmek son birkaç haftayı katlanılabilir hale getirdi. Nina'dan bir şeyler saklamak zor çünkü o bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyor ama medya gibi beni soru bombardımanına tutmak yerine her gece beni kollarına alıyor.

Tek istediğim bu.

İhtiyacım olduğunda beni dinlemek için orada olduğunu bilmek yeterli. Bu karar bana ait olmalı ve bu seçimi onun yerine yaptığımı düşünmesini istemiyorum. Bu herkes için çok büyük bir baskı.

Yatak odama girerken Chicken'ın kulağını kaşıyorum. Banyomdan buhar fışkırıyor ve eminim Nina da oradadır. Duvarlardan su fışkırtan fiskiyelerim olduğunu keşfettiğinden beri başka bir yerde duş almayı reddediyor.

Banyo kapısını çaldım. "Nina, içeride misin?"

"Duşuna başka bir kadının girmesini mi bekliyorsun?" diye sesleniyor. "Çünkü eğer öyleyse, büyük bir kavga etmek üzereyiz, bu yüzden kaskını takardım."

Gülerek banyoya giriyorum. "Aklından geçenleri her zaman söylemeni seviyorum."

Sırtım gerildi. Kahretsin. Neredeyse yine yapıyordum.

Çılgınca bir şey yapmadan önce çenemi kapatıyorum, mesela duş alırken ona onu sevdiğimi söylemek gibi. Her zaman ağzımdan kaçırmaya çok yakınım.

Geçen gün bana smoothie yaptığında neredeyse söyleyecektim ama bunu annem ya da kız kardeşim dışında bir kadına hiç söylemedim, bu yüzden doğru an olmasını istiyorum.

Siyah fayanslı duşakabinime doğru ilerliyorum. Sabunlu, çıplak bir halde sıcak suyun altında duruyordu. Nina ellerini ıslak vücudunda gezdiriyor ve ben bir anda sertleşiyorum. "Başka kimse yok. Benim için sadece sen varsın."

Ağzı sevdiğim o güzel gülümsemeye dönüşüyor ama bir saniye sonra düşüyor. Bunu çok sık yapıyor, gülümsüyor, sonra kaşlarını çatıyor, gülümsüyor, sonra kaşlarını çatıyor.

Başını sallayarak beni eşofmanımın kenarından tutup öne doğru çekti. "Kıyafetlerini çıkar ve benimle içeri gel. Seni ıslak ve çıplak istiyorum."

"Tamam, ama önce ben seni öpeceğim." Sağlam kolumu arkasındaki siyah fayansa dayayarak, kıyafetlerim ve her şeyimle suyun altına giriyorum, çenemi daldırıyorum ve kızımı ölesiye öpüyorum.

Sıcak su etrafımıza dökülüyor ve dudaklarım onunkilerin üzerinde kolaylıkla kayıyor. Artık onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğim için hep daha fazlasını istiyorum. Onu duvara doğru itiyorum, sert fayanslara çarpmaması için başının arkasını kucaklıyorum.

Dili ağzıma kayıyor ve o çok sevdiğim nefesli inlemelerinden birini çıkarıyor. Bu sesi seviyorum. Onu seviyorum.

Siktir, umarım o da beni seviyordur.

Sesi içime çekiyorum, onu daha yakına çekmek için kışını kavriyorum, böylece sikime sürtünüyor. Bu kıza doyamıyorum ama onunla konuşmam gerekiyor, bu yüzden ağır bir nefesle dudaklarımı onunkilerden ayırıp geri çekiliyorum.

Nina somurtuyor. "Seni öpmeyi bitirmemiştin."

Bu bende onu tekrar öpme isteği uyandırdı. "Biliyorum, ama seninle konuşmak istediğim bir şey var, ama önce şu kıyafetleri çıkarmama yardım eder misin?"

"Seni *memnuniyetle* soyarım. Benden iki kez istemene gerek yok."

Nina ıslak kıyafetlerimi çıkarmama yardım ediyor ve sabunlu eliyle sertleşmiş aletimi okşamaya başladığında onunla konuşmam gerektiğini unutuyorum, ama kendimi odaklanmaya zorluyorum.

Arkama yaslanıp sağlam elime biraz şampuan pompalıyorum ve saçlarını yıkamaya başlıyorum, ama sonra elimden kurtulup öne doğru çekiliyor.

"Hayır Rhode, omzunla bunu yapmamalısın. Dinleniyor olman gerekiyor."

"Omzum iyi. Saçını yıkayabilirim."

Başını göğsüme yaslıyor ve bu küçük anlar bizim hakkımızda en sevdiğim şey. Başka kimsenin tanık olamayacağı anlar.

Sağlam kolumla saçlarına masaj yapıyorum. "Bugün koçumla konuşuyordum."

"Ne hakkında?" Çenemin altından bana sırtıyor. "Omzun iyileşiyor mu?"

Sesi umutlu geliyor ve bu beni ona biraz daha aşık ediyor. Islak saçlarının tepesini öpüyorum. "Evet, ama konuşmak istediğim konu bu değildi. Başka bir şey hakkındaydı..."

"Kulağa uğursuz geliyor. Ne oldu?"

Derin bir nefes alıyorum, ona söyleyecek cesareti toplamakta zorlanıyorum. Siyah fayanslı duvara bakıyorum, onun sorgulayan bakışlarına karşılık veremiyorum. "Sözleşmemi yenileyeceğimi ya da başka bir takımla serbest oyuncu olacağımı sanmıyorum, yani bu benim için son olacak."

"Neyin sonu?"

Derin bir nefes çekiyorum. "Hokey kariyerim."

Hiçbir şey söylemiyor, ben de nemli saçlarını geriye doğru çekerek onu bana bakmaya zorluyorum. "Nina?"

Sözlerimi anladığında yavaşça gözlerini kırıştırıyor ve sonra elimden kurtulmak için öne doğru atılıyor, duştan çıkarken su tenine sıçırıyor.

Bir havlu alır ve kalkan gibi etrafına sarar. "Emekli olmuyorsun, Rhode. Hayallerinden vazgeçmene izin vermeyeceğim. Rehabilitasyona gideceksin ve gelecek sezon oynayacaksın. Senin istediğin de buydu. Bu senin için bir son değil."

Duştan çıkarken onu takip ediyorum, kendi havluma uzanıyorum ama Nina bana bir tane uzatıyor. "Ben de bunu istediğimi *sanıyordum*."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu artık benim hayalim değil Nina. İstedğim bu değil. Vücudum parçalanıyor ve çok yorgunum. Kırklı yaşlarımda dizliklerimle çocuklarımın peşinde koşmak istemiyorum. Şu anda çocuk istediğimi bile sanmıyorum. Bir sonraki hamlemi düşünmek için biraz daha zaman istiyorum. Bana bunu gösteren sensin."

"Sponsorluk ne olacak?" Ellerini havaya kaldırıp sesini yükseltiyor. "İsteddiğini söylediğin her şeyden vazgeçiyorsun. Bir aileden. Hokeyden. Her şeyden!"

Bakışlarında öyle bir yoğunluk var ki ne hissettiğini tahmin edemiyorum. Artık zamanımız olduğu için mutlu olur sanmışım. Bunu onun için yapmıyorum ama hokeyden sonra da hayatımda olmasını umuyordum.

"¡Vamos! emekli olsam bile hala bana sponsor olmaya istekli ve ben sadece biraz huzur istiyorum. Bir aile için hâlâ zaman var. En son ne zaman eğlenmek için kaydığını hatırlamıyorum."

İleri geri adım atıyor, düşünürken karo zeminde su izleri bırakıyor. Yürüyor, yürüyor ve sonunda durana kadar yürüyor. Kendini odanın diğer ucuna fırlatıyor ve kollarını boynuma doluyor. Islak bedenini kucaklıyorum.

"Emekli olamazsın çünkü seni hokey oynarken izlemeyi seviyorum," diyor göğsüme doğru. Oraya çok iyi oturuyor. "Benim için hayallerinden vazgeçmeni istemiyorum, bu yüzden vazgeçmeyeceğine söz ver. Lütfen? Arjantin'den döndüğümde birlikte başka bir şeyler düşünebiliriz. Bunu benim için yapma."

Onun tereddütsüz desteğini seviyorum ama bu onun kararı değil. Bu benim kararım ve ne olursa olsun doğru olanın bu olduğunu biliyorum. "Tamam, senin için emekli olmayacağıma söz veriyorum."

Kendim için yapacağım.

RHODE

"W Bizi hiçliğin ortasındaki bir göle balık tutmaya mı gönderdin? Şu anda ne yapıyor olmamız gerektiğini biliyor musun? Film izlemeliyiz." Cruz suya bir olta atar ve

Çakıl taşları. "Hayatımda bir gün bile balık tutmadım."

"Hiçbir şey yakalayamadığını düşünürsek bu o kadar da şaşırtıcı değil." Patty bir kütüğün üzerine çakmak gazı fişkırtıyor, Stetson'ı ve fanilasıyla bir kanatçıdan çok sert bir kovboy gibi görünüyor.

Cruz boş bir olta atıyor. "Çünkü bu gölde hiç balık yok."

Ateşböcekleri günbatımında yanıp sönüyor, kamp ateşi kıvılcımlanırken Patty'nin etrafında parlıyor. Mayıs havası ateş yakmak için yeterince serin. Guardians rüzgarlığımın fermuarını çekiyorum, bütün hafta yaptığım gibi karmakarışık düşüncelerimi sıralarken keskin dağ esintisini içime çekiyorum.

Öğleden sonrayı kendi kendime mırıldanarak, Patty ve Cruz'a ne söyleyeceğimi bulmaya çalışarak geçirdim, ancak yeterli hissettiren herhangi bir kelime yok.

Teşekkür ederim. Seni seviyorum. Seni özleyeceğim.

Hiçbiri yeterli değil. Koca bir konuşma yazdım ve peçeteyi attım.

Cruz başka bir satır atar. "Peki, bizi neden buraya sürükledin, ihtiyar? Buraya gelmek trafikte bir saatten fazla sürdüğüne göre birileri ölüyor, öldürülüyor ya da evlenme teklif ediyor olmalı."

"İkinizle de bir konu hakkında konuşmak istiyorum."

Yanıma aldığım viski şişesini bulana kadar spor çantamı karıştırıyorum.

Derin bir nefes alarak bardağı fincan gibi tutarak çekiyorum.

Bu şişeyi paylaşabileceğim sadece iki kişi var ve onlar da her antrenmandan sonra benimle birlikte geç saatlere kadar kalıp çöpleri toplayan ve banklardaki teri silen kişiler.

Viskiye bakıyorlar, hangi şişeyi tuttuğumu fark ettiklerinde ağızları açık kalıyor. Cruz kafasını ileri geri sallıyor. "Hayır. Hayatta olmaz. O şişeyi açmayacaksın. Kaldır onu."

Çantama uzanarak, hala orijinal ambalajında duran pahalı Waterford bardaklarını çıkardım. "Evet, ben Cruz'um. Bu, uğruna ayıklık düzenimi bozacağım tek şişe ve nedenini biliyorsun."

"Cehennem gibisin," diye bağırır Cruz. Birkaç kuş çam ağaçlarından dağılır. "Hayır, onu içmeyeceğim. O şişeyi açmayacağız, neden biliyor musun? Çünkü Hibiki Yıldönümü Sürümü'nü ancak bizimiz Lig'den ayrılır ya da emekli olursa açacağımıza dair birbirimize söz verdik ve kimse ayrılmıyor, o yüzden Japon viskisini kaldırın."

Yüzünü göle döndü, Cruz'la birlikte kazağının arkasını bana verdi. kumaşın üzerine çizilmiş. Patty sessiz kalır, kaşlarını çatarak şişeye bakar.

"Micah," diye fısıldıyorum adını, sanki bu haberi yumuşatacaktım gibi. "Bu gece şişeyi açıyoruz."

Cruz omzunun üzerinden bakar, kahverengi gözleri viskiden daha parlaktır. Hızlı hızlı göz kırpmaya başlıyor, sonra bakışlarını kaçırıp oltasını yere atıyor. "Sikerim böyle işi. Ben gidiyorum."

Patty omzunu tutarak onu durdurur. "Hayır, sen kalıyorsun. Hepimiz kalıyoruz. Otur." Sert bir çeneyle kamp sandalyesine yerleşti. "Pekala, Tremblay. Konuş. Bizi ormana kadar sürükledin ve bunun kolay bir seçim olmadığına eminim."

Sandalyeme oturdum. "Bu yetersiz bir ifade."

Bu hayatımın en zor üç haftası oldu. Ama gün ne kadar zor olursa olsun, gece yarılarım hep Nina'nın kollarında son buluyor.

"Duyalım bakalım." Patty viskiyi çevirerek açtı, mührü kırdı ve kaderimi mühürledi. Her birimize birer bardak dolduruyor. Kristali dudaklarıma götürüp zengin tadın tadını çıkarıyorum.

Sıvı cesaretinden birkaç yudum aldıktan sonra, alevler büyürken ve yıldızlar gökyüzünde her şeyi ortaya koyarken konuşuyorum.

Onlara Koç Watson'ın ofisinde gece geç saatlere kadar kontratımın şartlarını incelediğimi anlatıyorum. Gözünü budaktan sakınmayan

Genel Müdür, yıllar boyunca gösterdiğim tüm sıkı çalışmalardan dolayı takdirlerini ifade ederken.

Her sabah erkenden Camille ile birlikte basın açıklamamın detaylarını belirliyoruz. Spor terapistimize gittiğimi itiraf ediyorum ve konuşmamı bitirdiğimde iki kadeh içmiş oluyorum ve alkolün vızıltısı damarlarımı ateşten daha fazla ısıtıyor.

Derin bir nefes alarak, sezon başından beri omuzlarıma ağır gelen sözleri söyledim. "Sözleşmemi yenilemiyorum. Ligden emekli oluyorum."

Bağırışlarına karşı kendimi hazırlıyorum.

Cırcır böcekleri havayı dolduruyor.

Bekliyorum, bekliyorum ve sonra gözlerimi neredeyse boş viskimden kaldırıyorum. Patty, Cruz'un bardağına baktığı gibi gölde yüzen bir ördeğe bakıyor, sanki gizli bir anlamı varmış gibi.

"Patty? Cruz?"

Cıvıltılar onların sessizliğinden daha yüksek sesle duyuluyor.

Patty burnunu çekiyor, sonra viskisinin kalanını içiyor ve kendine bir bardak daha dolduruyor. Kovboy şapkası yüzüne gölge düşürdüğü için ifadesini göremiyorum. "Neden bu sezon? Geri gelip bizimle bir kez daha oynayabilirsin."

Çıtırdayan alevlere bakıyorum çünkü ateşin sıcaklığı onların bakışlarından daha az yakıyor. "Harika bir sezon geçirdik. Sizi playofflara ben taşıdım, bundan sonrasını Smithy halledebilir. Herkes bu sakatlıktan dönebileceğimi biliyor ama bu şekilde, bu benim seçimim."

Patty birkaç kez başını sallar. "Zirveye çıkmak istemiyor musun? Kupayı tekrar kazanmak?"

"Hayır. Egom o kadar büyük değil. Ben daha çok takımı önemsiyorum ve sizin emin ellerde olduğunuzdan emin olmak istiyorum, ki öylesiniz. Bundan sonrası için size güveniyorum."

Viskisini yudumlar. "Mantıklı."

"Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Patty gözlerimin içine bakmıyor ve Cruz viskisini geri atıp bir tane daha dolduruyor ama bu sefer bardağın yarısını dolduruyor.

"Bak," diye devam ediyorum. "Bunu uzun uzun düşündüm, ama zor olduğu için itiraf etmek istemedim, ama vücudum parçalanıyor ve çok yorgunum. Bunu söylemek her ne kadar gururumu incitse de

Oyunlar. Düşündüğüm gibi bana ihtiyacınız yok. Smithy'nin kurtarış yüzdesi benimkiyle aynı ve-"

Cruz viskisini yudumlarken, "Tasarruf yüzdeleri umurumda değil," diye araya giriyor. "Sana bu yüzden mi ihtiyacımız olduğunu düşünüyorsun?"

Topuklarımla toprağı kazıyorum. "Başka neden bana ihtiyacın olsun ki?"

Kamp ateşinin karşısındaki bakışları beni delip geçiyor, alevler kaşlarının üzerinde titriyor. "Sana ihtiyacımız var çünkü antrenmana ilk gelen ve en son ayrılan sensin. Çünkü dördüncü hatta da birinci hatta davrandığın gibi davranıyorsun. Oyun tavsiyesi için geldiğimiz ve annelerimize doğum günlerinde ne almamız gerektiğini sorduğumuz kişi sensin. Sana kurtarış yüzden ya da kalede yapabildiklerin için ihtiyacımız yok. Sadece sana ihtiyacımız var."

Cruz son viskisini de bir dikişte içiyor. O kadar hızlı ayağa kalkar ki kamp sandalyesi devrilir ve gölün kenarına doğru yönelir. Suya bir taş atar.

Boğazım konuşmak için çok gergin, o yüzden konuşmuyorum.

Patty nefes verir ve alevlerin çatırdamasına neden olur. "Bırak rahatlasın, ama haklı. Birlikte oynadığım diğer kaleciler gibi içine kapanık ya da koçunun sözünden çıkmayan biri değilsin. Kendini bu takıma entegre etmek için gerçekten çaba sarf ettin. Sen bizim belkemiğimizsin, Tremblay." İç çekiyor. "Ama bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, neden ligden emekli olmak istediğini anlıyorum."

Öne doğru eğildim, omuzlarım gevşedi. "Öyle mi?"

"Evet, öyle." Bir parmak daha viski dolduruyor, sonra aynısını benim için yapıyor. "Bu oyunu seviyorum ama sizden her şeyinizi alıyor çünkü her şeyinize ihtiyacı var. Lig dışında bir hayata sahip olmak zor, özellikle de sezon boyunca, bu yüzden neye ihtiyacın olursa olsun, ne istersen iste, seni destekleyeceğim."

Boğazımdaki tıkanıklığı öksürerek açmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor, ben de bir yudum daha alıyorum. "Her zaman senin için burada olacağımı biliyorsun Wyatt. Nereye gidersem gideyim ya da ne yaparsam yapayım. Her zaman-" Sesim çatlıyor, ben de duruyorum.

"Biliyorum, Tremblay. Biliyorum." Bardağıyla beni selamlıyor, gözleri alevler içinde parlıyor. Boğazını temizleyip ağzını açıyor ama ağzından bir şey çıkmıyor. Benim için sorun değil. Kirli sakalına bulaşan gözyaşları kelimelerden daha fazlasını söylüyor.

Sandalyeden kalkıyorum, omzunu kavriyorum ve mümkün olduğunca çok minnettarlık duyuyorum. Elini kaldırıp benimkini okşuyor.

Onun elini bırakmak kolay çünkü gerçekten veda etmediğimi biliyorum. Son bir kez sıktıktan sonra Cruz'un yanına gidiyorum.

Adımlarım çakıl taşlarında çıtırdıyor. Cruz beni duyunca omzunun üzerinden bakıyor ama sonra gözlerini silmek için geri dönüyor. Ona viski şişesini uzatıyorum, gölün üzerindeki aya bakıyorum. "Bir yudum al. Yanmana iyi gelir."

Şişeyi avucumdan çekip aldı ve bir yudum içti ama sonra sıçradı. "Bu bok çok sert." Bir yudum daha aldı. Tekrar öksürüyor.

Sırtına vuruyorum. "Pekala, çıkar şunu. Bana bağırmak mı istiyorsun?

Hadi gidelim." Elinin tersiyle ağzını siliyor. "Söyleyecek bir şey yok. Emekli olmana izin vermeyeceğim, bu yüzden sözleşmeni yenilemenin bir yolunu bulsan iyi edersin. Biz

sana ihtiyacım var. Tamamdır. Tamamdır."

Sert vücudundan yayılan öfkeye rağmen dudaklarımda bir gülümseme oluşuyor. "Takımın bana ihtiyacı yok Cruz. İyi olacaksın."

"Takımı siktir et. Sana ihtiyacım var." Bir taş kapıyor ve homurdanarak göle fırlatıyor. Taş suya çarparak karanlık yüzeyi paramparça eder. Dalgaların büyümesini izler ve sonunda iç çeker. "Sana neden 'ihtiyar' dediğimi biliyor musun?"

"Nefret ettiğim için mi?"

"Hayır. Nedeni bu değil." Viskisinin kalanını içiyor ve bardağı çakıl taşlarının üzerine fırlatıyor. "Çünkü ölmeden önce babama böyle seslenirdim. Seni kötü hissettirdiği için üzgünüm ama ölmeden önce onunla böyle şakalaşırdım..."

Avuçlarını gözlerine bastırır. "Lanet olsun. Bu berbat bir şey. Onun hakkında konuşmuyorum çünkü çok acıtıyor, ama bir gün seninleyken ağzımdan kaçtı ve onun anısını canlı tutmanın küçük bir yolu olduğunu hissettim, bu yüzden sana yaşlı adam demeye devam ettim, ama sen yaşlı değilsin. Sen tanıdığım en iyi adamsın, Tremblay."

"Kahretsin, Cruz. Bunu bilmiyordum." Cruz'u bir tabutun başında hayal ederken sesim çatallaşıyor.

Hepimiz babasını kaybettiğini biliyoruz ama kimse bu konuyu açmıyor çünkü ne zaman biri başsağlığı dilemeye kalksa odadan çıkıp gidiyor. Şimdi onun kırmızı gözlerine bakınca, kendi babamla aramdaki köprüyü biraz daha hızlı onarmak istiyorum.

"Evet, artık biliyorsun ama bu konuda konuşamam çünkü çok zor, o yüzden devam ediyoruz ihtiyar."

"Tamam, ama senin için burada olduğumu biliyorsun, evlat. Her zaman."

Bir sonraki sözlerini düşünürken bir taş daha fırlatıyor. "Herkes hep yirmili yaşlarında yaptığın aptalca şeylerden bahsediyor ama ben hep ne gördüm biliyor musun? Güzel bir oyuncu gördüm."

"Yaptın mı?"

"Evet. Kaybettiklerinde sinirlenen çok fazla kaleci var ve bunu anlıyorum, gerçekten. Omuzlarınızda seyircinin ağırlığı var ama bu tür tavırlar tüm takımı aşağı çeker ve sezonu kaybetmenize neden olur."

"Güven bana, biliyorum."

"Aynen öyle. Bunu anlıyorsun ve ben de bu yüzden Muhafızlarla anlaşmak istedim." Homurdanarak bir taş daha fırlattı. "Seni çok takdir ediyorum ama yeteneklerin için değil. Kayıplarla nasıl başa çıktığın için. Bir mağlubiyetin seni buzun dışına kadar takip etmesine ve takımı aşağı çekmesine asla izin vermiyorsun. Öfkeli olduğumu biliyorum ama babam öldüğünden beri..." Bir taş daha fırlattı. "Her zaman senin gibi olmaya çalıştım, Rhode."

Yanan gözlerini kaydırarak Cruz'a bakıyorum ve saklanıyormuş gibi arkasını döndüğünü görüyorum. Bu benim için işe yaramayacak. "Buraya gel." Çocuğu sert bir kucaklamayla göğsüme bastırıyorum.

Bir an öylece duruyor, ama sonra Cruz beni tekrar kavıyor, kollarını aynı sıkılıkta sarıyor.

"Beni dinle Micah," diyorum kulağına. "Gelecek sezon seninle buzda olmayabilirim ama telefonuna her zaman ilk çaldığı anda cevap vereceğim. Sana her zaman şutlarınla ilgili tavsiyelerde bulunacağım ve annene doğum günü için bir sallama ağırlığı almamanı söyleyeceğim. Bir şeye mi ihtiyacın var? Ben oradayım. Sonsuza dek benimle kalacaksın çünkü sen benim kardeşimsin ve seni seviyorum."

Omzuma doğru kokluyor. "Ben de seni seviyorum, Tremblay. Kahretsin, şimdi ağlıyorum. En son babamın cenazesinde ağlamıştım. Senden nefret ediyorum."

"Merak etme, Patty kamp ateşinin yanında hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor."

"Bize bak." Cruz göğsüne vuruyor, geri çekiliyor. "Erkekler erkektir."

Sesimi alçaltıyorum, aşırı derinleştiriyorum. "Biz erkeklerin en erkeğiyiz."

"Erkekliğin tanımı." Kahkahası azalırken bana tekrar sarılıyor. "Seni gerçekten özleyeceğim, Tremblay. Sensiz hiçbir şey aynı olmayacak."

Geri çekiliyorum, sahte bir ciddiyetle omzunu kavıyorum çünkü bu havayı hafifletmemiz gerekiyor. "Pekala, Cruz. Sana söylememin zamanı geldi..."

Bana bakıyor, beklenti içinde. Patty kamp ateşinden başını kaldırıyor ve ben de ona göz kırpıyorum. "Hiçbirimiz iyi şans getirsin diye maçlara

komando olarak çıkmıyoruz. Bütün sezon sana yalan söyledik çünkü veteranlar da bana aynı şeyi yaptı."

Patty karnını tutarak gülmeye başladı. Cruz'un aēzı aēık kalıyor ve kolunu boynuma dolayarak benimle boēuřuyor. "Sen tam bir pisliksin! Taşaklarım sürtünmeden dolayı iērenē oldu!"

Ona karşı koyuyorum, doērudan kıkırdıyorum. "zgnm ama mecburduk. Takıma katıldıēında ēok ukala davrandın."

Kollarımızı birbirimize dolayarak kamp ateşine geri dönüyoruz, kahkahalarımız bizi birbirimize baēlıyor. Hikayelerimizi yad ederken saatler tıpkı viski şişemiz gibi akıp gidiyor.

Ay gökyüzünde ykseldiēinde, sırtıtmaktan yanaklarım aērıyor ve gülmekten yanaēıma bir aērı giriyor.

Gecenin sonunda aptalca sarhoş olduk, bu yüzden Range Rover'ımı bıraktım ve bizi alması iēin Nina'yı aradım. Kendimi uēuyor gibi hissediyorum ve bunun viskiden mi, kararımdan mı, kardeşlerimden mi yoksa Nina'dan mı kaynaklandıēını bilemiyorum. şu andan itibaren, onun bütün sabahlarını ve gecelerini istiyorum.

Hepimizi eve bıraktı ve ben de günü tam istediēim gibi, kollarımda onunla bitirdim. Pekala, tamam, kanepede bana sarılıyor.

Kalēalarının arkasını kavrayarak, sikime srtnene kadar onu ne doēru ēekiyorum. Chicken kedi şatosundan izliyor ama röntgenci olmak isteyip istememesi umurumda deēil.

Onu öperken parmaklarımı belinde gezdiriyorum. "Tadına bayılıyorrum. Asla doymayacaēım. Eēer aēzımı seninkine yapıştırabilseydim, yapıştırırdım."

Bana karşı gülüyor ve parmaklarını saēlarımda gezdiriyor. "Anladıēım kadarıyla erkeklerle eēlenmiřsin ēnk tadın iēki fabrikası gibi. Ne kadar viski iētin?"

Dilimi alt dudaēında gezdirerek daha fazla tat almaya ēalıřıyorum. "ēok fazla."

Aēzıma karşı inliyor ama sonra benden uzaklaşıyor. Bundan hoşlanmadım. Bundan hiē hoşlanmadım. "Rhode, sen sarhoşsun."

"ēekil üstünden." Onu daha yakına ēekiyorum.

O güzel elaları yuvarlıyor. "Senden faydalanmıyorum."

"Lütfen benden faydalan," diye yalvarıyorum. "İstediēin her avantajı kullan.

Her şeyi al. Ben seninim."

Tekrar gülüyor ve ben aēzımla sesi yakalamaya ēalıřıyorum. Sanırım onu güldürmek, boşalmasını saēlamaktan daha ēok hoşuma gidiyor.

Hayır. Evet. Bekle, berabere.

Dilim ağzına giriyor ve o da beni yumuşak bir iç çekişle karşılıyor. Kalbim göğsümde çarpıyor çünkü onu her öptüğümde hala biraz gergin oluyorum ve her seferinde olduğu gibi, kendimizi kaptırıyoruz.

Parmakları enseme uzanıyor ve saçlarıma dolanıyor. Belini sıkıca kavrayıp onu göğsüme doğru çekiyorum, ama içine girene kadar yeterince yakın olamayacağım, ama şimdilik tek istediğim bir öpücük.

Onu o kadar çok seviyorum ki. Nasıl oldu, ne zaman oldu ya da neden oldu bilmiyorum ama iyi ki oldu - iyi ki oldu - ve harika, şimdi kendimi tekrar ediyorum ve viskiyle ıslanmış beynimin düşünebildiği tek şey onu ne kadar çok sevdiğim.

Alnını benimkine yaslıyor. Kaşlarını çatarak gözlerimin içine bakarken nefesimi tutmaya çalışıyorum. Bu gece istediğim bakış bu değil. Ben onun gülümsemesini istiyorum.

"Viski özel bir durum için miydi?" diye soruyor. "Çünkü konuşmak istediğin bir şey varsa, kulaklarımın kocaman olduğunu biliyorsun."

Aramızda espriler olmasını seviyorum. *Onu* seviyorum. Saçının bir tutamını mükemmel boyuttaki kulaklarının arkasına sıkıştırıyorum. "Kulaklarını, yüzünü, gülüşünü, beynini, gülümsemeni ve seni seviyorum. Senin her şeyini seviyorum."

Kollarımda kaskatı kesildi. "Az önce ne dedin sen?"

Kaskatı kesildim. Ne demiştim ben? Başımı eğerek kelimeleri tekrarlıyorum ve sonra donup kalıyorum.

Kahretsin. Siktir. Çifte lanet.

Ona bu şekilde söylemek istemedim. Ona çiçek ya da başka bir şey almak istiyordum, sarhoşken kelime kusmak değil, kedi şatosundan yola çıkarak Chicken ile ilk kez *her şeyini seviyorum*.

Lanet olsun. Yüzündeki ifadenin ne olduğunu anlayamıyorum ve harika, şimdi terliyorum, ama bunu geri almıyorum çünkü bu şimdiye kadar hissettiğim en gerçek şey.

Pekala, ayıl. Bunu yapabilirsin, Tremblay.

"Seni seviyorum dedim."

NINA

"Y ou ne?"

Sözleri en sevdiğim şarkı gibi kafamda tekrar tekrar çalarken tüm vücudum kaskatı kesiliyor.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Alkolün neden olduğu bir itiraf olup olmadığı umurumda değil, duymak istediğim her şey bu ve bu anı hayal etmediğimden emin olmalıyım.

Söyleyeceği şey son derece önemliymiş gibi yüzündeki aptal gülümseme kayboluyor. "Dedim ki, seni seviyorum ve sonsuza dek yanımda kalmanı istiyorum. Kulağa kötü geliyor ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Rhode..." Ellerimi saçlarında dolaştırıyorum. "Peki ya bir aile? Peki ya istediğin her şey? Seni engellemek istemiyorum."

"Beni geride tutmuyorsun. Beni özgür bırakıyorsun." Parmakları belimi sıkıca sarıyor. "Bunları sadece seninle birlikte olursam istiyorum. Eğer bu beklemek anlamına geliyorsa, o zaman beklerim." Cam gibi gözleri gerginmiş gibi benimkiler arasında gidip geliyor. "Onları benimle istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet, tabii ki onları seninle istiyorum. Sadece henüz onlara hazır değilim. Tüm bunları hala istiyorum ama bu gideceğim gerçeğini değiştirmiyor."

"Ya ben de seninle gelsem?" diye mırıldanıyor. "Arjantin'e mi? Çömlekçilikte berbatım ama senin için bir vazo yaparım. Her zaman seninle olmak istiyorum."

Bulanık sözleri karşısında içimden bir kahkaha yükseliyor. İdealist hayalleriyle güzel bir tablo çiziyor ama ben alkol yüklü bir vaade tutunacak

değilim.

"Tamam, Rhode. Benimle gelebilirsin."

"Hayır, ben ciddiylim," diye mırıldanıyor ve geri çekilip yarı kapalı gözlerle kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ben de seninle geliyorum."

"Tamam, tamam," diyorum sarhoş saçmalıklarını yatıştırmak için. "Benimle Arjantin'e gelebilirsin ve orada birlikte bir hayat kurarız."

Başını boynuma gömüyor, omuzları gevşiyor. "İyi, çünkü biraz sarhoş olduğumu biliyorum, tamam, çok sarhoşum, ama seni çok seviyorum. Doktor olduğun konusunda yalan söylemiş olsan da dürüst olduğunu düşünüyorum, ama çömlekçilik daha iyi ve benim için ayakta durmanı seviyorum ve bana hayatımın bitmediğini hissettiriyorsun. Sana bu şekilde söylemek istemedim, bu yüzden sen de söylemek zorunda değilsin ve şu anda senin başın dönüyor, belki de benim başım dönüyor ve sen söylersen unutacağımı düşünüyorum ve beni sevdiğini söylediğini duymayı unutmak istemiyorum."

Hıçkırıyor.

Gülüyorum

Adam çok sarhoş, çok aptal ve çok *benim*.

Saçlarını okşarken Rhode Tremblay'in kolayca bir yabancı olarak kalabileceğini fark ettim. Eğer o gece Gwen ve Isaac'in yanına gitmeseydim, eğer Gwen Isaac'le hiç birlikte olmasaydı, bu inanılmaz adamla tanışamayacaktım.

Hayatlarımız birbirimizin etrafında dönüyor olurdu, belki kesişirdi ama muhtemelen kesişmezdi. Yanaklarında dalgalanan dumanlı kirpiklerine bakarken boğazım düğümleniyor.

Rhode, ben ona olan sevgimi bir hazine kutusuna kilitlemişken, o üç küçük kelimeyi zapt edilemeyecek kadar büyükmüş gibi ağızından kaçırıyor. Bu kelimeleri hiç söylemezsem, onları geri alabileceğimi düşündüm ama kimsenin görmemesi için sevgisini biriktiren bir tip olmak istemiyorum.

Yüksek sesle sevmek istiyorum.

Parmaklarımı saçlarının arasında gezdiriyorum, her zaman serulean gözlerinin kararmasına neden olan o şekilde saç tellerini çekiyorum. "En can alıcı noktayı biliyorum."

Kaşları bir araya geliyor. "Ne esprisi?"

"Korkunç şakamıza." Gülümsememi onun sıcak viski dudaklarına bastırıyorum. "Doktor tesisatçıya aşık olur."

Rhode sözlerimi anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor ama beyni bağlantıyı kurar gibi olduğunda yüzünde kocaman bir gülümseme belirliyor ve bulaşıcı bir mutlulukla onu aydınlatıyor. "Beni seviyor musun?"

"Elbette seni seviyorum Rhode Tremblay ve yarın başın ağrıyarak uyandığında bunu sana hatırlatmak için tekrar söyleyeceğim."

Dudakları benimkilere öyle bir kuvvetle çarpıyor ki, neredeyse koltuktan yuvarlanacağız.

Öpücük talepkar. Çiğ. *Gerçek.*

Dillerimiz tanıdık bir dansa dönüşen bir şekilde birbirine dolanıyor. Sonunda havamız tükeniyor ve nefes almak için geri çekiliyoruz. Alnını benimkine bastırıyor, başparmakları yanaklarımı okşuyor.

Burundan buruna. Göğüs göğüse. Kalp kalbe.

Rhode benim nasıl hissettiğime bakıyor, biraz şaşkın. Daha fazlası için biraz aç.

Birbirimizi iyice, *çok* iyice öptükten ve sevdikten sonra, birbirimizin kollarında çıplak bir şekilde uykuya dalıyoruz.

Ertesi sabah da aynı şekilde uyanıyoruz, ondan sonraki gün de, ondan sonraki gün de, ta ki bir sabah Rhode gidene kadar. Komodininin üzerinde, şaşırtıcı derecede romantik el yazısıyla karalanmış bir not vardı.

Seni bıraktığım için üzgünüm, güzel kız. Kollarında kalmayı tercih ederdim ama bugün ilerleyen saatlerde arenada bir basın toplantım var. Saat beşte ve senin de orada olmanı istiyorum. Bu benim için önemli. Haberlerim var. İyi haberler (:

Basın toplantısı mı? Bu hafta her gün rehabilitasyonda canla başla çalıştı ve umarım bu gelecek sezon geri dönüşünü açıklayacağı anlamına geliyordur.

Çantamı kaptığım gibi daha fazla kıyafet almak için evime dönüyorum çünkü ne kadar güzel kokarlarsa koksunlar Rhode'un eşofmanlarıyla yaşayamam. Yola çıktığımı bildirmek için Gwen'e mesaj atıyorum ama cevap vermiyor.

Son üç haftadır benimle neredeyse hiç konuşmadı ve Rhode'un sürekli rahatsız etmesi sayesinde ilk kez deniyorum - arıyorum, mesaj atıyorum. Hiçbir cevap alamadım.

Dairemize vardığımda anahtarlarımı kilide sokuyorum, dairenin kapısını açıyorum ve dumanlı bir sisin içine giriyorum. Göğsümden bir öksürük fışkırıyor. Yangın alarmının tiz sesi duman bulutunu delip geçiyor ve diğer tüm sesleri bastırıyor.

"Gwen!" Mutfağa koşarak bağıyorum. Fırının üzerine eğilmişti ve fırının ağzından yoğun, simsiyah bir duman çıkıyordu. "Vay anasını. Ne oldu?"

"Su baskını var" diye bağıyor, dolap üstüne dolap açıyor. "Sence ne oldu? Yiyeceklerim yandı. Yangın söndürücüyü getirin!"

En azından şaka yapıyor. Kulaklarımı tıkıyorum. "Yangın söndürücü nerede?"

"Bilmiyorum!" diye çığlık atıyor. "Lavabonun altını kontrol et!" Tiz çığlıklardan irkilerek dolaplarımızı karıştırıyorum, Sonunda ellerim kırmızı tüpün etrafına dolanana kadar mutfak lavabosu hariç her şeyi çekip çıkarıyorum. "Buldum!"

"Aç şunu!"

"Nasıl?"

"Talimatları okuyun!"

Etiketleri taradım. *P.A.S.S. Çek. Hedefle. Sık. Süpür.* Emniyet pimini çekerek talimatları takip ediyorum. Söndürücüden beyaz köpük fışkırıyor, Gwen'i ıslatıyor ve alevleri boğuyor. Gwen kardan adam gibi görünene, yangın sönene ve alarm susana kadar püskürtüyorum.

Öfkeyle yüzündeki köpüğü siliyor. "Alevlere nişan alman gerekiyordu!"

"Yemek yapmayı bilmen gerekiyordu!" Karşılık veriyorum.

"Yemek kabındaki plastiğin yanıcı olduğunu bilmiyordum!"

Köpükten savaş alanına dönmüş mutfakta göğsümüz kabarmış bir şekilde durmuş, birbirimize ters ters bakıyoruz. Gwen tepeden tırnağa örtünmüştü. Onu ilk kez bu kadar berbat bir halde görüyorum.

Ağzımdan bir kıkırdama fokurduyor ve bir kez başladıktan sonra dudaklarımdan gayzer gibi kahkahalar fışkırıyor. Durumdan duyduğum rahatlama beni tüm gücüyle etkiliyor.

O iyi. Herkes iyi.

Gwen'in kahkahası da benimkine katılıyor ve kısa sürede kontrol edilemeyen horlama krizlerine giriyoruz. Bu öyle bir kahkaha ki, sürdükçe daha da büyüyor.

Neden gülmeye başladığımızı hatırlayamayana kadar gülüyoruz.

Gözyaşlarımızı silene kadar gülüyoruz.

Nefesimiz kesilene kadar gülüyoruz.

Birbirimize sadece kız kardeşlerin **g ü l e b i l e c e ğ i** şekilde gülüyoruz - çirkin, gürültülü ve biraz da kaba çünkü birbirimize gülüyoruz - ama sorun değil çünkü

Tüm bunların altında sarsılmaz bir sevgi vardır.

Sonunda nefesimizi tutup gözlerimizdeki yaşları sildiğimizde, mutfaktaki duman azalmıştı. Gwen fayansa çöküp sırtını tezgâha yaslayana kadar köpüklü bir karmaşa içinde öylece duruyoruz. Ben de yanına oturuyorum.

Gwen, mutfak lavabosunun penceresinin önündeki kardinali dünyanın en ilginç dersiymiş gibi izliyor.

Nazik serenat karşısında dudaklarım kıvrılıyor, ama sonra ayakkabısını çıkarıp frizbi gibi cama fırlatıyor ve zavallı kuşu korkutup uçup gitmesine neden oluyor.

"Gwen!" Nefes nefese kaldım. "Kuş sana bir şey yapmadı. Kabalaşma."

"Beni rahatsız ediyordu," diye mırıldanıyor, gözlerini sıkarak kapatıyor ve sonra,

Dudaklarından başka bir kıkırdama patlar.

Ona çarpıyorum. "Seninle gülmeyi özledim."

Tırnaklarını karıştırıyor. "Ben de, ama son zamanlarda pek gülesim gelmiyor."

Gözlerinin altındaki koyu halkalara bakıyorum, sanki son üç haftadır her gece fırıl fırıl dönüyormuş gibi. Şaşkınlıktan bakışları camsı bir hal alıyor. Gözlerini ovuşturuyor ama ellerinde köpük olduğunu hatırlıyor ve onu silmek için gömleğini kullanıyor.

"Ne oldu?" Parmaklarımı onunkilerin arasına geçiriyorum. "Isaac'ın evine atmak için marketten yumurta almam gerekiyor mu? Belki de eski bir filmdeymişiz gibi ağaçları tuvalet kâğıdıyla kaplamalıyım? Çünkü ben yapacağım. Senin için tuvalet kâğıdı savaşına gireceğim, Gwen."

Burnunu çekiyor. "Hayır, bunu yapmayacağız. Bu çok saçma."

Elini sıkıyorum, sanki sürüklenip gidecekmiş gibi. "Tamam, o zaman konuş benimle. Bana ne olduğunu bile anlatmadın."

Ellerimize bakıyor. "Ne olduğunu hiç sormadın."

Suçluluk duygum pençelerini büyütüyor, midemi kemiriyor. Ben çekerken her zaman iten Gwen'dir ve sanırım bazen bunu hafife alıyorum. En büyükleri olarak bunun onun görevi olduğunu sanıyordum ama umarım benim onu istediğim kadar o da beni hayatında istediği için itiyordur.

"Evet, biliyorum ama şimdi soruyorum." Bir dakikalık sessizlikten sonra onu tekrar dürtüyorum. "Hadi, konuş benimle."

"Tamam, ama önemli bir şey değil, o yüzden her zaman yaptığın gibi kulağıma bağırma." İçini çekti. "Isaac bir süre önce ilişkimizi bitirdi. Bunu sana hiç söylemedim ama yumurtalarımı dondurmak için doktora gittiğimde-"

"Ne yaptın?"

"Evet, bu başka bir hikâye. Her neyse, çocuk sahibi olmanın benim için gerçekten zor olacağını öğrendim. Bu her şeye yol açtı. Bunu Isaac'e söyledim ve benden ayrıldı çünkü sanırım ben yeterli değilim. Her neyse, olan bu. Aç mısın? Mutfağı yaktığım için dışarıdan yemek alabiliriz."

Sadece Gwen bu itirafı bir hava durumu raporu gibi söyleyebilirdi. Yüzü ifadesiz, ama sadece en çok hissettiği zaman taşa dönüştüğünü biliyorum. "Her şey için çok üzgünüm Gwen. Sen iyi misin? Her zaman çocuk sahibi olma konusunda emin olmadığını söyledin."

Uzun bir süre sessiz kaldı, başparmaklarını döndürdü. "Biliyor musun, bunu ne kadar çok istediğimi fark etmem için bu seçeneğin elimden alınması gerekti ama muhtemelen en iyisi bu. Boktan bir anne olurdum."

Acı sözler sarf ediyor ve kalbim sempati ile dolup taşıyor. "Hayır, yapmazsın ve eğer bu gerçekten istediğin bir şeyse, hala seçeneklerin var. Evlat edinebilir ya da yumurtalarını dondurabilirsin. Ayrıntıları bilmiyorum ama sana yardım edeceğim."

"Sorun yok," diye iç geçiriyor. "Yani, iyi değil, ama bunun hakkında konuşamam..." "Tamam, ama dinleyecek birine ihtiyacın olursa, benim kocaman kulaklarım var."

Bana bir bakış attı. "Ne? Bunu anlamıyorum."

"Oh, um... Boşver. Rhode ile aramızda bir şey var."

Bunun üzerine gülümsüyor. "Mutlu olmana sevindim bu arada. Ne olursa olsun, Isaac'le ilgili her şey için özür dilerim. Bazen sana yaptıklarım için kendimden nefret ediyorum. Ona gerçekten aşık olduğumu düşünüyordum ama geriye dönüp baktığımda sana asla böyle ihanet etmemeliydim."

"Peki, neden yaptın?" Fısıldıyorum.

Başparmaklarını döndürüyor. "Bilmiyorum. Sen benden çok daha iyisin. Sanırım sadece sende olan bir şeyi istedim çünkü seni hep kıskandım."

"Ne?" Öne doğru sıçradım, kaşlarım havaya kalktı. "Beni neden kıskanasın ki?"

Bana alaycı bir bakış attı. "Gerçekten mi Nina? Komiksin, zekisin ve herkese karşı çıkıp sevdiğin işi yaptığın için çok cesursun. Ben her zaman hırslı olmak için hırslı oldum, herkesi memnun etmeye çalıştım çünkü bunun beni memnun edeceğini düşündüm, ama sen çok otantiksin. İnsanların ne düşündüğünü umursamıyorsun."

"Diğer insanların ne düşündüğünü *kesinlikle* önemsiyorum. Sadece umursamıyormuş gibi yapıyorum."

"Öyle görünmüyor." Parmaklarını benimkilerin arasına geçiriyor ve köpüklü yanağını başıma yashıyor.

"Kendimi seninle kıyaslıyordum çünkü sen mükemmelsin ve beyninin içinde yaşayan bir karmaşayla uğraşmak zorunda değilsin."

"Ben mükemmel değilim, sen de dağınık değilsin." Gwen kuru bir şekilde kıkırdıyor. "Yani ikimiz de tüm hayatımızı kendimizi birbirimizle kıyaslayarak mı geçiriyoruz?"

"Evet, sanırım öyle." Tamamen aynı boyutta olan ayaklarımıza bakıyorum. "Ne büyük bir zaman kaybı."

Hayatım boyunca, ben kendimi bir çukurdan çıkarırken onun başarı dağlarına tırmanışını izledim ve her ikisi de aynı miktarda güç gerektirmesine rağmen insanlar sadece hayatın zirvelerini alkışlıyor.

Gwen'in de kusurları var ama ikimiz de hatalar yaptık. Isaac'i çalmış ve bana yalan söylemiş olabilir ama üç yıl önce ona her gün ondan nefret ettiğimi söyledim. İkimiz de uğruna savaşmaya değer bir kardeş değildik. Kendi şeytanlarımın çukurlarından ne kadar uzağa geldiğimi hiç fark etmemiştim.

Elini bir mengene gibi sıkıyorum. "Isaac tam bir pislik. Onda ne bulduk ki?"

"Bilmiyorum..." Alt dudağını çiğniyor. "Güzel bir kıcı vardı."

Alay ediyorum. "Rhode'unkini hissettin mi? Bir kayayı sıkmak gibi. Onun kıcına bayılıyorum."

"Hayır ve asla yapmam." Kardinal yine pencerenin dışındaki dala konuyor, usulca cıvıldıyor. İkimiz de dinlerken bir süre sessiz kaldık. "Yani artık bana kızgın değil misin?"

"Ben değilim."

"Söz veriyor musun?"

"Evet, Gwen. Söz veriyorum, ama muhtemelen yarın sana yine kızacağım çünkü biz böyle yaparız."

"Seni asla kaybetmeyeceğime söz verdiğin sürece sorun değil. Elimde kalan tek şey sensin."

Elini sıkıyorum. "Beni kaybetmeyeceksin. Ne olursa olsun. Sen benim sonsuzluğumsun."

"Bunun hiçbir anlamı yok," diye geveliyor Gwen.

"Sen neden bahsediyorsun?" Ben de karşılık verdim. "Çok mantıklı." "Hayır, hiç mantıklı değil."

Başımı omzundan kaldırıp yeşil gözlerinin içine bakıyorum. "Bunu mahvediyorsun."

"Sanırım bunu tek başına yaptın. Sonsuzluk mu? Bu da ne demek şimdi?"

"Şimdi açıklamak istemiyorum çünkü kulağa pek hoş gelmeyecek."

"Bana söyler misin?" diye bağıyor.

"Peki, tamam," diyorum dişlerimi sıkarak. "Demek istediğim, ben doğduğum gün oradaydın ve anne babamız öldüğünde de sen burada olacaksın. Ebeveynlerimiz sonunu, eşlerimiz de başını göremeyecek ama sen hepsini göreceksin. Sen benim sonsuzluğumsun."

Boğazımı temizliyorum çünkü biraz sıkışık. "Ama şimdi yüksek sesle söylediğim için pişmanlık duyuyorum çünkü kart gibi konuşuyorum, o yüzden devam et. Benimle dalga geçin."

Gülümsüyor ve kolunu sıkıca benimkine doluyor. "Seninle dalga geçmiyorum. Seni seviyorum."

Mutluluk göğsümde köpürüyor, parlak ve kabarcıklı ve sonunda uzun zamandır tuttuğum kelimeleri söylüyorum. "Ben de seni seviyorum."

Homurdanıyor. "*Sonsuza kadar.*"

Ona cansız bir bakış fırlatıyorum. "Boş ver. Sen en kötüsüsün. Senden nefret ediyorum," diyorum içi boş kelimelerle gülümseyerek.

Kalkıp mutfağı temizliyoruz, kaldığımız yerden devam ediyoruz ve biliyorum ki ne olursa olsun, hayatta nereye gidersek gidelim ve bazen ondan ne kadar nefret edersem edeyim, iyi günde de kötü günde de Gwen hep yanımda olacak. Kız kardeşlik harika bir şekilde korkunç ve korkunç derecede dağınıktır ve asla aynı fikirde olmayabiliriz, ama her zaman omuz omuza duracağız.

Mutfak yeni başlangıcımız kadar taze olana kadar bir saatten fazla gülüyor ve konuşuyoruz. Telefonum kucağımda çalışıyor ve Micah'nın mesajına bakıyorum.

EN SEVDİĞİNİZ

Neredesin lan sen?

BEN

Ben evdeyim.

Neden?

EN SEVDİĞİNİZ

Kaldır kıçını da buraya gel,
Phil.

BEN

Nereye?

EN SEVDİĞİNİZ

Gerçek mi? Yaşlı adamın basın toplantısı mı?

Nerede olduğunu soruyor ama telefonunu bulamıyor. Acele et, yakında başlıyor.

Bir saniye sonra, Micah bir makalenin linkini gönderiyor. *Rhode Tremblay, Guardians'taki Başarılı Kariyerinin Ardından Basın Toplantısında Emekliliğini Açıkladı: Keşke Sonsuza Kadar Oynayabilseydim.*

Başlığı hızlıca okurken midem bulandı. Yangın olayıyla ilgili basın toplantısını tamamen unutmuştum ama emekliliğiyle ilgili olduğunu fark etmemiştim. *Bu* küçük ayrıntıyı atlamış, bunu bilmek güzel olurdu. Makaleyi okurken sinirlerim diken diken oldu.

"Gwen?"

"Öyle mi?"

Ona telefonumun ekranını gösteriyorum ve gözleri büyüyor. "Beni arenaya götürebilir misin? Gidip sevdiğim adama bağırmam lazım."

RHODE

"F Öncelikle teşekkür etmek istiyorum. Burada olduğum ve on sekiz yaşında Lig'e geldiğim için daha fazla minnettar olamazdım. Bu gerçekten hayatımın en büyük onuruydu."

Nina'yı aramak için kalabalığı tararken bir kamera yanıp sönüyor ve bir anlığına gözlerim kamaşıyor. Nerede o? Belki bir nottan daha fazlasını bırakmalıydım ama büyük bir jestle romantik olmaya çalışıyordum.

Bu hatayı bir daha asla yapmayacağım.

Beklenti konferans salonunu dolduruyor. Takım elbiseli gazeteciler denizi siyah masanın arkasından bana bakıyor. Normalde burada ekibimle birlikte ben olurdum ama şimdi sadece ben ve dokuz ekstra sandalye var. Takım arkadaşlarım arkada, ailemin yanında duruyorlar. Bazıları gülümsüyor, bazıları ağlıyor ama hepsi burada. Sadece bir kişi eksik ve o da bu odada en çok ihtiyacım olan kişi.

"Ee Rhode," diye soruyor öndeki gazetecilerden biri, bıyıklarını kaşıyarak. "Lig'den emekli olma zamanının geldiğini nasıl anladın?"

Cevap vermeden önce her zaman yaptığım gibi Akıllı Suyumu yudumluyorum. "Birçok şeyin birleşimiydi. Geçtiğimiz yaz imza attığımda bunun sadece bir yıllık olduğunu biliyordum, bu yüzden hep aklımın bir köşesindeydi ama sanırım asıl mesele vücudum. Bunun bir bedeli var ve ben bu oyunu en üst seviyede oynamak istedim..." Konuşmaya devam ediyorum, gazetecilere Camille ile üç gün boyunca çalıştığım konuşmayı yapıyorum.

Herkes yere bakar, telefonlarıyla yazıştır. Bir el daha kalkıyor, sonra bir el daha. Gazeteciler beni soru bombardımanına tutuyor.

Nashville taraftarlarına mesajınız ne olurdu? Farklı yapacağınız bir şey var mı? Neden gelecek sezon geri gelmeyesiniz? Her birine cevap verirken zihinsel olarak Camille'e ve onun durmak bilmeyen hazırlıklarına teşekkür ediyorum.

Sarı saçlı bir gazeteci elini kaldırıyor. Ben de onlara doğru başımı sallıyorum. "Eminim bu karar çok fazla danışmanlık gerektirmiştir, ama sırada ne var? Rhode Tremblay'in geleceğinin nasıl olacağına dair bir çerçeve var mı?"

Arkadaki kapı gıcırdayarak açıldı.

Kafamı kaldırdığımda, takım elbise denizinin karşısındaki Nina'yla göz göze geliyorum ve rahatlama hissi bedenimi sarıyor.

O burada.

Yüzümde o kadar hızlı bir gülümseme belirliyor ki bana bir orman yangını sıcaklığıyla baktığını fark etmem bir dakikamı alıyor ve lanet olsun, *kızmış* görünüyor. Yakamı çekiştiriyorum.

Nina arkada Micah'nın yanında oturuyor, delici bakışları beni kesiyor. Onu bir disk gibi takip ediyorum. Kaşlarını çatarak kollarını bacaklarıyla aynı anda kavuşturuyor.

"Rhode?" diye soruyor bir gazeteci.

Başımı sallıyorum ve kendimi gazeteciye odaklanmaya zorluyorum. "Pardon, soru neydi?"

"Gelecek neye benziyor? Lig'den sonra hayat nasıl?"

Mikrofona doğru boğazımı temizliyorum. Nina'yı yumuşatmak için "Lig'den sonraki hayatımın nasıl olacağından emin değilim ama benim için çok *çok* önemli biri sayesinde," diye ekliyorum. "Artık bunu çözmek için zamanım olduğunun farkındayım ve isteyebileceğim tek şey de bu. Kim bilir? Belki seyahat ederim. Bir tekneye binerim. Bir kumsalda uzanırım. Arjantin'e mi giderim?"

Çenesi sıkıştı.

Tamam, yanlış bir şey söyledim.

Kalabalıktan birkaç kişi kıkırdıyor ama benim duymak istediğim tek bir kahkaha var. Başka bir gazeteci elini kaldırıyor ve ben de ona doğru başımı sallıyorum. "Eminim sosyal medyada takım arkadaşlarınızın mesajlarını görmüşsünüzdür ama en çok dikkatimi çekenlerden biri Wyatt Patterson'dan geldi: 'Burada inşa ettiğiniz şey kırılamayacak bir şey. Mirasınla ilgileneceğiz. Bunu duyduğunda, bu senin için ne anlama geliyor Rhode? Senin mirasın ne?'"

Odanın öbür ucunda Patty avuçlarının içiyle gözlerini ovuşturuyor.

Bakışlarımı kaçırıyorum. Patty ve Cruz, ekibin benim için mesaj çekmesini sağladı.

ve bunları basın toplantısından önce oynattıkları bir videoda derlediler.

Korkunç bir zamanlama.

Kameraların karşısına geçmeden önce kendimi toparlamak için sadece on dakikam vardı. Yaptığım *Puck Buddy* kanaviçelerini onlara verdiğimde ağlasalar iyi olur.

"Takım arkadaşlarım benim mirasım," diyorum kalabalığa. "İnsanlar hep istatistiklerimden bahsediyor ama umarım sadece kurtuluş yüzdem ya da kazandığımız maçlardan daha fazlasıyla hatırlanırım. Umarım insanlar buz dışındaki tüm anları da en az pisttekiler kadar hatırlar. Bu çocuklar benim her şeyim."

Cruz ve Patty ayaklarına bakıyorlar ama Nina uzanıp ikisinin de elini tutuyor. Gözlerim yanmaya başlıyor çünkü benim için gelmiş olabilir ama aynı zamanda çocuklarım için de burada.

Başka bir gazeteci el kaldırıyor. Sonraki otuz dakika boyunca vücudum gibi suyum da çekilene kadar sorulara cevap veriyorum. Nina'nın bakışları yüzümden hiç ayrılmıyor ve her şey bittiğinde içimde rahatlamadan başka bir şey olmuyor. Konferans sona eriyor ama hâlâ sıkmam gereken bir sürü el var.

Masadan kalkıyorum, fotoğraf çekiyorum, ailemle akşam yemeği planları yapıyorum ve odadaki herkese teşekkür ediyorum, bir yandan da arkadaki bir kıza ulaşmaya çalışıyorum.

Kızım benim.

Nina köşeden izliyor, hayatım boyunca onu beklemişim gibi sabırla bekliyor ve dudaklarım yukarı kalkıyor çünkü biliyorum ki oda boşaldığı ve ışıklar söndüğü zaman Nina hâlâ orada olacak -kaşlarını çatarak, kıkırdayarak, sırtarak- onu her şekilde kabul edeceğim.

Ekipteki neredeyse herkesle kucaklaştıktan sonra gazetecilerin arasından geçip onunla arkada buluşuyorum. Çenesini kaldırıyor, gözlerini sırtışıma diyor.

Belinin kıvrımlarını kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum. "Burada olmana gerçekten çok sevindim. Gelemeyeceğinden endişeleniyordum."

Göğsüme hafifçe vuruyor. "Sana çok kızgım. Bana bunun emekliliğiniz için bir basın toplantısı olduğunu söylemeliydiniz. Bunun için sana bağışmak istiyorum."

"Haklısın. Yapmalıydım." Onu daha yakına çekiyorum. "Seni kollarıma aldığım sürece bana istediğin kadar bağırabilirsin."

"Ben ciddiylim."

"Ben de."

"Bu hiç komik değil. Neden bana söylemedin Rhode?"

"Sürpriz yaparak romantik olmaya çalışıyordum ama öyle olmadı..."

"Çok tatlısın ama eğer birlikte olacaksak, böyle şeyleri benden saklamamı istemiyorum. Şu andan itibaren bana her şeyi anlatacaksın. Büyük şeyleri, küçük şeyleri ve aradaki her şeyi bilmek istiyorum. Benim için hayallerinden vazgeçmeni asla istemedim."

Yanaklarını okşayarak gözlerimin içine bakmaya zorluyorum ki bu sözlerin ne kadar anlamlı olduğunu bilsin. "Bu benim seçimimdi ve senin baskı altında hissetmeni istemedim. Hayallerimden vazgeçmedim. Sadece yeni bir tane buldum. Seni."

Gözleri suyla doluyor ve gözlüğünü kaldırıp rimel lekesini temizliyorum. "Hey, bu iyi bir şey Nina. Düşündüğümde daha mutluyum. Bu sadece anlık bir seçim değildi. Bütün sezon bunu düşündüm ve sana yük olmak istemedim çünkü bunu kendim için yapıyorum."

Kollarını belime doluyor. "Tamam, o zaman senin adına mutlu olabilirim çünkü bunun kolay olmadığına eminim. Ne olursa olsun seninle gurur duyuyorum. Bu tür bir karar vermek gerçekten cesurca."

Bu kız.

Lanet ruhumu kontrol etti.

Gülümsüyor. "Sanırım artık buza bağlı değilsin. Özgürsün."

Ben özgürüm.

"Haklısın. Arjantin'e bağlıyım." Alnından öpüyorum. "Bu kendim için yaptığım son şey çünkü artık seninim. Bundan sonra hangi hayalin peşinden koşuyorsan onu yakalamana yardım edeceğim. Bir dağa tırmanıyor ya da kendini bir çukurdan çıkarıyor olman fark etmez, çünkü ben senin her versiyonuna aitim. O yüzden git ve hayallerinin peşinden koş. Birlikte vahşi olalım."

Gülümsüyor, yavaş ve parlak. Nefes kesici. Nefes kesici. "Tamam, ama artık sır yok."

Onun için çoktan bir yüzük seçtiğimi söylemeyeceğim ama bir gün diz çöktüğümde öğrenecek. Ne zaman hazır olursa. Bu saklayacağım son sır.

"Pekâlâ, artık sır yok." Dudaklarımı burnunun ucuna bastırıyorum. "Düşünmeden edemediğim o muhteşem ağzını öpebilir ve bu odadaki herkese kime ait olduğumu gösterebilir miyim?"

Ayak parmaklarının üzerine kalkarak kollarını boynuma doluyor. "Senin bana ait olduğun kadar ben de sana aitim. Sen benimsin, ben de senin."

"Güzel. Çünkü Arjantin'e uçuşumu çoktan ayarladım. Bizi birinci sınıfa yükselttim."

"Bunu yapmana gerek yoktu. Koçla bir sorunum yok."

"Artık benimsin, yani birinci sınıf uçuyorsun."

Onu güzelce öpüyorum -diliyle- odadaki herkesin bizi izlemesini, fotoğraf çekmesini umursamadan. Belinden tutarak onu fayansın üzerinden kaldırıyorum ve odanın içinde sallıyorum.

Onun için biraz fazla yaşlı olabilirim ve evet, belki dışarıdan bakıldığında birbirimize uymuyoruz ama ruhlarımız mükemmel bir uyum içinde. Uzun zamandır ilk defa gelecek için heyecanlıyım. Bir ailemiz, çocuklarımız ve bunlarla birlikte gelen tüm stresimiz olacak ama şimdilik onu sadece kendime istiyorum.

Onu tekrar yere bırakmaya zahmet etmiyorum, sadece sallanan ayakları ve her şeyiyle onu tutuyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, sadece onun için.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor, sadece benim için.

"Bana hokey dışında bir hayat verdiğin için teşekkürler. Arabana bindiğimde tüm hayatımın değişeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Beni beklediğini bilseydim, o bardan çok daha erken ayrılırdım."

Yüzümü öpücüklere boğuyor. "Nedenmiş o?"

"Çünkü o zaman seninle bir an daha geçirebilirdim, çünkü sonsuza dek yeterli olup olmayacağını bilmiyorum."

ÇOK YAKINDA

Okuduğunuz için teşekkürler! Bu kitabı beğendiyseniz, Amazon, Goodreads veya başka bir yere yorum bırakırsanız çok sevinirim! En sevdiğim hokey çocukları için planladığım çok eğlenceli hikâyeler var. Sınırsız Oyuncular serisiyle ilgili daha fazla güncelleme ve Rhode ve Nina için bir sonsöz için beni sosyal medyada takip edin @authormeredithtrapp

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, kitabıma bir şans verdiğin için teşekkür ederim sevgili okuyucu. Umarım Rhode ve Nina'nın hikâyesini benim onları yazmayı sevdiğim kadar sevmişsinizdir.

Eğer okuduysanız, Amazon ve Goodreads'e bir yorum bırakırsanız sonsuza kadar minnettar kalırım. Olumlu eleştiriler yazarlar için sihirli bir etki yaratıyor!

Yazmak bir keyif ama aynı zamanda çok da zor bir iş. Aşağıdaki insanlar olmasaydı saçımı başımı yolabilirdim.

Aileme ve arkadaşlarıma, yazmak için etkinlikleri geri çevirdiğimde ve aylarca eve kapandığımda gösterdiğiniz anlayış için teşekkür ederim. Sizin sarsılmaz desteğiniz olmasaydı bu kitap asla aklımdan çıkmazdı.

Beta okuyucularıma ve eleştiri ortaklarıma: Alysha, Morgan, Nicole, Nic, Kristen, Caroline, Catherine ve Selene. Değerli geri bildirimleriniz ve dürüstlüğünüz için teşekkür ederim. Hepinizin yardımı sayesinde bu kitap bin kat daha iyi oldu.

Kayla ve Brian'a, tüm hokey sorularımı yanıtladığınız için teşekkür ederim. İçeriden bilgi sahibi olmanızı çok takdir ettim.

Kitap topluluğuna, pozitifliğiniz, desteğiniz ve heyecanınız için teşekkür ederim. Vazgeçmek istediğimde beni ayakta tuttunuz.

Yeni yazar ve kitapsever arkadaşlarım Genesis, Amy, Chelsea, Hailey, Courtney, Hannah, Kimberly ve Maddy'ye. Hepiniz bu yolculuk boyunca bana küçük yollarla yardımcı oldunuz, ister yayıncılıkla ilgili bir soru olsun ister yüzümü gülümseten bir mesaj.

Tıp doktoru Kody'ye, tıbbi referanslarımı doğru tuttuğu ve bira fabrikalarında bu kitap hakkında attığımız kahkahalar için teşekkürler. Alet mi penis mi tartışmasını çözdüğümüze sevindim.

Morgan'a, sen olduğun için teşekkür ederim. Üniversitede tanıştığımızda, sonsuza dek arkadaşım olacağını hiç düşünmemiştim ve kurgusal erkeklere bayıldığımız ve gerçek hayatı birlikte yaşadığımız için çok mutluyum.

Babama, bana çok çalışmayı ve istediğim şeyin peşinden gitmeyi öğrettiğin için teşekkür ederim. Umarım bunu okumuyorsundur.

Emma'ya, seni başından sonuna kadar seviyorum. Beni ve bu hikayeyi her zaman desteklediğin için teşekkür ederim.

Anneme, en çılgın hayallerimin peşinden koşmama yardım ettiğin ve yürüyüşlerimde kurgusal karakterler hakkında seninle konuşmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Tüm karakterlerimdeki en iyi nitelikler senin içindeki iyilikten kaynaklanıyor.

Ve son olarak Casey'e, iyi ki aşk için tek bir kelime var çünkü benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelere dökmek çok zor. En çok seni seviyorum.

YAZAR HAKKINDA

Meredith, baharat, öpücükler ve bayılmalarla dolu romantik hikâyeler yazan profesyonel bir hayalperesttir. Teksas'ta en sevdiği kişi ve tembel bir kaniş ile yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda onu genellikle Teksas güneşinin altında yürürken ya da ailesiyle gölde vakit geçirirken bulabilirsiniz. Meredith'in gelecek projelerinden haberdar olmak için onunla sosyal medya üzerinden bağlantı kurun, @authormeredithtrapp

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.